
BIBLIOTECA NAZIONALE
VITTORIO EMANUELE
6
10 G
37

BIBLIOTECA NAZIONALE
VITTORIO EMANUELE
6
10 G
37

PRODROMVS
AD
REFVTATIONEM
ALCORANI.

[illegible]

PRODROMVS
AD
REFVTATIONEM
ALCORANI.

In quo per quatuor præcipuas veræ Religionis notas

Mahumetanæ Sectæ falsitas ostenditur: Christianæ Religionis veritas comprobatur.

In quatuor Partes diuisus:

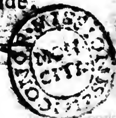
AVTHORE
LVDOVICO MARRACCIO
E Congregatione Clericorum Regularium Matris Dei,
INNOCENTII XI.
Gloriosissimæ memoriæ
olim Confessario.

ROMÆ, Typis Sac. Cong. de Prop. Fide.
M. DC. XCI.

Superiorum Permissu.

SANCTISSIMO PATRI,

A C

DOMINO NOSTRO

INNOCENTIO XII.

PONT. MAX.

OC, & Vrbi, & Orbi erat in votis, vt quantocyus INNOCENTIVM INNOCENTIVS ſequeretur. Atqui ò factum bene! Hoc etiam erat in fatis. Terrarum ſcilicet vota Decretum Cæli iamdiu præuenerat. Euecto ad ſuperos, vt piè credimus, INNOCENTIO XI.

cum per biennium ferè illi Roma lacrymis parentasset (breuissimo interim, ac penè volatili ALEXANDRI VIII. Principatu interiecto) TE INNOCENTIVM XII. concordia Eminentissimorum Patrum suffragia, Supremum in terris Christi Vicarium, atque Vniuersalis illius Ecclesiæ Pastorem renunciauere. Feracissima Purpurati Senatus Arbor, ad instar illius, quam in Cumanis syluis Poëtarũ Princeps collocauit, *ramum aureum singularem* protulerat, quem inuida mortis manus, non Erebo, sed Cælo consignandum, rescidit. At hic etiam verum

com-

comprobauimus, quod de illa dictum.

> ...... *primo auulſo, non deficit alter*
> *Aureus, & ſimili frondeſcit virga metallo.*

Verè vterque *ſimilis*; vterque *Aureus*: vterque re, & nomine INNOCENS. Numero tantùm diſpares: prudentia, ſapientia, pietate, clementia, iuſtitia, magnanimitate, beneficentia, virtutibus cæteris pares: vt non amplius Romæ INNOCENTIVS XI. deſiderandus ſit, cum per quamdam (ita fas ſit loqui) metempſychoſin, illum totum in XII. poſſideat.

Ego quoque, qui per aliquot annos in Aula Pontificia, & INNOCENTIO, & TIBI Sacri Eius Cubiculi Præfecto, obſequia mea præſtiti, & vtriuſque iam tum in diſpari fortunæ ſtatu parem vitæ, morumque rationem intuebar: videor mihi nunc in TE vno vtrumque videre: vel potius vnum, eumdemque INNOCENTIVM, tunc VNDECIMVM, nunc DVODECIMVM recognoſcere. Gratulor ſanè TIBI, B. P. de ſupremo ſecundùm Deum in Terris honore meritis Tuis diuinitus collato. Gratulor Vrbi: Gratulor Orbi. Mihi verò, & gratulor, & gaudeo, &

ſu-

ſuperabundo gaudio, quòd illum, cui me totum, meaque omnia deuoueram; & quē mortalitate exutum inter Cælites tātùm procul ſuſpicere dabatur; iterum inter mortales, citra immortalitatis iacturam, & venerari, & videre, & coram alloqui liceat.

Ad Sanctiſſimos igitur Pedes Tuos prouolutus, humillimo obſequio, & me, & hunc exiguum Arabicorum ſtudiorum meorum Partum, ſub felicibus INNOCENTII auſpicijs conceptum, eidemque debitum, TIBI reddo, & ſub tutelare Numen Tuum ſupplex repono. Spero

fo-

fore, vt benignè, clementerque illum recepisse non pæniteat. Cum enim Sacro iam Fædere iuncti Christiani Heroes ab Othomannico Imperio, vnico ferè Mahumetanæ superstitionis fulcro, oppugnando, atque euertendo, TE DVCE ET AVSPICE, non destituri esse censeantur; addet se pro Christo pugnantibus hic meus Prodromus, tanquam Auxiliarium leuis armaturæ militem, qui non *carnalibus armis*, quibus grauetur: sed *gladio Spiritus*, *quod est Verbum Dei*, contra Aduersariorum impietatem, partes suas strenuè exequetur. Vnicus quip-

pe

pe illius ſcopus eſt; Mahumetum, Alcoranum, Agarenicam Sectam debellare, atque expugnare. Martialem huiuſmodi genium ab INNOCENTIORVM, & præſertim VNDECIMI horoſcopo ſortitus eſt. Pluribus enim ex his in Mahumetanum nomen odium pluſquam Vatinianum ſemper fuit; atque illud igni ferroque è terrarum Orbe exterminare, penitùſque abolere conati ſunt. Magnanimos horum ſpiritus cum in TE, B. P. tranſiſſe minimè dubitem; Opuſculum etiam hoc meum, vt pote illis imbutum, gratum TIBI fore, & à TE ſerena Fronte reſpi-

cien-

ciendum, & non dedignanti Manu recipiendum spero. Hoc si obtinuero, satis amplum fructum ex meo per sexaginta ferè annos in Arabicis studijs labore; & ex ea, quam in S. Sedis Apostolicæ per nouem lustra obsequijs operam nauaui, percepisse me existimabo.

Interim, dum mihi *fugaces labuntur anni*, vt INNOCENTIO XII. stabiles diu permaneant, exopto. Neque verò, vt Lucius Vitellius Claudio Imperatori iam ætate confecto, assentatoriè, numerosa secula auguror: sed cum Regio Vate Deum Optimum Maximum precor,

vt

vt *dies super dies Regis adijciat: annos eius, vsque in diem generationis, & generationis:* & vt tandem *permaneat in æternum in conspectu Dei*. Ita faxit idem Clementissimus Deus.

AVGVSTISSIMO CÆSARI
ROMANORVM IMPERATORI
LEOPOLDO I.
POTENTISSIMO POLONIÆ REGI
IOANNI III.
SERENISSIMÆ VENETORVM
REIPVBLICAE.
CÆTERISQ; CHRISTIANIS PRINCIPIBVS
Qui, ROMANO PONTIFICE Duce, & Auſpice, fœdere iuncti
Arma ſua CHRISTO
Contra Mahumetanicam impietatem
Deuouere:
Vt Prodromum hunc ſuum,
Militem Auxiliarem,
Dum aduerſus communem hoſtem ſeſe offert
Non ferro, ſed Verbo Dei decertaturum,
Benignè ſuſcipiant;
Supplicat
Humillimus Seruus, & Cliens
LVDOVICVS MARRACCIVS
Clericus Regularis è Congregatione
MATRIS DEI

EMINENTISSIMIS AC REVERENDISSIMIS

PRINCIPIBVS

D. D.

CARDINALIBVS

SACRÆ CONGREGATIONIS

DE

PROPAGANDA FIDE.

Ludouicus Marraccius è Congregatione Clericorum Regularium Matris Dei.

P. F.

VM hic studiorum meorum Arabicorum Partus, multo tempore, multoque labore conceptus, diu in Scrinijs, velut in-

vtero, latuerit: tandemque Benignitate, ac Liberalitate Vestra obstetricibus, Eminentissimi Principes, in lucem prodierit, illis sese iure deberi intelligit, per quos, & lucis, & vitæ beneficium accepit. Et quoniã tam diuina, quam humana iura exigunt, vt primas partes, bonorum omnium Authori Deo; secundas verò illis, per quos idem nobis vitalibus auris frui concessit, tribuamus: ideò cum priùs illi, qui Dei in Terris supremus gerit vices, INNOCENTIO DVODECIMO, opusculum hoc meum consecrandum esse existimassem; deinde, ne

Be-

Beneficio Veſtro, EE. PP. ingratus fuiſſe viderer, Vobis etiam, non tam ex officij, quàm ex pietatis debito, offerendum eſſe putaui.

Iam diu eſt, EE. PP. quod Sacræ Veſtræ Congregationi tenuem operam meam dicaui. Illam in Arabica Sacrorum Bibliorum Verſione, in Breuiarij Syriaci correctione, alijſque in rebus per triginta ferè annos experti eſtis: neſcio vtrum etiam probaſtis. Verùm ſi infelici ſucceſſu, & qui expectationi Veſtræ minus fortaſſe reſponderet, operam meam nauaui: ingenij mei tenuitati, non attentionis, aut

diligentiæ defectui tribuendum est. Alios primarios doctrina, & eruditione viros non tam socios, quàm duces in opere habui. Si cum his errassem, doleret sanè, sed non puderet. Et nihilominus crederem, me nũc Vobis, EE. PP. pro meo saltem errore, aliqua ex parte satisfacere posse, hunc Arabicarum mearum lucubrationum fætum offerendo. Non enim inutilem Vobis, aut ociosum fore existimo; cùm Militibus Vestris, Apostolicis scilicet Missionarijs, valida contra Mahumetanam impietatem arma ministrare valeat. Quamuis enim Fecialis

tantùm (cum nonnisi Prodromus sit ad bellum inferendum) munere fungatur : non tamen aut iners, aut inermis incedit. Imò talem secum affert bellicorum instrumentorum apparatum, vt, si milites non desint, numerosissimam possit aciem instruere. Vtinam ipsam etiam Alcorani Refutationem è scrinijs educere per tempus daretur, vt beneficio Vestro lucem videre, & Prodromum suum in aciem subsequi posset. Sed opus adhuc limam, *multamq; diem, ac lituram* exigit. Ego verò eò ætatis deueni, vt neque virium, neque temporis auxilium pos-

ſim mihi polliceri. Non deſunt animi, ſed deficiunt anni; quibus deſtitutus, animos quoque cum ſpe vlterioris operis abijcere cogor. Interea tamen meipſum ſolabor, magnamque meam ducam felicitatem, ſi tenuem hunc Arabicarum mearum lucubrationum fructum, debitum Vobis humillimæ ſeruitutis meæ tributum, benigno vultu reſpexeritis, eumque Vobis non ingratum fuiſſe cognouero: nam, vt ſapienter Venuſinus pronunciauit:

Principibus placuiſſe Viris, non vltima laus eſt.

APPROBATIO.

EXimium planè Opus, cui titulus eſt: *Prodromus ad Refutationem Alcorani &c.* à Reuerendiſſimo P. D. Ludouico Marraccio, Clericorum Regularium Matris Dei Alumno, Theologo; Sacræ Congregationis Indicis Conſultore; In Vrbe Examinatore; in Sacra Congregatione pro Eligendis Epiſcopis cooptato; in Romano Archigymnaſio Arabicæ Linguæ Profeſſore; & glorioſiſſimæ recordationis INNOCENTII XI. Summi Pontificis à Sacris Confeſſionibus, elaboratum; Vidi ex commiſſione Reuerendiſſimi P. Thomę Mariæ Ferrarij Sacri Apo-

ſtolici Palatij Magiſtri. In eo inge-
nij diuitiæ quamplurimæ, eruditio-
nis fulgor præclariſſimus; adeò vt
cùm inter hæc videas (quaſi muſcas
ſuccino concretas pretioſiſſimo) ex-
tinctas Alcorani, ſeu fæditates, ſeu
fabellas, ſeu ineptias, ſeu quiſqui-
lias, eaſque ſolo brutali ingenio di-
gnas: non immeritò poſſis vſurpa-
re illud: *Credibile eſt illas ſic vo-
luiſſe mori*. Emori tamen nunquam
poterit Auctoris elucubratio, im-
mortalem quæ ſpirat pietatem, lau-
deſque promeretur æternitati pares:
Siquidẽ Mahumeti chimericas Vm-
bras Fidei ſupponens iubari fulgen-
tiſſimo, noua illud auget commen-
datione. Videas hoc in opere lutum
cum auro, puluerem cum margaritis,
ar-

argillam cum sideribus, & monstra palantis illius Arabis venustè cum Catholicæ doctrinæ decore composita. Miraberis adamatam adeò Alcorani pessimam fæditatem: sed mirabere magis, cum gemmas Sapientissimi non Impugnatoris, sed expugnatoris poteris in sterquilinio colligere. Leges demum Arabico in charactere deliria: in Romano veneraberis inuictæ documenta veritatis: in illo Suem in volutabro abominaberis, in isto illibatus morum te delectabit Armellinus: fæces in illo detestaberis, candorem in isto collaudabis. Ergo mecum gratulare Ambidextero Scriptori, qui calamum conflauit in sagittam, vt monstra transfigeret, & lucis eui-

bra-

brauit in radium , vt verę Religionis esset in ornamentum . Sic sentio. Ex nostro Conuentu S.Mariæ de Victoria Romæ, die 21. Aprilis 1691.

F.Blasius à Purificatione Carm.Discalc. Theologus, & sui Ordinis Generalis Historicus.

Laurentius Parenſi Congregationis Clericorum Regularium Matris Dei Rector Generalis.

CVm Opus, cui Titulus, *Prodromus ad Refutationem Alcorani &c.* à P. Ludouico Marraccio præfatæ Congregationis noſtræ Sacerdote Profeſſo ſtudioſiſſimè elucubratum, duo ex noſtris Theologis, quibus illud examinandum commiſimus, recognouerint, ac in lucem edi poſſe probauerint; facultatem concedimus, vt Typis mandetur, ſi tamen ijs, ad quos ſpectat, ita videbitur. In quorum fidem has literas manu noſtra ſubſcriptas, & ſigillo

gillo

gillo nostro munitas dedimus ex nostra Domo Sanctæ Mariæ in Porticu in Campitello de Vrbe, hac die 4. Augusti 1691.

Laurentius Parensi Rector Generalis.

Fridericus Orsucci Sec.

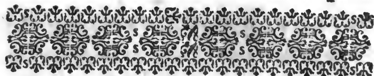
Imprimatur.

Si videbitur Reuerendiſs. Patri Magiſtro Sacri Apoſtolici Palatij.

S. I. Menatus Epiſc. Cyrenen. Viceſg.

Imprimatur.

Fr. Thomas Maria Ferrari Sac. Apoſtolici Palatij Magiſter Ord. Præd.

PRAEFATIO
AD
LECTOREM.

Emper miratus ſum, Chriſtiane Lector, quòd cùm tot doctiſſimi, ſanctiſſimiq;viri, aduerſus alias Orthodoxæ Religioni oppoſitas ſectas immenſa volumina conſcripſerint: contra Mahu-

metum, impiamque eius legem, tam pauci, ac tam parcè calamo decertauerint. Arianam hæresin in ipsis incunabulis à trecentis & octo Nicæni Concilij Patribus præfocatam, per aliquot deinceps sæcula, cùm vegetiores spiritus resumpsisset, omnes ferè totius Christiani Orbis Scriptores validissimè oppugnauerunt. Contra Eutychetis, Dioscori, Nestorij, Macedonij, aliorumque antiquiorum Hæresiarcharum errores, non minor Catholicorum Doctorum acies insurrexit; atque ad eos profligandos plura Oecumenica Concilia celebrata sunt. Lutherum,

Cal-

Caluinum, Zuinglium, Melanchthonem, Seruetum, aliosque recentiorum temporum Nouatores, quis orthodoxorum in Italia, Hispania, Gallia, Germania, cæterisque Europæ Prouincijs non confutauit? Contra Mahumetum, Mahumeticamque superstitionem, quæ per annos supra mille perseuerat, qui scripserint, siue ex antiquioribus, siue ex recentioribus, pauci, ne dicam paucissimi, numerantur. Quod verò dissimulandum non est, licèt quidam doctè satis, solidèque scripserint: nonnulli tamen ex rerum Saracenicarum ignorantia, vera plerumq; omit-

tentes. ficta ac fabulosa in mediū protulerunt, quæ Mahumetanis risus excitarent, eosque in errore suo obstinatiores efficerent. Sed his prætermissis, videamus, quinam sint, qui cum laude contra Mahumetanicam sectam scripsere.

Vnus ex his hoc nostro æuo fuit P. Philippus Guadagnolus è Religione Clericorum Minorum, Arabicæ linguæ in Romano Lycæo Professor, & Moslemicarum rerum peritissimus, cuius extat Apologia Arabicè, ac Latinè impressa aduersus Ahmedum filiū Zini Principem in Regno Persarum, qui contra Christianam

Re-

Religionem vnà cum alijs Persarum Sapientibus librum scripserat, & aureis characteribus exaratum, ad Romanum Pontificem Vrbanum VIII. vt eidem respondendum curaret, transmiserat. Contra eumdem librum calamum exacuit P. Bonauentura a Maluasia ex Ordine Minorum Conuentualium, doctè sanè, atque eruditè, sed non adeò feliciter, quia Arabici idiomatis erat ignarus. Post hos duos prodijt in lucem opusculum Iosephi Martellini Sacerdotis è Ciuitate Roccella, cum titulo: Triumphus Catholicæ fidei contra Sectam Mahumetanam: *& aliud*

 opu-

opusculum cuiusdam Theologi è Societate Iesu in Gallia, cuius nomen mihi excidit: Sed vtrumq; lectu dignissimum. Nouissimè autem prodijt ex Hispania, Manuductio ad conuersionem Mahumetanorum : *opus prorsus egregium, ac præclarum, atque Authore suo dignum, nempe, Reuerendiss. P. Tyrsi Gonzales de Santalla è Societate Iesu, olim in Salmaticensi Academia Sacræ Theologiæ Primario Antecessore Emerito: nunc verò eiusdem Societatis Præposito Generali dignissimo. Quo sanè opere tam validè, ac neruosè Mahumetanica Secta à fundamentis dirui-*

tur

tur ac deſtruitur, vt omnis alia argumentorum ac rationum machina, ſuperflua eſſe videatur. Erunt fortaſſe alij, qui hoc tempore pro Alcoranica ſuperſtitione confutanda, ingenia laudabiliter exercuerint: ſed horum opera ad manus meas non deuenere. Quædam tantummodo manuſcripta videre licuit, quæ ſi in lucem prodirent, magna, vt opinor, cùm laude, & vtilitate legerentur.

Nec inter antiquiores defuere, qui contra Mahumetum ſtrenuè laudabiliterq; decertarent. Tales fuerunt, S. Ioannes Damaſcenus: S. Petrus Paſchaſius Giẽ-

nensis Episcopus ac Martyr, ex Ordine B. Mariæ de Mercede redemptionis captiuorum: Petrus Abbas Cluniacensis: Ioannes Cantacuzenus Imperator Constantinopolitanus: Abunuhus Chaldæus, & Abrahamus de Bethale item Chaldæus; quos ponit Hebediesu Metropolita Sobensis in catalogo Scriptorum Chaldæorum: Ricardus, seù Ricoldus ex Ordine Sacro Prædicatorum: Ioannes de Turrecremata Cardinalis: Dionysius Chartusianus: Cardinalis Cusanus: Hieronymus Sauonarola: & alij fortasse nonnulli obscurioris nominis, quos mihi videre nō licuit.

Ve-

Verùm hactenus

Apparent rari nantes in gurgite vaſto:

vel potius, rari pugnantes contrà exercitum immenſum. Quid enim ſunt hi, ſi vel cum hoſtibus, à quibus penè obruimur; vel cũ noſtris, qui contra alias ſectas dimicauere, comparentur? Fateri omninò neceſſe eſt, inter magna Chriſtianæ Reipublicæ mala illud eſſe maximum, quòd, & aliquorum Regum ac Principũ eius enſes, quibus tam acriter in ſeipſos mutuò deſæuierunt, aduerſus Othomannicam potentiã penitus elanguerint: & quòd Doctorum ac Sapientum illius

cala-

calami, quos contra se inuicem pro leuissimis quæstionibus identidem exacuunt; aduersus Saracenicam impietatem prorsus hebescant. An verò hoc euenit, quia, vel Mahumetanica contagio lenior sit, & Christianæ fidei minus noxia: vel quia exiguum Orbis spatium, minimèque curandum, occupet: vel demum quia in angulo & in tenebris delitescat? Verùm norunt omnes, nullam vnquam Christianis rebus sectam magis hac infensam, perniciosam, atq; exitialem fuisse, quippe quæ omnium hæreseon, atque errorum collectio sit, & colluuies. Nullam etiam magis

dila-

dilatatam fuisse; cum & Asiam, & Africam penè totam, & maximam nobilissimamque Europæ partem inuaserit: & aliquot etiã noui Orbis prouincias infecerit: & maiora in dies incrementa illam accipere videamus.

Plures tanti mali causas esse intelligo, quas quidam, ad propriam ignauiam & inscitiam cohonestandam, vel ad alienam virtutem deprimendam, in medium tãquam iustas adducunt.

Prima est, quòd cum Alcoranus, omnium & præcedentium, & subsequentium hæreseon congeries, & sentina sit, satisque ad has superque à multis responsum fue-

fuerit: superuacaneum nunc foret illum confutare: & si quis id faceret, actum agere videretur. Insulsa prorsus excusatio. Quasi verò innumera atque immensa Controuersiarum volumina possit quilibet in promptu & ad manus habere: vel vnus error vna tantùm posset ratione confutari: vel Alcoranus ex proprio nihil mali haberet, sed præcedentium tantùm Sectariorum absurda contineret.

Secunda affertur causa: quia cum Mahumetus assectis suis disceptationes de religione prohibuerit; hi verò non solùm illas refugiant; sed in audentes secum

disce-

disceptare, capitali pœna animaduertant, & ferro tantùm sectam suam tueri ac sustinere, fixum firmumque habeant: frustra ad eam oppugnandam calamus assumeretur, cui non nisi gladio assertores eius responderent. Quamobrem pestem hanc, non libris, aut linguis; sed ferro, ac flamma ab Orbe depellandam esse, plerique pronunciant. Pronunciant sanè; sed quàm verè, ipsi viderint. Certum apud me, & apud eos qui rem bene norũt, omninò est, & lingua, & calamo fas esse cum Mahumetanis, etiam in ipsorum regionibus, à Christianis disputari; dummodo

do id publicè non fiat (quamuis & hoc alicubi permittatur) & citra omnem in Mahumetum, & Alcoranum iniuriam, aut cõuicium; & cum ijs, quibuſcum amicitiam, ac familiaritatem contraxeris. His poteris modeſtè, & veluti diſcendi cupidus, multa circa eorum legem, ac ſectam, præſertim è Sacris Literis perperam ab ipſis vſurpata, proponere: rationem exquirere: quæ in contrarium faciant, ſine contentione obijcere: ſi quid ipſi contra religionem noſtram proferant, prudenter refellere; imò & religionis ipſius myſteria exponere, eorumque veritatem demon-

monſtrarè. Faciunt hoc quotidiè, & impunè, Miſſionarij noſtri, & ſæpè non ſinè fructu. Quòd ſi nihil aliud inde lucrareris, quàm vt Moſlemi de rebus noſtris melius ſentirent, de ſuis hæſitarent: non mediocre lucrum eſſet exiſtimandum.

Author libri, qui Italicè inſcribitur: Teatro della Turchia, *in lucem editi à Marchione Febure, Venetijs anno* 1684. *cum per multos annos inter Mahumetanos verſatus fuerit, eorumque mores penitiſſimè nouerit: proponit modum inter eoſdem à noſtris Miſſionarijs, vel alijs ſeruandum, quo illis & Mahume-*

ticæ

ticæ superstitionis fidem detrahere, & Christianæ religionis æstimationem ingerere citra periculum possimus. Summatim hìc illius verba referam. Euitentur primò ea, quæ ad controuersiam de religione spectant: & adiaphora tãtummodò quædam proponantur, quibus aliquis docti & eruditi apud eos opinionem acquirat. Tum verò de ijs sermo introducatur, quæ ad Deum, eiusq; diuina attributa spectant. Mirabilia quæ in rerum natura sunt, proponantur: cælestium orbium immensa moles, stellarũ ornatus, citissimus motus: solis amplitudo & splendor: lunæ vicis-

vicissitudines: elementorum discordia concors: admirabilis maris vastitas: auri, argenti, aliorumque metallorum, ac gemmarum copia, quæ in visceribus terræ reconditur: atque alia huiusmodi maris terræque mirabilia. Poterit deinde gradus fieri à mundo maiori ad minorem, nẽpe hominem, in quo omuia propè quæ in maiori sunt, admiranda continentur, tam si ea quæ ad corpus eius, quàm si ea, quæ ad animam spectant, attentius considerentur. Vbi verò de suprema illius felicitate sermo inciderit, necessariò ad aliquid circa religionem proponendum, vel

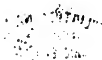
exquirendum, eos inducemus. Expectandum verò erit, vt ipsi de nostra à nobis, rationem exquirant: & tunc opportunum erit mysteriorum illius grauitatem, sanctitatem, probabilitatea, imò veritatem illis explicare, eademque dissimulanter, citra vllam Alcorani & Mahumeti iniuriam, vel etiam mentionem, legi Saracenicæ opponēdo, illius falsitatem, & absurditatem ipsismet cognoscendam relinquere. Quòd si ipsi vlterius amicè & fidenter progredi velint (dummodò sincerè eos nobiscum agere non dubitemus): disputationem protrahere poterimus.

rimus. Hactenus Author laudatus, qui alia multa prudenter in hanc ipſam rem proponit: aſſeritque, ſe hac ratione plures Mahumetanorum, ſi non ad ſuſcipiendam, ſaltem ad agnoſcendam, & confitendam Chriſtianæ religionis veritatem induxiſſe. Legatur articul. 12. & 13. *eiuſdem operis.*

Tertia cauſa adducitur, quia cũ ſectæ huius errores adeò craſſi apertique ſint, vt vel ipſo naturæ lumine omnibus pateſcãt: inanis operæ foret, magnis illos voluminibus confutare. Hinc factum eſt, vt pauci contra Idololatriam, atque Ethnicorum ſu-

perstitiones scripserint: neque hodiè aliquis est, qui vel Synensium, vel Iaponum errores ac fabulas refellere laboret. Sint quãtumuis Agarenicæ superstitionis errores crassi, & aperti: an non ideò explodendi, & reijciendi sunt? Quàm crassa, ac patentia sunt Lutheri, & cæterorũ huius æui Hæresiarcharum absurda? Et tamen quàm multi ex Orthodoxis contra illa stylum exacuerunt? Sed, crede mihi Lector, res non ita se habet, vt supponitur. Maius latet in hac secta venenum, quàm putent hi, qui de ea nihil, nisi quòd ab ignarissimis audierunt, cognouere. Alioquin,

cur

cur tam ingens mortalium turba, non ſolùm Ethnicorum, qui adhuc ſuperſunt; ſed Iudæorum, Chriſtianorum, & ipſorum, qui in religioſis clauſtris degunt, ad Mahumetiſmum dilabitur? Viuendi licentia, inquies, illos allicit. Ita puto: ſed aliquid aliud eſt, quod illos ſub boni, verique ſpecie decipiat. Habet nimirùm hæc ſuperſtitio quidquid plauſibile, ac probabile in Chriſtiana Religione reperitur, & quæ naturæ legi, ac lumini conſentanea videntur. Myſteria illa fidei noſtræ, quæ primo aſpectu incredibilia, & impoſſibilia apparent; & præcipuè, quæ nimis ardua

humanæ naturæ censentur; penitus excludit. Hinc moderni Idolorum cultores, faciliùs ac promptiùs Saracenicam, quàm Euangelicam legem amplectuntur; & in posterum amplectentur, nisi à Missionarijs nostris, his, quæ ego in meo opere pono, argumentis præueniantur, ac præmuniantur. Nunquã enim Agarenicum virus haurient, haustum semper euoment; si Mahumeti, Alcoranique imposturas, & Christianæ Religionis solidissima fundamenta probè intellexerint. Quod de Idololatris antiquis obijciebatur; negamus, non multos contra illos scripsisse.

Sed

Sed quamuis concederemus: omnium librorum vice erat tunc Spiritus Sanctus, & feruor ille diuinus, quo Christiani ardebant, qui nunc adeo in ijsdem deferbuit, ac defecit. Synensium, ac Iaponum, aliarumque huiusmodi Gentium contagio, non ita nobis proxima est, vt ex ea malum aliquod timendum sit: & nihilominus viri Apostolici, qui in regionibus illis versantur, & calamo, & lingua illam pro viribus exterminare conantur.

Quarta causa additur, quia inanis & improbus, vel etiam perniciosus ac noxius esset labor. Nam Mahumetanis nihil

prodesset; Christianis verò, vel foret inutilis, quia non eo morbo laborant: vel exitiosus, quia sæpe placet agnitum, quod ignoratum minimè curatur. Etsi enim falsa impostorum dogmata refellãtur, nihilominus homines malè sani, veneno potius, quam antidoto delectantur. Si hæc ratio aliquid valeret, probaret etiam, contra nullos peruersorum dogmatum magistros esse scribendũ. Verùm iam ostendi, quantum ad Mahumetanos nullo modo posse laborem meum inutilem cẽseri. Saltem illud efficiet, vt qui inter eos prudentiores ac sapientiores sunt, veritatis, ac ratio-

num

num vim persentiant, & desectæ suæ falsitate in suspicionem aliquam veniant: Quòd si opportunitas detur è suis terris ad nostras euadendi, Christianam etiam fidem suscipiant, vt multi non rarò suscepere. Si verò aliquando eueniat (euenturum autem breui spero) vt Prouinciæ aliquæ, aut Vrbes è Mahumetanorũ manibus recuperentur (diuinaui, dum hæc scriberem: nondum enim euenerat, quòd nunc factum videmus) proderit hoc meum opus, ad Saracenos, Turcasque subactos, ab Arabica superstitione facilius retrahendos. Etenim hoc hominum genus, non

ideo

ideo in errore ſuo plerumq; conſtans eſt, quia illum non agnoſcat: ſed quia ab eo deponendo, facultates, vitamque amittendi metu deterreatur. Si verò labor meus inutilis, aut noxius Chriſtianis fore exiſtimetur: eadem ratione Controuerſiarum aduerſus Hæreticos libri, qui tam multi in lucem prodierunt, & quotidie prodeunt, Catholicis inutiles erunt, & noxij: imò multò magis, quia horum ſophiſmata ac paralogiſmi multò maiorem vim habent ad perſuadendum, quàm inepta Mahumeti, Mahumetanorumque argumenta. Nugæ ſunt iſtæ, homine ſano indignæ. Po-

Postrema causa, quæ grauioris momenti apparet, est omniũ prædictarum leuissima. Si libri (inquiunt) contra Alcoranum scripti inter Turcas deferantur, magnum malum parient, & ijs apud quos reperti fuerint, & cæteris etiam Christianis, qui ibidem commorantur. Vt hoc daremus; quis cogit ministros Euangelij huiusmodi libros secum ad Mahumetanorum terras deferre? Nonnè possunt eos inter nos legere & summatim quæ in ijs præcipua continentur, vernacula lingua, & obscuriori charactere styloque transcribere? Verùm, nego tanti esse periculi

aliquem ex his libris secum deferre, & penes se inter Moslemos habere. Nolo, publicè illum teneant: nolo, passim cuilibet legant, vel ostendant. Scio grauissimam pœnam impositam esse Christianis, apud quos Alcorani codex repertus fuerit: sed scio etiam, nullum propè esse Missionarium, qui eundem Alcoranum apud se non habeat, non legat, & magis familiaribus Moslemis non ostēdat, & ab illis eiusdem glossemata, & explicationes non excipiat. Postremò, in Perside, & alijs etiam Mahumetanorū prouincijs, & priuatim, & publicè huiusmodi libros impunè licet ha-

habere, præsertim si nullam in Mahumetum & Alcoranum iniuriam apertam contineant. Sed, cum hoc meum opus Latino idiomate scriptum sit (quæ enim in illo Arabicè habentur, cum sint Alcorani, eiusque Expositorum verba, non possunt Mahumetanos offendere) etiam si quid in eo aduersùs eosdem mordacius, vel liberius proferatur, periculi nihil poterit afferre, cum Barbari illi Latinam linguam, saltem communiter, ignotam atque exosam habeant. Verùm, non ne æquum est, pro Christi fide dilatanda, sese periculis omnibus, etiam vitæ ipsius, exponere,

re, dummodò id prudenter, & non temerè fiat? Nonne hoc fecerunt olim, & hodiè faciunt, Viri Apostolici, qui in Ethnicorũ Regna Christi fidem legemq; inuexerunt? Nonne primi illi Christiani contra Imperatorum, ac Præfectorum edicta, sacros apud se libros, sacras pro Sacerdotibus vestes, sacra pro Sacrificio vasa, assiduo cum vitæ periculo asseruabant? Prò temporum nostrorum teporem, atque ignauiam!

Atqui, si ita res se habet, cur (inquies) tàm pauci contra Alcoranicam impietatem scripserunt? Potissimã, ac ferè vnicam, huius

rei

rei causam fuisse puto, quia cum remotissimè à nostris regionibus hæc tàm dira lues exorta sit: à paucis, & serò agnita fuit. Neq; in hoc me falli opinor, cum hodièq; non paucos ex nostris, alioqui non indoctos, Mahumeticarum rerum adeò rudes videam, vt Mahumetanos, idololatras, Lunæque, ac Mahumeti adoratores existiment, aliasque de Agarenica secta, eiusque Authore ineptias effutiant. Porrò quamuis à Christianis Orientalibus Arabiæ proximis, vel in Arabia ipsa degentibus, syncerior superstitionis huius notitia statim ab initio habita sit: quia tamen

eo

eo tempore, bonarum artium vsus obsoleuerat, & Oriente toto bellis inuoluto, Græci ipsi sapientiam amiserant; non mirum, si pauci illam libris scriptis confutauerunt: præsertim cum non libris, aut verbis; sed ferro, atque igni, Arabes illam propugnarent, & propagarent. Neq; tamen negauerim, multos, præsertim ex Græcis, contra eam stylos exacuisse (id saltem mihi persuadeo): verùm inter tot rerum turbas ac turbines, librorum iacturam factam fuisse credendum est: id quod apud nos etiam in Gothorum, Vandalorum, aliarumque Barbararum gen-

tium

tium incursionibus euenisse, & scimus, & dolemus.

Neque dubitari potest, vt superiùs innui, humanæ salutis hostis Diaboli astu, quemadmodũ Christianorum Principum arma, ita Catholicorum Doctorum ingenia ab hac peste profliganda atque exterminanda dissenta ac distracta fuisse; vt in se potius mutuò vtraq; ex inanibus causis desæuirent; quàm contra Mahumetum & Alcoranum, pro Christi religione pugnando, exercerentur. Vtcumque se res habeat (nam magnum, & inscrutabile Dei iudicium in hoc agnosco) ego, & Christianæ religio-

nis propugnandæ zelo; & Mahumetanæ superstitionis oppugnandæ ardore impulsus; & multorum doctissimorum, ac pijssimorũ virorũ hortatu incitatus; & INNOCENTII XI. Pontificis Maximi, dum adhuc inter mortales versaretur, iteratis imperijs adactus; opus hoc meum, quod diù in scrinijs delituit, euulgare decreui. Faxit DEVS Optimus Maximus, vt labor ad illius gloriam, & ad Sacrosanctæ eiusdem Ecclesiæ vtilitatem à me susceptus, finem illum, quem cupio, & quem mihi proposui, sortiatur. Spero autem sortiturum, hoc potissimum tempore, cum

Inui-

Inuictiſſimi Cæſaris LEOPOLDI, *Principumque fœderatorum arma, Sanctiſſimi, ſemperque Glorioſiſſimi Pontificis* INNOCENTII XI. *opera ſociata, atque eiuſdem opibus precibuſque roborata; Othomãnicam Potentiam, vnicum propè Mahumetanicæ ſuperſtitionis columen, ita depreſſerunt, atque infregerunt; vt omnem prorſus priſtinas vires recuperandi ſpem amiſerit; & maiora quotidie mala, atque extremam denique perniciem à Cæſareis fulminibus timere cogatur.*

Supereſt, vt aliquid de Operis ipſius argumento & ordine

breuiter dicā. Fuit iam pridem in animo, Alcoranum, Saracenicæ impietatis fontem ac fomitē, exactè, quantùm fieri poſſet, refutare. Id demum aggreſſus ſum, & non ſinè multo labore ſudoreque perfeci. Opus iam ab aliquot annis torculari paratum eſt. Interim verò, dum varia impreſſioni obſtacula fieri viderem: operæpretium duxi, hunc veluti PRODROMVM, *quo generalis Alcorani ipſius confutatio continetur, præmittere. Quia verò quatuor præcipuè fundamentis Mahumetani Sectam ſuam contra Chriſtianā Religionem ſtabilire conantur, nempè: Sacra-*

rum

rum Scripturarum, ac Traditionum authoritate: Miraculorum testimonio: Dogmatum veritate: Legumque, ac morum sanctitate: & ad hæc quatuor capita, vniuersa ferè Alcorani farrago reducitur: idcircò in totidem Partes, seu Tractatus, hunc meũ Prodromum diuidere decreui.

In prima Parte, Sacrorum vtriusque Testamenti librorum, & veterum ex Christianis, & Hebræis traditionum testimonia, quibus Mahumetus & Moslemi ad errorem suum confirmãdum abutuntur, discutio: eorumque verum legitimumque sensum demonstro.

In secunda, de Miraculis ago, quæ ijdem non solùm Mahumeto, sed illis etiam, quos inter suos tanquam Sanctos venerantur, attribuunt: & hæc omnia falsa, ac ficta: quemadmodum vera, quæ Christus, Sanctique Christiani patrauerunt, esse conuinco.

In Tertia, præcipua Christianæ fidei Dogmata, quæ Mahumetus, atque eius assecla oppugnant, propugno: & Agarenicæ perfidiæ impia ac superstitiosa axiomata conuello.

In Quarta, de ijs, quæ ad Legum praxin, morumque ac vitæ probitatem ac sanctitatem pertinent,

nent, tracto: atque vt in Christianis veram ac synceram virtutem, & sanctitatem; ita in Mahumetanis fictam ac fucatam esse demonstro. Totum verò opus, præcipuis Alcorani erroribus, mendacijs, ac fabulis referendis absoluo.

Placuit autem, ad maiorem eorum, quæ à me scribuntur, notitiam; aliquid breuiter de Mahumeto, eiusque Alcorano præmittere: copiosius de vtroque in ipsa Alcorani confutatione tractaturus.

Porrò in hoc meo opere, non Theologorum, vel Doctorum nostrorū authoritatibus (nisi rarò)

vtor: has enim Mahumetani, vel reijcerent, vel etiam deriderent: sed armis suis hostes aggredior; Moslemmicorum scilicet Authorum, & præsertim Alcorani, sententijs, & effatis eos inuado: Goliæ caput gladio suo amputare contendo. Hæc verò non ex vitiosa ac fallaci alicuius interpretis versione, vel ex suspectis Authorum nostrorum allegationibus: verùm ex ipsis Arabicis codicibus hausi, quos mihi variæ in Vrbe Bibliothecæ suppeditauerunt: nimirum Vaticana: Collegij Vrbani de Propaganda fide: Collegij Maronitarum: Conuentus S. Petri Mino-

norum Reformatorum in Ianiculo, seu Monte aureo: Collegij S. Pancratij Carmelitarum Discalceatorum: Conuentus S. Laurentij in Lucina Clericorũ Minorum: Eminentissimi Cardinalis Camilli de Maximis, gloriosæ memoriæ: D. Abrahami Ecchellensis Maronitæ, in Syriaco atque Arabico idiomate, Regij in Gallia, & Pontificij in Vrbe Professoris: D. Petri a Valle Patricij Romani, qui vt olim viuens magnam terrarum Orbis partem peragrauit; ita nunc vita functus, nominis sui fama, atque operum luce perlustrat. Optauissem, & alios plures,

res, nomine tantùm mihi notos, Authores Arabes videre, sed non potui Romæ reperire, vel aliunde mihi comparare. Alij fortasse reperient: & quod ego tenui, atque imperfecto opere exorsus sum, grandiori molimine perficient. Non omnia possumus omnes; *Quod potui, pro meis viribus effeci.*

Dabis autem veniam, benigne Lector, si ea, quæ ex Arabico idiomate tuanstuli, non ita verbo tenus Latina reddiderim. Tædium rigidæ translationis, fateor ingenuè, sæpe perferre non potui: satis habui, sententiam fideliter exprimere: dictio-

ctionem vnam vel alteram demere, vel addere, quo faciliorem ſenſum redderem, religioni mihi non duxi. Hoc & alij, non ſolùm in Arabicis, ſed in alijs quoque idiomatibus fecerunt. Si tu id piaculum putas, ignoſce. Sed non eris, ſcio, mecum cenſor adeo auſterus, ſi animaduerteris, etiam in Sacrorum Librorum verſionibus Interpretes id ſibi permiſiſſe. Sæpè verò ad tædium mihi, & ad laborem Typographo minuendum, Latina interpretatione contentus, Arabica verba prætermiſi; præſertim vbi minus neceſſaria exiſtimaui.

Nec

Nec minus indulgentem ac benignum te mihi esse exopto, si Arabicis Latinè transferendis, vel ex propria ignorantia erraui; vel ex corruptorum codicum errore deceptus sum (in substantia me non errasse ferè certò scio): vel si in argumento ipso pertractando infelicior fui, vel aliqua in re hallucinatus sum. Sunt in Arabica lingua, quemadmodum etiam in cæteris, peculiares quidam idiotismi, allusiones, adagia, apophthegmata; quæ non nisi natiui Arabes, iique doctissimi & eruditissimi, valeant explicare: hos autem hic Romæ non licuit reperire. Ego

vero,

vero, Dauus ſum non Oedipus.
Quòd ſi etiam Oedipus eſſem, ingenuè tamen cum Terentiano Chremete faterer

Homo ſum: humani à me
nihil alienum puto.

Te quoque, Amice Lector, vt homo erga me ſis, & humanitate tua mecum vtaris, obnixè oro, atq; obſecro. Neque minus humanum te opto cum Typographo Franciſco de Rubeis Veneto, ſi quid in characteribus præſertim Arabicis, tot nexibus colligatis, & toties figuram mutantibus, componendis peccauit. Hi erant illi tam ignoti, quàm Arabia ipſa Deſerta: & tamen

vnius

MAHVMETI AVTHORIS ALCORANI

Vitæ, rerumque gestarum Synopsis.

PRAEFATIO.

I Mahumeti vitam, ac res gestas, iuxta ea, quæ ab Authoribus nostris referuntur, describere vellem: ridiculum, puto, me Mahumetanis præberem. Adeo enim quæ ab his, & ab illis narrantur, inter se dissident: vt

d vix

vix credas de eodem homine vtroſque tractare. Quamobrem ijs, quæ à noſtris ſcribuntur, prætermiſſis, vel ad lectoris notitiam tantummodo indicatis: illos in cæteris ſequi decreui. Non quòd Mahumetanorum fidem ſynceram exiſtimem: ſed quòd, cum contra hoſtes religionis agimus, eoſdem ſuis ipſorum armis facilius quàm noſtris oppugnamus, & felicius ſuperamus. Huc accedit, multos ex noſtris Scriptoribus quædam de Mahumeto referre, quæ & Mahumetanis riſum excitent, & eoſdem in ſuperſtitione ſua firmiores efficiant. Ex probatiſſimis igitur apud Arabes Authoribus Mahumeti vitam deſumam. Quamuis enim hos etiam in multis mentiri, & plurima affingere ad Pſeudoprophetæ ſui dedecora tegenda, vel cohoneſtanda, ipſumque Prophetam verum venditandum certiſſimè ſciam: non tamen ab illis mendax ipſe habebor: imò maiori fide mendaces eos ac falſos oſtendam, ſi ſuis ipſorum verbis, ſuoque teſtimonio

tales

tales omnibus manifeſtè appareant. Lectorem interim precor, ne offendatur, ſi audiat me aliquando abſolutè referentem tanquam vera aliqua falſa aut ficta à Mahumetanis : proteſtor enim me loqui ex ſenſu, & verbis eorum: neq; puto vllum reperiendum eſſe tam in me iniquum iudicem, vt me eorum nugis, & mendacijs fidem vllam adhibere ſibi perſuadeat.

†

De Progenie Mahumeti.

Caput Primum.

Ahumetus, Arabicè dicitur محمد Mohammad: ideſt, Laudatus; per antiphraſim: quemadmodum auri fames, Sacra, pro execranda, à Poeta appellata fuit: & filius ille Dauid, qui contra patrem bellum excitauit, Abſalom, i. Pater pacis, nominatus fuit. Duo etiam alia nomina illi velut propria tribuunt; nempe احمد Ahmad, quod idem propè ſignificat ac Mohammad: & ابو القاسم Abu-lcaſem, ideſt, Pater Caſemi. Primus enim filius quem genuit, Caſe-

mus vocatus fuit : obtinuit quippe consuetudo apud Arabes, vt ex nomine primogeniti, pater cognominetur. Ego, *Mahumetum*, vt plerique nostrorum consueuerunt, appellabo.

Patriam habuit Mahumetus مكة *Meccam*, quæ etiam dicitur بكة *Becca*; vrbem Arabiæ celeberrimam, quam communiter ponunt in اليمن *Arabia felici*: sed Gabriel Sionita, & Geographi ipsi Arabes asserunt esse metropolin Arabiæ Petreæ, sitam in valle quadam glareis refercta, quæ dicitur بطحاء *Batahà*, atque etiam عقاط *Akat*, & عمق *Omok*.

Ortus est ex nobilissima familia Corasina, cui nomen dedit قريش *Corais*, alio nomine فهر *Phaher*, oriundus ab Ismaele filio Abrahæ ex Hagar ancilla Ægyptia. Conueniunt omnes, patrem eius fuisse عبد الله *Abdallah*: auum verò paternum عبد المطلب *Abdalmotalleb*: proauum autem هاشم *Hascem*, & abauum عبد مناف *Abdomonaph*, cuius progenitores certos quindecim enumerant vsque

ad

ad عدنان *Adnan:* nempe قصى *Cosa*, كلاب *Kelab*, مرة *Morra*, كعب *Caab*, لوى *Louua*, غالب *Galeb*, فهر *Phaher*, seu قريش *Corais*, مالك *Malec*, النضر *Nodhar*, كنانة *Kenana*, خزيمة *Hazima*, مدركة *Medraca*, الياس *Elias*, مضر *Modhar*, نزار *Nazar*, معد *Moad*, qui filius fuit prædicti Adnan, cuius progenitores, alij per plures, alij per pauciores successiones, omnes tamen incertas, vsque ad Cedar filium Ismaelis deducunt.

Mahumeti Mater fuit امنة *Amena*, seu *Emina*, filia وهب *Vaheb*, filij Abdomonaph, qui videtur diuersus à proauo paterno Mahumeti, cum hic dicatur fuisse filius زهرة *Zaharæ* filij Kelab, in quo vniuntur lineæ paterna ac materna Mahumeti, & fortasse in auo eius Abdomonaph. Placuit nomina propria Arabicis characteribus exprimere, quia plerumq; in alienas linguas translata, in alia prorsus nomina transeunt.

De Natiuitate Mahumeti, & prodigijs, que in ea eueni∫se finguntur.

Caput Secundum.

NAtus eſt Mahumetus die lunæ poſt decimum diem menſis Rabij(ſeu Verni) prioris. Alij tamen ſcribunt, natum fuiſſe octauo die, alij ſecundo, alij decimo ſeptimo: alij die Veneris in ortu Auroræ; anno trigeſimo quarto, & menſe octauo Regni Coſroæ cognomento Anuaſruan filij Cabad.: & anno octauo, ac menſe octauo regni Amru filij Hend Regis Arabum, qui cognominatus fuit Abulkaſem; octingenteſimo octuageſimo primo anno poſt deuictum ab Alexandro Darium Regem Perſarum. Fuit hic annus Chriſti, iuxta Almacinum, 571. Alij volunt fuiſſe 570. alij 578. alij 580. alij 600. alij de-

demum, inter quos est Kissæus, 620. Nostri etiam Authores in hoc plurimum inter se dissident, quia scilicet nihil certi apud Arabes inuenire potuerunt.

Multa fingunt Moslemi in ortu Mahumeti prodigia, quæ tamen prudentiores ac sapientiores inter eos, vt puto, non ita facile credunt: cum certum sit ex ipso Alcorano, Mahumetum vsque ad annum ætatis suæ quadragesimum peccatorem, & idololatram semper fuisse. Scribit Abu-nazar, matrem eius, nullam, dum illum vtero gestaret, molestiam sensisse, cumque sine vllo dolore peperisse. Præterea asserit, Mahumetum in ortu repertũ fuisse circumcisum, resectoque vmbilico. Alij tamen volunt, septima die à natiuitate ab auo suo Abdalmotalleb circumcisum fuisse. Scribunt alij, Gabrielem non solùm illum circumcidisse, sed etiam discidisse per medium pectus eius, & cor purificasse. *Eodem tempore* (inquit Abu-nazar) *Dæmones ex orbibus cælestibus eiecti, conuenerunt ad Diabolum, vt hoc idem ei significarent.*

rent. Ille verò iussit eos vniuersam terram circumire, vt quid noui euenisset, viderent. Cum itaque illi terram peruagarentur, peruenerunt Meccam, in qua viderunt domum quamdam Angelis circumdatam: ex ea verò ignis ad Cælum vsque emicabat. Reuersi igitur dæmones, Diabolo id quod viderant retulerunt; qui ex hoc, ortum iam esse Mahumetum intellexit. Portenta alia aggerat Albacarius. Primò: Prodeunte in lucem Mahumeto, idola omnia ac simulacra prono ore in terram cecidere. Secundò: Imminuta est aqua lacus Sauà, & exundauit torrens Samauà. Tertiò: Sacri Persarum ignes extincti sũt. Quartò: Regia Cosroæ concussa est, & quatuordecim illius turres corruere.

Addit Albacarius alias nugas. Cum Amena partui proxima, sola domi moraretur, audiuit magnum fragorem, viditque auem albam, alis suis vterum ipsius contingentem. Tum mulieres quædam proceræ, vestibus pretiosis indutæ, ac suauissimum spirantes odorem, clausis ianuis ad eam ingressæ, scyphis

gem-

gemmeis, quos manu tenebant, eam potauere : & post potum facies illius mira luce coruscauit. Deinde audiuit strepitum alarum Angelorum, & eorumdem canoras voces, variosque inspexit colores, & volucres cum rostris rubris. Hæc cum admiraretur, peperit Mahumetum, quē candida nubes statim abscōdit ab ea, & interim ab Angelis circūductus est per omnes partes terræ, & maris, vt omnes tā homines, quàm Dæmones, agnoscerent eum. Deinde matri suæ restitutus est veste lanea inuolutus, & tres claues manu tenebat, quas ex quadam voce intellexit mater, esse claues Victoriæ, Prophetiæ, & Templi Meccani. Et ecce interim nubes alia maior priori, cum hinnitu equorum, & strepitu alarum : & rursum euanuit infans ab oculis parentis, delatus ab Angelis ad loca, in quibus Prophetæ, & Legati nati fuisse ferebantur, resonante interim voce: *Induite illum stola Adam, & sublimitate Noë, & scientia Abraham, & lingua Ismaël, & pulcritudine Ioseph, & patientia Iacob, & voce Dauid, & castitate*

Ioan-

Ioannis, & honorificentia Iesu, & fortitudine Moysi; & date illi dotes, & indolem Prophetarum. Mox vidit eum Amena tenentem nescio quid manu, quod significabat, illum futurum esse Dominum totius Orbis terrarum. Et ecce tibi tres viri splendidissimi cum gutturnio argenteo, & patina smaragdina, sericoque complicato: cumque infantem septies lauissent; vnus eorum instrumento lucidissimo signum propheticum inter humeros eius impressit: tum serico inuolutum posuit sub alis suis (erat enim Angelus Custos Paradisi): mox extracto, insusurrauit nescio quid in auriculam eius: & cum osculatus eum fuisset, prædixit ei, fore ipsum Dominum, & Intercessorem omnium in die Iudicij. Vidit deinde Amena tria simulacra ex luce confecta, pendentia inter cælum & terram; & interim nubes per longum tempus iterum abscondit infantem: & denique apparuit stibio illitus, circumcisus, & fascijs suauissimum odorem spirantibus obuolutus.

Eodem

Eodem tempore Abdalmotalleb Caabam, seu Delubrum Meccanum, circumibat; viditque idola, quæ in ea erant, corruere ac dispergi: vocemque audiuit: *Nunc Amena peperit Mahumetum*. Cumque ad Amenæ domum festinus properaret, vidit duos montes Sapham, & Meruam subsilire. Vbi autem ad Amenæ domum peruenit, nube candida illam coopertam aspexit; & ex eius penetrali suauissimum odorem exhalari sensit. Cum verò infantem ostendi sibi postularet, & recusantem Amenam minis perterreret: vir quidam procerus ac terribilis, euaginato gladio, repulit eum, asserens, nulli fas esse Mahumetum videre, donec Angeli illum visitassent. Demum illud habetur ex traditione; nato Mahumeto, multos Dæmones excæcatos, multos etiam mortuos fuisse.

De

De ijs, quæ post ortum Mahumeti euenere, vsque ad illius profectionem in Syriam.

Caput Tertium.

ORto Mahumeto, magna fuit frequentia congratulãtium Amenæ, & Abdalmotallebo : nam Abdallah pater eius iam vita functus fuerat duobus mensibus antequam nasceretur: (quamuis Sciahinsciah scribat, mortuum fuisse, cum Mahumetus esset iam bimestris, & iuxta alios septimestris; iuxta alios verò ferè trimulus.) Experiebantur autem omnes ex puero & matre suauissimum odorem. Septima ab eius ortu die, celebrauit Abdalmotalleb populo Meccano per tres dies opiparum con-

conuiuium, cuius reliquias iussit in syluas ad auium, ferarumque cibum deportari. Assignata est nutrix puero Halima Saadiensis, quam aduocauit Amena, prius in somnis admonita: imò Halima ipsa cum esset in regione sua, in qua magna erat sterilitas, & rerum omnium caritas: vidit semisopita nescio quem ad se venire, qui manu prehensam duxit ad fontem quendam aquæ suauissimæ, ex qua cum bibisset, percussit ille manu pectus eius; dixitque ei: *Vade in Meccam, vbi copiosam alimoniam inuenies per puerum qui ibi natus est: & Deus tibi copiosum lac vberibus infundet, quo eum lactare possis.* Euigilans autem Halima, vbera sua lacte turgentia inuenit, & exinde pinguior, & corpulentior apparuit: & cum Meccam venisset, incidit in Abdolmotalleb, qui duxit eam ad Amenam, cuius cubiculum ingressa, vidit illud vndequaque luce coruscare, quæ erat lux Mahumeti, cuius gratia nunquam Amena lucernã noctu accendebat. Cum verò Halima dextrum vber infanti præbuisset;

suxit

ſuxit ille ex eo quantum libuit : è ſiniſtra verò ſugere deinde recuſauit. Imò nunquam in poſterum lac ſugebat, niſi prius alius collactaneus ſuxiſſet. Acceptum Halima infantem ſecum duxit regrediens ad ſuos: in itinere verò lapides omnes, ceſpites, & arbores illi de ipſius fortuna congratulabantur. Cumque ſuper aſinam ſederet,puerumque læuo brachio ſuſtineret, ad inſtar venti aſina volabat. Accidit, vt proficiſcens obuios haberet quadraginta monachos Chriſtianos cum ipſorum Abbate, qui admonuit eos, puerum illum eſſe, quem ipſi timebant. Multò verò magis timuerunt, cum lucem è vultu eius exire conſpexere. Interim Diabolus adſuit ſub humana ſpecie, incitauitque eos, vt infantem occiderent. Illi,euaginatis gladijs,in eum irruerunt. At puer extulit ad Cælum caput, & repente portæ eius apertæ ſunt, deſcendenſque ex eo ignis, Monachos omnes combuſſit. Statim verò vbi Halima cum infante ad ſuos peruenit, reuiruit terra eorum, & arbores antea ſteriles

les fructum produxerunt : pecora etiam prius macilenta ac ſterilia, repente pinguefacta, fæcunda euaſere. Cum id vidiſſent Saadienſes, magnum erga puerum illum amorem concepere ; præſertim vbi viderunt, eum ægrotos tactu manus ſanare, & prodigia multa patrare: nam cum modicus illi cibus apponeretur, ita augebatur, vt omnes ex eo domeſtici ſatiarentur. Cum verò interim adoleſceret, pulchritudine & decore in dies augebatur. Fertur autem, Halimam nunquam illius veſtes lauiſſe.

Cum ad ſeptemnium perueniſſet, pergebat cum ſuis collactaneis paſtorali cultu indutus, vt paſceret oues Halimæ. Inter has quædam macilenta, quam vnus ex collactaneis baculo male contriuerat, confugit ad Mahumetum, & apud eum de accepta iniuria conqueſta eſt. Ille verò eam contrectans, blandis verbis ſolatus eſt, ac ſanam integramque dimiſit. Quotidiè verò miracula, prodigiaque patrabat: inter quæ illud erat, quòd oues nutui eius erant obſequentiſſimæ. Die

e qua-

quadam, dum solus in valle quadam syluestri moraretur, adueniens leo submisit illi caput suum, blandè agitans caudam. Mahumetus verò præcepit ei, ne vltra in locum illum reuerteretur. Eodem tempore Halima somnio quodam preterrita est, in quo vidit Mahumeto commoranti in pascendis ouibus, à duobus viris immensæ magnitudinis fulgenti sica ventrem discindi. Somnium euentus comprobauit : sequenti enim die ; dum esset in pascuis vnà cum collactaneis, duo ingentis staturæ viri arripientes illum, duxerunt in verticem montis. Cumque eum humi prostrassent; gladio sciderunt ventrem eius, & cor extraxerunt. Quod cum collactanei vidissent, aufugientes, venerunt ad Halimam, eique id quòd Mahumeto euenerat, narrauerunt. Erupit statim in fletus & clamores Halima; & aduolans cum tota vicinia ad montem illum, inuenit Mahumetum in medio ouium absque vlla læsione, prorsusque incolumem. Quamobrem domum reuersa, cæpit fustibus

ac

ac lapidibus filios tamquam mendaces appetere. At Mahumetus illam prohibuit, asserens, verum esse quod filij narrauerant: *Nam reuera duo procerissimæ statura iuuenes* (inquit) *fulgenti sica aperuerunt ventrem meum, & cor disciderunt, ex quo extraxerunt guttulam nigram, asserentes eam esse portionem, quam habebat Satanas in corpore meo. Deinde cum cor aqua lauissent, atque in loco suo reposuissent, impresserunt ei signum sigillo fulguranti: meque ambo manibus contrectantes, faustissima mihi prænunciauere. Deinde appenderunt me in statera, primò cum decem Arabibus ex altera parte; deinde cum viginti: demum cum vniuersis Arabibus: & semper præponderaui. His ita gestis, in cælum reuersi sunt.*

Cum autem Halima Mahumetum ablactasset, iamque is grandior esse cæpisset, retulit eum Meccam ad Abdolmotalleb. In itinere autem incidit in Ariolum quendam senē grandæuum, qui, cum Halima Mahumetum super camelam gestans transiret, cecidit semimor-

tuus. Mox ad ſenſus rediens, incitauit eos cum quibus erat, vt fæminam illam ac puerum occiderent; ab his enim pernicies ipſis ventura erat. Id cum illi aggrederentur, camela præterijt citiſſimo curſu; nec eam aſſequi potuerunt. Cum Halima prope Meccam perueniſſet, ventris onus depoſitura ſeceſſit, puerum interim ſolum relinquens. Sed ſubito clamore reuocata, illum minimè inuenit. Cumque de eo quoſdam qui aderant interrogaſſet, illi puerum ſe nullum vidiſſe affirmauere. Quamobrem Halima veſtibus diſciſſis, ac faciem palmis verberans, minabatur ſeipſam præcipitem è ſublimi loco daturam. At Senex quidam illius miſerta: *Ne deſperes mulier* (inquit), *ſed mecum perge: nam vt filium tuum inuenias, efficiam*. Duxit igitur eam ſecum ad Caabam, ſeu templum, ibique idolum quoddam rogauit, vt vbinam Mahumetus eſſet, indicaret. Mahumeti nomine audito, corruit repente idolum: quamobrem ſenex perterritus aufugit. Halima verò audiuit vocem, qua certior

fiebat

fiebat de puero reperiendo. Venit igitur ad Abdalmotalleb, ſperans ſe eum apud ipſum inuenturam. Sed ſpes eam feſellit. Abdolmotalleb autem cum tota vicinia diu illum fruſtra quæſiuit: tandemque veniens ad Caabam, ſepties eam circumiuit, deoſque precatus eſt, vt nepotem ſibi reſtituerent. Ex eorum reſponſo intellexit, vbinam Mahumetus reperiretur. Pergens igitur ad locum ſibi indicatum, ibi puerum inuenit ſedentem ſub arbore Mauſæ, quæ ramis inclinatis, fructus ſuos illi præbebat. Et ipſe confeſſus eſt, ſe eò ab aue candida deportatum fuiſſe, quam omnes Gabrielem fuiſſe crediderunt. Interim cum matri reſtitutus fuiſſet, ſuſcepit eum Abdalmotalleb in curam ſuam: cumque ophthalmia, ſeu oculorum morbo, laboraret, camelæ impoſitum, ad monachum quemdam medicinæ peritum detulit. Cum autem monachus pueri vultum, ob morbum velatum, detegi iuſſiſſet, cæpit eius cella repentino motu concuti. Tunc verò prædixit Monachus

Abdalmotallebo, qualiſnam, quantuſque puer ille futurus eſſet. Morbum verò, quo laborabat, nullius periculi eſſe affirmauit. Morti iam proximus Abdalmotalleb, Mahumetum Abutalebo eius patruo commendauit. Huius, quemadmodum etiam Phatemæ vxoris ſuæ, tanta fuit in puerum charitas, vt eum proprijs liberis longè præferrent. Septenni iam, vel iuxta alios, ſexenni Mahumeto, obijt mater eius Amena in Abaua, dum Medina rediret. Scripſere quidam, Mahumetum iam grandem & prophetam, ſuſcitaſſe matrem ſuam, eamque Moſlemam reddidiſſe: alij tamen id vt fabuloſum negantes, eum matris ſepulchrum tantùm inuiſiſſe, & vbertim ibidem fleuiſſe affirmant.

†

De

De Profectione Mahumeti in Syriam ad procuranda negocia Chadiges.

Caput Quartum.

CVM die quadam tranſiret Mahumetus iuxta ædes Chadiges filiæ Chauiled, quæ erat ſibi ſanguine coniuncta, atque inter omnes Meccanos ditiſſima ac potentiſſima : Sacerdos quidam Iudæus, qui iuxta Chadigen in grege fæminarum nobilium & ancillarum aſſidebat, fixit in illum obtutum : orauitque Chadigen, vt iuuenem illum qui tranſibat, per vnam ex ancillis accerſeret. Obſecuta eſt Chadige : & vt illum vidit, ſtatim amore eius capta eſt, nihilque ardentius optare cœpit, quàm cum illo maritali nodo copulari.

Habuerat Chadige antea duos maritos, quibus mortuis, procos multos, qui

nuptias eius ambirent, acquisiuit. At illa patruo, se velle quidem iterum nubere manifestauit: sed de nouo sponso adhuc se hærere asseruit.

Interea adfuit Abutaleb cum omnibus cognatis suis ad ianuam Chadiges, vt nepotem suum illi commendaret. Sperans autem illa inter eos esse Mahumetum, quem iam deperibat, in cantum amatorium velut amens erupit. Verùm vbi illum abesse intellexit, statim accersendum curauit: & interim opiparo conuiuio eos, qui aduenerant, excepit. Perrexit Abbas, vnus ex ijs, qui cum Abutaleb profecti fuerant, vt Mahumetum exquireret, inuenitque eum in monte Hora dormientem, vbi olim Abraham dormierat, pallio inuolutum. Erat autem iuxta caput eius ingens draco, qui halitu suo Mahumetum perflabat. Cumque Abbas euaginato gladio vellet eum occidere, & draco in eum insiliret: clamore elato, Mahumetum dormientem excitauit, & draco euanuit. Intellexit autem Abbas à Mahumeto, draconem

illum

illum esse Angelum missum à Deo ad custodiam ipsius. Venit itaque Mahumetus cum Abbas ad Chadigen, præcedente eum consueta luce, quam videns Chadige, existimauit Solem in domum suam ingressum fuisse. Aduenienti autem assurrexerunt omnes: exhibuitque ei Chadige lautissimum conuiuium. Deinde interposito honestatis causa velamine, blandissimis verbis Mahumetum allocuta est, eique negociorum suorum, non sine mercedis magnæ promissione, curam exhibuit, quam Abutaleb ab ea nepoti postulauerat. Statim verò ferocissimum camelum, cui nemo insidere poterat, iussit adduci, vt eo ad itinera vteretur: Voluit enim per hoc, Mahumeti audaciam experiri. Camelus eo viso, voceque eius audita, procidit ad pedes illius, rictuque submisso, osculatus est eos, & humana voce locutus dixit: *Quis est similis mei? Palpauit enim dorsum meum manus Domini primorum & nouissimorum.* Fœminæ, quæ cum Chadige erant, magicis hoc artibus tribuerunt. Sed redarguit

guit eas Domina, propheticum opus hoc esse affirmans. Erat Mahumetus viliori veste indutus: quamobrem iussit Chadige eum decentius vestiri; eique camelam suam ad profectionem in Syriam exhiberi: duosque famulos, qui eidem proficiscenti in obsequijs essent, Meiseram scilicet, & Naschum, assignauit. In ipso autem discessu cæpit Chadige velut amens, ob amoris vim licentius cantare.

De ijs quæ Mahumeto in profectione Syriaca euenisse referuntur.

Caput Quintum.

EGresso Mahumeto cum mercatoribus Meccanis, præibat eum nubes á Gabriele efformata, quæ illum à solis æstu defenderet: per-

uenit-

uenitque in locum quemdam, qui Vadilmiah, ideſt torrens aquarum, vocabatur, eo quòd omnes ibi regionis illius aquæ confluerent. Quamobrem Mahumeti hortatu, mercatores, ne ſubita aliqua aquarum irruptione obruerentur, ſeſe cum ſarcinis ſuis verſus montem receperunt. Quidam autem, qui illius conſilium ſequi renuit, mercium ſuarum iacturam, aquis ſubito excreſcentibus, paſſus eſt. Cum quatuor ibi dies morati fuiſſent, & torrens interim augeretur: author fuit Meiſera, vt Meccam reuerterentur. At Mahumetus Angeli cuiuſdam, vt ipſe aſſerebat, admonitu, mane conſtitit ſupra ripam torrentis, & iuſſit ſuos iter proſequi in Syriam per eam partem, per quam auis quædam candida volatu ſuo viam ſignabat, & cum ijſdem iter ingreſſus eſt per aquas præcipites ac profundas: omneſque incolumes tranſiere. At verò Abu-gehel, homo Mahumeto ſemper infeſtus, hoc magicis illius artibus attribuit: & præcurrens ad locum quemdam, in quo mercatores con-

consistere solebant, oppleuit arena & lapillis puteum qui ibi erat, ne Mahumetus eiusque socij aquas inuenirent. At Mahumetus vbi eò peruenit, constitit iuxta puteum, oculisque elatis, preces quasdam obmurmurauit, quibus absolutis, arena ac lapilli ab Abugehel iniecti, cum strepitu exilierunt, & aquæ vbertissimæ emanauerunt. In furorem actus propter hoc Abu-gehel discessit; cumque in syluam quamdam Syriæ peruenisset, obuium habuit draconem quemdam aperto ore sibilantem, atque ex oculis scintillas euibrantem; ex quo camela cui insidebat exterrita, in terram illum deiecit, & costis eius confractis, diú exanimatus iacuit. Tandem verò ad se reuersus, tentauit inducere Mahumetum, & Hasemitas eius socios in idem discrimen. Præuidit id Mahumetus; & nihilominus in eandem syluam se contulit. Cum autem Camela eius, viso dracone, retrocederet, increpitans eam dixit: Væ tibi: quomodo times, cum gestes sigillum Prophetarum, & Principem Legatorum?

torum? Deinde ad draconem conuersus: Aufer te hinc, inquit, quocumque vis, neque vltra hic appareas: ego enim sum Mahumetus, cui Deus benedictionem contulit & felicitatem: alioqui conquerar de te apud Deum. Tunc draco salutauit eum, asseruitque se non esse draconem, sed vnum ex regibus dæmonum, nomine Alham filium Alhim, qui fidem amplexus fuerat opera Abrahæ Patriarchæ, qui prædixerat sibi aduentum ipsius Mahumeti, & occursum eius in hoc eodem loco, in quo ipsum diu expectauerat. Se quoque præsentem fuisse, quando Christus ascendit in Cælum, præcepitque Apostolis, vt Mahumeticam legem sequerentur. Dimisit tandem Mahumetus illum, promittens se pro eo oraturum, dummodo inde statim discederet, nunquam in posterum eo in loco appariturus.

Inde Carauana, seu Mercatorum societas, progrediens, peruenit ad Vallem quandam, in quam aquarum copiosę scaturigines confluebant antea, sed tunc ne

vesti-

vestigium quidem aquæ apparebat. Mahumetus palmas in arenam immergens, oculos in cælum extulit, & verba nescio quæ mussitauit: statimque è digitis eius aquæ tam copiosæ eruperunt, vt cameli cum sarcinis submersi fuissent, nisi Abbasis admonitu, aquarum impetum compescuisset. Eodem in loco nucleos aliquot dactylorum sputo suo illitos terræ infodit; qui eadem hora in arbores dactylis maturis onustas excreuerunt; ex quibus omnes comederunt; & Abbas camelam suam onerauit. Sed magicis artibus hoc etiam Abugehel attribuit.

Peruenerunt inde ad locum quendam, in quo erat Monachorum cænobium, quibus præerat Abbas quidam, nomine Felix, filius Iunan, filij Abdalsalib, cognomento Bahira, qui in Prophetis, & Euangelio iam legerat vaticinia de Mahumeto; habebatque penes se volumen scriptum à tempore Christi, in quo ea, quæ ad eundem Mahumetum spectabant, continebantur; & ex multis lacrymis ob desiderium aduentus eius effusis,

fusis, oculorum lumen amiserat. Quid verò ibi Mahumeto euenerit; in Prima Prodromi huius parte pag. 257. refertur.

Cum à Bahiræ cœnobio Mahumetus discessisset, venit cum cæteris ad Emporium quoddam nobilæ Syriæ, vbi omnes, præter illum, merces suas vendiderunt. Cum verò propter hoc Abugehel de eo iocum captaret, postera die plurimi è varijs regionibus institores aduenere peregrinas merces empturi; quamobrem Mahumetus suas, quæ solæ remanserant, duplo pretio distraxit. Accidit autem, vt Iudæus quidam Sacerdos, nomine Said filius Cattim, qui ex vaticinijs, quæ in Sacris Scripturis legerat, cognouerat Mahumetũ esse Prophetam illum Arabem, qui Iudæos erat perditurus, rogaret eundem, vt sibi venderet camelum rufum, residuum mercium ipsius, vltrò offerens ei quantumcumque pretium vellet, dummodò domum suam venire, ibique cibum sumere dignaretur. Obsequutus est Mahumetus Iudæo,

qui

qui præcurrens, præcepit vxori suæ, vt lapide molari ex superiori parte domus, Mahumetum ianuam ingressurum, interficeret. Paruit fæmina; sed dum putat se Mahumetum perimere, duos filios suos iactu molæ interemit. Tunc Iudæus sublato clamore viciniam omnem in Mahumetum concitauit, quasi ipse duos filios suos interfecisset. Statim Iudæi omnes adfuere, & inter eos & Hasemitas Mahumeti socios acre bellum commissum est. Hasemitæ in certamine superiores, Iudæis profligatis, opima de eis spolia retulere; & quilibet ex parte sua Mahumeto, cuius precibus victoriam tribuebant, aliquid, muneris titulo, impertitus est.

De

De regreſſu Mahumeti è Syria, eiuſque coniugio cum Chadige.

Caput Sextum.

REgreſſi Mercatores Coraiſitæ è Syria, in loco quodam aliquanto ſpatio à Mecca diſſito ſubſtitere. At Mahumetus conſcenſa camela, ſolus iter proſequutus eſt. Angelus autem à Deo miſſus, vias longas, breuiores; aſperas verò ac ſalebroſas, planas molleſq; illi effecit. Vbi verò Meccæ montes in proſpectu habuit, grauem illi ſoporem Deus immiſit; & interim præcepit Gabrieli, vt tabernaculum, quod duobus millibus annis antequam Adam crearet, pro Mahumeto efformauerat, è Paradiſo extraheret, & ſupra ipſius nunc dormientis caput expandc-

 ret.

ret. Erat autem hoc tabernaculum diaphanum, quippe totum ex lucidissimis ac pretiosissimis gemmis compactum: & quatuor per quatuor angulos portas habebat. Dum autem Gabriel illud è Paradiso asportaret, puellæ omnes Paradisi ex palatiorum suorũ fenestris prospexere, Deum laudantes, quòd iam Mahumetum in mundum misisset: & auræ misericordiæ efflauere, arborumque folia agitata sunt, & aues in garritus erupere. Interea Chadige residens cum puellis suis, comitatuque procorum in loco sublimi, vidit lucem fulgurantem, & tabernaculum illud supra Mahumetum dormientem, expansum, quod Angeli cum vexillis explicatis ambiebant. Cum autem ancillæ Chadiges lucem tantùm viderent, ipsa Mahumetum etiam super camelam suam in tabernaculo dormientem prospiciebat. Porrò camela portam vrbis ingressa, Gabriel & Angeli cum tabernaculo & vexillis in paradisum rediere. Mahumetus experrectus, contulit sese ad Chadigen, quæ impatientissimè,

mè,

mè, vt pote amore eius ſaucia, expectabat. Vbi verò præſentem illum aſpexit, in verba amatoria erupit, ſolem ſuum, ſuumque dilectum eum appellans. Sed timens ne merces ſuæ, quas Mahumetus aliquantò procul ab Vrbe apud Mercatores Coraiſitas reliquerat, diſpendium aliquod paterentur, rogauit eum, vt ad illas repetendas quantocius regrederetur. Diſceſſit è veſtigio Mahumetus: & interim Chadige è ſubliniori domus parte proſpiciens, vidit Gabrielem & Angelos iterum è Paradiſo dilabi cum tabernaculo & vexillis ad Mahumetum geſtandum: qui vbi breuiſſimo paucarum horarum ſpatio ad locum illum, vbi mercatores conſtiterant, perueniſſet; redijt cum ijſdem Meccam, merceſque omnes integras, magnoque cum incremento, ad Chadigen reportauit. Hæc omnia cum illa patri ſuo Chauailedo enarraſſet, viam ſibi ad Mahumeti coniugium parare ſtudebat. Deinde cum eundem ad ſe aduocaſſet, nullo velamine interiecto, apud ſe iuſſit reſidere: &

quamuis à Meisera, vniuersa quæ in itinere euenerant, antea audisset: eadem nihilominus ab ipso iterum voluit audire. Tandem blandissimis verbis ab ea dimissus, venit ad Abutaleb patruum suum. Vbi verò postera dies illuxit, festiuis vestibus ornatus, ac suaueolentibus vnguentis delibutus, ad Chadiges domum regressus est; quæ eo conspecto, cæpit gestire lætitia, & in carmina amatoria erumpere. Tandemque verecundia omni deposita, sese illi in vxorem & ancillam exhibuit. Erubuit Mahumetus, pudoreque, ac sudore vultum perfudit, penitusque obmutuit. At Chadige, amoris vi propè amens, blandissimis verbis iuuenem titillabat, atque amatorio carmine cantando demulcebat. Cumque ille paupertatem, & tenuitatem suam potentissimæ ac ditissimæ dominæ ob oculos poneret; iurauit Chadige, opes suas omnes in potestate illius futuras. Mahumetus, felicitate tam insperata lætissimus, & Chadiges amore iam totus incalescens, ad Abutalebum venit:

venit: orat atque obſecrat, vt ſibi ad has nuptias adiutor eſſe velit; id verò feliciter euenturum, ſi Chauailedo Chadiges patri, & Varkæ eiuſdem patruo perſuadeat, vt illæ in filiæ, hic in neptis vota conſentiant. Omnem lapidem mouit Abutaleb apud vtrumque, vt Chadigæ, id maximè cupienti, Mahumetum coniugem concederent. Varcam facilè inflexit: at Chauailedus inexorabilem ſe diu oſtendit, donec & Abutalebi fratrumque eius importunis precibus, & Mahumeti ſupplici rogatu, & Chadiges lacrymis, ac penè deſperatione, expugnatus, in hoc coniugium conſenſit inuitus, quòd ſibi, filiæque indecorum, ac probroſum eſſe manifeſtè agnoſcebat. Sed tamen vt illud felici omine cohoneſtaret, aſſeruit Abubakar filius Cahaphæ, ſe vidiſſe per ſomnium eleuari ſtellam è domo Abutalebi, & ad modum Lunæ plenæ excurrere, atque in ædes Chadiges deſcendere, & ſub illius veſtibus ſeſe celare. Hoc autem coniugij Mahumeti cum Chadige præſagium eſſe, vniuerſi

intellexere. Dum autem ad nuptias celebrandas solennissimum conuiuium pararetur, concussus est, Angelis admirantibus, thronus Dei: atque ipse Deus maiestate plenus præcepit Custodi Paradisi, vt puellas, & pueros eius cum festiuis ornamentis educeret, & calices ad bibendũ ordinatim disponeret: grandiores item puellas, & iam sororiantibus mãmis præditas, & iuuenes illis coæuos, pretiosis vestibus indueret. Iussit præterea Gabrielem, vexillum laudis supra Meccanum Templum explicare. Tunc verò valles omnes & montes præ lætitia gestire cæperunt, & tota Mecca nocte illa velut olla super ignem imposita efferbuit. Manè verò conuenere in ædes Chadiges cum Mahumeto & patruis eius Magnates, & Principes vicinarum regionum. Inito autem conuiuio, vox è Cælo in hæc verba resonuit: *Deus iam coniugio Purũ cum Pura, & Veracem cum Veraci copulauit*. Eodem tempore pręcepit Deus Gabrieli, vt super omnes mortales vnguenta pretiosissima dispergeret, admirantibus omnibus subitũ

illum

illum, atque insolitum odorem, quem in gratiam nouorum coniugum diuinitus exhalasse vniuersi cognouere. Hoc modo nuptiæ Mahumeti cum Chadige omni cum luxu, ac lætitia celebratæ sunt.

De noua Secta à Mahumeto instituta.

Caput Septimum.

POst quindecim annos, quibus cum Chadige vixerat, ferunt Mahumetum Propheticum munus accepisse: deinde verò per tres annos cum eadem in Mecca vixisse. Defuncta est autem Chadige ætatis suæ anno quadragesimo nono & mense octauo, dum Mahumetus quadragesimum tertium annum percurreret.

Consueuerat autem Mahumetus secedere quotannis per mensem in deserta

montis Harra, erat quippe solitudinis amicus. Anno itaque quadragesimo ætatis suæ, in mense Rhomadan, in illum cum vxore & familia sua secessit. Quadam autem nocte apparuit ei nescio quis, qui se Gabrielem esse asserebat, præcepitque illi, vt legeret. Cum verò Mahumetus se legendi ignarum esse respondisset; Gabriel eum arripuit, atque in terram proiectum maximas in angustias redegit. Deinde rursum præcepit ei, vt legeret. Cumque Mahumetus se legendi artem ignorare respondisset: tertiò addidit Gabriel: *Lege in nomine Domini tui, qui creauit: creauit hominem ex sanguine coagulato. Lege, & Dominus tuus gloriosissimus, qui docuit scribere calamo, docuit hominem id quod nesciebat.* Sunt autem hæc verba initium Suræ 96. Legit igitur, seu potius recitauit eadem verba Mahumetus. Deinde ad medium montis egressus, hanc vocem è cælo audiuit: *O Mahumete, tu es Legatus Dei; & ego sum Gabriel.* Quibus auditis, constitit eodem in loco prospiciens Gabrielem,

lem, qui mox ab eo recedens euanuit. Regreſſus ad Chadigen, timore perculſus, totoque corpore contremiſcens, iuſſit ſe veſtibus cooperiri, donec à timore conquieſceret. Aduocauit deinde Chadigen; id quod ſibi euenerat illi narrauit: ſeſe malum aliquod ſibi timere affirmauit. Illa verò ſolata eſt eum: nihil ipſi timendum eſſe afferens, qui pietate ac fide cæteros mortales ſuperaret. Mox adduxit illum ad Varkam patruum ſuum, antea idololatram, modo Chriſtianum, ob multam ætatem oculorum lumine deſtitutum. Hic verò, vt id quod Mahumeto euenerat audiuit, illum Prophetam Arabum futurum; ſed à ſuis conciuibus reijciendum eſſe prædixit; nec multò poſt ex humanis exceſſit.

Mahumetus è Montis Harrà ſolitudine egreſſus, Meccam venit; vbi ſepties Meccanum delubrum ritè circumiuit. Cum verò Gabrielem amplius non videret, tam magnum animo concepit mærorem, vt à ſuis diſcedens, non ſemel ſeſe è culminibus montium præcipitem

dare

dare tentauerit. At quoties id aggrediebatur, Gabriel eum detinebat, dicens: *O Mahumete; tu es verè Legatus Dei*. Tandem verò frequentius sibi Gabriele apparente, cessauit ab hac amentia sese è montibus præcipitandi: credensque se verè esse Prophetam, & Legatum Dei, Meccam regressus est. In itinere autem lapides, & arbores omnes salutabant eum his verbis: *Pax super te, ò Legate Dei*. Nec prætereundum est id quod refert Giaber filius Samaræ, Mahumetum ipsum dixisse post aliquod tempus; nimirum: *Est nunc in Mecca lapis, qui salutabat me illis noctibus, quibus missus fui ad prophetandum; sed modo eum non recognosco*. Vbi igitur Meccam peruenit, cæpit sectæ suæ fundamenta iacere, & prima, quæ in eum credidit, fuit Chadige.

Hæc, quæ ex Ismaële filio Aly relata sunt; paulò aliter ab alijs enarrantur. Author libri اعلام الهدى idest, *de signis directionis*, scribit: Mahumetum, cum ad trigesimum septimum ætatis annum peruenis-

uenisset, & inter montes in pascendis Abutalebi patrui sui pecoribus moraretur; vidisse nescio quem, salutem sibi tanquam Dei legato impertientem. Id cum sæpius accideret, interrogauit eum Mahumetus, quisnam esset? Ille verò Gabrielem se esse affirmauit, missum à Deo, vt in Legatum suum ipsum assumeret. Hoc cum Chadigæ tantùm ille retulisset, bonam spem hæc ei fecit. Paulò post regressus Gabriel, iussit eum aqua e Cælo subitò delapsa sese abluere, quò puriùs posset orare: docuitque eum ritum, faciem & manus à curuatura cubiti purificandi; caput, & pedes vsque ad talos confricandi; & totum corpus ad fundendas preces incuruandi, & orandi. At verò nonnisi post annum quadragesimum, modum legesque orationis, nullo tamen determinato tempore, præscripsit. Habetur autem ex traditione per longissimam seriem deductam; cum Mahumetus hoc tempore extra Meccam iter ageret, montes omnes, arbores, & lapides, quacunque transibat, consue-

uisse

uiſſe eum ſalutare his verbis: *Pax ſuper te, ò legate Dei.*

Anno ætatis ſuæ quadrageſimo (Authore Aly filio Ebrahim) accepit Mahumetus à Gabriele verba illa Alcorani: *Manifeſta id quod præcipitur tibi: & longe recede ab idololatris.* Quamobrem egreſſus conſtitit ſupra Petram: (erat autem hic locus, in quo populus conueniebat, ad latus ſeptentrionale Caabæ) cæpitque Meccanis vnius Dei cultum prædicare; ſeque Prophetam & Legatum Dei venditare. Hæc ex Authore prædicto.

S. Petrus Paſchaſius Epiſcopus Giennenſis & Martyr, ex libris & teſtimonio Saracenorum, ſimilia iam relatis ſcribit: nimirum, *Mahumetum, cum quadraginta eſſet annorum, idolorum cultum reliquiſſe, & Prophetam ſe vulgaſſe; perque montes ſolitarium pergere, & per valles & per colles, tanquam à Dæmone exagitatum vagari cæpiſſe: aliquoties verò ſupra ſpatium vnius menſis ſolum in monte prope Meccam ſito, nomine Yran (corruptè pro Horram) commoratum fuiſſe. Hoc in loco*

Ga-

Gabrielem sibi apparuisse dictabat, post cuius aspectum, venit ad Chadigen, & super genu illius sedit, accubuitque super eam. Illa non Gabrielem hunc, sed malum aliquem Dæmonem fuisse suspicata (erat enim mos Dæmonibus gentem illam ita illudere) rogauit Mahumetum, vt sibi quoque Gabrielem ostenderet. Asseruit ille, Gabrielem ibi adesse, & à se videri. Sed cum Chadige eum minimè videret, iussit Mahumetum primò super genu suum sinistrum, deinde super dextrum assidere: tum in sinu suo recumbere: semperque rogabat, vtrùm Gabrielem videret. Asserebat ille se videre. At Chadige cum minime eum aspiceret, velauit faciem Mahumeti velamine suo: vel, vt alij scribunt, abscondit eum sub vestimentis suis: & tunc rursum interrogauit, vtrum Gabrielem intueretur. Respondit ille, se amplius eum non videre. Tunc Chadige: Æquo animo esto (inquit); nam pro comperto habeo amicum istum tuum non eße Dæmonem, vt suspicabar, sed Angelum bonum: & spero, te gentis huius Prophetam eße futurum. Chadige itaque omnium

nium prima credidit in eum. Hactenus S. Petrus Paschasius, qui addit ex alijs Maurorum libris illud haberi, quòd cum Gabriel Mahumeto se videndum exhibebat, ipse in terram corruebat in morem eorum, qui à malo Dæmone opprimuntur. Tunc verò sudario capiti eius imposito, sindone cooperiebatur, totoque è corpore sudorem emittebat. Vt autem sensuum compos fiebat, surgens vaticinabatur. Afferebat verò, ita se exanimatum cadere, eo quòd Gabrielis splendorem sustinere non posset. Hæc S. Pater ex ipsis Mahumetanis. Porrò quòd Mahumetus, cum ob aspectum Gabrielis exanimatum se cadere afferebat, vestibus cooperiretur, patet ex Sura 73. quæ inscribitur المزمل *Inuolutus*. Et 27. cuius titulus est المدثر *Coopertus*. Puto autem hoc illum fecisse, quo facilius motus indecoros celaret, quos á Dæmone exagitatus patiebatur.

P. Philippus Guadagnolus alibi à me lau-

laudatus, in Apologia ſua, cap. 10. ſect. 1. agens de Mahumeto, refert ex libro Hagar, aliiſque Mahumetanorum Scripturis, Mahumetum vſque ad quadrageſimum ætatis ſuæ annum idola coluiſſe. Ab anno verò decimo ſexto vſque ad vigeſimum quintum, mulionem, ſeu camelarium, Chadiges amitæ ſuæ fuiſſe, quam, defuncto marito, duxit in vxorem, atque ex ea tres filios, & filiam vnam ſuſcepit. *Ab anno autem trigeſimo octauo cæpit ſolitarius ſecedere in ſpeluncam, quæ dicebatur* غار هار *Gar Har (puto corrigendum* غار حرّا *Gar Harra) ibique dies totòs ſolus verſabatur: tandemque relicto idolorum cultu, Deum vnum cæpit adorare. Præterea ita à potu ciboque abſtinebat, vt ex inedia cerebrum eius euaneſceret. Audiebat autem varias voces, neminem tamen loquentem videbat; licet figuras quaſdam perſonarum, ac phantaſmata quædam rerum mirabilium ſe aſpicere affirmaret. Id cum ſæpe Chadigæ indicaſſet, illa ſemper hæc Dæmonum ludibria eſſe dicebat.*

Quam

Quamobrem mœrore ac desperatione adactus, conscenso monte, inde se præcipitem dare constituit. Interea apparuit ei Gabriel, salutemque illi impartiens ex nomine Dei, Prophetiæ donum, legationis diuinæ munus, & super omnes creaturas excellentiam promisit. Deinde præcepit ei, vt legeret ea verba Alcorani Suræ 96. *Lege in nomine Domini tui &c. tradiditque illi Suram Alcorani sexagesimam octauam, quæ inscribitur* العلق *(per errorem posuit* القلم *Calamus) sanguis coagulatus : atque ab eo discessit. Redeunti Mahumeto domum suam, iumenta omnia, omnesque arbores salutem dicebant his verbis: Salue ó Mahumete & lætare, quia tu es Legatus Dei, & optima creaturarum eius. Cum autem hæc vxori narrasset: illa rursus malorum Dæmonum præstigias esse respondit. Quamobrem Mahumetus frigido quodam horrore ex magna tristitia correptus, in lectulum se proiecit, seque multis vestibus iussit cooperiri. Tum verò apparuit ei Gabriel, tradiditque secundam Suram, quæ inscribitur* المدثر *Coopertus,*

& in

& in Alcorano ſeptuageſima quarta recenſetur. Hanc ille Chadigæ oſtendit, quæ diabolicum figmentum eſſe pronunciauit: addidit tamen: Si iterum ac ſæpius ſpiritus ille rediret, fore Angelum bonum: malum verò, ſi amplius non regrederetur. Rediÿt igitur Gabriel, tradiditque Mahumeto Suram tertiam, in Alcorano nonageſimam tertiam, quæ inſcribitur الضحى *Diluculum. Hanc etiam vxori oſtendit: ſed illa nihilominus Satanæ commentum eſſe affirmauit: nec alias vnquam aliter ſe credituram, niſi Gabrielem ipſa etiam vidiſſet. Cum verò Mahumetus reſpondiſſet, ipſam non eſſe tanta virtute præditam, vt poſſet Angelum videre, acquieuit Chadige, tandemque credidit in Mahumetũ.* Hæc P. Guadagnolus ex libro *Hagar.*

Digressio circa Mahumeti idololatriam.

Caput Octauum.

MAhumetum, vsque ad annum ætatis circiter quadragesimum idola cum cæteris Meccanis coluisse, nec vnum verumque Deum agnouisse, multis argumentis manifestè conuincitur.

Primò. Sura 42. الشورى *Consultatio*. §. 52. fingit Mahumetus hæc sibi dici à Deo: وكذلك اوحينا اليك روحا من امرنا ما كنت تدري ما الكتاب ولا الايمان: *Et ita reuelauimus tibi spiritum ex mandato nostro: non noueras quid esset Liber, neq; quid fides*. Gelaleddinus, & Zamchascerius pro روحا *Spiritum*; explicant القران *Alcoranum*. Mahumetus igitur ante tra-

te traditum sibi Alcoranum, nesciebat, quid esset fides: ita exponit idem Interpres: ما كنت تعرف قبل الوحى اليــــــك: *Non noueras, antequam fieret tibi hæc reuelatio* (nempe Alcorani) *quid esset Liber, neque quid fides*. Sed Gelaleddinus non sine manifesto mendacio, & aperta impudentia, pro الايمان *fide*, intelligit شرايعه *leges*, seu *sanctiones eius*, scilicet Alcorani; cum certissimum sit apud Arabes الايمان *fidem*, distingui prorsus ab الشريعة *lege*, seu *sanctione*. Verùm laqueo suo capitur: nam inter leges, seu sanctiones Alcorani, præcipua est, cultus vnius Dei, pluriumque Deorum reiectio.

Secundò. Sura 74. المدثر *Coopertus*; fingitur Deus, ita cum Mahumeto loqui: والرجز فاهجر: *Et abominationem relinque*. Nomine الرجز *abominationis*, Gelaleddinus, Zamchascerius, & Expositores cæteri communiter, idololatriam intelligunt, nam فسّره النبى صّ بالاوثان: *Ma-*

humetus ipse idola illam esse exposuit. Atqui hæc sura tradita fuit Mahumeto cum esset quadraginta annos natus, vt constat; ergo adhuc eo tempore idola colebat. Gelaleddinus, فاهجر *Et relinque*, explicat, دم على هجره : *Perseuera in relictione eorum*. Eodem modo Zamchascerius: والمعنى الثبات على هجره لانه كان بريا منه ; *Et significat perseuerantiam in relinquendo ea; nam ipse purus erat ab ijs*. Sed retorqueo in eos eorum iacula: Ergo Mahumetus saltem per aliquod tempus adorauit idola: nemo enim propriè dici potest illud relinquere, vel perseuerare in relinquendo illud, quod nunquam habuit, & quod ad ipsum nunquam pertinuit. Verùm audiamus circa primum Alcorani locum verba ipsa Zãchascerij.

فان قلت قد علم ان رسول الله من منا كان يدرى ما القران قبل نزوله عليه فما معنى قولـه ولا الايمان والانبياء لايجوز عليهم اذا عقلوا وتمكنوا من .

من النظر والاستدلال ان يخطيهم الايمان بالله وتوحيده
ويجب ان يكونوا معصومين من ارتكاب الكبايـر
و من الصغاير التى فيها يتغير قبل المبعث وبعده
فكيف لا يعصمون من الكفر : قلتُ الايمان اسم
يتناول اشياءَ بعضها الطريق اليه العقل وبعضهـا
الطريق اليه السمع فعنى به ما الطريق اليـه السمع
دون العقل وذاك ما كان له فيه علم حتى كسبه بالوحى :

Quod si dicas : Certum est Mahumetum non intellexisse quid esset Alcoranus antequam acciperet illum : Sed quomodo dici potest, eum non intellexisse quid esset fides? Nam dici non potest, Prophetas postquam intelligentia & visione potiti sunt per demonstrationes, nescisse quid esset fides, & vnitas Dei. Cum enim conueniat, vt custodiantur immunes à perpetrandis peccatis tam mortalibus, quám venialibus, in quibus fit mutatio, (id est correctio, seu emendatio) ante eorum missionem ad prophetandum,

 dum,

humetus ipſe idola illam eſſe expoſuit. Atqui hæc ſura tradita fuit Mahumeto cum eſſet quadraginta annos natus, vt conſtat; ergo adhuc eo tempore idola colebat. Gelaleddinus, فاهجر *Et relinque*, explicat, دمْ على هجره : *Perſeuera in relictione eorum*. Eodem modo Zamchaſcerius:

والمعنى الثبات على هجره لانه كان بريا منــــه ؛

Et ſignificat perſeuerantiam in relinquendo ea; nam ipſe purus erat ab ijs. Sed retorqueo in eos eorum iacula: Ergo Mahumetus ſaltem per aliquod tempus adorauit idola: nemo enim propriè dici poteſt illud relinquere, vel perſeuerare in relinquendo illud, quod nunquam habuit, & quod ad ipſum nunquam pertinuit. Verùm audiamus circa primum Alcorani locum verba ipſa Zãchaſcerij.

فان قلتَ قد عُلم ان رسول الله صلعم ما كان يدرى ما القران قبل نزوله عليه فما معنى قولــــه ولا الايمان والانبياء لايجوز عليـــهم اذا عقلوا وتمكنوا من

من النظر والاستدلال ان يخطيهم الايمان بالله وتوحيده
ويجب ان يكونوا معصومين من ارتكاب الكبايـر
و من الصغاير التى فيها يتغير قبل المبعث وبعده
فكيف لا يعصمون من الكفر : قلتُ الايمان اسم
يتناول اشياءَ بعضها الطريق اليه العقل وبعضهـا
الطَريق اليه السمع فعنى به ما الطريق اليـه السمع
دون العقل وذاك ما كان له فيه علم حتى كسبه بالوحى :

Quod si dicas : Certum est Mahumetum non intellexisse quid esset Alcoranus antequam acciperet illum : Sed quomodo dici potest, eum non intellexisse quid esset fides? Nam dici non potest, Prophetas postquam intelligentia & visione potiti sunt per demonstrationes, nescisse quid esset fides, & vnitas Dei. Cum enim conueniat, vt custodiantur immunes à perpetrandis peccatis tam mortalibus, quám venialibus, in quibus fit mutatio, (id est correctio, seu emendatio) ante eorum missionem ad prophetandum,

dum, & post eam: quomodo non seruabuntur immunes ab infidelitate? Respondeo, fidem esse nomen quod multa significat, ad quorum quædam fit via per intellectum; ad quædam autem per auditum. Hic verò significantur ea, ad quæ fit via per auditum, citra intellectum. Et hæc sunt de quibus Mahumetus non habuit scientiam, donec per reuelationem acquisiuit eam. Sed inepta est obiectio, ineptior verò responsio, vt quilibet facilè agnoscere potest. Nam eodem modo dicitur Mahumetus nesciisse ante reuelationem Alcorani, quid esset fides, ac quid esset Alcoranus, in quo sanè pleraque spectant ad fidem. Dicere autem tunc ignorasse Alcoranum solùm quoad ea, quæ spectabant ad auditum, nempe ad ritus quosdam ac leges; minimè verò ad dogmata fidei; idem erit ac dicere, illum nesciisse ea ex fide, quæ continebant الشرايع videlicet ritus ac statuta, quæ fidei dogmata minimè attingunt: in quo erit ineptissima ταυτολογία. Deinde, nos non dicimus, Mahumetum, postquam prophe-

phetam se cæpit venditare, ignorasse quid esset fides, quæ vnum tantùm, non plures docet esse Deos: negamus tamen prophetas tam antè, quàm post propheticum munus acceptum, ab omnibus peccatis tam grauibus, quàm leuibus immunes fuisse, vt patet ex sacris literis; imò etiam ex eo quod Mahumetani ipsi fateri coguntur. Constat enim ex Alcorano, Mahumetum & ante, & post munus propheticum sibi arrogatum, peccata multa etiam grauia perpetrasse: nam orat in eodem, vel potius orare iubetur pro delictis *suis*: & Deus affirmat se illi peccata omnia tam grauia quam leuia condonare. Illa porrò distinctio de via auditus & intellectus circa ea, quæ spectant ad fidem, est prorsus inepta. Nam fides, iuxta D. Paulum, gignitur ex auditu in intellectu: nec aliquid est in intellectu circa fidem, quod prius non fuerit in sensu, nempe in auditu. Quod si dicas, posse Deum immediatè infundere fidem in intellectu sine auditu: respondeo hanc infusionem à

reuelatione non differre. huiusmodi autem reuelationem Mahumetus nunquam habuit ante annum ætatis suæ circiter quadragesimum.

Tertiò. Sura 93. الضحى *Diluculum*, fingitur Gabriel dicere Mahumeto: وجدك ضالاً فهدى : *Inuenit te* (Deus) *errantem: & direxit*. Gelal. & Iahias exponunt: ضالاً عمّا انت الان عليه من الشريعة : *errantem ab ea lege in qua nunc es*. Porrò nomine *legis*, ea tantum intelligunt, quæ ad ritus, & ceremonias religionis pertinent, cuiusmodi sunt oratio, ieiunium, eleemosyna, & peregrinatio. Sed audiamus explicationem Zamchascerij: ضالاً معناه الضلال عن علم الشرايع وما طريقه السمع كقوله تعالى ما كنتَ تدرى ما الكتاب وما الايمان : وقيل ضلّ فى صباه فى بعض شعاب مكة حين حليمة فطمته وجاءت به لتردّه على عبد المطلب

المطلب : وقيل ضل فى طريق الشام حين خرج بـه
ابوطالب : فهداك فعرّفك القران والشرايـــع او
فازال ضلالك عـن جدّك وعمّك : ومـن قال كان
على امر قومه اربعين سنة فان اراد انه كان عـلى
خلوهم عن العلوم السمعية : فنعم : وان اراد انـه
كان على دينهم وكفرهم فمعاذ الله والانبياء يجـب ان
يكونوا معصومين قبل النبوة وبعدها من الكباير
والصغاير الشاينة فما بال الكفر والجهل بالصانـع :

Errantem, denotat errorem seu ignorantiam circa leges, & circa id, ad quod est via per auditum: iuxta illud Alcorani: Non noueras, quid esset liber, quidue fides. Quidam dicunt illum errasse, dum esset puer, per quemdam montem Meccæ, quando Halima ablactauit eum, & reduxit ad Abdolmotalleb. Alij dicunt illum errasse in itinere, quando profectus est cum Abutaleb in Syriam. Quod verò dicitur: Et direxit

te,

te: idem valet ac, fecit vt cognoſceres Alcoranum & leges: vel fecit ceſſare errorem tuum ab auo tuo, & patruo tuo: ideſt, reduxit te ad Abdolmotallebum, & ad Abutalebum, à quibus erraueras. Qui autem dicunt, illum fuiſſe in ſtatu gentis ſuæ per quadraginta annos: ſi intelligant de errore vel ignorantia circa ea quæ diximus ad auditum (id eſt ad leges) *pertinere: conſentimus illis. Si autem velint illum fuiſſe in religione, & infidelitate, eorum: negamus omninò: nam ſi oportet Prophetas immunes eſſe, & præſeruari ante & poſt munus propheticum ſuſceptum, à peccatis grauibus, & leuibus perſonalibus: quantò magis præſeruari debent ab infidelitate & ignorantia Creatoris ſui?* Sed iam ſupra reſpondi, & nunc iterum reſpondeo, nomen الايمان *Fides*, ſeu *Credere*, non ſpectare ad الشرايع *leges*, ſeu *ſanctiones*: illa enim reſpicit aſſenſum intellectus circa res à Deo reuelatas: hæ autem exercitium operis circa res à Deo præceptas. Quamobrem profeſſio ipſa ſectæ Mahumetanicæ edita ab Algazelo,

& alijs,

& alijs, ponit الايمان *Fidem*, & الشرايع *sanctiones* in الدين, scilicet *Religione*; tamquam duo membra ipsius inter se distincta, & opposita, quorum vnum spectat ad credendum, alterum ad operandum; vnum ad theoriam, alterum ad praxin. Totum verò fundamentum accipiendi hoc loco الايمان *fidem*, pro الشرايع *sanctionibus*, contra omnem proprietatem & vsum loquendi, est illud quod allegat Zamchascerius ex Sura 2. البقرة *Vacca* : ∮. 145. وما كان الله ليضيع ايمانكم بالصلوة : *Et non fuit Deus, vt perire sineret fidem vestram in oratione*. En (inquit) hoc loco *oratio*, quæ spectat ad sanctiones, appellatur *fides*, لانها بعض ما يتنا ولـه الايمان : *Nam ipsa est vna earum rerum quas recipit fides*. Nihil ineptius dici poterat. Primò enim in Alcorano non est additio illa بالصلوة *in oratione*. Deinde aliud est oratio; aliud fides cum qua coniungitur oratio; quemadmodum aliud est

est opus, aliud circumstantiæ, quæ comitantur opus.

Postremò Sura 94. الانشراح *Dilatatio*. Fingit Mahumetus Deum ita secum loqui: وضعنا عنك وزرك الذى انقض ظهرك : *Deposuimus à te pondus tuum, quod aggrauauerat dorsum tuum*. Nomine *ponderis tui* intelligit Gelaleddinus, ذنبك *delictum tuum*. Expressius Explicat Iahias:

الذنوب التى كانت عليه فى الجاهلية :

Pondus tuum: intelliguntur esse peccata, quæ fuerunt super eum in Ignorantia: id est tempore idololatriæ: ita enim vocant Arabes tempus, quo, vero Deo ignorato, plures dij colebantur. Per quod manifestè ostenditur, Mahumetum, sicut cæteros Meccanos, idola coluisse. Idem confirmatur ex Sura 48. الفتح *Victoria*, in qua fingitur Deus dicere Mahumeto انا فتحنا لك فتحا مبينا ليغفر لك الله ما تقدم من ذنبك وما تاخر :

Nos

Nos quidem concessimus tibi victoriam manifestam, vt ignoscat tibi Deus quod præcessit de peccato tuo, & quod subsecutum est. Explicat Mocatel, relatus nec reiectus à Zamachascerio: ما تقدم فى الجاهلية وما بعدها, *Quod præcessit in Ignorantia* (idololatria), *& quod post illam secutum est.* Omitto alia loca Alcorani, in quibus euidenter habetur, Mahumetum non solùm magnum peccatorem, sed idolorum quoque cultorem, saltem per plures annos, fuisse: vt quiuis agnoscere possit, insanire omninò Zamchascerium, & alios Interpretes Alcorani, qui tanquam e tripode pronuncient, Prophetas omnes tam ante, quàm post propheticum munus susceptum, à peccatis omnibus tam grauibus, quàm leuibus, immunes esse debere.

Ex his etiam manifestè patet, omnia quæ de Mahumeto adhuc infante, vel puero, vel iuuene, tam mirabilia, ac portentosa Mahumetani referunt, figmenta esse, & mendacia: & tam illis, quàm

quàm cæteris, quæ deinceps ex eorum historijs in Mahumeti laudem relaturi sumus, nullam prorsus fidem adhibendam esse.

De ijs, qui primi Mahumeto adhæsere.

Caput Nonum.

ISmael filius Aly, quem plerique sequuntur, scribit, Chadigen Mahumeti vxorem, omnium primam in illum credidisse. Secundum ponit Aly filium Abutalebi, patruelem Mahumeti, quem ipse adhuc puerum in contubernium suum à patre familia grauato acceperat. Tertium Zaidum filium Harethæ libertum ipsius Mahumeti, à Chadige illi donatum, & ab eodem in filium adoptatum. Mox alij nonnulli in partes eius transierunt, clandestinis illius hortatio-

tatio-

tationibus, quibus per tres annos plures iuniores ſibi adiunxit, allecti. Poſtea publicè legem ſuam prædicandi mandatum à Deo ſe accepiſſe affirmans per verba illa Alcorani: *Et prædica contribulibus tuis propinquioribus*; præcepit patrueli ſuo Aly nondũ ex ephæbis egreſſo, vt eos, qui erant ex familia Abdalmotallebi, (ad quadraginta circiter viros perueniebant) ad conuiuium inuitaret, tantumque cibi apponeret, quantum vix vni homini ſatis fuiſſet. Id fecit Aly, omneſque ad ſatietatem comederunt. Cum autem Abulaheb, vnus ex conuiuis, hoc magicis artibus tribuiſſet; omnes à Mahumeto, ſectam ſuam illis prædicare volenti, tanquam à præſtigiatore diſceſſere. At ille præcepit Aly, vt eoſdem ſequenti die ad ſimile conuiuium inuitaret. Venerunt igitur rurſum vniuerſi; prandioque abſoluto, cæpit Mahumetus illis ſectam ſuam prædicare, eoſque ad ſui ſequelam adhortari. Verùm nemine ei reſpondente, ſolus Aly obtulit ſeſe illi aſſeclam & adiutorem; quamobrem

obrem Mahumetus Vicarium ſuum illum conſtituit, cui omnes obedire deberent. Hoc verò riſus magnos excitauit inter conuiuas, cum viderent nouum Prophetam puero vices ſuas delegaſſe.

Cæpit interea religionem ſuam palam euulgare: nec obſtiterunt ei Meccani, donec eorum deos conuicijs appetere, & ipſos impietatis atque infidelitatis cæpit redarguere: tunc enim eum prohibere, atque hoſtiliter inſectari cæperunt. Cum autem Abutalebus nepotem acriter defenderet, venerunt ad eum Coraſini, rogaueruntque, vt Mahumetum à ſe eijceret, proculque amandaret. Conatus eſt ille blandis verbis ac promiſſis Coraſinos lenire. Sed cum Mahumetus in ſua ſecta vulganda, eorumque ſuperſtitione damnanda perſiſteret, Abutalebum minis, & armis terruere, niſi quantocyus vel Mahumetum ab incæpto prohiberet, vel in exteras regiones amandaret. Perterritus ſenex, nepotem aduocat, Coraſinorum minas commemorat, vt ab incæptis deſiſtat hortatur.

Ille

Ille verò obſtinatiſſimum ſe in propoſito ſuo oſtendens, non ſine lacrymis à patruo indignatus diſceſſit. Sed reuocauit eum Abutaleb, promiſitque ſe illi contra aduerſarios defenſorem & adiutorem. Non ceſſebant interea Meccani Mahumetum, eiuſque aſſeclas vexare. Vt autem à patruo illum obtinerent, poſtmodum occidendum, adoleſcentem pulcherrimum, nobiliſſimum, ac delicioſiſſimum, nomine Emarat filium Validi, nepotem illi adoptandum obtulerunt, dummodo Mahumetum interficiendum ipſis traderet. Sed recuſauit hoc Abutaleb, nimis ſe ridiculum fore aſſerens, ſi extraneum alendum domi ſuæ reciperet, vt nepotem eijceret ab ipſis occidendum.

Hoc tempore nonnulli ſeſe Mahumeto ſocios addebant, religionis veræ ſpecie ab eo allecti: prædicabat enim vnum Deum: idolorum vanitatem manifeſtè oſtendebat: futuri Iudicij, ac Gehennæ metu homines deterrebat: Paradiſum, delicijs, & corporeis voluptatibus ple-

num proponebat: Imperium denique & potentiam asseclis suis promittebat. Inter eos, qui hoc tempore sectæ illius adhæsere, vnus fuit Talha, qui asserebat se interfuisse in Emporio Bosræ, vbi quidam monachus cognouit Mahumetum fore Prophetam, eique futura multa prædixit. Hunc sequutus est alius quidam nomine Abubacar filius Abu cahaphæ: sed Nuphel filius Chauailed, Princeps Corasinorum, vtrumque arripuit, atque in arctissima vincula coniecit.

Cum verò die quadam Mahumetus prope montem Sapha moraretur, Abugehel eius patruus, sed semper illi infensus, cæpit eum maledictis incessere. Nihil patruo Mahumetus respondit: sed Hamza, qui eius partes sequebatur, hoc audito, Abugehelum cum alijs armatis adorsus est, ac malè multauit. Quamobrem Mahumetus Hamza ad sectam suam propagandam, deinde semper vsus est.

Inter eos, qui illum hostiliter insectabantur, fuit Omar filius Chottrabi. Hic

arre

arrepto gladio, perrexit vt eum occideret. Sed deterruit illum Naim filius Abdallah. Habebat autem Omar sororem, & nepotem, qui Mahumetum sequebantur. Hos cum Omar inuenisset legentes in quodam codice Suram vigesimam Alcorani, cui titulus est: *Tah*: voluit per vim codicem à sorore arripere, tandemque minis & verberibus illum obtinuit, sed non sine promissione restituendi. Cum autem cæpisset codicem legere, lectionis pulchritudine allectus, ad Mahumetum se contulit, atque in illius verba iurauit.

Cum pergeret Mahumetus sectam suam euulgando, & Alcoranum recitando, alij alia de eodem Alcorano pronunciabant; quibusdam poësin, quibusdam solutam orationem, quibusdam præstigium, seu carmen magicum, illum esse affirmantibus. Quamobrem conuenerunt ad Validum filium Mogheiræ, poëticarum rerum peritissimum, sine cuius censura, & approbatione, carmina nulla vulgabantur, vt illius senten-

tiam de Mahumeti Alcorano explorarent. Ille aduocatum ad se Mahumetum, rogauit, vt aliquid sibi de libro suo recitaret. Hic verò legit ei verba illa, quæ primo loco in Alcorano ponuntur: *In nomine Dei Miseratoris, Misericordis.* Quibus auditis, in profusos risus Validus erupit. Cum enim esset Iemanita quidam, qui *Miserator* (Arabicè الرحمن Alrahman) vocabatur; existimauit Mahumetum inuitare homines ad illum, tanquam Deum, adorandum. Sed cum Mahumetus Validum de errore suo commonuisset, legit illi Suram 41. quæ inscribitur السجدة حم *H. M. Adoratio.*

Cumque peruenisset ad ea verba versiculi 14. *Quòd si longè recesserint, dic illis: Comminor vobis supplicium, sicut supplicium Aad, & Themud*: totus exhorruit Validus, itaut arrexerint se capilli capitis ac pili barbæ eius: tacitusque discessit, nec vltra ad Corasinos, qui præsentes fuerant, reuersus est. Illi suspicati sunt, Validum Mahumetanum fa-

ctum fuiſſe. Sed Validus hanc ab eis ſuſpicionem remouit: ſe tamen ex Alcorani verbis conterritum fuiſſe, ingenuè confeſſus eſt. Interrogatus autem quid de illo ſentiret: poſt multum temporis ſpatium reſpondit, illum eſſe opus magicum, ad hominum corda faſcinanda. Alij tamen ſcribunt, Mahumetum non verba ex Sura 41. allegata Valido legiſſe, ſed illa, quæ habentur in alia Sura: *Certè Deus præcipit iuſtitiam, & beneficentiam, & vt donetur propinquis: & prohibet obſcœnitatem, & iniuſtitiam & violentiam. Ad hoc hortatur vos, vt commonefiatis.*

Cum autem viderent Meccani, Mahumetum nouam ſectam inſtituere, & ſe Prophetam, in Pentateucho & Euangelio à Deo promiſſum, iactare: primò exigere cœperunt ab eo miracula, tanquam teſtimonia, quibus illum à Deo miſſum fuiſſe credere poſſent. At ille ſemper ſe excuſauit, affirmans, non ad miracula patranda, ſed ad veritatem prædicandam ſe miſſum fuiſſe: aliaſque

excuſationes afferebat, quas videre licet in Alcorano. Deinde miſerunt ad Iudæos, qui erant in Medina, quoſdam è ſuis, vt reſciſcerent ab eis, vtrùm aliquid de Mahumeto in ſacris eorum Libris reperiretur. Reſponderunt illi, ſe nihil prorſus in ſcripturis ſuis inuenire, quod ad huiuſmodi hominem pertineret: poſſe tamen Meccanos cognoſcere, vtrùm hic Propheta eſſet, nec ne: ſi nimirum ad quædam, de quibus interrogaretur, legitimè reſpondiſſet. Erant hæc quædam quæſtiones leuiſſimæ, & prorſus ridiculæ, de quibus vide in Prodromo, p. 2.

Poſtremò, vt probaret Mahumetus Meccanis ſuis, ſe verum eſſe Prophetam, & Dei legatum: ſæpius eoſdem ad aliquid Alcorano ſuo ſimile conſcribendum prouocauit: ſanctè affirmans, eos, etiamſi vniuerſi ſimul ad hoc conuenirent, & prætereà Dæmones omnes in auxilium aduocarent, nunquam tamen, ne vnam quidem ſuram, parem vel ſimilem

milem suis esse facturos: prout etiam in ipso Alcorano confirmatur.

De Emigratione Sociorum Mahumeti in Aethiopiam.

Caput Decimum.

CVm pergerent Meccani, præsertim Corasini, Mahumeti contribules, illum, & eius asseclas diuexare, atque in dies acrius contra eos desæuirent; præcepit Mahumetus suis, vt in Aethiopiam ad النجاشي *Alnogiasci* (hoc enim nomine Aethiopum Reges vocabantur) confugerent: præfecitque eis Giaapher filium Abu-taleb, patruelem suum, qui cum septuaginta viris conscensa naui soluit Aethiopiam versus. Id cum Coraisitæ resciissent, miserunt &

ipsi aliquot é suis post eos, sub ductu Amru filij Aàs Sahemiensis, & Emarat filij Valid, adolescentis omnium Meccanorum pulcherrimi, ac deliciosissimi: qui in naui ebrius, vxorem Amru voluit osculari. Sed cùm Amru vxoris suæ iniuriam vellet arcere; arripuit eum Emarat, vt in mare proijceret. Verùm obstitere socij ne eum demergeret, non tamen ne vxorem eius oscularetur. Quid verò in Æthiopia euenerit, vide in parte 2. Prodromi. Cum autem scripsisset Mahumetus ad Alnogiasci Epistolam, qua inuitabat eum ad sectam suam, rescripsit ei Alnogiasci in hæc verba.

In nomine Dei Miseratoris Misericordis. Mahumeto Legato Dei, Alnogiasci Alasham filius Aibar. Pax super te, ò Propheta Dei, qui direxit me ad religionem Aslam. Iam peruenit ad me Epistola tua, ò Legate Dei. In eo quod scripsisti de Iesu, testor Dominum Cæli & terræ, Iesum nihil addidisse illis, quæ tu dixisti. Iam agnouimus id quod scripsisti ad nos, & securo hospitio recepimus patruelem

tuum,

tuum, & socios eius. Profiteor autem te esse legatum Dei verum, & veridicum: & iuraui fidelitatem tibi, & patrueli tuo: & professus sum religionem Aslam in manibus eius Deo Domino seculorum. Iamque *misi ad te, ò Propheta Dei, Alarihan filium Alasham filij Aihar. Ego sanè non possideo nisi animam meam. Quòd si volueris, vt veniam ad te; veniam, ò Legate Dei. Ego enim testificor, id quod tu dicis esse veritatem.*

Addit Author, Regem misisse ad Mahumetum munera multa, inter quæ fuit ancilla nomine Maria Cophtha, quæ peperit Mahumeto filium, nomine Ebrahim. (Sed omnes conueniunt, hanc non à Rege Æthiopiæ, sed ab Almacucco Præfecto Alexandriæ illi donatam fuisse: & idem fatetur hic Author, dum agit de ancillis Mahumeti: ex quo patet quanta fides Mahumetanis Historicis adhibenda sit.)

Author est Thalebiensis, Regem hunc Æthiopum Mahumetanum obijsse; & Gabrielem, mortem eius Mahumeto reuelas-

uelasse; & effecisse, vt stans in Medina, corpus eius defuncti in Æthiopia intueretur. S. Petrus Paschasius, non ex sua, sed ex Maurorum fide, scribit; Regem hunc, Tregessium dictum fuisse. Cumque Æthiopes illum ad Mahumeticam sectam procliuem viderent, occidere eum voluisse: sed ipsum sese ab eorum manibus liberasse, Christianæ fidei professionem licet fictè ac fraudolenter, scribendo, eamque publicando.

Ne autem aliquid nugarum, quas híc Mahumetani Authores excogitarunt, omittam, illud appendicis loco subnecto, quod refert liber اعلام الهدى. Cum puella, quæ flabello muscas à Rege Æthiopum abigebat, aspectu & amore Emarat, illius adolescentis speciosissimi, capta fuisset, & ab eodem per literas requisita, pretiosissima illi vnguenta, quibus Rex tantúm vtebatur, clam misisset; id vt Rex resciuit, noluit illum occidere, ne fidem securitatis iam datam violaret: sed iussit per foramen virgæ virilis illius, instrumento quodam hydrar-

hydrargyrum, seu argentum viuum, immitti, quo ille in furorem actus, in syluas ac nemora inter feras vagabatur: tandemque à suis captus, tandiu sese inter eorum manus concussit, & agitauit, donec animam efflauit.

De his, quæ Mahumetus, & eius asseclæ passi sunt ab infidelibus Meccanis.

Caput Decimum primum.

NOn cessabant interim Meccani, & præsertim Corasini, quorum dux erat Omar Abu-laheb, Mahumetum, & eius socios diuexare. Cumque die quadam sederet Mahumetus in Petra, qui erat locus prope Caabam; proiecerunt quidam ex ipsis secundinas ouis super eum. Ille tantam

tam iniuriam ſibi perferendam minimè ratus, venit ad Abutaleb patruum ſuum, conquerens de eo quod à Coraſinis paſſus fuerat. Abutaleb iuſſit Hamzam, arrepto gladio, ingredi ſecum in Caabam, vbi Coraſini aſſidebant, & ſingulorum labijs ſecundinas illas affricare: reluctantes verò gladio confodere. Id fecit ſolerter Hamza, nec vllus ei reſiſtere, aut ſeſe defendere auſus eſt. Alius Author nomine Abu Dauid, ſcribit, ſecundinas illas fuiſſe cameli, & coniectas à quodam nomine Akeba filio Abu Moait, Coraſinorum hortatu, ſupra dorſum Mahuneti ſeſe in precibus incuruantis. Id autem videns Phatema Mahumeti filia accurrit, & abſtulit à dorſo eius ſecundinas illas, maledictis onerans eos qui hoc fecerant. Ipſe etiam Mahumetus diras imprecatus eſt illis, à Deo expoſcens vltionem. Habetur autem ex vetuſta traditione, hos vniuerſos in prælio Badrenſi occiſos fuiſſe, & eorum cadauera in puteum Alcalib, vel iuxta alios Ianzair, fuiſſe proiecta.

Con-

Conquerentibus autem Mahumeti socijs de his, quæ à Meccanis patiebantur (nam ex ijs quidam miserè torquebantur, ac discruciabantur) hortabatur ille eos exemplo Martyrum Christianorum, promittens illis, huiusmodi tempestatem quamprimùm cessaturam. Interim Abugehel transfodit hasta vterum Sammiæ matris Omar, quòd Mahumetum sequeretur. Corasini verò videntes hanc sectam in dies augeri, conspirauere inter se, ne quis cùm Mahumeti cognatis & propinquis, nimirum Hasemitis, & Abdalmotallebitis iniret matrimonia, aut negotia vlla exerceret: deque hac re Decretum sanxerunt, quod in Caabæ medio suspendere. Id videns Abu-laheb Hasemita, transijt ad partes Corasinorum reliquorum, vnà cum Ommogemila vxore sua, confugientibus cæteris Hasemitis ad Abutaleb, seque intra septa illius ab aduersariorum furore tuentibus. Ommogemila autem virgas spinosas in via, per quam transiturus erat Mahumetus, ponebat, vt in eas pedibus

impingens, sauciaretur.

Per spatium trium circiter annorum commoratus est cum Hasemitis in septis Abu-taleb, qui post nouem ferè menses, mortuus est. Author de signis Directionis, scribit, Mahumetum in septis patrui quatuor annos commoratum fuisse, quamuis subinde furtim egrederetur ad conuenticula nonnullorum, quos non adeo aduersarios sibi esse sciebat, legeretque ipsis Alcoranum suum. Post duos autem menses egressionis eius à septis, defunctum esse Abutaleb; post cuius obitum, transacto quinto ac trigesimo die, mortuam fuisse Chadigen. Hæc duo infortunia, maximo dolore Mahumetum affecerunt. Addit Sciahinsciah; anno quinquagesimo, & mense tertio vitæ Mahumeti; venisse ad eum dæmones, seu genios Nisibinos, atque in eum credidisse.

De nocturno Mahumeti itinere in Ierusalem, eiusque in Cælum translatione: & de incremento Sectæ illius.

Caput Decimum secundum.

QVÆ de hoc Mahumeti nocturno itinere Authores Arabes fusissimè enarrant, nullam aliam habent fidem, quàm quæ futilibus vnius Mahumeti dictis debetur: omnia enim inter ipsum, & fictitium illum Gabrielem noctu transacta sunt. Nimis longum ac prorsus molestum esset totam hic fabulam referre. Vide, quæ dicam in Prodromo p. 2.

Post mortem Chadiges, & Abu-Taleb (quem plerique idololatram mortuum

tuum fuiſſe ſcribunt) circumibat Mahuhumetus conuentus Meccanorum, & nobiliſſimos eorum blandis verbis ad ſectã ſuam allectos attrahere conabatur: nihil aliud ab eis exigens, niſi vt ipſum tuerentur, ne quis eum occideret, donec legem ſuam publicaſſet. At omnes eum tanquam impoſtorem ac nebulonem magno cum ſpretu reiecerunt. Quamobrem Mecca diſcedens, profectus eſt in Taiph, Vrbem Arabiæ, ad populos Tekiphenſes, ſperans ſe ab illis benignè recipiendum. At verò ſpes ſua illum fefellit; etenim hi quoque tanquam erronem ac ſeductorem è finibus ſuis illum expulere: & obſidentes hinc inde vias, per quas tranſiturus erat, lapidibus pedes eius infeſtare cæperunt: quamobrem malè ſaucius, ac dolore triſtitiaque exagitatus, in hortum quendam confugit: vnde etiã, quia illius Dominos ſibi infenſos eſſe cognouit, ſtatim diſcedere coactus fuit. Sed illi miſerunt poſt eum adoleſcentem Chriſtianum, nomine Adas, natione Niniuitam, qui aliquot vuæ racemos ſecum

cum deferebat. Hunc vbi Mahumetus vidit, & ex ipsius confessione Niniuitam esse cognouit: *E ciuitate* (inquit) *viri optimi es tu; Ionæ scilicet filij Matai*. Cui dixit Adas: *Vndè nam Ionam nosti?* Respondit ille: *Ego sum legatus Dei: & Deus mihi historiam Ionæ reuelauit*. Cumque eandem historiam adolescenti narrasset; ille procidens, pedes eius cruore fædatos osculabatur, prophetam eum esse existimans.

Inde Meccam regressus, vt Caabam religionis gratia septies de more circumiret; antequam Vrbem ingrederetur, misit quendam è suis asseclis, qui amicos rogaret, vt sibi in eo religionis officio assisterent, ne à Corasinis iniuriam aliquam pateretur. Sed omnes id facere recusarunt, præter Motaam filium Addi, qui libenter se illi custodem ac defensorem exhibuit. Ingressus igitur Mahumetus Meccam vná cum Zeido liberto suo, Caabam septies circuiuit, defendente latus eius Motaamo cum decem filijs armatis. Id videns Abugehel, Corasinos

contra eum, & contra Motaam filiosque eius incitauit. Nec tamen obtinuit, vt Mahumetum á sacra circumitione impediret: qua peracta, gratias egit Mahumetus Motaamo: nec tamen hospitio illius vltra vnum diem vti voluit, eo quòd esset idololatra, atque infidelis.

Accidit hoc eodem tempore, vt Asaad filius Zeraræ Chazragensis veniret Meccam, auxilium contra Ausinos Chazragensium hostes petiturus, simulque Ædem sacram visitaturus. Cum autem audisset antea à Iudæis, eo tempore Prophetam Mecca egressurum, simulque ea quæ circa Mahumetum contingebant, & per vrbem vulgabantur intelligeret; suspicatus illum esse Prophetam à Iudæis prænunciatum; rogauit Otbam filium Rabiæ, apud quem diuerterat, vt vbinam Mahumetus esset, sibi indicaret. *Inuenies illum* (inquit Otba) *in foro Petræ propè Caabam, quam si circumieris, illum omninò videbis. Sed caue omnino ne eum vel audias, vel alloquaris: est enim præstigiator insignis, & facilè dementabit te.*

Asaad

Asaad sacram Ædem obiturus, vt ab hoc se periculo liberaret, gossypio aures obturauit, oculosque valdè depressos tenebat. Verùm prima vice circuitus sui semel quasi furtiuè Mahumetum suspexit. Secunda verò vice non solùm curiosiùs eum intuitus est, sed etiam gossypio ex auribus extracto, ad illum propius accessit, atque amicè salutauit. Cumque Mahumetus salutem illi restituisset: interrogauit eum Asaad, quidnam nouæ religionis prædicaret. Ille verò respondit, se docere homines vnius Dei cultum; beneficentiam erga parentes; abstinentiam à cæde filiorum ob inopiam, & cuiuscumque alterius hominis citra legum præscripta: flagitijque omnis etiam clandestini fugam. Præterea pupillorum bona non attingere; iustam mensuram in rebus vendendis & emendis seruare: periurium ac mendacium effugere; & promissa Deo complere. Statim in verba Mahumeti iurauit Asaad; obtulitque ei quemdam sociuum suum, qui Decuan vocabatur: & hic quoque

in eum credidit, recognoſcens in eo omnia illa, quæ de venturo per id tempus Propheta, Iudæi antea ſibi prænunciauerant. Deinde rogauit vterque Mahumetum, vt in ipſorum regionem virum mitteret, qui indigenas Alcoranum doceret. Miſit igitur Mahumetus cum eis Moſaab filium Omeir, adoloſcentem pulcherrimum ac florentiſſimum, & in magnis delicijs apud ſuos enutritum; qui propter Mahumeti ſequelam, multa à domeſticis perpeſſus fuerat. Didicerat hic multa ex Alcorano: quamobrem cum ad Chazragenſes perueniſſet, Mahumeti ſectam vnà cum Aſaad & Decuan ſingulas domos circumiens prædicabat: credideruntq; ex qualibet familia vnus vel duo: illi autem, qui Moſaabo adhærebant, erant iuniores. Abdallah uerò filius Obaj princeps inter Chazragenos obſiſtebat Aſaado, ac Decuano, ne nouam religionem prædicarent: illi autem venerunt vnà cum Moſaabo ad Saad principem Auſinorum, auunculum ipſius Abdallah, rogantes eum, vt
id

id ipsis permitteret, quod nepos negauerat. Sed cum animaduertisset Saad, ad eorum aduentum magnam iuniorum turbam confluxisse, & curiosiùs Alcorano aures præbere; tanquam iuuentutis corruptores iussit eos procul amandari. Sed is, per quem hoc præceperat, Oseid nomine filius Hodheir, vir primarius inter Ausinos, audita à Mosaab vna Alcorani sura, Mahumetanus factus est. Saad quoque cum vidisset Oseid redeuntem vultu mutato; & audisset à Mosaab suram حم, quæ incipit: *Demissio à Miseratore Misericorde*, Mahumeti sectam suscepit. Mos autem, seu ritus, quem in suscipienda hac secta eo tempore seruabant, hic erat: Aqua sese lauabant: deinde duas vestes mundas induebant: tum pronunciando consuetam fidei professionem: *Non est deus nisi Deus; Mahumetus legatus Dei*; bis sese incuruando, orabant. Congregauit igitur Saad vniuersum populum, & hortatus omnes ad nouam religionem amplectendam, præ-

cepit Mosaabo, vt eam palàm prædicaret, (qui scilicet magis venustate vultus ad libidinem, quàm sermonis vi ad pietatem posset homines allicere). Magna propterea Chazragensium, & Ausinorum multitudo in regione Medinæ, etiam ex nobilioribus, Eslamiticam legem professa est, præsertim propter testimonium Iudæorum: (at hi nihil, quod pro Mahumeto faceret in Libris suis esse asserebant): quæ omnia scripsit Mosaab ad Mahumetum in Meccam, vbi ex opposito, quisquis Mahumeto, ex Corasinis adhæsisset, verbera & supplicia à contribulibus suis perferre cogebatus. Sed Mahumetus eos in Medinam ad Chazragenses, & Ausinos transmittebat, à quibus humanissimè excipiebantur: illos verò Meccam sacræ peregrinationis causa venientes, pari humanitate Mahumetus recipiebat.

Cum igitur Mahumetani in magnum numerum, præsertim Medinæ, excreuissent, omnesque in Mahumeti obsequium viribus atque opibus suis essent

para-

parati, elegit ille duodecim ex ipsis, tanquam cæterorum duces, innuente sibi singulos Gabriele, ad similitudinem, vt aiebat, Moysis, qui totidem præfectos Israëlitis constituit. Erant autem ex his nouem Chazrageni, & tres Ausini: Omnes verò se illi fidelitatis sacramento obstrinxerunt in loco, qui dicebatur عقبة الجمرة *Gemarat Alakeba*. Fuit hæc prima Mahumeti inauguratio in Principem: in qua, vt scribit Sciahinsciah, duodecim prædicti Mossemorum duces, (qui vocati sunt الانصار *Alansar*, idest *Auxiliatores*,) obligauerunt se Mahumeto بيعة النساء *Sacramento mulierum*, quod continebat promissionem, colendi vnum Deum: non furandi: non mœchandi: non occidendi filias suas, & non mentiendi. Fortasse quia hæc, mulieres potius, quàm viros bellatores respiciebant: vel quia æquè ad viros atque ad fæminas pertinebant.

Ponit idem Sciahinsciah secundam Mahumeti inaugurationem eodem in loco Gemarat-alakeba, anno tertiodeci-

mo post acceptum munus propheticum, cum Mosaab iam commemoratus, rediens Meccam, duxit secum ex ijs, qui Esslamiticam sectam professi fuerant, tres ac septuaginta viros, ac duas mulieres. His, cum in locum prædictum conuenissent, legit Mahumetus Alcoranum; ac deinde ita loquutus est: *Accipiam sacramentum vestrum, cum pacto, vt defendatis me ab ijs incommodis, à quibus defenditis vxores vestras, & filios vestros*. Cum hac igitur conditione, fidelitatem suam illi iuramento obstrinxere. Mahumetus verò in signum fidei eorum à se acceptæ, extensa manu, promisit illis, si pro ipso occiderentur, Paradisi felicitatem. Quibus ita peractis, edixit suis asseclis emigrationem è Mecca in Medinam. Itaque singuli cæperunt paulatim emigrare: ipse tamen Meccæ remansit, expectans, vt aiebat, præceptum Dei.

Huic subitæ emigrationi Diabolum causam dedisse ferunt, qui immiscens se Coraisinis, cæterisque Meccanis, magnis vocibus contra Mahumetum & Mahu-

meta-

metanos eos incitauit, tanquam contra nouarum rerum molitores, quippe qui in monte Akeba ſimul conueniſſent, & Mahumeto ipſi, tanquam Regi, ſeſe fidei ſacramento obligaſſent. Sumptis igitur armis cucurrerunt contra eos magno cum furore in Akebam. At Mahumetus eorum clamore ſtrepituque audito, iuſſit ſuos, quamtumuis pugnare cupientes, clam recedere. Remanſitque ſolus ipſe vnà cum Hamza, & Aly: qui duo, arrepto gladio, in cliuo montis conſtitere. Cumque Coraſini ſuperuenientes, quærerent ab eis, quod nam conuenticulum illic contra rem publicam ageretur: negauit Hamza, conuenticulum vllum eo in loco haberi: ſeque tantùm ibi vnà cum Aly reperiri: ſi quis verò eorum vlterius tranſire auderet, comminatus eſt, ſe illum gladio confoſſurum. Quamobrem regreſſi ſunt Coraſini, poſt quos Mahumetus etiam è latebris egreſſus, Meccam repetijt, diſcedentibus aſſeclis eius Medinam verſus, non ſimul omnibus, ſed ſingillatim, & cum

cum interuallo, ne possent aduersarijs suspicionem mouere.

De Transmigratione Mahumeti è Mecca in Medinam: quæ dicitur Hegira.

Caput Decimum tertium.

CVm Meccani, & præsertim Corasini, viderent res Mastumeti maius in dies robur acquirere, timentes rebus suis, conuocato Senatorum Concilio, illum è medio tollere decreuerunt. Miserunt igitur, qui eum noctu domi commorantem occiderent. At cum id Mahumetus præsensisset, collocato Aly in lecto suo, vesteque striata, qua ipse vtebatur, cooperto; domo aufugit, iterque arripuit versus Medinam.

Cora-

Corasini verò ita se illusos ægrè ferentes, probè Aly pulsauere, reque infecta discesserunt. In fuga obuium habuit Mahumetus Abubacrum, cum quo peruenit ad montem Thaurum, ibique speluncam quandam ingressus, triduo in ea latitauit, donec illi, qui à Corasinis ad eum insequendum & capiendum missi fuerant, de illo inueniendo desperantes regrederentur. Fingunt hic quidam miraculum: araneas os speluncæ, in qua Mahumetis cum Abubacro latitabat, telis suis repente cooperuisse. Fabulæ Thalmudicæ de Dauid.

Post triduum Mahumetus spelunca egressus, pastore quodam duce, per ignotas semitas (comparato prius ab amicis Meccanis viatico) Medinam versus tendebat. Addiderunt se illi nonnulli socios itineris, cum quibus noctem totam, & partem sequentis diei vagatus, peruenit cum illis ad locum quemdam salebrosum ac lutosum, vbi à quibusdam Corasinis, qui eum insequebantur, deprehensus, sese ab eorum manibus non mi-

raculo

raculo, vt fingunt, ſed aſtu, & arte ſe liberauit.

Antequam vlterius progrediar, lectorem admoneo, Mahumetanos computare annos ſuos ab hac Hegira, ſeu tranſmigratione Mahumeti è Mecca in Medinam: quæ incidit iuxta probabiliorem ſententiam in annum Chriſti ſexcenteſimum trigeſimum & vnum, circa menſem Martium, cum eſſet Mahumetus quinquaginta ac trium circiter annorum.

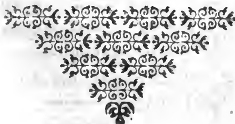
Peruenit tandem profugus Medinam, atque hoſpitio exceptus eſt per quatuor dies à quodam Medinenſi nomine Chalthum, in loco qui dicebatur Coba, vbi iecit fundamenta Meskitæ, ſeu Oratorij Cobenſis. Inde egreſſus, obuiam habuit magnam virorum ac puerorum turbam; aſcendentibus multis ſupra tecta domorum, vt eum viderent: vniuerſique felicitatem illi apprecabantur. Plures ei hoſpitium obtulere: ſed Abu-Aiub, vnus ex duodecim Adiutoribus, arrepta eius camela, coegit illum diuertere in

domum

domum suam. Apud eum igitur moratus est, donec compleretur ædificium Meskitæ, quam ædificare decreuerat in loco, in quo constiterat, ac genua flexerat camela eius.

Interea aduenit è Mecca Aly cum familia sua: cæperuntque asseclæ Mahumeti confringere simulacra idolorum Medinensium, in quo egregiè se gesserunt duodecim Adiutores, & septuaginta viri, qui se peculiari sacramento, obstrinxerant Mahumeto, cuius secta magnum ab hoc tempore accepit incrementum.

De

De his, quæ primo anno Hegiræ euenere.

Caput Decimum quartum.

MOrabãtur in Medina plures Iudæi, qui venientes ad nouum Prophetam, interroguerunt eum, quisnam esset, & quam legem prædicaret. Ille verò respondit, se prædicare vnitatem Dei: seque esse Legatum eius, & Prophetam illum, qui prædicebatur in Pentateucho eorum: exposuitque eis quædam vaticinia futilia, quæ de se in eodem Pentateucho reperiri, & Sapientibus ipsorum notissima esse affirmabat. Iudæi, ne cum homine fanatico ac potenti certamen susciperent; vel, vt eidem assentarentur: responderunt; verissima esse, quæ ipse dicebat: propterea se ad eum venisse, rogaturos, vt sibi permitteret, ne essent pro ipso, neque contra ipsum: eodem-

que

que modo ipſe ſe cum eis haberet, donec appareret, quem exitum res eius eſſent habituræ. Conſenſit illis Mahumetus, & huiuſmodi pactum inter vtroſque firmatum eſt.

Interea Mahumetus Meskitam eo in loco, ante quem camela eius primò conſtiterat, nempe in ſtabulo, cæpit ædificare, ad cuius fundamenta ipſe etiam lapidem humeris portauit, ac manibus coniecit. Extructa autem Meskita ad ſtaturam hominis in altitudine, cum longitudine, ac latitudine centum cubiturum: vt homines à feruore Solis defenſarentur, ſuper ligneas columnas, ex ramis palmarum vmbracula compoſuit: atque in ambitu Meskitæ ſibi ſuiſque aſſeclis habitacula ædificauit.

Hoc anno (quamuis alij anno ſecundo eueniſſe ſcribant) tradidit Mahumetus in ſponſam Phatemam filiam ſuam adhuc nouennem patrueli ſuo Aly, à quo accepit in dotem duodecim vncias ريش *plumarum* (1. pennarum ſtruthionis, quæ in pretio habebantur) & loricam

cam eius, cum nihil aliud penes ſe Aly haberet. Mahumetus etiam duxit Aiſam filiam Abubakri, adhuc ſeptennem: quamuis Iſmael velit duxiſſe eam octo menſibus ante Hegiram. Hanc ſolam accepiſſe virginem ſcribunt Moſlemi; quaſi verò prodigium ſit, quòd adhuc ſeptennis iam ſcortum non eſſet. Refert Abdalrahman Hamdanius in libro السبعيات *Septenariorum*, Abubakrum diu reſtitiſſe, ne filia in tam parua ætate nuberet Mahumeto. At ille aſſeruit, Deum ſibi præcepiſſe, vt eam duceret. Quamobrem Abubaker miſit filiam cum calatho dactylorum ad Mahumetum, qui vbi puellam ſolam in cubiculo in quo erat, aſpexit, ſcribit Author prædictus, مد يده المباركة واخذ بطرف ردايها ومدها اليه, *porrexit manum ſuam benedictam, & arripuit extremitatẽ pallioli eius, & extendit eam ad ſe.* Tantam hominis petulantiam non ferens puella, (pergit Author) *toruo iratoque aſpectu eũ intuita, dixit:*

Ho-

Homines vocant te Fidelem: verùm hoc quod in me agis, perfidum te oſtendit. Et retrahens ad ſe veſtem, exiuit è manibus eius: venitque ad patrem ſuum conquerens de eo, quod ſecum fecerat Mahumetus, ac dicens: Ille apprehendit me per veſtem, & extendit me. Quibus verbis non obſcurè innuit hominis laſciuiam ac petulantiam. At pater, puellæ blanditus: *Deus* (inquit) *iam deſpondit te Mahumeto: atque adeò hic tecum egit tanquam cum ſponſa ſua.*

Vſque ad ſeptimum menſem (quamuis alij vſque ad decimum octauum ſcribant) ſeruauit Mahumetus Medinæ ritum in orando, quem Meccæ obſeruauerat, conuertendo ſcilicet ſe ad Templum Ieroſolymitanum. Id ei exprobrantibus Iudæis: cæpit ſe conuertere duabus vicibus ad Templum Ieroſolymitanum, & duabus ad Meccanum. At deinde ſemper in orando ad Templum Meccanum ſe conuertebat.

Menſe octauo huius anni, inter ſe ac ſuos confraternitatem inſtituit: ita vt ipſe prior acceperit in fratrem Aly filium

Abu-taleb patruelem suum. Deinde quilibet Moslemorum cæterorum, alteri Moslemo sese vinculo fraternitatis obstrinxit.

De anno Hegiræ secundo.

Caput Decimum quintum.

HOc anno instituit Mahumetus ieiunium mensis lunaris Romadhan: cuius ieiunij leges in secunda Alcorani sura præscribuntur. Vt autem statum rerum Corasinorum in Mecca exploraret, misit quosdam è suis, qui cum in itinere in mercatores Corasinos incidissent, deprædati sunt eos, duosque præcipuos ad Mahumetum captiuos adduxerunt.

Plura commisit hoc anno cum populis Medinæ confinibus prælia. Primùm fuit contra Gioheinenses: in quo cum

iam vtraque acies esset congressura, interposuit se sequestrem pacis Maged filius Amru Gioheinensis; qnamobrem vtrique sine certamine regressi sunt. Mouit præterea arma in Abaua contra Dhamaræos: sed sine vllo conflictu reuersus est Medinam. Deinde misit Amidam filium Hareth, vt pugnaret contra alios quosdam Meccanis fæderatos. At is etiam, re infecta, regressus est.

Paulò post suscepit expeditionem contra Corasinos: cumque peruenisset cum exercitu propè hostes, illi in fugam se dederunt. Cum autem non posset illos assequi, substitit ibi aliquot dies. Atque interim cum Dhamaræis pace composita, Medinam repetijt. Sed vix decem dies ibi transegerat, cum Caraz filius Giaber per agros Medinæ cæpit excurrere, & pecora prædari. Quamobrem Mahumetus persecutus est eum vsque ad torrentem Sephuan, qui pertinet ad Bedrum: propterea appellatum fuit hoc, primum bellum Bedrense, seu Bedrense minus. Sed Caraz fuga se proripuit cum suis.

Eodem tempore misit Mahumetus Abdallah filium Giahsci in Nahalam; non vt pugnaret,sed vtCorasinorum consilia exploraret. Verùm cum is in aliquot Corasinos, qui peregrinationem Meccanam susceperant,incidisset,vno ex illis occiso, duos viuos cepit: alij autem fuga saluti suæ consuluerunt. Reuersus Abdallah cum captiuis & præda ad Mahumetum; ille factum improbauit, quòd in mense Moharram, quo bella prohibebantur, quippe sacro, contra hostes pugnasset: & aliquandiu renuit prædam, & captiuos accipere. At ægrè ferens, si è manibus suis euasissent: protulit versiculum Alcorani, quo Deus (nempe sua dira cupido) præcipiebat ei, vt prædam illam, captiuosque acciperet: sed captiuos redimi permisit. Id ægrè tulerunt illius asseclæ, quia videbatur per hoc approbare bellum in mense sacro. Ille verò respondit, Deum sibi reuelasse, vt quocunque tempore etiam sacro, Fideles contra Infideles pugnare deberent.

Ela-

Elapsis deinde duobus mensibus, contigit bellum illud famosissimum, seu potius latrocinium infamissimum, quod appellatum fuit Bedrense maius. Cum enim audiuisset Mahumetus, redire è Syria cum mercibus Abu-Sophian filium Harbi, cum quadraginta mercatoribus Corasinis: ne præda tam opulenta sibi effugeret, egressus est contra illos cum multis peditibus & equitibus, & octoginta camelis. Id audiens Abu-Sophian, duxit suos cum mercibus super litus maris: misitque ad Meccanos, vt peteret ab eis auxilium. Illi autem mille circiter milites cum ducentis equis ad eum direxerunt. Cum autem peruenisset Mahumetus in castra, obuium habuit ibi exercitum Corasinorum. Commissum est certamen: & occisi sunt ex Corasinis septuaginta circiter viri, ac totidem capti. E Mahumetanis autem quatuordecim tantùm interfecti sunt. Constabat porrò exercitus Corasinorum minus mille viris. Mahumetani verò ad trecentos viginti circiter perueniebant. Fin-

gunt hic Moſlemi ſexcentas miraculorum quiſquilias: quaſi verò miraculis opus eſſet ad tam macram emunctamque victoriam.

Hoc bello confecto, reuerſus eſt Mahumetus Medinam. Sed vix ſex dies tranſierant, cum expeditionem contra Selimitas ſuſcepit. Verùm cum ad eorum fines perueniſſet, ibique triduum conſtitiſſet, re infecta, redijt Medinam.

Mox conſequutum eſt bellum Sauicenſe contra Abu-Sophian, qui cum centum, vel, vt alij ſcribunt, ducentis equitibus Medinæ appropinquauerat, Mahumetum aggreſſurus, qui contra eum ſtatim exercitum ſuum mouit, ad cuius aſpectum Abu-Sophian cum ſuis in fugam ſe coniecit, abiecto viatico, quod ex ptiſanis, & polenta conſtabat. Propterea hoc bellum dictum fuit غزوة السويق *bellum Sauic*, ſeu Sauicenſe, ideſt *polentæ*.

Deinde poſt duos menſes contigit prælium Duamarenſe. Cum enim audiſſet Mahumetus plures ex Gotphanen-

ſibus

ſibus ſub duce Daathur, ad Medinæ fines deprædandos collectos fuiſſe, egreſſus eſt contra eos cum quadringẽtis quinquaginta viris. Sed hoſtes, cognito illius aduentu, in montium cacumina confugere. Dum autem in Duamar cum exercitu moraretur, vehemens pluuia repente ſuperuenit: & Mahumetum, qui à ſuis receſſerat ventrem exoneraturus, totum madefecit. Quamobrem veſtibus ad Solem ſiccandis appenſis, ipſe interim ſub arbore procumbebat. De hoc commonitus Daathur à ſuis, arrepto gladio illum inopinantem adorſus eſt. Fingunt hic miraculum: ſed reuera nullum aliud miraculum fuit, niſi quòd Mahumetus validè ſe defendit: itaut Daathur victum ſe videns, ſupplex ab eo vitam poſtulauerit, ſanctè iurans ſe in poſterum fore Mahumetanum. Quidam ſcribunt, Mahumetum in hoc prælio inſtituiſſe orationem, quæ dicta fuit: صلاة الخوف *Oratio timoris*, de qua alibi dicemus.

Poſt ſex menſes fuit expeditio Caradenſis, ita dicta ab aqua, ſeu puteo in

Naged, nomine Caradat in qua cum Mahumetus misisset Zeidum filium Harethæ, hic incidit in agmen quoddam mercatorum Corasinorum, qui visis militibus Mahumetanis, relinquentes iumenta ac sarcinas, in fugam se dederunt. Et ne iterum in Mahumetanorum insidias inciderent, commutato itinere, per Mesopotamiam viam susceperunt: nec tamen ita etiam eorum rapacitatem effugere potuerunt.

Mense vigesimo Hegiræ, decreuit Mahumetus bello appetere Iudæos Caincaënses, qui habebant peculiare domicilium in Medina, vbi cum Mahumetus eos congregasset, hortatus est ad suscipiendam sectam suam: nisi id facerent, arma ipsius contra se experturos. Cum verò illi audacter atque intrepidè respõdissent, se nunquam religionem auitam esse deserturos: ita ille excanduit, vt statim arma mouerit contra eos, & per sex dies in ipsorum arcibus eosdem obsederit. Quo tempore Abdallah princeps Chazragenorum rogauit Mahumetum, vt Iu-

vt Iudæos illos imperio suo subijceret. Fecit id libenter Mahumetus. At illi hanc ignominiam sibi non ferendam rati, Medina discedentes in Syriam emigrauere. Ismael filius Aly scribit, Iudæos Caincaenses, non sponte in Syriam emigrasse, sed à Mahumeto per vim expulsos fuisse; qui deinde omnia illorum bona diripuit, sub specie, quòd fædus cum ipso à principio initum violassent. At hoc fuit mera calumnia.

De gestis à Mahumeto anno tertio Hegiræ.

Caput Decimum sextum.

PVgnauit hoc anno contra Corasinos, eorumq; sæderatos in monte Ohod prope Medinam: quamobrẽ appellatum fuit hoc prælium Ohodense. Erant Mahumetani circiter mille: hostes

verò ad duo, vel vt alij scribunt, ad tria millia peruenicbant. Dum autem Mahumetus Corasinos expectaret, milites eius seditionem excitauere, reditum in Medinam postulantes: & re ipsa trecenti circiter reuersi sunt. At Mahumetus constanter cum reliquis perseuerans, aduenientes hostes inuasit. Primo conflictu victi ac profligati Corasini, magnam cladem acceperunt. At dum Mahumetani in diripienda fugientium præda auidius contra Mahumeti iussum detinentur, egressi hostes ex insidijs adorti sunt eos, occisoque duce Abdallah filio Giobeir, in fugam reliquos conuertere. Mahumetus verò voce ac manu suos à fuga reuocare studebat. Interim Aly, qui cum eo persliterat, irruens in hostes, quoscunque obuios habuit, occidit. Cecidere ex Mahumetanis septuaginta, ex hostibus verò duo supra viginti. Mahumetus in speluncam quamdam confugit, ibique delituit, postquam manus illius dextera jaculo vulnerata fuit, & facies eius cum labio ferro discissa: præterea

bra-

brachium eius lapide funda iacto grauiter ictum: & duo dentes, vel vt alij scribunt quatuor, excussi. Erat dux hostium Abu-Sophian, cuius vxor, nomine Henda, cum vidisset Hamzam patruum Mahumeti occisum, extraxit iecur eius, cæpitque illud dentibus corrodere, ac deuorare: aliæ verò mulieres ludicrum captantes de Mahumetanis occisis, abscissis auribus ac nasis eorum, torques ex eis sibi fecerunt. Mahumetus autem è spelunca egressus, cum vidisset corpus Hamzæ patrui sui vndique dilaceratum ac transformatum, iurauit, se de eo vindictam in triplum sumpturum ex septuaginta Corasinis, si eos in manus habere potuisset. Deinde ita vulneratus, ac sanguine respersus venit ad Phatemam filiam suam, quæ in fletus erumpens, Diras cæpit contra hostes imprecari.

De gestis quarto anno Hegiræ.

Caput Decimum septimum.

HOc anno venerunt ad Mahumetum quidam ex Adhal, & Caret, rogaueruntque eum, vt mitteret è suis aliquos, qui illos in Alcoranica lege instruerent. Misit ille sex viros, qui cum peruenissent prope eam gentem, Adhalenses ex insidijs illos adorti, tres occiderunt, tres autem viuos ceperunt: atque hos etiam deinde peremerunt.

Amer quoque Princeps Nagedinorum, quamuis Ethnicus, rogauit Mahumetum, vt mitteret aliquos Mollemos ad prędicandam suis nouam religionem. Ille verò misit quadraginta è suis præcipuos. Sed cum hi peruenissent in Birmaunam, is qui iussu Amer eos ducebat, occidit Mollemum, qui portabat

Alco-

Alcoranum, cæteros verò, immissis armatis, trucidauit, præter vnum, qui saucius fuga sibi salutem comparauit. Alius etiam Moslemus, qui à cæteris aberat, comperta suorum cæde, venit ad Mahumetum, eique quod acciderat, narrauit.

Deinde per sex menses obsedit Mahumetus Iudæos Nodeirenses: qui tandem rogauerunt illum, vt fineret ipsos extorres abire, secumque asportare quæ possent, præter arma. Id illis concessum fuit; quamobrem magna cum lætitia discessere, & partim in Chaiber, partim in Syriam se recepere. Alij rem ita narrant. Cum postulasset Mahumetus pecuniam fænebrem à Caab principe Iudæorum, hic non solùm illam ei promptè exhibuit, sed etiam ad conuiuium inuitauit, vt per fraudem occideret. At Mahumetus cum fraudem persensisset, conuiuium recusauit: & post triduum è solo Medinensi Iudæos eiecit. Hoc eodem tempore vulgauit Mahumetus præceptum de prohibitione vini, quod à

Deo

Deo finxerat ſibi traditum fuiſſe.

Poſtremò hoc eodem anno in menſe Sciaaban egreſſus eſt Mahumetus cum exercitu pugnaturus, iuxta id quod inter ipſos conuenerat, contra Abu-Sophian & Coraſinos in Bedro. At Abu-Sophian Mecca cum ſuis egreſſus, audito Mahumetanorum numero, ac viribus, ſtatim regreſſus eſt. Quamobrem Mahumetus etiam, diu illo fruſtra expectato, redijt Medinam.

De anno quinto Hegiræ.

Caput Decimum octauum.

CVm intellexiſſet Mahumetus, Meccanos, atque alios Arabes ſimul conſpiraſſe, vt bello eum in Medina adorirentur, iuſſit magnam foſſam vrbi circumduci: in qua effodienda, fingunt, neſcio quæ miracula

cula satis friuola ab eodem patrata fuisse, de quibus fortasse alibi dicemus. Fouea absoluta, superuenere octo millia ex coniuratis, duce Caab filio Asad: qnos videntes Mahumetani, perterriti, contra Mahumetanum obloqui cœperunt, fugamque tentauerunt. Triginta ferè dierum spatio hinc inde sagittarum iactu pugnatum fuit. Deinde conuenerunt, vt res per monomachiam decideretur. Ex parte igitur coniuratorum electus fuit Amru filius Abdud: ex parte verò Mosslemorum Aly filius Abutaleb, nepos ipsius Amru. Inito autem duello, occisus fuit Amru ab Aly: & interim ventus adeo vehemens excitatus est, vt omnia quæ erant in hostium castris susque deque reuolueret. Deinde exorto inter coniuratos dissidio: omnes discessere.

Paulò post profectus est Mahumetus contra Iudæos Coraiditas. Cumque ad eorum vrbem peruenisset, obsidione eam cinxit per viginti quinque dies, post quos illi sese ei dedidere. At Mahume-

tus

tus iudicio Saad filij Moad, qui item erat Iudæus, eosdem remisit. Libenter ipsi acquieuere, sperantes Saad, vtpote eiusdem generis, sibi fore benignum. At ille, vt Mahumeto rem gratam faceret, iussit omnes viros occidi: mulieres verò & pueros captiuos fieri, & facultates in prædam militibus Mahumetanis distribui. In partitione prædæ, Mahumetus elegit sibi Ricanam filiam Amru, eamque in vxorem accepit. Hoc factum Saad Scriptores Arabes vehementer detestantur, feruntque illum à Deo propterea subita miseraque morte punitum fuisse. At Mahumetus non solùm illud non damnauit, sed etiam comprobauit, accipiendo sibi partem prædæ: ex quo apertè conijcitur illum cum Saado de tanto scelere perpetrando conuenisse: sed voluit ostendere Saadum esse authorem eius, vt in illum odium hominum caderet, sibi autem ac suis emolumentum prædæ proueniret. In eo etiam Mahumetus dedecus magnum commeruit, quod cum Coraiditas prædictos obside-

ret,

ret : tanquam vnus ex lixis & calonibus, cæpit in eos conuicia & maledicta conijcere. At illi eum amicè commonuerunt, vt modeſtius loqueretur, & ab intemperantia illa oris abſtineret. Quæ admonitio adeo Mahumetum pupugit, tantoque rubore ac pudore perfudit, vt haſta è manu eius, & pallium ex humeris exciderit, pedemque retrò pudibundus retraxerit.

De ijs, quæ anno ſexto Hegiræ euenere.

Caput Decimum nonum.

HOc anno commiſſum eſt prælium contra populum Lokah in loco qui dicebatur Dhucard, non longè à Medina. Cumque hoſtes ſe fuga in ſaltibus proripuiſſent, Mahumetus regreſſus eſt Medinam.

Deinde profectus eſt contra Haiamitas, qui dicebantur Regienſes. At illi etiam ſe in cacuminibus montium munierunt. Quamobrem deſcendit in Aſphan, vt terrorem Meccanis incuteret.

Non multò poſt profectus eſt contra Moſtalecenſes: commiſſoque cum eis certamine, plures occidit, alios verò captiuos duxit, atque eorum facultates diripuit, duxitque in vxorem Geuiriam filiam Hareth ducis Moſtalecenſium. Contigit in hoc prælio, vt Aiſa Mahumeti vxor, quam, vtpote ſuper cæteras dilectam, ſecum duxerat; diſcedente illo cum exercitu, ſola remaneret cum adoleſcente quodam nomine Sephuan, qui Mahumeti domum valde frequentabat. Cumque is eam ſolam inueniſſet, camelo ſuo impoſitam duxit ad locum, ad quem Mahumetus cum exercitu peruenerat. Magnam hoc genuit ſuſpicionem in vniuerſis contra honeſtatem, ac pudicitiam Aiſæ: cumque de aliquo inter eam & Sephuan flagitio argumenta ferè manifeſta apparerent: Mahumetus oſten-

ostendit, se velle eam repudiare. Sed cum nimis durum illi esset à suis delicijs diuelli, finxit sibi reuelatam fuisse à Deo innocentiam Aisæ: quamobrem illam retinuit, & flagellari iussit octoginta ictibus eos, qui contra illius pudicitiam fuerant obloquuti, excepto Abdallah filio Obba, cui quamuis præcipuo authori, pepercit, eo quòd esset vir potens, & facilè posset sese suorum auxilio defendere. In hac eadem expeditione, tradunt reuelatum fuisse Mahumeto ritum التيمم, id est purificandi se puluere in defectu aquæ. De quo ritu agitur in Alcorano Sura 5. *Mensa*, ver. 7.

Plures expeditiones suscepit hoc anno Mahumetus. Primam contra Omrenses, contra quos misit Acasciam filium Machad, qui, fugientibus Omrensibus, ducentos eorum camelos deprædatus est. Secundam contra Cassanenses, ad quos deprædandos, misit Abu-Obeidam filium Gera. At illi se fuga in montes proripuerunt. Tertiam contra quosdam ex

Hauazensibus, contra quos misit Mohammed filium Mosslemæ, cui Hauazenses insidias tetenderunt, & in fugam compulso, socios illius omnes trucidauerunt. Quartam contra Solimitas in Gemum, quos Zeid filius Har aggressus noctu, pecora eorum deprædatus est: homines verò captiuos abduxit. Quintam contra Aisinos, & Telaëbinos, aduersus quos misit Zeid filium Harethæ. At cum Thelaëbini se in fugam coniecissent, viginti tantùm camelos eorum Zeid abduxit. Sextam, in qua misit Aly contra Phadacenses, eo quòd audisset, eos validam manum collegisse ad opem ferendam Iudæis Chaiberensibus. Septimam, in qua misit Abdalrahman filium Auph contra habitatores Dhumat Algendal, quod est oppidum inter Persidem, & Syriam. Cum verò hi statim sese dedidissent, ac præterea Mahumeticam sectam amplexi fuissent, accepit Abdalrahman in vxorem Themadar filiam Regis eorum; eo quòd ita ipsi Mahumetus præcepisset. Octauam, in qua

misit

misit aliquot equites contra populos, seu Tribus Arinensium; qui pastores Mahumeti occiderant, eorumque camelos abduxerant. Cum autem hos habuisset in potestate captiuos, iussit abscindi manus, ac pedes eorum, candentique ferro oculos excæcari, atque ita relinqui, donec miserè perirent. Nonam, in qua milites Mahumetani inuaserunt Abu-Alas cum aliquot Corasinis, qui cum mercibus è Syria redibant, quas à Mahumetanis direptas, Mahumetus inter suos milites partitus est. At Abu-Alas fugiens, venit ad Zeinabam vxorem Mahumeti, & per illam obtinuit, vt merces direptæ, sibi, suisque restituerentur.

Hoc anno Mahumetus vnà cum mille & quadringentis è suis profectus est, vt inuiseret sacram Ædem Meccanam: duxitq; secum oues immolandas, ac cæteros ritus seruauit peregrinis præscriptos. At Corasini, audito illius aduentu, miserunt Aruam Dynastam Taiph, vt eum ab ingressu Meccæ dissuaderet, timebant enim ne illam armis inuaderet. Cum perue-

 nisset

nisset Arua ad Mahumetum, cæpit eum familiarius alloqui, & barbam illius manu attrectare: quod cæteris indignè ferentibus, ille risu dissimulauit. Obstupuit porrò Arua, cum vidit Mahumetanos certatim accurrere ad colligendam aquam, quæ à corpore Mahumeti defluebat, cum sese purificaret: & si quando spuisset, sputum illius tanquam muscum suauissimum olfacere: quinetiam pilos, qui in radendo corpore, vel tondendo capite illius decidebant, studiosissimè tanquam gemmas colligere. Mahumetus autem misit Othman ad Corasinos, qui certos ipsos faceret, se non belli causa, sed sacræ Visitationis Meccam aduenire. At Corasini captum Othman in carcerem coniecerunt. Interea Mahumetus suis ad concionem congregatis, fuit ab ijsdem tertiò in Principem inauguratus, atque vniuersi fidelitatem illi iurauere. Corasini autem miserunt ad illum Soheil filium Amru, vt cum illo fædus pacis inirent. Mahumetus verò ea conditione promisit se fæ-
dus

dus initurum, vt futuro anno sibi suisque per triduum liberam Meccam relinquerent ad sacram Visitationem peragendam: atque interim Corasini in cacumina montium secederent. Inito fœdere, Mahumetus reditum parabat in Medinam: cumque esset in itinere, fingunt, Deum reuelasse illi victoriam, quam proximo anno de Meccanis erat habiturus. Interim verò plures è Meccanis adhærentes Mahumeto, ad illius partes transfugiebant, sub specie religionis; sed re vera vt latrocinia impunè exercerent. Scribunt enim Authores Arabes, hos nouos proselytos transfugas, nullam mercatorum Corasinorum societatem reliquisse, quin eam deprædarentur, & mercatores occiderent. Quamobrem miserunt Corasini ad Mahumetum, eum obsecrantes, vt huiusmodi prædones cohiberet, & Meccanis securitatem ab illis concederet. Mahumetus verò eorum postulationibus annuit.

Caput Vigesimum.

IN huius anni principio obsedit Mahumetus Iudæos Chaiberinos, qui plures arces munitas possidebant. Erat dux exercitus Abu-Baker, quo ab hostibus repulso, successit Omar: qui etiam terga vertit. Quamobrem Mahumetus tradidit vexillum patrueli suo Aly, etiamsi ophthalmia laboraret, & penè cæcus esset. Nam fingunt, Mahumetum expuisse in oculos eius, & statim curatum fuisse. Aly igitur irruens in hostes, qui contra eum ex arcibus egressi fuerant, eos profligauit: & ianua arcis reuulsa, eam pro clypeo adhibuit: erat autem tam vasta, vt milites omnes tentantes eam reuoluere, eo quòd sub ea cuneum fæminarum latere suspicarentur, etiam si omnes simul conatum omnem adhiberent, nunquam mouere potuerint. Tandem deuicti Iudæi,

dæi, ſeſe dedidere cum conditionibus, quas Mahumetus admiſit: cum pacto tamen, vt quandocunque vellet, eijcere poſſet eos ex Arabia.

Cæpit hoc anno Mahumetus concionari è ſuggeſtu, qui duobus gradibus & ſedili conſtabat. Neque diu poſt miſit Aly cum exercitu contra Phadacenſes, qui ſtatim ſeſe illi dedidere: eorumque regio ceſſit in poſſeſſionem peculiarem Mahumeti. Deinde ſubiecit ſibi armis populum, qui incolebat Vadilcoram, ideſt, *vallem vrbium*.

Hoc tempore regreſſi ſunt ex Æthiopia ij, quos miſerat Mahumetus, inter quos erat Ommohabiba filia Abu-Sophian, cuius vir remanſerat in Æthiopia. Illam igitur Mahumetus duxit in vxorem. Quod cum audiſſet Abu-Sophian pater eius, dixit quaſi per iocum: *Hic eſt camelus admiſſarius, cuius nares capiſtro non cohibebuntur*. Per quod, effrænatam illius libidinem notauit.

Poſt victoriam Chaiberenſem, fæmina quædam Iudæa, nomine Zaineba, filia Ha-

Hareth, cùm sciret Mahumetum harmis ouium assis valdè delectari, vt iniuriam genti suæ illatam vlcisceretur, obtulit ei huiusmodi harmum veneno infectum. Cumque ex eo Mahumetus frustum comedisset; harmus illum commonuit, se esse veneno infectum: ita fingunt. Statim verò vim veneni persensit; atque ex illo cæpit paulatim dolore tentari, & breui tandem consumptus interijt.

Scribunt, seu potiùs fingunt quidam Authores Arabes, Mahumetum hoc anno ad omnes ferè Reges, & Principes literas, ac legatos misisse, quibus eos ad religionem suam inuitabat. Quosdam porrò literas ac legatos eius honorificè suscepisse, humaniterque rescripsisse: munera etiam ad eum misisse, & ad sectam eius amplectendam propensos, vel non alienos se ostendisse. Alios verò & literas eius lacerasse, & legatos reiecisse; & audaciam eius ac stultitiam derisisse.

Hoc eodem anno misit Mahumetus Abdallah filium Anis cum triginta equitibus

tibus ad Iasir filium Razam Iudæum; quem audierat solicitare Gotphanenses contra se. Cum igitur peruenisset Abdallah ad Iasir, adduxit eum, vt Mahumeti partes sequeretur, & triginta è suis daret, qui triginta Moslemos, quos secum adduxerat, adiuuarent. Sed deinde mutato consilio, tentauit occidere Abdallah, qui in eum irruens, pedem eius abscidit, quamuis hic etiam baculo adunco faciem illius lacerauerit. Id videntes Moslemi, Iudæos omnes occiderunt, quos Iasir secum adduxerat.

Duas alias expeditiones ponunt hoc anno quidam Authores. Primam, in qua Mahumetus immissis militibus in terram Masaræ, eius habitatores partim occidit, partim captiuos duxit. Alteram contra Ambaritas, ex quibus item nonnullos occidit, alios verò captiuos abduxit.

Postremò, iuxta condictum cum Corasinis superiori anno, suscepit Mahumetus peregrinationem Meccanam, vt sacra Meccæ loca visitaret: cumque iam pro-

propior esset vrbi, Corasini, iuxta pacta, sese in montes receperunt. Moratus est autem Mahumetus tres dies Meccæ, quibus Caabam, & reliqua sacra loca visitaret. Quo tempore duxit in vxorem Maimunam filiam Hareth, quamuis illicitum esset in sacra visitatione matrimonia contrahere. At ille asserebat, se in hoc à Deo dispensatum fuisse. Triduo transacto, postulauit à Corasinis, vt liceret sibi per alios tres dies ibidem commorari, vt eos in suis ædibus conuiuio exciperet. Illi verò inurbanè conuiuio recusato, iusserunt eum statim ex vrbe discedere. Discedens igitur redijt Medinam, vbi proselytos aliquot ad se profugientes, excepit.

De

De octauo anno Hegiræ, & expugnatione Meccæ.

Caput Vigesimum primum.

HOc anno commissum est bellum in Mauta, quæ est in Syria, inter Romanos & Mahumetanos, in quo occisi sunt primò tres duces Mahumetani. Erant autem Romanorum centum millia, & iuxta alios ducenta millia, inter quos erant plures Arabes Christiani: Mahumetanorum autem tria millia tantummodo. Quamobrem hi hostium multitudine perterriti, fuga sibi salutem comparauere: multi tamen occisi sunt.

Hoc eodem anno contigit Meccæ expugnatio. Cum enim Corafini Bacarensibus fœderatis suis pugnantibus contra Chazaenses, qui cum Mahumeto fœderati erant, opem tulissent; existimauit Mahu-

Mahumetus Corasinos fædus initum per hoc infregiſſe. Et quamuis Coraſini de hoc ſe apud Mahumetum ſubmiſsè excuſarent, mittentes ad eum legatum Abu-Sophian ſocerum ipſius : ille tamen excuſationem, aut ſubmiſſionem vllam admittere recuſauit: imò ne verbo quidem ſocerum dignatus eſt.

Poſt decimam igitur diem menſis Rhomadan, Mahumetus cum decem millibus militum Medina diſceſſit: cumque Meccam perueniſſet, iuſſit ingredi in illam aliquot milites cum Aly, penes quem erat vexillum militare. Scribunt quidam, Mahumetum ſuis interdixiſſe, ne Meccanum vllum occiderent: atque pacificè in vrbem ingreſſum fuiſſe. Sed verius eſt, & probabilius, quòd referunt alij, Meccam ab eo per vim, & cum multa ſanguinis effuſione captam fuiſſe. Ingreſſus igitur Meccam, ad ſæuitiem, & impietatem ſuam religione fucandam, inuiſit Caabam, ſeu Templum illius, & ſepties illud mulæ inſidens circuiuit: iuſſitque amoueri ab eo ſimulacra, quæ ibi cole-

colebantur. Poftea iuffit occidi nonnullos, qui fe illi aduerfarios oftenderant.

Hoc igitur pacto Mahumetus hoftiliter patria expugnata, fibique fubacta; mifit per confines regiones armatos, vt incolas ad fectam fuam perducerent, fub ductu Chaled filij Valid, qui cum perueniffet in regionem Chazimæorum, iuffit eos arma deponere (armati quippe illi occurrerant) deinde manibus eorum poft terga alligatis, militibus fuis trucidandos obiecit. Quod cum audiffet Mahumetus, factum Chaledi improbauit, iuffitque quadam pecuniarum fumma Chazimæis pro illata iniuria fatisfieri.

Mifit etiam ad populos Madlegitas, & Dailitas, quofdam qui eos ad fectam fuam inuitarent. Illis verò eam reijcientibus, noluit per vim compellere.

Mecca expugnata, Chauazeni, qui habitabant in valle Honein, tribus paffuum millibus procul à Mecca, collegerunt exercitum contra Mahumetum, aduocatis in auxilium confinibus populis. Id

ille

ille audiens, egressus est Mecca contra eos cum duodecim millibus militum. Et quamuis Chauazenorum milites essent longè pauciores, Mahumetanos tamen terga dare coegerunt. Sed Mahumeti hortatu, & increpatione regressi, contra hostes pugnantes, victoriam de illis retulere, captis quatuor millibus hominum, & duodecim millibus camelorum, aliaque præda copiosa. Inter captiuos fuit Scebama filia Halimæ, soror collactanea Mahumeti, quæ cognouit eum, seque illi cognoscendam dedit, ex vestigio morsus, quem ipse puer dentibus impresserat dorso eius (agnosce Mahumeti adhuc ab incunabulis lasciuiam). Concessit igitur illi Mahumetus libertatem, cum alijs fæminis, quas illa postulauit, cum parte prædæ suæ, & cæterorum Moslemorum. Porrò hostes, qui Mahumetanorum manus effugerant, Mahumetus insecutus est, missis post eos militibus sub ducibus Abu-Amer, (qui ab hostibus interfectus est,) & Abu-Musa patruele illius. Erat dux hostium Ma-
lec

lec filius Auph, qui cum fugiens Mahumetanos, in arcem Taiph cum suis confugisset, obsessus fuit per viginti fere dies, ac machinis, & ballistis oppugnatus: tandemque hostes sese Mahumeto dedidere, & plures ex eis sectam illius suscepere.

Postea Mahumetus profectus est in Algeranam, vbi prædas ex Hauazenis relatas deposuerat; partemque earum ijsdem restituit, vnà cum fæminis, & filijs eorum. Qua beneficentia deuictus Malec dux Hauazenorum, Eslamiticam sectam suscepit, & à Mahumeto, gentis suæ præfectus constitutus est. Cum verò Mahumetus prædam inter suos æqualiter diuisisset, & singulis ducibus centenos camelos donasset; quatuor tantùm dedit Abbaso filio Mardasi: qui propterea indignatus, satyram vulgauit, qua illum non obscurè pungebat. Quamobrem Mahumetus iram præseferens, præcepit Aly, vt linguam illius abscinderet. Sed deinde curauit, vt Aly daret ei optionem, vt si quatuor camelis non

eſſet contentus, centum acciperet. Ille verò tanta humanitate victus, centum recuſauit, & quatuor tantùm cum lingua incolumi retinuit. Cum verò ex hac præda nihil Auxiliatoribus tribuiſſet, illi vehementer indignati ſunt: Sed deinde ab eo placidè commoniti, quieuere; veniamque ab eo cum fletu poſtulauere. Cuidam verò illum incuſanti, quod non iuſtè prædam partitus eſſet, indignatus reſpondit: Væ tibi: ſi non eſt iuſtitia apud me, apud quem erit? Cumque Omar vellet hominem tam audacem occidere, prohibuit eum, prædixitque illum fore caput cuiuſdam Sectæ, quæ á religione ſua deuiaret; & ferunt eueniſſe id quod prædixerat. Sed ſi hoc verum fuiſſet, valdè imprudenter prohibuiſſet ne occideretur, præſertim cum ob ſuam temeritatem morte dignus eſſet.

Interea redeunte Mahumeto ex Algerana, orta eſt ſeditio inter milites, eo quòd ſuſpicarentur ſe ab illo in partitione prædæ fraudatos fuiſſe. Cumque eum vſque ad arborem quamdam

com-

compuliſſent, pallium ab eo per vim abſtulerunt. Ille verò ſeſe purgans, ac defendens, oſtendit ſe nihil prædæ, quod ad ipſos pertineret, ſibi retinuiſſe.

Veniens deinde Meccam, ſacram Viſitationem obiuit: qua peracta, Medinam reuerſus eſt, relictis Vicarijs ſuis in Mecca. Cumque Medinæ moraretur, ſuſcepit ex Maria Ægyptia filium nomine Ebrahim, qui adhuc puer interijt.

De his, quæ anno Hegiræ nono euenere.

Caput Vigeſimum ſecundum.

HOC anno venerunt ad Mahumetum in Medinam plures Legati Arabum, inter quos fuit Caab filius Zoheir, cui, quamuis ſibi infenſo, ob elegantiſſimum Epigramma

in laudem ſuam conſcriptum, lacernam propriam donauit.

Contigit hoc anno bellum Tabucenſe, in quo Mahumetus profectus eſt cũ exercitu contra Romanos cum triginta millibus militum, & decem millibus equitum. Cumque perueniſſet in Geraph, inde venit in Tabuc, vbi ſupra menſem commoratus eſt. Inde etiam miſit quoſdam è ſuis contra Gedamitas ſub duce Abu-Obeida, qui plures ex eis captiuos fecit, ac prædas ex eis retulit. Miſit etiam contra Solimæos, & Talienſes Saadum cum militibus: ſed vtrique ſe in fugam proripuere. Præterea iuſſit Chaledum proficiſci contra Ocaider præfectum Dumat Algendal, Chriſtianum; qui copioſiſſimam prædam, vnà cum ipſo Ocaider viuo adduxit ad Mahumetum. Sed ille eum liberum dimiſit, cum pacto, vt annuum ſibi tributum perſolueret. De ſucceſſu belli Tabucenſis, ne verbum quidem faciunt Scriptores Moſlemi, quia nimirum in eo Mahumetani, vt probabile eſt, à Romanis victi

pro-

profligatique sunt.

In reditu Mahumeti ex Tabuc, quidam ex ipsius militibus, facta conspiratione, decreuerunt in itinere ducere eum per vias abruptas, in montem, & inde præcipitare eum. Persensit ille dolum, & quamuis dissimulauerit, viamque ab illis ostensam tenuerit, vbi tamen peruenit ad cliuum montis, astu se ab eorum manibus eripuit. Nec quemquam coniuratorum occidere voluit, imò nec manifestare, ad hominum maleuolentiam euitandam. Medinam regressus, animaduertit in quosdam, qui secum ad bellum Tabucense proficisci recusauerant: neque alia contra eos pæna vsus est, quàm vt à commercio omnium etiam domesticorum, atque ipsarum vxorum, per plures dies illos separaret, & quodammodo anathemate feriret. Sed tandem, cum illos valde facti pæniteret, & supplices veniam precarentur, eos ab anathemate absoluit. Cumque quidam ex ipsis vellet pro hoc peccato suo, omnes facultates suas in eleemosynam elargiri,

non permisit Mahumetus, contentus, quòd promitteret tantummodo se in posterum fore veracem. Cum Mahumetus se iam potentem, securumque videret, vulgauit, tanquam sibi à Deo reuelatam Suram nonam Alcorani, in qua iubebatur renunciare pactis omnibus, quæ inierat cum infidelibus, vbi ad terminum præscriptum peruenissent. Illis verò, cum quibus pactum nullum initum fuisset, quatuor menses immunitatis concederentur: quibus elapsis, vbicunque deprehensi fuissent, interficerentur, nisi vel Mahumetani fierent, vel tributum soluerent. Amplexi sunt igitur legem Alcoranicam plures idololatræ, & præsertim Taiphenses, qui miserunt ad Mahumetum decem legatos è primis gentis suæ: ipse verò magnis eos honoribus ac muneribus est prosequutus. Regressis igitur legatis, Taiphenses simulacra omnia Deorum suorum demoliti sunt, non sine magno fletu muliercularum, quæ illa impensè venerabantur.

Post Taiphenses, venerunt turmatim lega-

legati cæterorum Arabum, vt Mahumeticam sectam susciperent. Duo tamen ex illis, simulantes fidem Eslamiticam, in Mahumeti necem conspirauere: verùm id illis non successit. Ex legatis etiam Taiensium Odda filius Hatem, post Eslamismum susceptum, illum deseruit. Sed reuersus ad Mahumetum, iterum sectæ eius adhæsit. Ille verò cum multo honore eum suscepit, & puluinar supra quod sederet, manu sua ad illum proiecit.

Hoc eodem tempore misit Mahumetus Aly contra Zobeidenses, qui aliquot eorum occisis, & captis, reliquos tributum soluere coegit.

Celeberrima fuit hoc anno legatio Christianorũ Nageranensium ad Mahumetum: erant enim viginti legati nobilissimi illius gentis, quibus præerat Abu-Haretha Episcopus eorum. Multæ transierunt disceptationes inter hunc, & Mahumetum circa Christianam religionem: tandemqae conuentum est, vt per imprecationem maledictionis à Deo

contra eos, qui errarent, discerneretur qualis esset vera religio, Christianane, an Mahumetana. Sed cum simul ad hunc effectum conuenissent, recusauit Abu-Haretha Mahumeto, & Mahumetanis malè precari: pacemque fecit cum ijsdem, cum pacto mittendi Mahumeto bis mille vestes duplices magni pretij: deque hoc syngraphã conscripsere. Scribunt nonnulli, Mahumetum, cum vidisset hos Legatos pretiosissimis vestibus indutos, noluisse eos recipere, & ne quidem resalutare: humiliùs verò indutos, humaniter, ac perbenignè ad colloquiũ admisisse.

Denique misit hoc anno Mahumetus Aly ad Iemanitas, vt quintam partem facultatum eorum, eleemosinæ nomine, reciperet. Itemque ad Nageranenses, vt tributum ab illis, & eleemosynas exigeret.

De anno decimo Hegiræ.

Caput Vigeſimum tertium.

HOc anno indixit Mahumetus per præconem ſacram peregrinationem ad Meccam. Ex omni igitur regione innumerus populus Medinam confluxit. Egreſſus eſt cum illis Mahumetus; & antequam Meccam ingrederentur, conſuetis ritibus ſeſe præparauere. Ducebat autem ſecum centum, ſeu, vt alij ſcribunt, ſexaginta & ſex oues mactandas. Et in itinere ſeorſim ab alijs incedebat, nullaque in re ſe cum cæteris conformabat. Sunt qui ſcribant, quotidie in itinere Alcoranum ſuper eum de Cælo deſcendiſſe.

Ingreſſus Meccam cum peregrinis, primus circuiuit ſepties Caabam: ter velociter currens: quater autem pedetentim incedens. Deinde inuiſit montes Sapham, & Meruam, & vallem Minam,

nam, & montem Araphat, vbi concionem ad populum habuit: aliaque ſacra loca viſitauit. Deinde regrediens in vallem Minam, ſeptem lapillos de more poſt tergum ſuum proiecit, quibus Diabolum lapidaret: & mox oues, quas adduxerat, immolauit: nempe tres ac ſexaginta manu ſua: triginta autem & ſeptem per manum Aly.

Deinde ad Cabaam reuerſus, ſepties iterum eam circumiuit. Bibit etiam aquam hauſtam ex puteo Zamzam. Poſtea rediens in Minam, moratus eſt ibi tribus diebus: proiecitque quotidie contra diabolum tres lapillos, ſepties deambulando.

Voluit deinde, Aiſam, (quam vtpote præ cæteris dilectam, ſecum duxerat,) ſacram Viſitationem ea nocte obire. Deinde, præparatis ijs, quæ ad reditum erant neceſſaria, iterum Cabaam circumiuit, ac deinde Medinam verſus iter ſuſcepit.

Scribunt multi, Mahumetum in regreſſu, declaraſſe ex præcepto Gabrie-

lis

lis ſucceſſorem ſuum in Imperio Aly, collocando eum in ſuggeſtu ad dexteram ſuam, atque omnibus præcipiendo, tam viris, quàm fæminis, vt ad eumdem accedentes, illum ſalutarent, & cum eo de proximo Imperio congratularentur. Hoc fortaſſe Sciaitæ ſeu Perſæ admittent: ſed negabunt Sonnitæ.

De anno decimo primo Hegiræ, in quo mortuus eſt Mahumetus.

Caput Vigeſimum quartum.

IN ingreſſu huius anni, cæpit Mametus vim veneni in harmo ouis accepti, acriorem atque acerbiorem experiri. Cum itaque maximis doloribus excruciaretur, per domos vxorum ſuarum velut amens vagabatur. Cum-

Cumque eas ſimul congregaſſet, voluit, vt ſibi præſcriberent, apud quam earum eſſet decubiturus. Illæ, eius genij non ignaræ, conſenſerunt omnes, vt in domum deliciarum ſuarum, nempe Aiſæ ſe reciperet: id quod ille libentiſſimè fecit. Prima eius ac maxima ſolicitudo fuit, vt Aſma, qui militiæ præerat, recederet cum exercitu procul à Medina, vnà cum Abu-Bacro, Omare, & alijs Primoribus Moſlemorum, ne fortè, ſi tempore mortis ſuæ in Vrbe reperirentur, turbas excitarent, ac per technas Imperium à ſe τῷ Aly deſtinatum, præriperent.

Vbi igitur apud Aiſam ſe recepit, illa conqueſta eſt, ſe capitis dolore laborare. Sed Mahumetus dixit ei: Sine me, ò Aiſa, conqueri de capitis mei dolore. Tibi porrò melius fuerit, ſi ante me moriaris: ego enim aſſiſtam funeri tuo, pro te orabo, ac te in ſepulcro componam. Hæc verba ægrè tulit Aiſa, atque indignata voluit abire, & ad ſuos reuerti. Sed Mahumetus blandis verbis

cona-

conatus est eam placare. Mox dolore excruciatus, atque agitatus, egressus è domo Aisæ, à nonnullis sustentatus contulit se in publicum, iussitque omnes ad concionem vocari: cumque super suggestum ascendisset, prolixam ad eos paranesin habuit. Deinde postulauit ab eis, vt si quis ab ipso damni aliquid accepisset, manifestaret: se enim paratum esse singulis satisfacere. Quidam verò exurgens, asseruit deberi sibi ab eo tres drachmas, quas statim iussit illi restitui. Sed hæc, & alia quæ quidam scribunt, esse figmenta, patet ex eo quòd, per duos tantùm dies illum ante mortem in domo Aisæ ægrotasse, grauissimi Scriptores affirmant.

Cum se morti proximum agnosceret, rogauit Aly, vt cadauer suum lauaret, tegeretque verenda eius, ne cuiuspiam aspectui paterent. Deinde datis supremis mandatis Auxiliatoribus, iussit chartam atque atramentum sibi afferri, vt librum affeclis suis scriberet, per quem post mortem suam nunquam à vera reli-

gione aberrarent. At verò qui aderant, cognoſcentes eum delirare, noluerunt ei obſequi, ſed turbati confuſique diſceſſerunt. Scribunt autem quidam, eo tempore quo ægrotauit, conſuetas quinque preces cum populo perſoluiſſe.

Tandem vi morbi conſumptus obijt die Lunæ in ortu diei, vel iuxta alios, in meridie, tranſlatumque eſt cadauer eius in cubiculum Aiſæ, quæ fertur dixiſſe: *Nunquam mirabor de morte cuiuſuis hominis, quamuis valde cruda ſit, & cruciatibus plena, cum viderim duram & crudelem, quam ſubiuit Mahumetus.* Referebat præterea eadem Aiſa, Mahumetum inter mortis anguſtias poſtulaſſe à ſe vas aquæ, & manu propria faciem ſuam lauiſſe, & deinde aquam ſuper ſe ipſum effudiſſe: iamque morti proximum, iactaſſe ſe in ſinum illius, & petijſſe ab ea matellam ad mingendum: & poſtquam minxit, ſtatim mortuum fuiſſe. Addunt alij, Aly poſuiſſe caput Mahumeti moribundi in ſinu ſuo: cumque expiraret, excepiſſe dextera manu animam eius, &

affri-

affricuisse eam ad vultum suum. Mortuus est Mahumetus iuxta communem sententiam, anno sexagesimo tertio vitæ suæ, in mense Rabio priori, qui partim Aprili, partim Maio nostro respondet.

Quid post mortem Mahumeti euenerit.

Caput Vigesimum quintum.

EXtincto iam Mahumeto, resilierunt plerique Arabum à secta eius. Cum verò mors illius Medinæ vulgata esset, confluxit cum tumultu turba hominum, vt viderent, vtrùm verè mortuus esset: hoc enim non poterant sibi persuadere: Quamobrem obstinatè obsistebant, ne corpus eius sepeliretur. Verúm Abbas iurauit illis per

Deum

Deum, verè mortuum esse, atque ita quieuerunt. Quidam scribunt, biduo insepultum mansisse: alij triduo. Lauerunt autem corpus eius Aly, Abbas, & alij ex magis domesticis eius, & inuolutum tribus vestibus, conditum est aromatibus immixtis musco, qui residuus erat ex eo, quo viuens vtebatur. Postea orauerunt super illud Moslemi singillatim. Effossum est autem, seu potius excisum in lapide, illi sepulchrum sub lecto, in quo mortuus fuerat, in domo Aisæ. In ipso verò sepulcro posita est subtus eum pænula coccinea, qua viuens vtebatur. Super tumulum autem eius erectus fuit fornix laterculis nouem contextus.

Cum autem Aly, & cæteri è Mahumeti familia, in sepeliendo eius corpore occupati essent, orta est seditio inter Auxiliatores, & reliquum populum, circa eum, qui rerum summæ esset præficiendus: atque hac occasione Abu-Baker Imperium sibi arripuit, illique omnes fidelitatem iurauerunt. Sepultus igitur

fuit

fuit Mahumetus in Medina, non autem in Mecca, quæ longiſſimè diſtat à Medina, vt plerique ex noſtris per errorem ſcripſere. Monumentum autem eius hodie reperitur in delubro quodam in meditullio vrbis illius conſtructo. Non erit Lectori ingratum, ſi ea híc referam, quæ ſcripſit de hoc templo, & de Mahumeti ſepulcro Gabriel Bremond Maſſilienſis, familiaritate mihi intima coniunctus, in Opere ſuo, inſcripto: *Deſcrittioni eſatte dell' Egitto ſuperiore, & inferiore &c. Lib* 1. *c.* 30. Verba eius in italico idiomate hæc ſunt. *Queſto Tempio è fabricato come quello di Gieruſalemme; non così bello, ma ricchiſſimo; tutto coperto di marmi fini, come diaſpro verde, lapiſlazzoli, & abondanza d' agate: & in più luoghi laſtre d' oro, e d' argento, in particolare nelle congionture più riguardeuoli. Si dice per certo che vi ſiano ventimila lampade da accendere mentre vi ſono i pellegrini; e molti vaſi, in cui fanno ardere odori aromatici. Il ſepolcro di Maometto è in una cappella fatta in forma di torretta, ò fabri-*

ca tonda, con vna cuppola, che i Maomettani chiamano Turbè. Quest' edificio dal mezzo in sù verso la cuppola è aperto, & all'intorno vi è vna picciola galleria (o ringhiera): la muraglia è piena di quantità di finestre, che hanno gielosie d'argento. La parte inferiore della torretta è apparata & arrichita d'oro e gioie, sopra tutto doue risponde la testa del sepolcro, di valore inestimabile, mandate da i Prencipi Maomettani in tanti secoli. Et paulò post. *La porta per doue s'entra alla galleria, è d'argento; e così quella, per la quale s'entra nel Turbè, oue si scendono alcuni scalini per andare al sepolcro. I pellegrini non vedono questo sepolcro, perchè è chiuso; e vi bisogna la chiaue d'oro per iscenderui: e non lo possono vedere che per la galleria, essendo coperto per ogni lato dal Padiglione, & altri ornamenti. Ma passata la folla, quei che risiedono in Medina, per fauore lo possono vedere, & entrarui. Quel gentilhuomo c'hò detto, l'ha veduto più volte, per hauer seruito in quel tempio: e però io voglio qui riferire ciò che mi disse, e che mi fù anche confermato da al-*

tre

tre persone degne di fede. E dunque questo sepolcro di pietre concie, riuestite di marmi finissimi, posato nel mezzo di questa torre a terreno piano, longo sette piedi, largo quattro; hauendo verso la testa vna colonna di diaspro scannellata, sopra la quale vi è vn turbante verde, e verso i piedi vi è vn altra simile; e su questa continuamente si abbruciano odori suauissimi, come balsamo, e legno d'aloè. Sopra questo sepolcro, verso il suo mezzo, vi è vn pezzo di marmo, che si leua segretamente: e sotto di esso è vn forame, per cui può passare vn braccio, & vn cereo acceso, per vedere dentro vna testa di morto, che non hà, che quattro denti. L'osso d'vna coscia, e gamba, & alcune vertebre tarlate, stanno separatamente: e questo è il residuo del corpo di Mahometto. Vi sono attorno al sepolcro più lampade d'argento, che ardono notte e giorno: e sopra, vn baldacchino d'oro ricamato di perle: e sotto di esso, sopra il sepolcro, si pone il padiglione, che a tale effetto si porta ogn'anno da Damasco, riportandosi il vecchio al Gran Signore. Dal lato di mezzo giorno, nel muro sotto

la Galleria, che sporge in fuori per reggere la balaustrata, vi è vna pietra di calamita, grossa tre diti, di due piedi in quadro; la quale è attaccata con quattro grossi rampini d'argento: e sotto di essa si vede vna mezza luna d'oro con le punte riuolte in alto; nel mezzo della quale vi è vn chiodo di ferro, grosso come vn dito, che tirato dalla calamita, si tiene sospeso per aria frà la calamita, e la cassa. In questa mezza luna sono incastrati diamanti, & altre gioie di gran preggio. Questo è il tanto decantato miracolo del sepolcro di Maometto, che alli Maomettani idioti, e più zelanti, cagiona estasi furiose: perche alcuni si fanno crepare gl' occhi per non vedere doppo ciò cosa alcuna. Hactenus Author; ex cuius verbis, quibus afferit in sepulchro Mahumeti tam exiguam corporis eius portionem inueniri, persuadetur, verum esse id, quod grauissimi Scriptores tradidere: nimirum, dum Primates Mahumetani post mortem Mahumeti de Imperio inter se contendebant, ac populus tumultuabatur, nullo illius cadauer interim

rim custodiente, fuisse à canibus dilaceratum, cum iam triduo, vel quatriduo expositum, corrumpi ac fætere cæpisset.

Descriptioni iam allatæ Delubri Medinensis, in quo Mahumeti tumulus asseruatur, subijciam id, quod de Templo Meccano tam celebri apud Mahumetanos, & toties in Alcorano recantato, scribit idem Author Lib. 1. c. 29. Italicis verbis retentis. *La Mecca è in grandissima stima de' Maomettani, non solo per esserui nato Maometto, mà per causa del Tempio ch' essi chiamano Kaabe, cioè casa quadrata: & è ancor detta Beitallah, cioè Casa di Dio: e credono che sia stata fabricata da Abramo più degnamente del Tempio di Salomone. Si vede nell' entrar di questo Tempio vicino alla porta, vna pietra nera, grossa come la testa d' vn huomo, che dicono esßere scesa dal cielo: e che altre volte era bianca, ma per i peccati degl' huomini diuenisse negra. Essi l' hanno in gran veneratione, perche dicono, che quando Abramo fabricaua con le sue mani questa casa à*

Dio, era ſopra queſta pietra, che ſi alzaua, & abaſſaua, ſecondo il biſogno, acciò non vi laſciaſſe alcun bugio, ò altro mancamento ne muri. Quello che la bagia il primo nel tempo del Salamè, ch'è doppo la preghiera del Kous Klouk, il Venerdì che s' incontra ne trè giorni, che ſtanno alla Mecca (che però non vi s' incontra ogn' anno) è riputato Santo, & ogn' vno procura di bagiarli i piedi, e vi ſi affollano in modo, che ſe non ſi ſalua in luogo di difeſa, lo ſoffogano. Vogliono che queſto Tempio ſia lungo quindici paſſi, largo dodici, & alto cinque braccia. Il ſuolo della porta è alto da terra, quanto può vn huomo alzarſi à toccarlo con la punta de deti. La porta è alta vn braccio e mezzo, e larga vno, & è vicina al cantone ſiniſtro, volta a Settentrione. Si chiude con argento maſſiccio in due parti, e vi ſi monta con vna ſcala. E coperta da vn terrazzo ſoſtenuto da trè colonne di figura ottangolare, che ſono di legno d' aloè della groſſezza d' vn huomo, alte trè braccia e mezzo, tutto d' vn pezzo, e di ottimo odore. Nel di dentro è tutta parata di ſeta

roſſa,

rossa, e bianca, & in essa è scritto a lettere d'oro Arabiche: La Elàh, ellà Allàh: Mohammed Rasul Allah: parole di lor fede. Stà in mezzo la Città, circondato d' vn muro in quadro, essendo frà il recinto, & il Tempio vn buono spatio. E coperto d' vna bella cuppola. Il cortile, che è attorno, si chiama Haram, oue sono tre ordini di colonne, e quattro volte nel muro, per le quattro sette del Maomettismo; oue fanno le loro orationi. Ogni volta riguarda verso il Beit Allàh, (ò vero Tempio) doue guardano pregando. Il Beit Allàh è cinto di due cinture dorate, vna in alto, l' altra à basso. Le tegole sono dorate, che sporgono in fuori del terrazzo per la lunghezza d' vn braccio. I Maomettani dicono, che sono d' oro massiccio, come ancora le cinture; ma non è credibile. Seruono à gettar l' acqua della pioggia, acciò non guasti i paramenti, che il Gran Signore, & altri Prencipi Maomettani inuiano in dono à gara. Et nonnullis interiectis. *Non si può entrare in questo Tempio, che stimano sacrosanto, senon quattro volte l' anno. L' vna nel Roma-*

 dan,

dan, per lauarlo d'aqua rosa, doppo hauerlo ben nettato: mà chi vuol donare vn centinaro di zecchini, troua il modo d'entrarui. Et concludit. *Hò saputo tutti questi particolari da vn Gentilhuomo degno di fede, che dimorò sette anni al seruitio del Rè Sceriffo, hauendo rinegato: e che io in Damasco aiutai a saluarsi: & il medemo poi mi fù confermato da molti.* Hæc Author de Kaaba, seu Templo Meccano. Sed ea quæ ad Mahumetum spectant, prosequamur.

De naturalibus, ac moralibus Mahumeti qualitatibus.

Caput Vigesimum sextum.

IN his vtrisque describendis, partim ridiculos, partim mendaces se ostendunt Authores Mahumetani ex

ex quibus nonnulli potius ideam perfe-ctissimi Principis, quàm Mahumetum describunt. Cæterùm ex ijs, quæ in vita eius relata sunt ab ipsis Mahumetanis, potest vnusquisque apertè cognoscere, quis, & qualis fuerit Mahumetus. Hic breuiter tantùm minus incredibilia indicabo.

Fuit Mahumetus staturæ quadratæ, quæ neque in longitudine, neque in breuitate excederet. Color eius erat albus rubro temperatus. Paucissimos in capite vel barba canos habebat. Erat perfe-ctissimæ constitutionis: nec macie, nec caluitie deformatus. Habuit oculos nigros cum albedine, in qua apparebant tenuissimæ venæ rubræ. Vox eius equorum hinnitum referebat: alij dicunt, fuisse aliquanto raucam. Collo erat longiori, barba verò densa. Habuit maxillas læues ac planas: caput amplum: palmas, ac plantas crassiores. Grauitatem, ac maiestatem præferebat. Dulcis erat in loquendo. Latera frontis eius erant ampla: supercilia tenuia, & disiuncta,

cum

cum gibbositate propè superciliorum commissuram. Erat naso aquilino: amplo ore: dissitis inter se dentibus: subtilibus capillis. Pilosa habebat brachia & humeros: seriesque pilorum in modum calami decurrebat à summitate pectoris vsque ad vmbilicum: cæteræ partes pilis omninò carebant. Pinguis fuit, & bene complexus; excepto ventre & pectore: Agiliter, & festinè incedebat, tibijs diuaricatis. Tingebat se cypro, & herba catam. Fluebat è plantis pedum eius humor, qui cum cessabat, relinquebat in eis inflammationem. Vtebatur ad iter agendum equo, vel mulo, vel asino (nescio cur camelum omittat) Confricabat faciem equi sui extremitate manicarum tunicæ. Innitebatur virgæ vel baculo, iuxta morem Prophetarum, (vt ipse aiebat): & ob eamdem rationem, pascebat etiam oues, affirmans, nullum fuisse Prophetam, qui oues non pauerit. Erat amicus ominis, idest augurij portendentis felicitatem; & abhorrebat ab augurijs infaustis. Cum sternutabat, id

sine

ſine ſtrepitu faciebat, apponens ori veſtem vel manum. Cum dormiebat, ſufflabat quidem, ſed non ronchizabat. Cum vellet dormire, ſupponebat palmam manus dexteræ maxillæ ſuæ. Cum loquebatur, probè verba diſtinguebat, & ter idem verbum repetebat, vt melius perciperetur. Cæterùm parcus erat in loquendo, verbiſque æquiuocis vtebatur: aliquando etiam aliquid poeticum, & parabolicum vſurpabat. Erat riſus eius modeſtus, & placidus: & dum rideret, apparebant dentes eius genuini, ſeu molares. Non comedebat accumbens, neque ſuper menſam. Cibos obuios ac vulgares manducabat. Panem etiam vulgarem amabat: & affirmabat Abu-Horeira, illum nunquam ſatiatum fuiſſe pane hordeaceo. Tranſibant vnus, vel duo menſes, abſque eo quod in domo eius ignis accenderetur: & interim fructibus ſuſtentabatur. Dicere autem conſueuerat: *Vna die eſurio, & altera ſatior*. Veſcebatur libenter carnibus gallinæ, & hobaræ, ſeu otis, quæ eſt auis

valde

valde suauis ad cibum. Erat etiam valde amicus cucurbitæ, quam comedebat expansam in patina. Præterea valde delectabatur harmo ouillo, asserens carnem humeri optimam esse. Comedebat panem cum aceto, dicens, illud esse præstantissimum condimentum. Oleum etiam tum ad cibos condiendos, tum ad corpus vngendum maximè cõmendabat. Oleribus cuiusque generis apprimè delectabatur. Nullam verò aliam rem magis amabat, quàm suaues odores, seque odoriferis rebus assiduè perfundebat, dicere consuetus: *Deus posuit delectationem meam in suauibus odoribus, & in mulieribus.* Et in itineribus semper ferebat secum vasculum vnguenti, & stibium, & speculum.

Omitto alias huiusmodi quisquilias, circa naturales qualitates, & consuetudines Mahumeti: quemadmodum etiam ea, quæ de moralibus illius virtutibus referunt Scriptores Arabes: hæc enim multò meliùs ex ijs, quæ in vita eius scripsimus, quàm ex Mahumetanorum assentatorijs verbis colliguntur. Et profe-

cto

ctò quidquid in laudem illius iactant, dum de virtutibus loquuntur, destruitur ab eo quod in vita eius enarrant. Sit exempli loco. Scribunt de eius virtutibus: *Non rependebat malum pro malo: imò ignoscebat, & condonabat.* At in eius Vita scribunt, eos, qui camelos illius diripuerant, & pastores occiderant, fuisse ab eo crudelissimè interfectos, abscissis eorum pedibus, ac manibus, oculisque candenti ferro erutis, atque ita, donec miserè animam efflarent, relictos. Scribunt præterea: *Erat omnium modestissimus, & pudore virgines ipsas superabat.* Et nihilominus referunt illum septennem puellam, nempe Aisam, per vestem attractam extendisse ad se tam inuerecundè, vt puella ipsa in eum iratis verbis inueheretur. Scribunt præterea: *Nunquam tetigit manu sua mulierem.* Fieri potest, vt Mahumetus in aliorum conspectu fæminā nullam tetigerit. Satis enim ipsi erat, si nullo vidente, fæminas quasque libidini suæ obuias contrectaret. Præterea adeò erat in fæminas pro-

eax

cax, vt ne filiæ quidem ſuæ Phatemæ pudori pepercerit, quamuis iam nuptæ: Hoc enim narrat Aly Eebrahim filius Haſcem, ex auctoritate Alſadec Giaapher filij Mohammed, prout habetur in Vita ipſius Mahumeti ſcripta ab Authore libri اعلام الهدى *de Signis Directionis*.

قد بلغنا عن ابايىنا انهم قالوا كان رسول الله يكثر
تقبيل فم فاطمة سيدة نساء العالمين الى ان قالت
له عايشة يا رسول الله اراك كثيرا ما تقبّل فم
فاطمة و تدخل لسانك فى فيها قال نعم يا عايشة
انه لما اسرى بى الى السماء ادخلنى جبراييل عم
الجنة فادناني من شجرة طوبى وناولنى من ثمارها
تفاحة فاكلتها فصارت نطفة فى صلبى فلمّا
هبطت الى الارض وقعت خديجة فحملت بفاطمة
فكلّما اشتقت الى الجنة قبّلتها وادخلت لساني فى
فيها فاجد منها ريح الجنة ومن رايحة شجرة طوبى

فسى

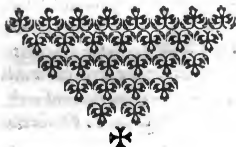
فهي انسية سماوية :

Accepimus per traditionem à patribus nostris, Legatum Dei Mahumetum consueuisse multiplicare oscula in ore Phatemæ (filiæ suæ) *Dominæ mulierum omnium seculorum : ita vt dixerit ei Aisa* (vxor eius, zelotypia tacta) : *O Legate Dei, ego video te valde frequenter osculari os Phatemæ, & intrudere linguam tuam in buccam eius. Respondit ille: Ita est, ò Aisa; Nam postquam nocturno tempore translatus fui in Cælum, introduxit me Gabriel, cui sit pax, in Paradisum, & adduxit me ad arborem Tuba* (1. beatitudinis) *& præbuit mihi vnum ex pomis eius, & comedi illud, & conuersum est in sperma in lumbis meis. Cum autem descendissem in terram, concubui cum Chadige, quæ concepit Phatemam. Quotiescumque ergo subit mihi desiderium Paradisi, osculor illam, & ingero linguam meam in os eius, & sentio ex ea auram Paradisi; & odorem arboris Tuba, qui est mixtus ex terreno, & celesti.* En tibi modestissimus ille, qui nunquam mu-

lieres

lieres tetigisse iactatur. Nihil hic dico de adulterio, & incestu illius cum Zainaba (seu Zenoobia) vxore Zeidi filij sui adoptiui: nihil de intemperantia cum Maria Ægyptia ancilla sua; nihil de alijs eius huiusmodi flagitijs, de quibus in Prodromi p. 4. aliquid innuam. Superest nunc, vt nonnulla de ijs, quæ ad res Mahumeti pertinent, appendicis loco subiungamus.

De

De vxoribus, filijs, alijsque rebus ad Mahumetum spectantibus.

Caput Vigesimum septimum.

HAbuit Mahumetus, iuxta communiorem sententiam, vxores viginti & vnam. Alij sex & viginti illi tribuunt: & præter vxores legitimas, quatuor etiam pellices ancillas habuit. Ex prædictis vxoribus, sex repudiauit: quinque mortuæ sunt dum adhuc ipse viueret: vndecim verò post mortem eius; cum quibus matrimonium non consummauerat. Sed cum inter has numeretur Aisa, vel mendacium est, vel ea ad nefariam tantummodò libidinem vsus fuit. Prima illius vxor fuit Chadige, qua viuente, nullam aliam accepit vxorem. Iam verò superius diximus ex Mahumetanorum asserto, nullam Mahumetum duxisse vxorem virginem, præ-

ter Aiſam ſeptennem.

Suſcepit Mahumetus ex Chadige quatuor mares, qui omnes in infantia mortui ſunt. Quatuor item fæminas, quæ omnes ſuperuixerunt, viriſque traditæ ſunt ad coniugium. Inter has Phatema Mahumeti delicium, tradita fuit Aly: tantaque in veneratione apud Moſlemos habetur, vt mulierum omnium ſeculorum excellentiſſima cenſeatur. Præter filios prædictos ex Chadige, alium genuit Mahumetus ex pellice Maria Cophtha, quem Ebrahim, ſeu Abraham, appellauit. Sed hic etiam poſt paucos ab ortu menſes interijt: prouidente Deo, ne ex tam immani monſtro progenies virilis ſupereſſet.

Fuerunt præterea illi nouem patrui, omnes filij Abdolmotallebi: & ſex amitæ è diuerſis matribus. Nullus verò fuit ei propinquus maternus: mater enim eius Amena nullum habuit fratrem aut ſororem. Ipſe quoque Mahumetus vnicus fuit parentibus ſuis.

Libertos eius vſque ad quadraginta fuiſſe

fuisse scribunt; quorum præcipuus fuit Zeidus filius Harethæ, quem in filium adoptauit, & nihilominus abstulit ab eo vxorem, quam impotenter deperibat.

Ancillæ eius, seu libertæ, septem enumerantur, quarum præcipua fuit Maria Cophtha.

Quindecim famulis ad obsequia sua diuersa vtebatur.

Habuit quindecim Scriptores, quatuor præcones, octo custodes corporis sui in prælijs.

Illius prælia nonnulli decem ac nouem: alij duo & viginti: alij vsque ad septem supra viginti enumerant. Expeditiones tamen ab eo susceptas, vsque ad quinquaginta recensent.

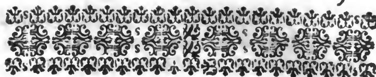
Decem habuit equos, tres mulas, & quatuor asinos: camelos autem vsque ad quadraginta quinque. Centum etiam habeba oues: & vnum gallum gallinaceum album. Omnibus his animantibus singillatim proprium nomen imposuerat.

Habuit etiam arma diuersa, diuersasque

que vestes, & multa vasa & instrumenta, quæ superuacaneum est hoc loco singillatim recensere.

Hæc sunt quæ de Mahumeti Vita, ac rebus gestis referunt Historici Mahumetani, & quæ illum non Prophetam, aut Legatum Dei, sed prædonem, impium, lasciuum, maximumque hypocritam fuisse ostendunt. Certè si Mahumetus compararetur, non dico cum aliquo ex sanctioribus Regibus, vel Imperatoribus Christianis, quales S. Ludouicus Rex Galliæ, & S. Henricus Imperator fuere: sed cum multis Principibus Ethnicis, exempli causa cum Numa Pompilio, secundo Rege Romanorum: cum Vespasiano, Tito, Traiano, eorumdem Imperatoribus (detractis quibusdam friuolis, ac ridiculis miraculis, quæ illi affingunt etiam reluctanti, & ea se fecisse neganti) Mahumetus longè illis inferior vitæ probitate, morumque honestate remanebit.

DE

DE ALCORANO.

De nomine Alcorani.

Caput Primum.

LCORANVS, Arabicè القران, eſt vox deducta à verbo قرء, quod eaſdem ferè ſignificationes habet ac verbum latinum, *legere*, & Hæbraicum קרא, cum quo etiam conuenit in ſono. Significat enim legere librum; atque etiam colligere, & congregare plura in vnum. Hinc dicimus, *legere flo-*

res, ideſt colligere. Itaque Alcoranus idem erit ac *lectio*, ſeu *liber lectionis*: eò quòd in eo legantur Mahumeticæ Sectæ Sanctiones: vel *collectio*; eò quòd in eo collecta ſint quæ ſparſim Mahumeto per ſpatium viginti ac trium annorum reuelata eſſe finguntur: vel quia in eo Saracenicæ legis ſtatuta colligantur.

Notandum eſt autem القرآن *Alcoran*, eſſe cum articulo Arabico ال *al*, qui reſpondet ex parte Italico; *il*, & Græco ὁ: ſed propriè Hæbraicæ literæ ה; quam vocant הַיְדִיעָה ideſt *notificatiuam*. Porrò ſine articulo ſcriberetur قرآن *Coran*; & ſignificaret indeterminatè quemuis librum legibilem: cum articulo autem prædicto ſignificat determinatè Librum ſpecialem legis Mahumetanicæ, reſpondetque voci הַמִּקְרָא, qua Hebræi Sacra Volumina inſcribunt, quæ Græci τὰ Βιβλία; nos cum ijſdem, *Biblia*, appellamus. Vt autem in lege ſcripta, ita in orali, quæ traditiones à Legiſlatore non ſcri-

ſcriptas continet, Hebræorum ſimias Mahumetani ſe exhibent. Quemadmodum enim hanc ſecundam Hebræi מִשְׁנָה *Miſcnáh*; ita Arabes, Prophetæ ſui traditiones سنة *Sonnat*, voce non abſimili nuncupant.

Præterea, vt Hebræi Sacrorum Voluminum, ita Arabes Alcorani ſui non ſolùm Suras ſeu Capita; ſed verſus, dictiones, & characteres enumerauere. Quin etiam varias lectiones ad eorum imitationem adnotauere, quas in ipſius Alcorani explicatione licebit recognoſcere. Extat de illis libellus manuſcriptus, Authore محمد بن محمود بن محمد السمرقندى *Mohammad filio Mahmud filij Mohammad Samarcandio*, in Bibliotheca Illuſtr. Abbatis D. Eraſmi filij celeberrimi Viri Petri de Valle nobilis Romani. Vixit Author anno Hegiræ ſeptingenteſimo quinquageſimo quarto; qui reſpondet anno Chriſti, circiter 1354.

Vocatur etiam Alcoranus الفرقان *Al-*

phorcan, à verbo فرق *distinguere* : quasi distinguat vera à falsis, & licita ab illicitis. Hoc tamen nomine etiam Pentateuchus, & quilibet liber sacer appellatur. Dicitur præterea الذكر *Aldhecr*, ideſt *Commemoratio*, seu *Commonitio*: quia in eo commemorentur verba Dei, & quia per illa homines commoneantur. Sed hoc nomen commune est etiam Pentateucho, & Euangelio. Vocant etiam Alcoranum simpliciter per Antonomasiam الكتاب, ideſt *Librum*, sicut Græci Sacra Volumina, τὰ Βιβλία : & كتاب الله, ideſt *Librum Dei*: alijsque nominibus, ac titulis honorificis illum insigniunt.

De

De Alcorani idiomate, versionibus, dispositione, & stylo.

Caput Secundum.

Lcoranus Arabico idiomate primò scriptus ac vulgatus est: deinde in Persicam linguam trãslatus, sed multa cum variatione; itaut ab Arabico notabiliter diffidere dicatur. In alias linguas, quantum rescire potui, non sinunt Moslemi eum transferri. In Latinum idioma conuerti curauit Venerabilis Abbas Petrus Cluniacensis. Hæc translatio Basileæ impressa, in Indice Romano meritò prohibetur, non tam

ob

ob ipſam Alcorani doctrinam, quàm propter marginales adnotationes, quæ in impietate Alcoranum ipſum excedunt. Nuper prodijt Verſio Gallica, à D. de Beyr elaborata. Extat etiam interpretatio Italica, & Hiſpanica; ſed hanc poſtremam nondum vidi. Ego verſionem meam feci, adhibitis doctiſſimis Alcorani Interpretibus Arabibus, ſine quorum ope fruſtra omnino in ea deſudaſſem. Eſt enim Alcoranus ita obſcurus, conciſus, perplexus, diffuſus, atq; elumbatus; vt, niſi illius Expoſitores ſuppetias ad eius intelligentiam ferrent, Oedipo ipſi fruſtra explicandus traderetur. Verùm, Arabes etiam Interpretes plerumque diuinant, ſed falsò; & Prophetæ ſui ineptias in myſteria transformant. Quamobrem mirum non eſt, ſi in hominum noſtrorum verſionibus Alcorani, innumeræ propè hallucinationes deprehendantur. Hoc autem me mouit vt interpretationem meam ita concinnarem, vt verbotenus Arabico textui reſponderet. Et vt non ſolùm in verbis, ſed etiam

in

in ſententijs fidem meam oſtenderem ; obſcuriora, ac magis ambigua, quæ in eo reperiuntur, Mahumetanorum Interpretum Gloſſis, partim in ipſo Textu, partim in Notis adiunctis, explicaui.

De Alcorani diſpoſitione, ita breuiter Author celeberrimus inter Mahumetanos محمود ابن عمر الزمخشرى *Mahmud filius Omar, vulgò Zamchaſcerius*, in principio الكشاف ſeu *expoſitionis* Alcorani:

الحمد لله الذى انزل القران وفصّله سورًا وسورة ايات وميّز بينهن بفصول و غايات :

Laus Deo, qui demiſit è Cælo Alcoranum, & diſtinxit eum in Suras (ideſt capita): *Suras verò diſtinxit in Signa* (ideſt periodos): *hæc autem diſcreuit diſtinctionibus, & terminationibus*. Notandum hic obiter Suram, Arabicè سورة ſignificare *Structuram*, ſeu ſeriem ædificij; & conuenire prorſus cum Hebraica voce שורה. Minus propriè quidam ex noſtris pro *Suris*,

ris, ſeu *Suratis*, ſcribunt *Azoaras*.

Diſtinguitur itaque liber totus Alcorani in Suras, ſeu Capita, centum & quatuordecim, in qua enumeratione non pauci ex noſtris manifeſtè errant, plures vel pauciores recenſendo. Ex his quædam ita breues ſunt, vt tres, vel quatuor verſiculos non excedant. Quædam verò ad trecentos ferè verſus, & pleroſque ſatis prolixos perueniant. Itaut ſimilis ſit Alcoranus Tigellio illi Sardio, de quo Horatius, lib. 1. Sat. 3. ſcribit: *Nil æquale homini fuit illi. Habebat ſæpe ducentos, ſæpe decem ſeruos*. Alias diuiſiones inuenio Alcorani, in quibus tamen non omnes conueniunt.

Inſcribuntur autem Suræ, vel à prima ipſarum dictione, de more Hebræorum; vel à materia aliqua partiali, quæ in ijs tractetur; rarò à totali: nam nulla ferè Sura habet vnam certam materiam; ſed per ſexcentas nugas inordinatim vagatur. Non tamen inſcriptiones, ſeu tituli earum ſunt vniformes in omnibus Alcora-

corani exemplaribus, vt ſuis locis videbimus.

Præterea quædam ex his Suris inſcribuntur مكّيات i. *Meccanæ*, quia reuelatæ dicuntur Mahumeto Meccæ: quædam verò مدنيّات i. *Medinenſes*, quia traditæ ſint illi Medinæ. Quædam ex parte Meccanæ ſunt, & ex parte Medinenſes: quia pars earum Meccæ, pars Medinæ reuelata feratur. Quædam dubiæ habentur, quas notant Interpretes his verbis يختلف فيها i. *Variatio eſt in illa*: quia ſcilicet non conuenit inter Doctores, vtrùm Meccæ, an Medinæ Mahumetus eas acceperit. Author المسعودي *Maſaudius*, & alij communiter ſcribunt, reuelatas fuiſſe Mahumeto Medinæ triginta ac duas Suras: reliquas verò Meccæ. Eſt autem Mecca Vrbs Arabiæ Petreæ, ſeu iuxta alios, Felicis, in qua natus eſt Mahumetus, & vixit per plures annos. Alio nomine appellatur, بَكَّة *Becca*.

Medi-

Medina autem est Vrbs Arabiæ Petreæ, alio nomine يثرب *Iathreb*; ad quam transmigrauit Mahumetus eiectus Mecca: vixitque in ea per decem circiter annos, ac mortuus sepultusque est. Ibidem nunc illius sepulchrum inuisitur, quod multi ex nostris per errorem Meccæ constituunt. Propterea vulgò مدينة النبي *Medinat Alnabì*, idest *Vrbs Propheta*, nuncupatur. Distat autem Mecca à Medina itinere decem dierum.

Suræ, seu capita, vt dixi, distinguuntur in versiculos, quos Moslemi ايات i. *Signa* appellant, quasi quilibet versiculus signum sit vel miraculum. Hæc autem signa dignoscũtur ex terminatione rythmica in morem carminum Ethruscorum. Verùm quia huiusmodi rythmus non semper est vniformis in tota qualibet Sura: ideo in nulla ferè est certus numerus Signorum: & quidam plura, quidam pauciora constituunt. Eadem signa non sunt regulata numero syllabarum,

itaut

itaut legitimum carmen efficiant (ſicut apud omnes Arabes, Hebræos, Græcos, Latinos, Ethruſcos, & reliquas ferè gentes moris eſt) : ſed ſine vlla ſyllabarum regula, vel numero, ſæpè breuiùs, ſæpè longiùs proſaicè decurrunt, donec in rythmum deſinant, qui vt plurimum conſonans eſt, vocali affecta, cum vna ex tribus quieſcentibus præcedente : vt وَنْ *iina*, يِنْ *ina*, أَنْ *àno*; itaut Alcoranica Poeſis non ſit diſſimilis ab ea, qua cæci, vel errones in triuijs & plateis ex tempore vtuntur : imò longè minus lepida & concinna.

Stylum Alcorani Arabes ad Cælum efferunt. Styli autem nomine, elegantiam, & pulcram rerum, verborumque diſpoſitionem intelligo. Eſt ſanè in Alcorano fluxus quidam verborum ad aurium pruritum ac lenocinium accõmodatus : præſertim vbi modum loquendi propheticum affectat, & Sacrarum Scripturarum phraſin imitatur. Cæterùm vbi è proprio loquitur, nihil habet, niſi quiſqui-

quilias, & meras ineptias, quas tamen Moſlemi pro miraculo venerantur. Sed de hoc Alcorani miraculo fuſius proprio in loco diſſeremus.

Dixi, Alcoranum affectare ſtylum propheticum. Id verò facit non ſolùm in verbis,& ſententijs: ſed etiam in commutatione temporum, & perſonarum. Sæpe enim loquens de præteritis, vtitur tempore futuro: contrà verò futura tamquam præterita enunciat. Sæpè tranſit à perſona tertia in primam, & à prima in tertiam, & à tertia in ſecundam: quemadmodum videmus in Prophetis, & aliquando etiam in noſtris Poetis contingere.

De

De Materia Alcorani.

Caput Tertium.

VIX dici poteſt, quid determinatè cõtineat Alcoranus: eſt enim miſcella, & farrago innumerarum rerum. Zamchaſcerius, alijque Expoſitores diuidunt materiam Alcorani in متشابها *Aſſimilatam*: & in محكما *recte firmatam*, vel *Sapienter diſpoſitam*. Prima continet ea, quæ ſunt obſcuriora intellectu, & vel parabolica, & ænigmatica, vel à Deo reuocata, & abrogata. Secunda verò ea, quæ ſunt clara, aperta, & ab omni dubitatione remota,

& à Deo nunquam reuocata, aut abrogata. Sunt enim plura in Alcorano, quæ à Deo retractata, & abolita esse dicuntur: de quibus paulò post agemus.

Secundò continet Alcoranus, iuxta Gelaleddinum, Authorem satis celebrē ac notum, الاحكام والقصص والمواعظ *Iudicia, Historias, & Parænefes*. Ad Iudicia pertinent leges, & sanctiones tam ad res sacras, quàm ad politicas spectantes: cuiusmodi sunt ieiunia, preces, peregrinationes, matrimonia, hæreditates, tribunalia. Ad Historias, variæ narrationes, partim è sacris literis (quamquam corruptè) desumptæ: partim fictæ, aut ex libris apocryphis, sed præcipuè ex Thalmud Iudæorum, excerptæ. Ad Parænefes referuntur hortationes ad nouam religionem, ad bella pro eius defensione ac dilatatione suscipienda, ad eleemosynas, ad preces; deterrendo à vitijs, Paradisi felicitatem pollicendo, extremæ diei rigorem, ac gehennæ pænas comminando.

Por-

Porrò in Alcorano modò fingitur loqui Deus, vel Gabriel ad Mahumetum, ſeu Meccanos, aut alios: modò Mahumetus ipſe alloquitur ſuos aſſeclas, vel infideles, præſertim Meccanos, vel Iudæos, vel Chriſtianos: exprobrando illis impietatem, perfidiam, & errores, & ad ſectam ſuam illos exhortando. Modò loquitur vniuerſus Cætus fidelium: modò damnati in gehenna: modò beati in Paradiſo: ita vt ſit veluti quoddam drama, in quo diuerſæ perſonæ loquentes introducuntur.

Quod verò nonnulli ex noſtris Alcoranum tam impia, nefaria, ſceleſta, ac naturæ lumini repugnantia, & præſertim deteſtabile contra naturam flagitiũ docere, ac præcipere affirmant; verum magnà ex parte eſſe conuincitur. Errores præcipui in eo ſunt, Chriſti Diuinitatem, ac paſſionem per mortem Crucis, & myſterium Sanctiſſimæ Trinitatis negare: hiſtorias ſacras corruptè confusèque referre, & figmenta quædam noua, præſertim Thalmudica, permiſcere.

Cæterùm nihil ferè ſacrarum ſcripturarum intactum relinquit : de Adam & Heua , de Cain & Abel , de Noe, de Henoch, de Abraham, de Iſaac & Iacob, & Iſmael, de Moiſe, & Pharaone, de Saul, Dauid, Salomone, Ezra, Ieſu Chriſto, Beata Virgine Maria, Zacharia, Ioanne Baptiſta, & alijs ferè omnibus, qui in ſacris libris recenſentur. Præterea de Septem dormientibus, de Martyribus ſub Dunaan tyranno, & alijs nonnullis hiſtorijs Eccleſiaſticis. Quin & de Alexandro magno, Æſopo, & alijs ex hiſtorijs profanis. Hæc verò, & alia ad nauſeam repetit, & perpetuò crambem recoquit.

Magna verò pars Alcorani in ſupremi Iudicij die, Paradiſi gaudijs, & Gehennæ pœnis deſcribendis, vel commemorandis inſumitur. Verùm in his quoque multa fabuloſa, abſurda & ridicula admiſcentur. Ad bella contra Infideles pro religione capeſſenda ſæpe ſuos hortatur. De precibus, eleemoſynis, peregrinatione Meccana, ieiunio menſis Ro-

Romadan, Matrimonijs, & alijs ſectæ ſuæ ritibus & inſtitutis multa præſcribit. Quædam etiam habet ad virtutes morales, & Theologicas ſpectantia, quæ ex Chriſtianorum libris vel colloquijs hauſiſſe non eſt dubitandum. Iudæos ſæpiſſimè inſectatur: aliquando etiam Chriſtianos, ſed humaniùs. Aliquando demum Satyris pro Suris vtitur, in quibus contra quoſdam ſibi infeſtos, præſertim cognatos, pus euomit atque venenum.

Porrò ea fuit antiqui hoſtis verſutia, vt ad nouæ ſectæ fidem faciliùs conciliandam, transfigurans ſe in Angelum lucis, inter abſurda plurima, falſa, impia, ac ridicula; multa etiam pia, ſana, vera, & omninò Catholica permiſceret: præſertim quæ ad Dei venerationem, cultum, ac magnificentiam ſpectant. Eius enim epithetis, laudibus, & encomijs Alcoranus propè totus reſperſus eſt. Voluit ſcilicet inimicus homo zizania bono ſemini ſuperſeminare; quod ſeductores, ac nouarum ſectarum authores

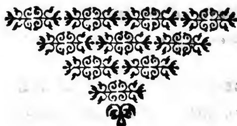
penè omnes facere consueuerunt, quo simpliciores homines facilius in errores suos attraherent. Rectè monet S. Augustinus lib. 2. quæst. Euang. cap. 40. *Nulla falsa doctrina est, quæ non aliqua vera permisceat.* In Apocalypsi cap. 13. *Bestia* illa *horribilis*, quæ fortasse Mahumetum præsignabat, *habebat cornua duo similia Agni:* sed *loquebatur vt Draco.* Apparet prima fronte Alcoranus similis Sacris Libris vtriusq; Testamenti: quid enim sanctius, quã prima illa eius verba?

الحمد لله رب العالمين : الرحمن الرحيم : مالك يوم
الدين : اياك نعبد واياك نستعين : اهدنا
الصراط المستقيم : صراط الذين انعمت عليهم
غير المغضوب عليهم ولا الضالين :

Laus Deo Domino Mundorum: Miseratori, Misericordi, Regnanti diei Iudicij: Te adoramus, & opem tuam imploramus. Dirige nos ad viam rectam: viam illorum, erga quos beneficus fuisti, non eorum, in quos iram exercuisti; neque eorum,

qui

qui errauerunt. Quis credat tam pia ac ſana verba, vel ab impio inſanoque Authore prolata fuiſſe; vel ſummæ impietati pro larua tantùm deſeruire? Et tamen ita eſt. Imò quia Alcoranus ſic pietate laruatus incedit, nec eſt, qui laruam detrahere illi ſtudeat, aut curet: totum iam penè Orbem decepit. Plures, fateor, contra Alcoranum ſcripſere: ſed plerique vel falſa crimina obijcientes, vel vera prætermittentes; Mahumetanos in errore ſuo non parùm confirmauere.

De Alcorani Authore.

Caput Quartum.

Eferam hoc loco, non quidem ea, quæ ad Mahumeti vitam, ac res geſtas pertinent: nam de his ex profeſſo ſuperius egimus: ſed præcisè, quid noſtri de Alcorani Authore ſentiant. Deinde etiam Moſlemorum ſententiam in medium adducam. Demum quid ego ipſe mihi perſuadeam, breuiter aperiam.

Communis noſtrorum opinio eſt, Monachum quemdam, Sergium nomine, Alcoranum ſcripſiſſe, vel in illo ſcribendo Mahumetum adiuuiſſe. Sed quis fuerit iſte Sergius, non omnes conueniunt:

niunt: neque etiam eodem modo rem ipsam Authores referunt. S. Petrus Paschasius Martyr, Giennensis Episcopus, ex Ordine S. Mariæ de Mercede Redemptionis Captiuorum, qui viuebat anno Christi millesimo trecentesimo: in sua Historia Mahumetica cap. 8. scribit, Monachum quemdam (nomen reticet) valde doctum, & sapientem, sed ambitiosum, & honoris cupidum, cum Romam profectus ad honores aucupandos, non posset assequi suum intentum: decreuisse aliquid mali contra Romanam curiam, & Christianam Religionem moliri. Itaque Roma discedens, contulit sese in regiones Maurorum, quos Saracenos, & Agarenos, & Ismaelitas appellabant: *& potest esse* (inquit Author), *vt prædictus Monachus natus sit in illa Mauria Maiori, vbi sunt Æthiopes: nam falsus, & fallax in omnibus suis factis, ac verbis erat.* Cum autem venisset ad populum quemdam, qui nuper Christi fidem amplexus fuerat, vt eos faciliùs deciperet, vitam eremiticam instituit: &

cum

cum simulatione magnæ sanctitatis, & vitæ austeritatis, in eremo iuxta ciuitatem seorsim ab alijs degebat. Ibi Mahumetus adhuc adolescens patrui sui camelos pascebat. Monachus videns adolescentem viuacis indolis, ingenio acutum, & forma decorum, cæpit cum illo familiariter agere, eumque palpare, ac lenocinari, & multa docere, quæ ipsi placere intelligebat. Tandem pollicitus est illi, si sibi fidem seruaret, magnum ipsum Principem, multarumque Vrbium Dominum effecturum. Promittenti Mahumeto fidem, præcepit Monachus, vt adduceret ad se duos vitulos; album alterum, alterum variegatum; & columbam candidam. Iussit verò, vitulum album ita sub terra clausum custodire, vt nullus eum videret: interim ipse solus pasceret eum, & cum eo sæpe luctaretur, atque ad humum illum deijceret. Variegatum verò assuefaceret comedere semper in sinu suo: Columbam autem accipere cibum ex aure sua dextera. Omnia adamussim exe-

cutus

cutus est adolescens. Moritur interea Rex Vrbis illius sine prole. Ciues non solum de eligendo nouo Rege; sed etiam de religione, ac lege mutanda (quippe Christiana iam suscepta, nimis dura videbatur) cæperunt deliberare. Ortæ propterea inter eos dissensiones, ac turbæ magnæ; ad quas sedandas, Monachum illum Sanctum vniuersi conueniunt. Ille octo dierum spatium ad respondendum petit: diuino lumine ac miraculo hîc opus esse affirmat. Iussit interim Mahumetum, taurum album è subterranea caua eductum, liberum dimittere: & quinque vtres aqua plenos terræ infodere, humoque operire. Redeunt post septimam diem Ciues. Suadet Monachus, vt Regem eligant illum, qui taurum album in proximis syluis errantem colluctando ad terram deiecisset. Id cum frustra multi tentassent, Mahumetus facilè effecit cum benedictione Monachi, qui eum iam in discipulum adoptauerat, ac suis artibus probissimè instruxerat. Vniuersi itaque Mahu-

Mahumetum in Regem elegerunt. Cum verò esset hora meridiana, & populus siti laboraret: Mahumetus à Monacho præmonitus, orauit Deum, vt electionem suam miraculo confirmaret. Tunc baculo perfodiens terram, sub qua erant quinque vtres aquæ absconditi, ita illos perforauit, vt aqua super faciem terræ efflueret; ex qua populus bibit, non tam ad sedandam sitim; quàm ad pietatem ostentandam. Nouum itaque Regem, ac taurum album duxerunt in Vrbem: & tauro ad sacrificium mactato, per octo dies festum egerunt. Interim Mahumetus nouam legem traditurus, iussit populum per decem dies in Ecclesia orare, dum ipse ad Magistrum suum pergeret, rogaretque, vt à Deo legem sibi obtineret. Eo temporis interuallo ad Monachum profectus, vna cum illo Alcoranum confarcinauit, quem aureis characteribus eleganter conscriptum, tauri variegati cornibus alligarunt. Postea descendit Mahumetus ad Populum, qui in Ecclesia orabat, dixitque, se legem à

Deo

Deo per preces Magiſtri ſui obtinuiſſe, non tamen ſecum detuliſſe, quia Deus illam per Angelum ad eos miſſurus erat. His dictis, cum thronum aſcendiſſet, cæpit ad populum concionari. Interea taurus, qui Mahumetum procul inſecutus fuerat, aduenit cum Alcorano cornibus alligato, & expanſo: & tranſiens per medium populi, cecidit ad genua Mahumeti, & caput, de more, in ſinu illius depoſuit, in quo ſemper cibum capere conſueuerat. Mahumetus legem reuerenter accepit: taurus verò (quem omnes Angelum eſſe crediderunt) ad montem reuerſus eſt. Deinde Librum aperuit, ac legit populo; ante precatus Deum, vt veritatem legis illius nouo miraculo comprobaret. Dum ergo legeret; ecce columba illa, ex compoſito à Monacho dimiſſa, volauit ſuper humerum dexterum Mahumeti, & roſtrum in auriculam eius immiſit, vt grana, ſicut erat aſſueta, comederet; ſtatimque auolauit. Repente autem Diabolus Mahumetum obſedit, & in terram, ore, manibus

nibus, & pedibus contortis deiecit. Ille verò spumans, super templi pauimentum volutabatur, non sine magno populi metu, ac terrore. Sed accedentes serui, sindone illum cooperuerunt. Tandem in se reuersus dixit: eo tempore sibi Angelum apparuisse, nouamque legem explicuisse. Hæc summatim ex S. Paschasio.

Author quidam recentior sub nomine *Michaelis Febure*, in opere inscripto, *Teatro della Turchia*, rem ita refert: Mahumetus militans in exercitu Heraclij, ab eo desciuit: & magna seditiosorum turba coacta, cæpit sese vt eorum Principem gerere. Aduenit eodem tempore in Arabiam Sergius quidam Monachus Nestorianus, qui ob hæresim à patria eiectus fuerat. Et cum Mahumetum noua molientem reperisset, sese illi adiunxit: & hortatus est eum ad nouam religionem cum nouo imperio instituendam. Sed quia Mahumetus erat homo idiota, & legendi, scribendique prorsus ignarus: Sergius instruxit eũ in rebus Bi-

bli-

blicis, licet cum ſatis leui tinctura, & cum multis erroribus. Refert deinde Author miraculum fictitium columbæ, quo Sergius induxit populum ad eligendum Mahumetum in Regem, tanquam Prophetam, & Legatum Dei, cui per Angelum Gabrielem Deus ipſe ſecreta ſua reuelaret. Facilè id populo rudi, atque omnis religionis experti perſuaſum. Interim Sergius vnà cum Mahumeto Alcoranum conſcribit. Tum iubet populum in locum quemdam deſertum conuenire: Deum quippe ibi legem ſuam ipſi, vt quondam Moyſi, traditurum. Erat ibi puteus ſiccus, in quem nebulonem quemdam Apoſtatã cum Alcorano ſcripto deſcendere, ac deliteſcere antea fecerant. Conuenit frequentiſſimus populus. Sergius librum ſimillimum illi, quem intra puteum Apoſtata tenebat, ſed ſine vlla ſcriptura, totumque album, populo oſtendit. Promittit, digito Dei in eo nouam legem ſcribendam: mox funiculo alligatum, in puteum demittit. Apoſtata totius technæ conſcius, li-

librum demiſſum, qui ſcriptura carebat, ſoluit: ſcriptum verò, quem ipſe tenebat, funiculo alligat. Sergius ex trahit, ac populo oſtendit. Obſtupuere omnes. Tum Sergius, ne fraus detegeretur, ita populum allocutus eſt: Ne ſanctiſſimus hic puteus per caſum alicuius beſtiæ in illum coinquinetur. lapidibus eum replete. Id ſtatim fecere: & miſerum illum Sicophantam ibidem ſepelierunt. Hactenus Author allegatus.

Hæc eſt communis cæterorum ex noſtris opinio; & cum his duobus omnes ferè conueniunt. Et quidem Mahumetum in conſcribendo Alcorano, Chriſtianum aliquem vel Iudæum adiutorem habuiſſe, communis erat Meccanorum opinio eo ipſo tempore, quo idem illum recitabat. Quamobrem Sura 16. quæ inſcribitur النحل I. *Apis*: §. 106. hæc legimus: ولقد نعلم انهم يقولون انما يعلمه بشـــــــر

Et iam quidem nouimus eos dicere: Profectò docet eum homo: I. aliquis homo. Sed vt oſten-

vt oſtendat hoc eſſe falſum, reſpondet: لسان الذى يلحدون اليه اعجمى وهذا لسان عربى مبين : *Lingua, ad quam illi inclinant, eſt barbara : at hic* (nempe Alcoranus) *eſt lingua Arabica elegans*. Ac ſi diceret: Chriſtiani, & Iudæi loquuntur Græcè, vel Hæbraicè, vel alio idiomate barbaro: quamobrem non poſſunt docere Mahumetum linguam Arabicam elegantem, qua vtitur Alcoranus.

Ariolantur hic Expoſitores, vt diuinent, quiſnam fuerit ille homo, qui aſſeritur fuiſſe Mahumeti Magiſter. Zamchaſcerius hæc habet: ارادوا بالبشر غلامًا كان لحويطب بن عبد العزى قد اسلم وحسن اسلامه اسمه عايش او يعيش كان صاحب كتب وقيل هو جبر غلام رومى كان لعامر بن الحضرمى وقيل عبدان جبر ويسار كان يصنعان السيوف بمكة و يقرآن التوراة والانجيل فكان رسول الله اذا مرّ وقف

 عليهما

عليهما فسمع ما يقرأن فقالوا يعلّمانه فقيل لاحد
منهما فقال بل هو يعلّمنى و قيل هو سلمان الفارسى :

Per hunc hominem indicabant iuuenem quemdam famulum Hauiteb filij Abdalozza, qui Mahumeti religionem sincerè amplexus fuerat, nomine Aisc, vel Iaisc, qui erat librarius. Alij dicunt fuisse Habar iuuenem Romęum, seu Græcum, qui erat in famulatu Amer Ebnolchadhermij. Alij volunt fuisse duos seruos, Habar, & Iasar, politores gladiorum in Mecca, qui legebant Pentateuchum, & Euangelium. Cumque Legatus Dei transiret per eorum officinam, consistebat, & audiebat id quod legebant. Quamobrem dicebant Meccani: Hi docent eum. Sed vnus eorum interrogatus de hoc, respondit: Imò potius ille docet me. Alij volunt hunc fuisse Salman Persam. Hactenus Zamchascerius. Iahias ita rem narrat: انما يعلمه بشر يعنون عبدًا لابن الحضرمى وكان
روميًا صاحب كتب فى تفسير قتادة اسمه جبر وقال ,
بعضهم

بعضهم هو عداس غلام عتبة بن ربيعـــــــة :

Certè docet eum homo. Per hunc hominem innuunt seruum quemdam Ebnolchadermij, qui erat Romæus, & librarius, vt affirmat Cottada. Vocabatur autem Habar. Alij malunt hunc fuisse Adas famulum Otabæ filij Rabiæ. Gelaleddinus autem ita sentit : يعلمه اى القران بشر وهو قيـــــــــــن

نصرانى كان النبى يدخل عليـــــــــــــه :

Docet eum, nempe Alcoranum, homo. hic autem erat Cain Christianus, cuius domum Propheta frequentabat. In ipso Alcorano. Sura 25. quæ inscribitur الفرقان *Alforcan*, §. 4. confirmatur non parum hæc opinio, dum scribitur : وقالوا الذين كفروا

ان هذا الا افك افتراه واعانه عليه قوم اخـــــرون :

Et dixerunt infideles : Non est hic (Alcoranus) *nisi mendacium, quod confinxit* (Mahumetus) : *& adiuuerunt eum ad hoc homines alij*. Et §. 5. وقالوا اساطير الاولـــــين

 اكتتبها

اكتتبها فهى تملى عليه بكرة واصيـــــلا :

Et dixerunt (infideles): *Narrationes antiquorum* (nempe continet hic Alcoranus), *quas ipse descripsit*, *dum leguntur ei mane & vespere*. Gelaleddinus pro *hominibus aliis*, intelligit aliquos من اهل الكتاب *ex familia Libri*. Iudæos scilicet, vel Christianos, qui mane & vespere, (i. quotidie) docebant eum res Alcoranicas, quas ipse in Librum suum referebat. Zamchascerius etiam intelligit Iudæos: & addit: وقيل عداس مولى حويطب بن عبـــد العزى و يسار مولى العلا بن الخضرمى وابو فكيهـــة الرومى قال ذلك النضر ابن الحارث بن عبد الـــدار: *Alii dicunt*, (eum qui docebat Mahumetum) *fuisse Adas libertum Hauiteb filii Abdalozæ*, & *Iasar libertum Alolæ filii Chadermii*. *Et Abu-phakiha Romæus asserit*, *hunc fuisse Nodhar filium Hareth filii Abdaldar*. Notat autem hic Zamchascerius, non esse intelligendum, Mahumetum scri-

ſcripſiſſe hæc per ſe, cum eſſet idiota, ſed per alium.

Vt autem ad Sergium redeamus: Maſaudius putat illum eumdem eſſe ac Bahiram: ita enim ſcribit in capite الفترة: nempe de ijs, qui fuerunt inter Chriſtum, & Mahumetum: ومنهم بحيرا الراهب وكان مومنا على دين المسيح واسم بحيرا فى كتب النصارى سرجس وكان من دير عبد القيس؛ *Et inter hos fuit Bahira Monachus, qui profitebatur religionem Chriſtianam. Nomen autem Bahiræ in libris Chriſtianorum, idem eſt ac Sergius. Erat verò Monachus in Monaſterio Abdolcaiſi.* Sed paulò infra in c. de Natiuitate Mahumeti, appellat hunc eumdem Bahiram نسطور Neſtorium. Id tamen puto ex errore Authoris, quippe qui audiens Bahiram fuiſſe Neſtorianum (quemadmodum affirmat Georgius Monachus Scriptor Arabs, ſed Chriſtianus) confundit illum cum ipſo Neſtorio. Porrò Georgius hic, quem dixi, ita ſcribit in Dialogo cum Principe Saracenorum

nomine Abusalama : اعلم يا ابا سلامة ان
محمدًا كانَ من الأعراب من بنى قريش من امّة
اسماعيل بن هاجر المصريّة زوجة ابراهيم وكان
رجلاً عربيًا جمّالاً مسافرًا يتردّد بسفره الى بيت
المقدس فاضاف برجل نصرانيّ تابع مذهب نسطور
اسمه بحيرا فلما استخبره ذاك عن مذهبه ودينه
ولما علم بحيرا انّه من تلك القبيلة رقّ على سبيل
الالفة و المودة فافاده المعرفة بالله وتلى عليه فصول
من الانجيل والتوراة والزبور ولما عاد الى ارضه والى
امّته قال لهم ويحكم انكم على ضلال مبين :

Scias, o Abusalama, Mahumetum fuisse Arabem ex Tribu Corasina, ex progenie Ismael filij Hagar Ægyptiæ uxoris Abrahæ: eratque homo Arabs, camelorum ductor, qui mercaturæ exercendæ gratia proficiscebatur in Ierusalem. In itinere autem receptus fuit a quodam homine Christiano Sectæ Nestoriane,

rianæ, qui vocabatur Bahira. Cum verò hunc interrogasset Mahumetus de Secta & Religione ipsius, & intelligeret Bahira, illum esse Saracenum: ex mera amicitia & charitate imbuit eum cognitione Dei, legitque illi aliquot capita Pentateuchi, Euangelij, & Psalmorum. Reuersus autem Mahumetus in terram suam, & ad gentem suam, dixit: O vos miseros! Certè vos versamini in errore manifesto. Hæc Georgius.

Volui hæc ex Arabibus ipsis Scriptoribus referre, vt omnes intelligant, non esse nouum nostrorum inuětum id quod dicitur de conscriptione Alcorani facta à Sergio, vel Bahira, vel alio Christiano, aut Iudæo, simul cum Mahumeto; cum, etiam, Mahumeto ipso viuente, hoc idem Arabes Meccani dictitarent.

Sed venio iam ad Mahumetanorum sententiam. Negant hi Alcoranum à Mahumeto scriptum fuisse, quem ipsi النبى الامى 1. *Prophetam idiotam*, nimirum legendi scribendique prorsus ignarum fatentur. Negant etiam, ab alio homi-

ne, siue Arabe, siue extraneo, confe-
ctum ac traditum fuisse Mahumeto: quippe qui sit liber tantæ excellentiæ, vt, Alcorano ipso teste, Sura 17. الاسرى de *itinere nocturno* §. 91. لئن اجتمعت الانس والجن على ان ياتوا بمثل هذا القران لا ياتون بمثله ولو كان بعضهم لبعض ظهيرًا : *Si simul congregarentur homines, & Dæmones; vt facerent aliquid simile huic Alcorano, nunquam id efficere possent, etiamsi mutuò sese ad hoc adiuuarent.* Communis igitur, & certissima Moslemorum fides est: sicut Pentateuchum Moysi, & Euangelium Christo, & alios Sacros libros alijs Prophetis; ita Alcoranum Mahumeto à Deo ipso traditum fuisse. Sed quomodo, aut quando id factum sit, nunc audies.

Primò: Constanter credunt, Alcoranum esse æternum, imò & increatum (licet hoc nonnulli negent) semperque fuisse apud Thronum Dei in Tabula quadam,

dam, seu Libro immensæ magnitudinis, quam vocant اللوح المحفوظ *Tabulam custoditam*: in qua omnia præterita, præsentia, & futura descripta sunt. Non desunt qui asserant, Alcoranum in ipsa Dei essentia custodiri.

Secundò: Credunt, in mense Rhomadan, Moslemorum ieiunijs sacro, in nocte quadam, quam vocant ليلة القدر *noctem potentiæ* (seu potius *dispositionis*, quia in ea disponuntur, & determinantur á Deo omnia, quæ anno illo futura sunt) eumdem Alcoranum demissum fuisse per Gabrielem à Throno, siue ab essentia Dei, vsque ad السما الدنيا *Cælum infimum*, nempe Cælum lunæ, scriptum in charta papyracea, in vnica summa, seu volumine.

Tertiò: E Cælo lunæ Gabrielem reuelasse Mahumeto singulos versiculos (vel plures simul) Alcorani, varijs in locis ac temporibus, in Mecca, seu Medicina, per spatium viginti trium annorum, iuxta rerum exigentiam. Singuli quippe

pe verſus, ſeu ſingulæ Suræ, reuelabantur à Gabriele, quando aliquid peculiare Mahumeto contingebat. Hæc omnia clarius videbimus in ipſo Alcorano, & præſertim in Sura 97. quæ inſcribitur سورة القدر *Sura potentiæ*, ſeu diſpoſitionis, aut decreti.

Quartò: Tradunt, Mahumetum, quando aliqui verſus ei reuelabantur, illos Amanuenſi ſuo ſcribendos, ac ſeruandos tradidiſſe, qui confuſim eos in capſa collocabat: itaut certò ſciri non poſſit, quonam tempore quilibet Alcorani verſiculus traditus fuerit: quantumuis in hoc Expoſitores Moſlemi diuinare conentur. Aſſerunt plerique, primos verſiculos fuiſſe illos, qui leguntur in principio Suræ 96. اقرء باسم ربك الذى خلق خلق الانسان: *Lege in nomine Domini tui, qui creauit: creauit hominem, &c.* Itaque cum Alcoranus, quem præ manibus habemus, non ſit ſcriptus iuxta ordinem, quo traditus eſt, ſed præpoſterè, & confuſim: non poteſt eſſe Alcora-

coranus ille æternus, & increatus in Throno, seu essentia Dei, nisi ille etiam sit ita præposterè consarcinatus, & confusus.

Quintò: Non solùm Mahumeti Amanuenses, sed multi etiam è populo, dum ipsis Alcorani versus recitarentur, in chartulis, seu membranis adnotabant: plures etiam contenti erant eosdem memoria retinere. Sed qua fide vtrumque factum sit, tu cogita.

Sextò: Certum est Mahumetum, nullum Alcoranum integrum perfectumque reliquisse. Id constat tum ex iam dictis; tum quia ex Alcorano ipso habetur, Mahumetum illius versus recitare consueuisse, repetendo in morem psittaci ea, quæ Gabriel sibi dictabat: tum demum quia, vt Moslemi communiter tradunt, idem Gabriel semel in anno Alcoranum suum Mahumeto ostendebat: vltimo verò vitæ eius anno duabus vicibus ostendit. Ex quo constat Mahumetum Alcoranum nullum proprium habuisse.

Septi-

Septimò: Certissimum est apud Moslemos, post mortem Mahumeti, Abubacrum, qui illi in imperio successit, cum videret Alcoranum esse tantùm in membranis, seu chartulis quibusdam, & hominum memorijs: collegisse huiusmodi chartulas, & expiscatum fuisse è singulorum memoria id, cuius recordarentur, atque ex his Alcoranum compegisse, quem Haphsæ Mahumeti vxori tradidit custodiendum. Cum verò illius exemplaria in varias Mahumetanorum prouincias transmissa fuissent, & magna inter ea diuersitas reperiretur, atque vnaquæque Prouincia Alcoranum suum cæteris præferret: Othman, qui Abubacro in imperio successerat, iussit à quatuor Sapientibus describi plura exemplaria ex Codice Haphsano: & cæteris suppressis, voluit illa pro legitimis haberi. Verùm neque Codex ille Haphsanus erat adeò sincerus, vt non multa in eo à Sapientibus illis fuerint correcta: & nihilominus sunt hodie in exemplaribus Alcorani multæ lectiones variæ, &

quæ

quæ non raró ſententiam immutant, vt in Alcorano ipſo licet recognoſcere.

Quod veró ſpectat ad collectionem illam, & correctionem Alcorani factam per duos Chaliphas, Abubacrum, & Othmanem poſt mortẽ Mahumeti, ita ſcribit doctiſſimus inter Moſlemos Iſmael Sciahinſcia, in vita Abubacri : ولمّا راى ابوبكر

كثرة مَن قُتلَ أَمَرَ بجمع القران من افواه الرجال

وجريد النخل والجلود وترك ذلك المكتوب عند حفصة

بنت عمر زوج النبي صلى الله عليه وسلم ولما تولى

عثمان ورأى اختلاف الناس في القران كتب

من ذلك المكتوب الذى كان عند حفصة نسخًا

وارسلها الى الامصار وابطل ما سواها :

Cum autem vidiſſet Abubaker multitudinem eorum, qui occiſi fuerant, iuſſit in vnum volumen colligi Alcoranum ex ore hominum, & membranis palmarum, & pellium : & reliquit huiuſmodi volumen penes

nes

nes Haphsam filiam Omar vxorem Mahumeti. Verùm cum imperium obtinuißet Othman, & vidisset homines valde discrepare inter se propter varias lectiones: descripsit ex illo Codice, qui erat penes Haphsam, exemplaria, & misit ea per Prouincias, & aboleuit omnes alios Codices præter istum. In vita autem Othmanis hæc habet : ثم دخلت سنة ثلاثين فيها بلغ عثمان ما وقع فى امر القران من ان اهل العراق يقولون قراءتنا اصحّ من قراءة اهل الشام لاننا قراءنا على ابن موسى الاشعرى واهل الشام يقولون قراءتنا اصحّ من قراءة اهل العراق لاننا قراءنا على المقداد ابن الاسود وكذلك غيرهم من الامصار فاجمع رأيه ورأى الصحابة على ان يحمل الناس على المصحف الذى كُتِبَ فى خلافة ابى بكر رضى الله عنه وكان مودوعًا عند حفصة زوج النبى صلعم وتحرق ما سواه من المصاحف

المصاحف التى بايدى الناس ففعل ذلـــك المصحف
مصاحف وحمـــل كلامها الى مصرمـــن الا مصار وكان
الذى نسخ المصاحف العثمانية بامر عثمان زيد ابـــن
ثابت وعبد الله ابن الزبير وسعيد ابـــــن العاص
وعبد الرحمان ابن الحارث ابـــــن هشام المخزومى:
وقال عثمان اذا اختلفتم فى كلمة فاكتبوها بلسان
قريش فانما انزل القران بلسانــــــــــــهم .

Ingreſſo anno Hegiræ trigeſimo, peruenit ad notitiam Othmanis, id quod euenerat circa Alcoranum: nimirum Eracenſes dicebant: Alcoranus noſter habet veriorem lectionem, quàm Alcoranus Syrorum: nos enim legimus illum ſecundùm Abumuſam Aaſciaræum. Syri verò dicebant: Alcoranus noſter eſt melioris conditionis, quàm Alcoranus Eracenſium: nos enim legimus illum ſecundum Mecdadum filium Aſſuadi. Et ita cæteræ Prouinciæ inter ſe contendebant. Conuenit igitur Othman vnà cum Primatibus Mahu-

Mahumetanorum, ut cogeret homines ad usum illius codicis, qui scriptus fuerat in Principatu Abubacri, & asseruabatur penes Haphsam uxorem Prophetæ: & comburerentur cætera omnia exemplaria, quæ per manus hominum circumferebantur. Fecit igitur hoc Othman, & describi iussit è Codice Haphsano multa exemplaria, quæ transmisit per singulas Prouincias. Illi autem, qui iussu Othmanis descripserunt exemplaria è Codice Haphsano, fuerunt: Zeid filius Thabet: Abdallah filius Zobeir: Said filius Alaas: & Abdorrahman filius Hareth filij Hasciam Machzumensis. Dixit autem his quatuor Viris Othman: Cum discrepantes fueritis inter vos circa aliquam dictionem, scribite illam lingua Corasina: Alcoranus enim in huiusmodi lingua traditus fuit. Hactenus Sciahinsciah. Abugiaaphar etiam Chronologus primarius, quem in compendium redegit Almacinus, in vita Abubacri ita scribit:

ان ابا بكر رضي الله عنه اول مَن جمع القران مـن اللوحين

اللوحَين فانه لمّا اُصيبوا المسلمون باليمامـة خاف ان

ينعدم من القران طايفـة وانما كان فى صدور الرجال

وفى الرقاع بين اللوحَين وسماه مصحفـــــــــــا ؛

Abubacer fel. mem. primus fuit qui collegit Alcoranum ex duabus tabulis. Cum enim Moslemi aduersam fortunam in Iemama habuissent, timuit ne aliquid Alcorani periret: erat enim solùm in hominum memoria, & in schedulis inter duas tabulas: & appellauit eum Moshaphum. 1. Codicem. Ex his constat valde dubiam, & incertam esse Alcorani fidem.

Sed non dissimulabo, hoc ipsum quod ex Authoribus Mahumetanis adduxi, paulo aliter referri à P. Vincentio Maria de S. Catharina, Carmelita discalceato, in itinere ad Indias Orientales lib. 1. cap. 17. vbi scribit: Sergium indignatum, eo quòd se Constantinopoli eiectum vidisset, cum Mahumeto societatem iunxisse, & cum eodem Alcoranum composuisse, cuius prima structura adeo

r rudis

rudis erat, & incondita, vt Arabes pudore illius affecti, legemque tam ineptam ac barbaram dedignati; quatuordecim suorum doctissimos Damasci collegerint, qui Alcoranum ad talem styli elegantiam redegere, vt hoc tempore nihil illi par, nihil simile esse, aut fieri posse, ab insulsis Mahumetanis censeatur. Hæc ille. Non tamen omnem fidem ijs, quæ á nostris circa hoc argumentum dicuntur, haberi volo; quippe non rarò eos improbabilia, minimèque vero similia afferre video.

Illud certissimum est, in Alcorano, etiam prout hodie extat, maximam confusionem ac perturbationem ex testimonio ipsorum Mahumetanorum reperiri. Inter hos Iahias Ebnosalam Bosrensis, in principio Expositionis Alcorani hæc habet. بعض الايات نزلت الاية منها قبــل الاية وهى بعدها بالتاليف وقد فسرنا هذه الوجــوه فى مواضعها من التفسير : وان ما نزل بمكّة فهو من المكّى

المكّىّ وما نزل فى قدوم المدينة فهو من المدنيّ : وما
كان من القران يا ايها الذين امنوا فهو مدنيّ : وما
كان يا ايها الناس فهو مكّىّ او مدنىّ واكثر مكّىّ :
قال يحيى : ولا يعرف تفسير القران الاّ من حرف
اثني عشر خصلة : المكّى والمدنى : والناسخ والمنسوخ :
والتقديم والتاخير : والمقطوع والموصول : والخاصّ
والعام : والاضمار والعربية . واخبرني صاحب لى عن
سعيد بن ابى عروة عن قتادة ان حذيفة بن اليماني
قال لعثمان ابى عفان ما كنت صانعًا اذا قيل
قراءة فلان وقراءة فلان وقراءة فلان كما صنع اهل
الكتاب فاصنعه الان : فجمع عثمان الناس على
هذا المصحف وهو حرف زايدًا . وحدثنى الحسن بن
دينر عن محمد بن ميرين ان جبراييل كان ياني
النبى عم فيعرض عليه القران عرضةً كل عام فلما

 كان

كان العام الذى قبض فيه اتاه فعرض عليه مرّتين : قال ابن سيرين فكانوا يرون ان قراءتنا هذه هى الارضة الاخرى : قال يحيى : و حدثونا ان السوَر لم تنزل كل سورة منها جملة الّا اليسير لكن النبى عم قد كان سمّى وامر لهم كلما نزل من القران شيًا ان يضعوه من السوَر فى المكان الذى يأمرهم فيه حتى تمّت السوَر : وكان يأمر ان يجعل اية كذا بين ظهرين كذا وكذا من السورة : وقد انزل المكّى قبل المدنى وان هذا التاليف الذى الّف بين السوَر لم ينزل على هذا التاليف ولكنّه وضع هذا لم يجعل المكّى من السوَر على حدة يتبع بعضه بعضًا فى تاليف السوَر، وقد نزل بمكّة بعض ما امر به لِمَا يكون بالمدينة يعملون به اذا قدموا المدينة وان بعض الايات نزل منها قبل الاية وهى بعدها فى التاليف وقد فسّرنا

هذه

هذه الوجوه فى مواضعها من التفسير وان مــــا نزل

بمكة وما نزل فى طريق المدينة قبل ان يبلغ النبى

المدينة فهو من المكى وما نزل عــلى النبى فى اسفاره

بعد قدوم المدينة فهو من المدني : قال محمد : وجميع

ما نقلته من كتاب عمى فقد اخبرني ابى رحمه الله :

Quidam verſiculi traditi ſunt ante alios, qui tamen poſtponuntur in ordine Alcorani. Iam verò explicauimus hoc ſuis locis in expoſitione Alcorani. Porrò id quod traditum fuit in Mecca: id inſcribitur Meccanum. Quod verò traditum in aduentu in Medinam: id inſcribitur Medinenſe. Quoties in Alcorano dicitur: O qui crediderunt: eſt Medinenſe. Quoties verò dicitur: O homines: eſt Meccanum, vel Medinenſe; ſed plerumque Meccanum. Non poterit autem ritè exponere Alcoranum, niſi qui probè calluerit duodecim illius proprietates, nimirum: Meccanum, & Medinenſe: Abrogatum, & Abrogans: Præpoſitum, & Poſtpoſitum: Diſiunctum, & Coniunctum: Peculiare,

 & Com-

& Commune : Implicitum in intentione, & Explicitum in verbis. Narrauit autem mihi amicus meus ex eo quod audierat à Saido filio Abu-Arue, qui audierat à Cottada: Hodeipham filium Iemanij dixisse Othmani filio Ophanis: Non faciebas (cum tibi dicebatur: Ita legit talis (in Alcorano)*: & ita talis, & ita talis) sicut fecerant Iudæi in suis Biblijs: fac igitur nunc hoc. Congregauit ergo Othman homines super hoc exemplar: & ipse expunxit ex eo superflua. Et narrauit mihi Hasan filius Dinar, se audiuisse Mohammad filium Sairin dicentem: Consueuisse Gabrielem venire ad Prophetam Mahumetum, & ostendere illi Alcoranum semel per singulos annos. Cum autem aduenisset annus, in quo mortuus est, apparuit illi Gabriel, & ostendit ei Alcoranum duabus vicibus. Dixit filius Sairin: Existimabant igitur, hunc Alcoranum, prout nos legimus, esse illum eumdem, quem Gabriel ostendit Mahumeto vltima vice. Narrauerunt etiam nobis, Suras Alcorani non traditas fuisse singulas in vna summa,* (totas scilicet & integras), *nisi pau-*

paucas. Sed Propheta Mahumetus iam nomen indiderat Suris, & præceperat Amanuensibus, vt quoties traditum fuisset aliquid Alcorani, ponerent illud in Suris eo in loco, quem præcepißet illis, donec perficerentur, seu complerentur Suræ. Præcipiebat autem, vt poneretur in principio Surarum id quod erat Medinense ante Meccanum. Veniebat autem Gabriel ad Prophetam Mahumetum, & dicebat illi: Deus benedictus & excelsus præcipit tibi, vt ponas versiculum talem in medio talis, vel talis Suræ. Et iam quidem Suræ Meccanæ traditæ sunt ante Suras Medinenses: quamuis hic ordo, quo nunc dispositæ sunt Suræ, non sit idem ordo, quo traditæ sunt. Verumtamen præsens Alcorani dispositio non collocat Suras Meccanas omnes simul separatas à Medinensibus, cum consequentia vnius post aliam in ordine Surarum. Neque collocat Suras Medinenses separatim cum consecutione vnius post aliam in serie surarum. Porrò nonnulla tradita sunt in Mecca cum præcepto faciendi ea, quando peruenissent in Medinam, eo quod ad illud tempus pertinerent:

quamuis quidam versiculi traditi sint Mahumeto ante alios, qui nunc in dispositione Alcorani ijsdem postponuntur. Porrò id quod reuelatum fuit in Mecca, & in itinere, antequam perueniret Mahumetus in Medinam: pertinet ad Suras Meccanas. Quod autem reuelatum fuit Prophetæ in alijs itineribus eius post aduentũ in Medinam, pertinet ad Suras Medinenses. Dixit Mohammad: Omnia quæ transcripsi ex libro Iahiæ, iam ante audiueram à patre meo fel. mem. Hactenus Iahias, vel potius Mohammad filius Abdallah Zemanin, qui Iahjæ historiam in compendium redegit.

Hæc omnia satis confirmant id quod dicebam, nempe in Alcorano vniuersa esse perturbata: cum in eadem Sura confundantur Meccana cum Medinensibus, & anteriora cum posterioribus. Quamobrem impossibile est Expositoribus Moslemis Alcorani intelligentiam assequi, cum incertis tantummodo coniecturis, fallacique famæ inniti illos oporteat: id quod ingenuè fatetur celeberrimus ille Interpres Ahmed filius Mohammed Tha-

Thalebienſis, cognomento القشتالة *Caſtalana*, in principio expoſitionis Alcorani, vbi hæc habet التفسير علم نزول الآية وشأنها وقصتها والأسباب التى نزلت فيها واخبر انه محظور على الناس القول فيه الا بالسماع والاثر :

Expoſitio eſt ſcientia reuelationis verſiculi (i. notitia temporis quo reuelatus eſt), *& qualitatis eius, & narrationis eius* (i. hiſtoriæ quam continet), *& cauſarum propter quas reuelatus eſt. Certum eſt autem, non poſſe homines aſſequi hoc, neque de eo ſententiam pronunciare, niſi ex auditu & ex veſtigijs* : ideſt ex fama, & indicijs, ſeu coniecturis. Quod ſi petas, cur concinnatores Alcorani, non collocauerint Suras ac verſiculos eo ordine, quo fingitur Gabriel tradidiſſe Mahumeto, & Mahumetus ipſe dictauit : nihil aliud poſſunt Moſlemi reſpondere, niſi Deum, vel Gabrielem, ita Mahumeto præcepiſſe. Friuola tamen hæc reſponſio eſt : nam Mahumetus non reliquit vl-

lum

lum Alcoranum, neque Suras ac periodos illius certo ordine dispoſuit: alioquin non erat cur Abubacer ferè ſtatim poſt mortem Mahumeti laboraret in colligendis ſchedulis, & expiſcandis verſiculis ex ore & memoria hominum, vt ex his vnum volumen conflaret. Hæc igitur peruerſio refundenda eſt in Abubacrum, qui cum non poſſet ſingularum ſchedularum, ſeu verſiculorum quos colligebat, ordinem certum, ac diſpoſitionem dignoſcere, vniuerſa permiſcuit, ac perturbatè confuſèque collocauit.

Verã tamen huius rei cauſam hanc eſſe exiſtimo. Cum in Alcorano multa ſint inter ſe oppoſita ac pugnantia: Moſlemi, ne Prophetam ſuum contra ſe pugnare fateri cogerentur, rationem excogitauerunt eũ ab hac nota liberandi, fingentes, Deum nonnulla Mahumeto præcepiſſe vno tempore, quæ alio tempore (eo quod illi non congruerent) reuocauit. E. C. *Sura* 2., quæ inſcribitur البقرة *Vacca*. § 218. prohibet vinum, *quia magna eſt in eo iniqui-*

tas.

tas. Et Sura 5. المائدة *Mensa* ∫. 96. iterum prohibet; quia *est res abominabilis, & opus Satanæ; & auertit à memoria Dei*. At verò Sura 16. النحل *Apis*. Commendat vinum & ebrietatem ex eo prouenientem, *tanquam beneficium Dei, & argumentum potentiæ; & prouidentiæ eius*. Qua in re cum aperta Mahumeti inconstantia, ne dicam stultitia, appareat: excusant eum Moslemi, asserentes, verba Suræ 16. reuelata illi fuisse ante verba Suræ 2. & Suræ 5. quamuis in Alcorano postposita reperiantur. Quando scilicet vini vsus nondum in excessum, & abusum perniciosum transierat. Sed de hoc fusius suo loco agemus.

Superest nunc, vt sententiam meam, seu potius coniecturam circa Alcorani Authorem breuiter aperiam.

Primum dico: non posse sustineri id quod Moslemi fingunt, & in Alcorano non semel innuitur: nempe Alcoranum viginti ac trium annorum spatio, fuisse per partes Mahumeto traditum, & deinde ab Abubacro in vnum volumen post illius

illius mortem collectum: nam centies idem Alcoranus accuſat ſeſe tanquam librum integrum, ac numeris omnibus abſolutum, quem Mahumetus ſæpe alijs oſtenderet, ac legeret, & ad eius imitationem æmulos ſuos prouocaret, etiam in ipſis Pſeudoprophetiæ ſuæ exordijs. Prima Alcorani verba poſt procemium, ſunt iſta: ذلك الكتاب لا ريب فيه : *Hic Liber nullam habet dubitationem*, Agitur hic de Alcorano, vt Expoſitores omnes fatentur. Ergo Alcoranus erat Liber iam abſolutus, quando Mahumetus hæc legebat. Cum autem Suram, in qua ſunt hæc verba, quidam velint eſſe Meccanam, & conſequenter traditã ante Hegiram: neceſſe erit fateri, Alcoranum totum ante Hegiram extitiſſe. Præterea Sura 15. quæ inſcribitur الحجر v. 86. fingitur Deus dicere Mahumeto

ولقد اتيناك سبعا المثاني والقران العظيــــم :

Et iam quidem tradidimus tibi ſeptem verſus, qui repetuntur (1. prooemium Alcorani, ſeu سورة الفاتحة) *& Alcoranum* ma-

magnum. Et quidem hæc Sura citra controuersiam Meccana est. Ergo cum adhuc Mahumetus in Mecca moraretur, totus Alcoranus illi traditus fuerat. Præterea Sura 52. quæ inscribitur سينا *Syna*, & est Meccana, v. 3 n & alibi ante Hegiram, prouocantur Meccani ad faciendum Alcoranum similem illi, quem habebat, & legebat Mahumetus: vel saltem decem Suras, aut etiam vnicam, eiusdem excellentiæ. Idem constat ex vita Mahumeti, in qua habetur, illum in ipsis initijs legisse,& proposuisse aduersarijs Alcoranum suum. Manifestè itaque conuincitur figmentum esse traditionem illam per versiculos, seu per partes, spatio trium ac viginti annorum: & collectionem schedularum factam ab Abubacro post mortem Mahumeti ad integrum perfectumque Codicem formandum.

Deinde probabile etiam existimo, Mahumetum vel per se (non enim congruit cum cæteris quæ de eo scribuntur, id quod afferunt, illum adeo idiotam fuisse) vel ope alicuius Christiani, aut

Iudæi,

Iudæi; siue ille Sergius fuerit, siue Bahira (quidam enim volunt vtrumque fuisse) siue Abdallah filius Salam, qui inter Iudæos doctissimus censebatur; conscripsisse Alcoranum, ac pro libro sibi à Deo per Gabrielem tradito Arabibus ignaris vendidisse. Porrò cum Mahumetus sagacis esset ingenij (quantumuis idiotam fuisse concedamus) & per emporia Syriæ cum Mercatoribus Christianis & Iudæis, inter quos plures erant hæretici, præsertim Ariani, & Nestoriani, assiduè versaretur: interrogabat eos de rebus Religionis eorum: & Iudæi quidem fabulas Thalmudicas, quibus Alcoranus totus refertus est; Christiani verò historias apocryphas illi venditabant. Quædam etiam ex sacris libris veteris ac noui testamenti ab ijsdem excipiebat: quæ deinde ipse confusim & peruersè, vtpote ignarus, sibi ab aliquo scribenda curabat. Ita nouam legem coagmentauit, quæ partim Hæbreis, partim Christianis faueret. Christianos tamen, vt pote potentiores, magis probat,

bat, & commendat; cum Iudæos plerumque vituperet, ac proſcindat: fortaſſe vt hac ratione Chriſtianos ſibi magis beneuolos faciat. Plura etiam ad Iſmaeliticam ſuperſtitionem ſpectantia admiſcuit: cuiuſmodi ſunt, peregrinatio Meccana, ieiunium Romadan, viſitatio Saphæ & Maruæ, purificationes, & alia huiuſmodi Arabibus Ethnicis vſitata. Ita vt Alcoranus ſit mixtura trium legum, ſeu religionum: Hæbraicæ, Chriſtianæ, & Iſmaeliticæ, additis paucis quiſquilijs, quæ è cerebro ſuo Mahumetus extraxit. Quæ autem ex ſingulis harum religionum, ſeu ſectarum, in Alcoranum ſuum adſciuerit, poterit vnuſquiſque in illius explicatione recognoſcere. Vnum illud admiratus ſum, quòd cum circumciſionem, ſiue ab Hæbreis acceperit, ſiue à Saracenis retinuerit, nullam de ea in Alcorano ſuo mentionem faciat.

Hæc quæ de Alcorani Authore ex mea coniectura dixi, veroſimiliora videntur illis, quæ noſtri communiter enarrant.

rant. Probabile tamen est, siue Mahumetum, siue Sergium, siue Bahiram, nouam hanc legem fictitio aliquo miraculo, siue fuerit illud Tauri, siue Columbæ, siue aliud, confirmare tentasse.

Neque credo à vero aberrabimus, si dicamus, Diabolum ipsum trãsfigurando se in Angelum lucis, sub nomine Gabrielis, Mahumetò Alcoranum dictasse, vel totum simul, vel per sectiones ac versus aliquo temporum interuallo. Est enim locutio Alcoranica valde similis illi, qua vtuntur Dæmones in Energumenis, vel Arreptitijs, vel quando se ab hominibus audiri sinunt; intermiscendo vera falsis, ludicra serijs, clara obscuris, & sæpe per ænigmata & ambages loquendo. Huiuscemodi erant oracula Gentium: & ita sæpe Dæmon plures decepit, etiam Christianos, dictans eis sub figura Angeli lucis, doctrinam tenebrarum: cuius rei superfluum est exempla adducere. Vnũ tamen, quia multum in rem nostram facit, non præteribo. Refert illud Petrus Bedic Persarmenus in opere suo inscri-

pto

pto چهیل ستون *Cehil Sutun* i. *quadraginta columnarum*, art. 9. Ægyptius quidam, qui appellabatur شیخ عمر ابن فارت *Doctor Omar filius Phareth*, qui Sancti & Prophetæ nomen apud Mahumetanos sibi comparauerat, sed erat omnis literaturæ expers, qualem fingunt Mahumetum: à malo Dæmone arreptus, sæpe sæpius in terram corruebat, diuersissima de diuersissimis exclamans, ac prodens, cuiusmodi in Alcorano etiam reperiuntur. Habebat autem quosdam Amanuenses, qui ea, quæ sexaginta annorum spatio ita arreptus effutiuerat, collegerunt, & volumen Alcorano maius & elegantius effecerunt, cui titulus appositus fuit دیوان شیخ عمر بن فارت: *Dialogus Doctoris Omar filij Phareth*. Hodie etiam Deruisij, seu Monachi Mahumetanorum, in extasi illa, vel deliquio, quod post longam corporis totius rotationem ac turbinationem patiuntur, aliquid simile efficiunt. Hæc mea est de Alcorani Authore opinio; quam eò probabiliorem puto, quòd Alcoranus sit omnium ferè

antiquarum Hæreſeon colluuies, quas non niſi Satanas poterat iam prope extinctas, & in tenebris ſepultas, in lucem reuocare. Quia tamen magnam Alcorani partem fabulę Thalmudicæ & Rabbinorum deliria occupant: certum ferè habeo, Iudæos, & præſertim Abdallah Ebno-Salam eorumdem primò anteſignanum, ac deinde Mahumeti aſſeclam, & diſcipulum, ſeu potius magiſtrum, Alcorani ſi non vnicos, ſaltem præcipuos Authores fuiſſe.

†

De

De Abrogatis in Alcorano,

Caput Quintum.

AM ſuperius innuimus, plura in Alcorano inter ſe pugnantia, ſeque inuicem deſtruentia reperiri: quæ cum Moſlemi, vtpote apertiſſima, inficiari non poſſint, excogitauerunt rationem, qua Prophetam ſuum ab inconſtantia, & cerebri leuitate vindicarent, negocium totum in Deum reijciendo. Fatentur igitur, Deum ipſum multa in Alcorano præcepiſſe vno tempore, quæ deinde, ita rerum neceſſitate exigente, reuocauit. Verſum reuocatum vo-

cant, المنسوخ *Abrogatum:* illum verò quo reuocatur, الناسخ *Abrogantem*. Quamuis autem Abrogans ſupponatur datus à Deo poſt Abrogatum: in ordine tamen Alcorani ſæpe Abrogatus inuenitur eſſe poſterior: cuius rei cauſam iam ſuperius innuimus: quia ſcilicet neque Suræ, neque verſiculi in Alcorano diſpoſiti ſunt eo ordine, quo Mahumeto traditi eſſe finguntur; ſed confuſim, & ordine præpoſtero ac perturbato: & nihilominus fatentur duos eſſe verſus Abrogatos à Deo, antequam Abrogantes ab eodem traderentur: quo nihil inſulſius confingi poteſt.

Huiuſmodi abrogationes frequentiſſimæ ſunt in Alcorano: neque ſolúm in eadem Sura, ſed etiam in eodem verſu reperiuntur. Collegit has abrogationes in vnum librum, celebris apud Moſlemos Doctor, Emam, ſeu Præſul Abu-Haſem Habat-Allah: qui in proæmio Operis ſui hæc habet notatu digna:

المنسوخ

المنسوخ فى كتاب الله على ثلاثة اضرب فمنه
ما نُسخ خطّه وحكمه : ومنه ما نُسخ خطّه وبقى
حكمه : ومنه ما نُسخ حكمه وبقى خطّه : فامّا ما
نُسخ خطّه وحكمه فمثلما روى عن انس ابن ملك
رضى الله عنه انه قال كُنّا نقرأ على عهد رسول الله
صلعم بسورة التوبة ما احفظه منها غير اية واحدة وهى
لو ان لابن ادم واديين من ذهب لابتغى اليهما
ثالثًا ولو ان له ثالثًا لابتغى اليهما رابعًا ولا يملا
جوف ابن ادم الّا التراب ويتوب الله على من تاب :
وروى عن عبد الله بن مسعود رضى الله عنه انه قال
اقرأنى رسول الله صلعم اية فحفظتُها فى مصحفى فلما كان
الليل لم ارجع منها الى شئ وغدوتُ على مصحفى
فاذا الورقة بيضاء فاخبرتُ رسول الله صلعم فقال لى
يا بن مسعود تلك رُفعت البارحة : وامّا ما نُسخ
خطه

خطّه وبقى حكمه فمثل ما روى عن عمر بن الخطاب
رضى الله عنه انه قال لولا انّي أكره أن يقول الناس
ان عمر قد زاد فى القران ما ليس فيه لكتبتُ ايّة الرجم
واثبتــــه والله لقد قراءتُه على عهد رسول الله صلعم
لا ترغبوا عن ابايكم فان ذلك كفر بكــم : الشيخ
والشيخة اذا زنيا فارجموهما البتّة نكالاً مــن الله والله
عزيز حكيم : فهو منسوخ الخطّ ثابت الحكم ؛ وامّا ما
نسخ حكمه وبقى خطّــه فهو فى ثلاث وستّين سورة
مثل الصلاة الى بيت المقدس والصيام الاول والصفح
عن المشركين والأعراض عن الجاهلــــــــــين :

Abrogatum in Libro Dei, est in triplici differentia. Aliquando enim abrogatur simul litera, & sententia. Aliquando litera tantùm, remanente sententia. Aliquando sententia tantùm, litera permanente. Primi generis, in quo abrogatur simul litera & sententia, est illud, quod habetur per traditio-

nem

*nem ab Anas filio Malec fel. mem. Ipse enim fertur dixisse: Legebamus tempore Legati Dei faustissimæ memoriæ, Suram Pænitentiæ: non teneo memoria ex illa, nisi vnum versiculum, nimirum: Profectò si filio Adam forent duo torrentes auri, certè concupisceret præter eos tertium. Quod si foret ei tertius; certè optaret addi sibi quartum: neque implebitur venter filij Adam, nisi puluere. Et conuertet se Deus super eum, qui conuerterit se. Habetur etiam ex traditione, Abdallah filium Masaud fel. mem. dixisse: Legere fecit me Legatus Dei versiculum Alcorani, quem descripsi in Codice meo. Cumque nox aduenisset, non diuerti ab eo ad vllam rem (*1. assiduè de eo cogitaui*). Manè autem sequentis diei inspexi Codicem meum: & ecce pagina (*in qua scripseram versiculum*) erat alba. Indicaui autem hoc Legato Dei, qui dixit mihi: O fili Masaud, hic versiculus sublatus est proxima nocte. Porrò inter eos, quorum abrogata est litera, & remansit vis sententiæ, est illud, quod habetur ex traditione Omar filij Chottab fel. mem. qui dixit: Nisi ego timerem,*

ne dicerent homines : Omar adiecit aliquid in Alcorano, quod non erat in eo : certè scripsissem versiculum Lapidationis, & firmassem illum : nam testor Deum me legisse illum adhuc viuente Legato Dei . Erat autem huiusmodi : Ne fastidiatis patres vestros, nam hoc esset ingratitudo in vobis . Senex & anus (melius vertas : *vir illustris, & fœmina illustris*), *cum mæchati fuerint, lapidibus eos omnino obruite: supplicium à Deo irrogatum . Et Deus est Præpotens , Sapiens . Hìc abrogata fuit litera, remanente sententia. Denique abrogata quoad sententiam, litera remanente, inueniuntur in Suris tribus ac sexaginta . Hæc autem sunt huiusmodi : Conuerti in oratione ad Templum Ierosolymitanum : ieiunium iuxta morem priorum : indulgere Idololatris, eisque ignoscere : & procul recedere ab ignorantibus .* Recenset deinde Abulcasem singula abrogata in vnaquaque ex prædictis sexaginta tribus Suris ; quarum prima continet triginta versiculos abrogatos: Secunda, decem. Tertia, viginti quatuor. Quarta, nouem. Quinta, quinde-

decim. Et ita enumerat vſque ad vltimam, ducentos, ac viginti quinque verſiculos abrogatos.

Quamuis autem, vt dixi, velint Sapientes Moſlemi, verſiculum abrogantem ſemper traditum fuiſſe poſt abrogatum, licet in ordine Alcorani appareat collocatio præpoſtera: duobus tamen in locis aſſerunt, etiam in traditione abrogatum præceſſiſſe abrogantem: quod eſt omnino ridiculum. Quid enim magis riſu dignum, quàm ſi Princeps ita per præconem edicat: Sciant omnes, me nunc abrogare legem, quàm deinde traditurus ſum: itaque quando eam tradam, nullus eam obſeruet, vel curet? Primus ex his verſiculus eſt Sura 2. البقرة *Vacca*, §.241.

والذين يتوفون منكم ويذرون ازواجا وصية لازواجهم متاعا الى الحول بغير اخراج فان خرجن فلا جناح عليكم فيما فعلن فى انفسهن من معروف والله عزيز حكيم : *Qui ad mortem peruenerint ex vobis, & reliquerint vxores, fa-*

faciant legatum ad fauorem vxorũ suarum, vt sit illis prouisio ad annum : neque eas domo eÿciant . Quòd si spontè discesserint : non erit vobis piaculum ob id quod vltrò fecerunt , iustè & legitimè . Et Deus est præpotens , sapiens . Hic abrogatur per præcedentem 234. والذين يتوفون منكم ويذرون

ازواجًا يتربصن بانفسهنّ اربعـــة اشهر وعشرًا واذا

بلغن اجلهنّ فما جناح عليكـــم فيما فعلن فى

انفسهن بالمعروف والـــه بما تعملون خبيـــــر :

Cum aliqui fato fungentur ex vobis : vxores , quas reliquerint , expectabunt quatuor menses & decem dies absque nouis nuptÿs. Cumque peruenerint ad finem huius temporis , nullum erit vobis piaculum ob id , quod secum ipsæ fecerint iustè & legitimè. Et Deus de eo quod facitis est commonitus. Secundus est Sura 33. الاحزاب *Coniurati* , §. 53. Vbi ita fingitur Deus loqui cum Mahumeto : لايحل لـــك النساء من بعد ولا ان تبدل

بهن

بهنّ من ازواج ولو عجبك حسنهنّ الّا ما ملكـــت

يمينك وكان اللـــه عـــلى كل شى رقيبـــــــــــا:

Non licebit tibi posthac accipere alias uxores, neque aliquam ex illis quas habes in aliam commutare; etiamsi illius pulchritudo te valde alliciat. Poteris tamen habere pro uxoribus illas, quas captiuas possederis. Et Deus omnia obseruat. Hic abrogatur per præcedentem v. 50. يا ايها النـــبى انـــا

احللنا لك ازواجك التى اتيتَ اجورهنّ وما ملكت

يمينك ممّا افاء الله عليك وبنات عمك وبنات عمّاتك

وبنات خالك وبنات خالاتك التى هاجرت معـــك

وامراة مومنة ان وهبت نفسها للنبىّ ان اراد النـــبىّ

يستنكحها خالصة لك دون المومنيـــــــــــن:

O Propheta: nos sanè concedimus tibi in uxores, illas quibus dederis dotes suas. Et præterea illas, quas captiuas possederis concessas tibi à Deo in partitione prædæ: itemque filias

filias patrui tui, & filias amitarum tuarum: & filias auunculi tui: & filias materterarum tuarum, quæ transmigrauerunt tecum: & omnes mulieres fideles, quæ seipsas tibi tradiderint, si volueris eas tibi matrimonio copulare. Hoc autem tibi ex peculiari priuilegio conceditur, præter cæteros fideles.

Quòd si quæramus à Mahumetanis, cur in Alcorano abrogatus sit quoad literam & quoad sententiam versiculus ille, qui habetur per traditionem ab Anas filio Malec: *Profectò si filio Adam forent duo torrentes auri, &c.* vel quoad literam tantùm ille, qui habetur ex traditione Omar filij Chottab, de lapidatione adulteri, & adulteræ: cùm tamen vterque versiculus bonus sit, & conformis rationi: vel demum duo illi alij versiculi, quos recensuimus, prius abrogati sint quàm traditi: non video quid possint congruè respondere. Plura sanè absurda possent Moslemis obijci, quæ ex hac abrogatione sequuntur. Sed hoc loco pauca ista sufficiant.

De Aeſtimatione Alcorani apud Mahumetanos.

Caput Sextum.

IX credi poteſt quantam venerationem Moſlemi erga Alcoranum oſtendant, & quibus illum laudibus extollant. Vocant illum abſolutè per Antonomaſiam كتاب الله *Librum, Dei*, vt pote ab ipſo Deo per Gabrielem traditum Mahumeto. Alcoranus totus plenus eſt laudibus ſui ipſius. In eo, & in alijs libris Mahumetanorum prædicatur: *Veridicus: Veritas miſſa a Deo: totus*

tus

tus rectus, ac sine vlla obliquitate : directio hominum : commonitio ad omnes creaturas : continens omne genus parabolarum : prædicandus hominibus, & dæmonibus : lux : lucerna refulgens : miraculum perpetuum : miraculum omnium maximum : sapientissimè dispositus : via recta : prædictus in Pentateucho & Euangelio, & vtriusque assertor : indisputabilis : Sacrosanctus, nec tangendus nisi a mundis : summè disertus & elegans : omnium Sacrorum librorum præstantissimus : optimæ doctrinæ : inimitabilis ab vlla creatura : intelligibilis a solo Deo, & ab eodem speciali gratia custoditus. Sed hæc leuia sunt. Author celebris Abu-Mohammed Mostapha Ebnalsaib Hasan, cognomine Gennabí, asserit *Alcoranum continere sexaginta millia miracula*. Ahmad filius Abdolhalim in sua Apologia, affirmat, *Alcoranum esse maius miraculum, quàm suscitationem mortuorum : & excellenter continere omnes alios Sacros Libros : & complecti omnia tempora, præterita, præsentia, & futura*. Algazel in professione fidei Mahumeticæ, profitetur Alcora-

num esse قديم قايم بذات الله : *æternum*ــد, *ſubſiſtentem in eſſentia Dei*. Alij communiter tenent eum esse غير مخلوق *increatum*ــد.

Sed duæ ſunt præcipuè circa Alcoranum quæſtiones. Prima eſt, vtrùm poſſit aliquid ei ſimile fieri ab vlla creatura. Secunda, vtrùm creatus ſit in tempore: an verò increatus, & æternus.

Quoad primam quæſtionem, certiſſimæ fidei eſt apud Moſlemos, nihil par, aut ſimile ab vlla creatura Alcorano fieri poſſe, cum id expreſſè in Alcorano ipſo aſſeratur: itaut oppoſitum credere, impium omninò ſit ac blaſphemum. Verùm quia nullus eſt adeo ſtolidus (dummodo ſtipes non ſit) qui legendo Alcoranum, manifeſtè non agnoſcat propoſitionis huius vanitatem: ideo non defuerunt ex Moſlemis ipſis, qui eam liberè negarent. Inter eos fuere Mardarienſes, de quibus Iſmael Sciahin-Sciah in ſuo Taarich, capite في امّة المسلمين : 1. *de*

gente

gente Moslemorum, ita scribit : المردارية
اصحاب عيسى بن صبيح المكنى بابى موسى الملقب
بالمردار ويسمى راهب المعتزلة لانه تزهد وانفرد عن
اصحابه بمسايل قبيحة جدا منها ان الناس قادرون
على مثل هذا القران فصاحة و نظما و بلاغة
وهو الذى بلغ فى القول بخلق القران .
Mardarienses sunt asseclæ Isæ filij Sobeih, qui cognominatus fuerat Abu-Musa; vulgato autem nomine, Mardar. Vocabatur autem Monachus Mothazelitarum (hi erant qui negabant attributa in Deo) : *religiosam quippe vitam professus est : & separauit se a suis sodalibus : tenuitque sententias admodum absurdas, ex quibus vna fuit: quòd homines facere possent librum similem Alcorano in eloquentia, ordine, & elegantia. Et eo etiam audaciæ processit, vt assereret, Alcoranum esse creatum.* Idem refert de hoc Sectario Gregorius Abulphargius Arabs Christianus, sed quem Mahumetani ipsi meritò plurimi faciūt, in Hi-

in Hiſtoria de Arabibus. Author Mahumetanus libri, qui inſcribitur شرح المواقف *Declaratio ſtationum*; addit, hunc eumdem Nouatorem docuiſſe, Arabes facere potuiſſe non ſolùm aliquid ſimile Alcorano, ſed etiam احسن منه *melius illo*. Alius Author ſatis notus, nomine الشهرستاني: Sciahar Settani, confirmat,

ابطاله اعجاز القران من جهة الفصاحة والبلاغة:

illum pronunciaſſe, vanum ac futile eſſe, ponere miraculum in Alcorano, ob illius eloquentiam & elegantiam. Neque ſolum Mardarienſes, ſed etiam alius Sapiens nomine النظام *Alnodham*, à prædicto Sciahar Settaní allegatus, nullum miraculum in Alcorano eſſe pronunciauit, niſi: من حيث الاخبار عن الامور الماضية والاتية

ومن جهة صرف الدواعى عن المعارضة ومنع العرب

عن الاهتمام بـه جبرًا او تعبيزا اذا لو خلاهم لكانوا

قادرين على ان ياتوا بسورة من مثله بلاغة

و فصاحة

و فصاحـــة و نظمـــا : *Ex parte narrationis rerum præteritarum, & futurarum*ـــو : *& ex eo quod Deus auertit Arabes prouocatos ad respondendum, ne responderent, neque ad hoc animum intenderent ex stupore, vel imbecillitate. Nam si liberos eos reliquisset, certè potuissent facere Suram similem Suris Alcoranicis in elegantia, eloquentia, & ordinis venustate.*

Quod attinet ad secundam quæstionem: vtrùm nimirum Alcoranus creatus sit, an verò increatus, & per consequens æternus: magnos multosque propugnatores habuit, & oppugnatores. Author Libri شرح المواقف superius allegatus; refert, Mahumetum ipsum dixisse: من قال القران مخلوق فهو كافـــر : *Si quis dixerit Alcoranum esse creatum, infidelis est.* At verò Mardar, à Sciahar Settanì laudatus, nihili Prophetæ sui dicta faciens, & vt mulus strenuè aduersus mulum recalcitrans, è tripode pronunciauit: كفر من قال بقدم القران *Infidelis est qui dicit*

cit, Alcoranum esse æternum, seu increatum. Non multum recessit ab huius sententiâ insignis Doctor Giahedh, qui fuit Princeps Sectæ الجاحظية *Giahedhitarum*. Hic enim de Alcorano ita pronunciauit : ان القران جسد يجوز ان يقلب مرة رجلا ومرة حيوانا , *Alcoranus corpus est, quod conuerti potest aliquando in hominem, aliquando in bestiam*. Poterat verius dicere, in bestiam tantummodo conuerti posse, nisi esset bestijs ipsis deterior.

Chalipha, seu summus imperator Moslemorum Almamum (quemadmodum refert Almacinus ex insigni Chronologo Abu-giapher, pag. 138.) publico edicto definiuit, de fide credendum, Alcoranum esse creatum: & decretum eius confirmauit Successor illius in Chaliphatu Vathecus, de quo ita scribit Author prædictus : وكان الواثق يقول بخلق القران والذى حسّن له هذا القول احمد ابن ابى داوود بن عبد الملك وكان وزيره وكتب الواثق الى جميع الامصار

ان توخذ المسلمين بان يقولوا بخلـــق القران وان

يُكتب على المساجد وغلظ ذلك و عظم على المسلمين

وانكـــروا اشدّ الانكار وكل مـــن انكر هذا القول ولم

يقبله ويقول به منهم مَن ضُرب بالسياط ومنهم مـــن

حُبس ومنهم من قُتـــل : *Porrò Vathecus asserebat Alcoranum esse creatum. Qui verò persuasit illi hanc sententiam, fuit Ahmed filius Abu-Dauid filij Abdolmalec, qui erat illius Vizirus* (seu Consiliarius.) *Scripsit autem Vathecus ad omnes prouincias, vt cogerent Moslemos ad profitendum Alcoranum esse creatum: & vt hoc scriberetur super portas Meschitarum. Sed durum visum est hoc Moslemis, & graue: & obstinatissimè renuerunt illi assentiri. Quicumque autem recusabant edicto parere, vel illud recipere, ac profiteri; partim flagellis cædebantur, partim carceribus mancipabantur, partim occidebantur.* Sed Vatheci Successor Giaaphar Motauaccar, teste

eodem

eodem Almacino اطلق مَن كان محبوسًا بسبب خلق القران وسخط على محمد بن عبد الملك وزير المعتصم والواثق وعلى عمر بن الفرج الزجي وعلى ابياح التركى وعلى احمد ابن ابى داوود قاضى القضاة: *Liberos dimisit eos, qui carceribus tenebantur inclusi ob reiectam Alcorani creationem: & indignatus est contra Mohammad filium Abdolmalec Vizirum Motaassemi, & renocauit edicta Motaassemi, & Vatheci, & Omaris filij Alphargi Zahagensis, & Abiahi Turcæ, & Ahmadi filij Abu Dauid, qui erat Iudex Iudicum.* Mardar, qui tenuit creationem Alcorani, duos habuit discipulos, quorum vterque vocabatur Giaaphar: & hi litem ita composuerunt ان الله تعالى خلق القران فى اللوح المحفوظ لا يجوز ان ينتقل اذ يستحيل ان يكون الشئ الواحد فى مكانين فى حالة واحدة وما نقراءه فهو حكاية عن المكتوب: الاول فى اللوح المحفوظ: وذلك فعلنا وخلقنا:

Deus

Deus excelſus creauit Alcoranum in Tabula cuſtodita, vnde non poteſt transferri aliò, cum impoſſibile ſit vnam eamdemque rem eſſe in duobus locis in vnico ſtatu. Alcoranus verò, quem nos legimus, eſt ſermo qui habetur per ſcripturam. Prior Alcoranus eſt in Tabula cuſtodita: hic verò quem legimus, eſt opus & factura noſtra. Sed videtur rem melius compoſuiſſe Algazel in profeſſione Eſlamica, dum definit, firmiter credendum: ان القران مقروء بالمنـــــة مكتوب بالمصاحف محفوظ فى القلوب وانه مع ذلك قديـــم قايـــم بذات اللـــــه لا يقبل الانفصـــال والفراق بالانتقال الى القلـــوب والاوراق : *Alcoranum legi, ac pronunciari linguis, ſcribi in Codicibus, conſeruari in memorijs: & nihilominus eſſe æternum, ſubſiſtentem in eſſentia Dei, nec recipere ſeparationem aut diuiſionem ab ea per tranſlationem in memorias, & in paginas.* Videtur hæc ſententia velle, Ideam Alcorani eſſe in eſſentia Dei, & conſequentur coeſſentialem & coæternam ipſi Deo.

Deo. Sed in hoc non haberet maiorem excellentiam Alcoranus, quàm quælibet alia res creata : omnium quippe rerum ideæ sunt in Deo : nec posset dici, descendisse à Throno Dei ad Cælum lunæ ille idem Alcoranus, qui erat in Deo ; sed alius iuxta Ideam illius, creatus, & in papyro descriptus. Et hoc videntur tandem velle Doctores Moslemi. Alioquin si ponunt Alcoranum increatum & æternum subsistentem in Deo, qui non sit ipsamet essentia Dei, sed aliud aliquid ab ea distinctum : cogentur fateri Alcoranum esse Deum, & quidem alium ab ipso Deo : in quo aliquid difficilius credent, quàm sit mysterium Sanctissimæ Trinitatis.

Porrò cum Moslemi tam portentosa de Alcorano credant; non mirum si illum adeò superstitiosè venerentur. Non sinunt eum ab alijs, quàm à suis, legi, haberi, aut tangi : Et magno constaret Christiano, vel Iudæo, vel alij cuilibet non Moslemo, si apud eum Alcoranus inueniretur. Ipsi etiam non nisi purificati

cati illum tangunt, vel legunt. Quamobrem ſcribunt, vel formant in Alcorani Codicibus exterius hæc verba,

لا يمسّه الا المطهّرون : *Ne attingant eum, niſi purificati*. Illo vtuntur ad iuramenta ſua: illum conſulunt in grauiorum rerum tractatione: illum geſtant in bella: illius ſententias in vexillis militaribus deſcribunt: illum auro ac lapidibus pretioſis exornant. Vtinam Chriſtiani, ac præſertim Reges, & Principes, ea in æſtimatione haberent Euangelium Chriſti, in qua Mahumetani habent Alcoranum Mahumeti. Sed hæc breuiter de Alcorano dicta ſufficiant.

INDEX CAPITVM VITÆ MAHVMETI.

De Alcorano.

Erra-

Errata sic corrige.

Pag. 68. linea. 17. miserta. cor. missertus.

Pag. 85. lin. 5. illæ. cor. ille.

Pag. 259. lin. 9. ابى. cor. ابن.

Pag. 265. lin. 5. بحطور. cor. محظور.

Alia leuiora errata in latinis, facilè poterit per se Lector corrigere: In Arabicis autem, ex Latina interpretatione statim deprehendet. Consistunt autem ferè omnia in praua collocatione punctorum, quæ potius typorum, quibus puncta affixa sunt, vitio; quam Typographi incuriæ tribuenda est.

Appendix.

NE pagellæ vacarent, exhibui in eis epigraphas, ſeu titulos Surarum totius Alcorani ad numerum centum & quatuordecim. Poterit enim Lector ex tam ineptis atque inſulſis inſcriptionibus agnoſcere, cuius furfuris ſit Liber ille, cui Mahumetani diuinitatem ipſam tribuere non verentur.

Primæ Suræ titulus eſt, الفاتحة *Aperiens*. 2. البقرة *Vacca*. 3. آل عمران *Familia Amran*. 4. النساء *Mulieres*. 5. المايدة *Menſa*. 6. الانعام *Pecora*. 7. الاعراف *Alaraph* (paries inter Paradiſum & Gehennam). 8. الانفال *Manubiæ*. 9. التوبة *Pænitentia*. 10. يونس *Ionas*. 11. هود *Hud* (nomen Prophetæ fictitij). 12. يوسف *Ioſeph*. 13. الرعد *Tonitru*. 14. ابراهيم *Abraham*. 15. الحجر *Hegrum* (nomen loci). 16. النحل *Apes*. 17. الاسرى *Iter nocturnum*. 18. الكهف *Spelunca*.

lunca. 19. مريم *Maria* (Deipara). 20. طه
Tah. (Dictio ignotæ significationis).
21. الانبيا *Propheta*. 22. الحج *Peregrinatio Meccana*. 23. المومنون *Fideles*. 24. النور
Lux. 25. الفرقان *Distinctio*. 26. الشعراء
Poëta. 27. النمل *Formica*. 28. القصص
Historia. 29. العنكبوت *Aranea*. 30. الروم
Romani. 31. لقمان *Locman* (Æsopus).
32. السجدة *Adoratio*. 33. الاحزاب *Coniurati*.
34. سبا *Saba* (regio). 35. الملايكة *Angeli*.
36. يس *Ias*. (dictio ignotæ significationis). 37. الصافات *Ordinatrices*. 38. ص
Sad (character ignotæ significationis).
39. الزمر *Caterua*. 40. المومن *Fidelis*. 41.
فصلت *Distincta sunt*. 42. الشورى *Consultatio*. 43. الزخرف *Ornamentum*. 44. الدخان
Fumus. 45. الجاثية *Genuflexa*. 46. الاحقاف
Alahkaph (nomen loci). 47. القتال *Bellum*. 48. الفتح *Apertio* (seu Victoria).
49. الحجرات *Conclauia*. 50. ق *Qoph* (cha-

racter ignotæ significationis) 51. الذاريات *Spargentes*. 52. الطور *Mons Synai*. 53. النجم *Stella*. 54. القمر *Luna*. 55. الرحمان *Miserator*. 56. الواقعة *Casura*. 57. الحديد *Ferrum*. 58. المجادلة *Disceptatrix*. 59. الحشر *Congregatio*. 60. الممتحنة *Probata*. 61. الصف *Ordo*. 62. الجمعة *Conuentus*. 63. المنافقون *Impij*. 64. التغابن *Fraudatio mutua*. 65. الطلاق *Repudium*. 66. التحريم *Prohibitio*. 67. الملك *Regnum*. 68. القلم *Calamus*. 69. الحاقة *Fatalis*. 70. المعارج *Gradus*. 71. نوح *Noë*. 72. الجن *Genij*. 73. المزمل *Inuolutus*. 74. المدثر *Coopertus*. 75. القيمة *Resurrectio*. 76. الانسان *Homo*. 77. المرسلات *Missa*. 78. النبا *Nuncium*. 79. النازعات *Abstrahentes*. 80. عبس *Corrugauit faciem*. 81. التكوير *Inuolutio*. 82. الانفطار *Diffissio*. 83. التطفيف *Mensura iniusta*. 84. الانشقاق *Scissio*. 85. البروج *Turres*. 86. الطارق *Noctu veniens*. 87. الاعلى *Altissimus*. 88. الغاشية *Operiens*.

89.

89. الفجر *Aurora*. 90. البلد *Regio*. 91. الشمس *Sol*. 92. الليل *Nox*. 93. الضحى *Eleuatio Solis*. 94. الشرح *Dilatatio*. 95. التين *Ficus*: (Alij الزيتون *Olea*). 96. العلق *Sanguis coagulatus*. 97. القدر *Decretum*. 98. البينة *Euidentia*. 99. الزلزلة *Terræmotus*. 100. العاديات *Concitati equi*. 101. القارعة *Pulsatrix*. 102. التكاثر *Contentio multiplicandi* 103. العصر *Pomeridianum*. 104. الهمزة *Detractor*. 105. الفيل *Elephantes*. 106. قريش *Corasini*. 107. الماعون *Vtensilia*: 108. الكوثر *Kauther* (Fluuius Paradisi): 109. الكافرون *Infideles*. 110. النصر *Auxilium*. 111. ابولهب *Abulaheb* (patruus Mahumeti). 112. التوحيد *Vnificatio*: 113. الفلق *Diluculum*. 114. الناس *Homines*.

Hæ verò tam ridiculæ epigraphæ, vix vnquam cum Suris suis in argumento conueniunt: non secus ac si quis cerdo, vel barbitonsor apponeret tabernæ suæ signum cauponis, vel myropolæ: vel si quis Ethnicus subscripsisset Iouis simulacro; *Mercurio Sacrum*.

facter ignotæ significationis) . 51.
الذاريات Spargentes. 52. الطور Mons Synai.
53. النجم Stella. 54. القمر Luna. 55. الرحمان
Miserator. 56. الواقعة Casura. 57. الحديد
Ferrum. 58. المجادلة Disceptatrix. 59.
الحشر Congregatio. 60. الممتحنة Probata. 61.
الصف Ordo. 62. الجمعة Conuentus. 63.
المنافقون Impij. 64. التغابن Fraudatio mutua. 65. الطلاق Repudium. 66. التحريم Prohibitio. 67. الملك Regnum. 68. القلم Calamus.
69. الحاقة Fatalis. 70. المعارج Gradus. 71. نوح
Noë. 72. الجن Genij. 73. المزمل Inuolutus.
74. المدثر Coopertus. 75. القيمة Resurrectio.
76. الانسان Homo. 77. المرسلات Missa. 78.
النبأ Nuncium. 79. النازعات Abstrahentes.
80. عبس Corrugauit faciem. 81. التكوير
Inuolutio. 82. الانفطار Diffissio. 83. التطفيف
Mensura iniusta. 84. الانشقاق Scissio. 85.
البروج Turres. 86. الطارق Noctu veniens.
87. الاعلى Altissimus. 88. الغاشية Operiens.

89. الفجر *Aurora* . 90. البلد *Regio* . 91. الشمس *Sol*. 92. الليل *Nox*. 93. الضحى *Eleuatio Solis*. 94. الشرح *Dilatatio* . 95. التين *Ficus* : (Alij الزيتون *Olea*) . 96. العلق *Sanguis coagulatus*. 97. القدر *Decretum* : 98. البينة *Euidentia* . 99. الزلزلة *Terræmotus* . 100. العاديات *Concitati equi* . 101. القارعة *Pulsatrix* : 102. التكاثر *Contentio multiplicandi* 103. العصر *Pomeridianum* : 104. الهمزة *Detractor* . 105. الفيل *Elephantes*. 106. قريش *Corasini*. 107. الماعون *Vtensilia* : 108. الكوثر *Kauther* (Fluuius Paradisi) : 109. الكافرون *Infideles*. 110. النصر *Auxilium* : 111. أبولهب *Abulaheb* (patruus Mahumeti) : 112. التوحيد *Vnificatio* : 113. الفلق *Diluculum* : 114. الناس *Homines*.

Hæ verò tam ridiculæ epigraphæ, vix vnquam cum Suris suis in argumento conueniunt : non secus ac si quis cerdo, vel barbitonsor apponeret tabernæ suæ signum cauponis, vel myropolæ : vel si quis Ethnicus subscripsisset Iouis simulacro; *Mercurio Sacrum*.

PRODROMI
AD
REFVTATIONEM
ALCORANI.
PARS PRIMA.

In qua nulla Sacrarum Scripturarum oracula, quibus Christiana Religio cenfirmatur, Mahumcto, eiusq; Sectæ suffragari demonstratur.

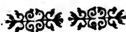

ROMÆ, Typis Sac. Cong. de Prop. Fide.
M. DC. XCI.

Superiorum Permissu.

INDEX

CAPITVM.

ſlemi

Appendix.

Errata sic corrige.

PAgina 6. linea 4. للباقرون. corrige الباقون. p. 47. l. 8. preuagari. cor. peruagari. p. 142. l. 6. insciam. c. inscitiam. p. 143. l. 5. appelletur. c. appellatur. p. 145. l. 2. صرت. c. صوت. p. 197. l. 10. clarum est, & sine figuris demonstrari. cor. clarum est & sine figuris, demonstrari. p. 237. l. 8. Albocharius. cor. Albocarius. Nam البخاری Albocharius, seu Albacharius, est Author libri Traditionum Mahumeticarum. At verò البکاری Albocarius, seu Albacarius, est Author libri *Splendorum*. Ex hoc poterit Lector corrigere alibi hunc errorem. p. 256. l. 17. manifestarent. cor. manifestarant. p. 260. lin. 9. quem. c. quam. p. 268. l. 2. & licet is. c. & licet. p. 284. l. 17. المساول. c. الملول.

Alia leuiora errata tàm in latinis, quàm in Arabicis poterit prudens Lector facilè agnoscere, & per se corrigere.

PROOEMIVM.

Nam tantùm dari veram Religionē à Deo Optimo Maximo in ſui ipſius cultum hominibus conſtitutam, nemo ſanæ mentis, vt puto, negare audebit. Et nihilominus innumeræ propè nationes, quantumuis inter ſeſe contrariæ, de vera religione ſibi blandiuntur. Inter has, tres præcipuè gentes enumerantur: Iudæi, Chriſtiani, & Mahumetani; quarum quælibet legitimum ſibi Dei cultum attribuens, cæteras tanquam in errore verſantes condemnat. Quidquid autem vna ex his tribus nationibus ad religionis ſuæ veritatem comprobandam in medium adducit; duæ quoque aliæ

pro se, si non proferunt, saltem proferre conantur. Sacrarum Scripturarum Oracula: miraculorum splendorem: legis sanctitatem; vitæ, morumque probitatem; vt Christiani contra Iudæos, ac Mahumetanos, ita hi contra Christianos, & inuicem contra se ipsos audacter fidenterque producunt. Huc accedit, quòd quamtumuis ardua, quamtumuis paradoxa, quamtumuis absurda vna ex his habeat; semper se aliarum exemplo defensat ac tuetur, dum non minus, si non magis, incredibilia, & absona in illis esse contendit. Si Christianus Mahumeto vxorum turbam, liberumque ancillarum ad concubitum vsum opponit: ille statim causam suam, Abrahæ, Dauidis, ac Salomonis exemplo defendit. Si Iudæus Moslemum irridet, quòd ipsius Propheta in Alcorano formicas, & vpupas humano sermone loquentes inducat: hic & Serpentis Heuam, & Asinæ Balaam alloquentium historiam cõfestim reponit. Fidei præterea Christianæ mysteria tam ardua, ac difficilia, &

pror-

prorsus inintelligibilia, & quædam prima fronte absona, & ab humana ratione aliena, latum exhibent hominibus male erga illam affectis campum, quodlibet insanæ opinionis monstrum in alienis sectis comprobandi.

Cum verò tres hæ sectæ, seu religiones inter se se maximè pugnent; nihilominus in qualibet earum quis versetur, illam mordicus tenet, eò quòd eam solam veram, cæteras falsas existimet; ita vt non rarò pro illa asserenda, sanguinem vitamque profundat. His difficultatibus quidam adacti, eo amentiæ prolapsi sunt, vt putarent quamlibet sectam, etiam Idololatrarum, bonam esse, ac Deo placere, atque in ea æternam salutem posse obtineri. Huius stultissimæ opinionis fuerunt quidam Mahumetani, de quibus Septemcastrensis in tractatu, quem inscripsit: *Turchicæ spurcitię*, hæc habet cap. 30. *Horum opinio est, quòd vnusquisque saluatur in lege sua, & vnicuique Genti, seù Nationi, lex data est à Deo, in qua saluari debet; & æqualiter omnes le-*

ges bonæ sunt eas obseruantibus, *nec aliqua præferenda est tanquam melior alijs*. Refert etiam doctissimus, ac sapientissimus vir Clemens Tosius Abbas è Congregatione Syluestrina in sua India Orientali par. 2. pag. 73. & 115. reperiri in regno Peguano quoddam Sacerdotum, seu Religiosorum genus (Telapoi appellantur:) qui eadem insania laborant, à qua Brahmanes etiam non excipiuntur.

Verùm cum Mahumetani ex præscripto Alcorani vnam tantùm veram esse Religionem certissimè teneant; non est quòd in hac opinione contra ipsos confutanda laboremus. Verum quidem est, aliquando in eodem Alcorano approbari tam Iudæis, quàm Christianis, & Sabæis; seù Sabaitis suam Religionem: sed Expositores communiter asserunt, hoc fuisse deinde à Mahumeto abrogatum per ea verba, quæ habentur in Sura 3., quæ inscribitur Arabicè آل عمران idest, *Familia Amran*, §. 83. ومن يتبع غير الاسلام دينًا فلن يُقبل منه وهو فى الاخرة من الخاسرين. *Et qui aliam*

aliam religionem sectatus fuerit, quàm Eslam, nullo modo acceptabitur ab eo; & ipse in futuro seculo erit ex pereuntibus. Est autem religio Eslam illa, quam se profiteri iactabat Mahumetus, & quam Abraham, ac Prophetas omnes tenuisse affirmabat. Non solum autem docuit Mahumetus in vna hac tantùm religione salutem reperiri, sed omnes eiusdem sectas, seù hæreses, in quas diuidenda erat, ad æternam damnationem ducere pronunciauit. In quo sanè prudentiorem se ostendit Marco Antonio de Dominis Archiepiscopo Spalatrensi, à Catholica religione apostata, eiusque Asseclis, qui docent in qualibet Christianorum secta æquè bene ac in Catholica Romana fide, quemlibet æternam salutem consequi posse. Est communis apud Moslemos traditio, ab Ismaele filio Aly, cognomine شاهنشاه Sciahinsciah, insigni inter Mahumetanos Chronologo, relata in suo Taarich, seu Chronico, cap. de Gente Moslemorum: quam etiam adducit Sciaher Settanius his verbis:

فافترقت المسلمون على ثلاث وسبعين فرقة والناجية
من الفرق كلهـــا واحدة كما قال صلى الله عليه
وسلام متفترق امتى على ثلاث وسبعيـــن فرقـــة
الناجية منهم واحدة والباقون هلكا قيل ومن الناجية
يا رسول الـــه قال اهل السنة والجما عـــة قال ما انا
عيله واصحابي *Diuisi sunt Mahumetani in tres ac septuaginta sectas, ex quibus omnibus vna ducit ad salutem; quemadmodum dixit Propheta Mahumetus sanctæ memoriæ : Diuidetur gens mea in tres ac septuaginta sectas, ex quibus vnica salutem consequetur; cæteræ verò perditioni erunt obnoxiæ. Cumque dictum fuißet illi : O legate Dei, quænam secta salutem assequetur? Respondit : Illa, quæ profitebitur Sonnam, & Concilium; nimirum, quod ego, & socij mei profitemur.*

Posito igitur vt certo & indubitato, vnam tantùm veram esse religionem, in qua homines Deo placere, & æternam salutem consequi valeant : necessariò etiam fatendum est, ad diuinam prouidentiam spectare, tam clara, & euidentia ad eam ab alijs falsis ac fallacibus se-

ctis

ctis discernendam argumenta à Deo mortalibus exhiberi, vt quisquis eam amplecti cupiat, non possit nisi ex propria culpa aberrare. Id manifestè ostendit Dauid, illis verbis: *Testimonia tua credibilia facta sunt nimis*. Psal. 92. *Præceptum Domini lucidum, illuminans oculos* Psal. 18. *Lucerna pedibus meis verbum tuum, & lumen semitis meis* Psal. 118. Quibus consonant alia plura Sacrarum litterarum testimonia. Alioquin, si nullum esset à Deo constitutum argumentum, quo vera religio à falsa dignosci posset, liberum esset vnicuique Sectam quam vellet amplecti: neque in hoc culpam vllam admitteret. Superest, vt quænam sint hæc veræ religionis indicia, seu notæ, solerter perquiramus.

Ne quis verò existimet veræ religionis notas esse, vel magnitudinem imperij, atque ampla terrarum, quæ occupat spatia: vel temporis, quo perseuerauit, diuturnitatem: (quamquam vera religio quoad veritates æternas, eadem semper fuit ab ipsis mundi incunabulis, & erit

vſque ad illius finem:) vel victoriarum gloriam, & armorum felicitatem: vel perpetuos rerum ſecundarum euentus; vel quarundam virtutum moralium charitate deſtitutarum vſum, propriæue legis, ac rituum exactam obſeruantiam: vel crebras, aut prolixas preces, ſiue auſtera frequentiaque ieiunia, ſeu multas corporis afflictationes, ſpontaneoſque cruciatus, vel alia huiuſmodi: hæc eadem non raro in falſis ſectis, magis quàm in vera religione reperiri cognouimus. Quis enim imperij magnitudine Romanos æquauit? Quot ætates Idololatria vidit, & quam magnam terrarum orbis partem occupauit, hodieque occupat? Quis Alexandro Macedone, vel Iulio Cæſare in bellis fuit fortunatior? Quanta cum gloria, virtutum quarundam moralium huius generis praxis floruit in veteri illa Romanorum, vel Spartanorum Republica; qui etiam ſuarum legum, ac ſacrorum adeò tenaces erant, adeòque in ijs obſeruandis exacti; vt leuiſſimus in illis error, grauiſſimi ſceleris

loco duceretur ? In austerioris autem vitæ rigore, rerumque omnium terrenarum contemptu, pauci admodum Diogenem Cynicum, eiusque asseclas assecuti sunt. Si vero de ieiunijs, precationibus, cælestium rerum contemplatione, ab hominum rerumque omnium humanarum recessu agamus; non modo ex veterum scriptorum monimentis, sed etiam ex eo, quod hoc ipso tempore fieri vel videmus, vel audimus; Sabaitæ, Brahmanes, Gymnosophistæ, Bonzij, admirationem his in rebus afferunt vniuersis. Alia ex parte Israeliticam gentem, populum Dei electum quondam fuisse, veram fidem, veram religionem habuisse, neque Christiani; neque Moslemi negant, aut negare possunt. Et nihilominus illorum imperij fines Palestinæ prouinciæ angustias non excessere: religio verò non multo latius, quàm regnum se se extendit. Frequentissimas, & grauissimas clades à Philistæis, Chaldæis, Assyrijs, Græcis, Romanis accepere: Nec semel in miserrimam totius gentis captiuita-

uitatem ab hostibus redacti sunt. Tot verò ac tanta in ijs scelera, ac flagitia, tum contra morales virtutes, tum contra religionem ipsam ferè perpetuò fuere; vt sacrorum scriptorum, & præsertim Isaiæ testimonio, Idololatras ipsos longè in ijs superauerint. Nec tamen legimus (etiam cum modestius, ac temperantius se gererent) illos aut crebris ieiunijs, aut frequentibus precibus, aut corporis afflictationibus se se exercuisse. Quin & in legum, sacrorumque suorum obseruantia adeò socordes, ac negligentes erant; vt quemadmodum lib. 4. Reg. cap. 22. legimus, Iosia Sanctissimo Principe regnante, prodigij propè loco habitum sit, vt vnus Diuinæ legis codex peruetustus (nam cæteri omnes vel perierant, vel ignorabantur) in templi angulo repertus sit. Et nihilominus populus idem Israeliticus hoc tempore, quo tam ex nostra, quam ex Mahumetanorum sententia, vera caret religione, & est Deo maximè exosus, adeò exactus, atque attentus in suarum legum, ac tradi-

ditio-

ditionum obſeruantia apparet; vt in ſuperſtitionem propè degeneret. Et vbi antea tam frequenter in Idolorum cultum ruebat; nunc conſtantiſſimè vnius Dei cultum retineat. Negari tamen non poteſt, aliqua etiam ex ſupradictis eſſe argumenta veræ religionis ſaltem probabilia, præſertim ſi ſimul coniuncta reperiantur; quemadmodum in Chriſtiana lege reperta ſunt ante quam Moſſemorum ſecta inualeſceret, & tot hæreſes in Eccleſiam Chriſti inueherentur: & hodie etiam (præſertim ſi de veris virtutibus loquamur) reperiuntur. Nihilominus his prætermiſſis, ad certiora argumenta, & quæ à Mahumetanis ipſis admittuntur, veniamus. Sunt autem hæc quatuor: nempe, Oracula Sacrarum ſcripturarum: gloria miraculorum: veritas Dogmatum; Sanctitas morum, quæ in veræ Religionis profeſſoribus tantummodo reperitur, quamuis non in omnibus, ſed ſæpe in paucis; in ijs videlicet, qui eiuſdem religionis leges, & inſtituta ritè obſeruant. Nos, cæte-

ris

ris omiſſis, ea fortaſſe, Deo fauente, aliàs tractaturi, de primo tantùm nunc agemus, vtpote præcipuo, & quo ſolo Mahumetica ſecta tota corruat, ac penitus diſſoluatur.

PRÆ-

PRÆCIPVVM

VERAE RELIGIONIS ARGVMENTVM,

Sacrarum Scripturarum Oracula.

Vllo alio teſtimonio magis ſectam ſuam Mahumetus confirmare conatur, quàm ſacrorum Librorum, veteris ſcilicet, ac noui Teſtamenti, authoritate. Quamuis autem Pentateuchi, & Euangelij tantumodo mentionem faciat, quorum primum التوراة *Altaurat*: Secundum الانجيل *Alangil*, corrupta Hæbrai-

braica, & Græca voce, appellat: certum tamen eſt Pentateuchi nomine vniuerſos veteris Teſtamenti libros comprehendere, quod Hæbrei etiam facere conſueuerunt, vt affirmat R. Bechai in Cad Hakemah in voce סוכה *Succa*. Ita teſtatur Ahmedus filius Abdolhalimi præcipuus inter Mahumetanos Doctor, part. 2. ſuæ Apologiæ contra Chriſtianam Religionem prò ſecta Mahumetana, his verbis. فقوله اخبرني بصفة رسول الله في التوراة قد يراد فيه نفس الكتب كلها وكلهــا تسمى توراة *Per hoc autem, quod dicitur: Annuncia mihi Epitheton legati Dei in Pentateucho, intelliguntur omnes Sacræ Scripturæ, & omnes vocantur Pentateuchus*. Et paulo poſt: ولفظ التوراة قد عرف انه الكتب يراد جنس الشي يقراها اهل الكتاب فيدخــل في ذالك الزبور ونبوة اشعيا وساير النبوات *Sub hoc nomine Pentateuchi veniunt generatim omnes libri Sacri, qui à Scripturalibus* (nimirum à Iudæis, & Chriſtianis) *leguntur. Atque ita ingrediuntur in hoc nomen Pſalmi Dauidis, & Pro-*

& Prophetia Isaiæ, & cæterorum Prophetarum libri, excepto Euangelio. Eodem modo sub nomine Euangelij comprehendunt sine dubio Mahumetani cæteros libros Testamenti noui: quamobrem hic idem Author, & alij, quos videre potui, adducunt authoritates ex Epistolis S. Petri, & ex Actis Apostolicis, & ex Apocalypsi, non secus ac ipsorum Euangeliorum testimonia.

Porrò vix extat pagina in Alcorano, in qua hi sacri libri magna cum laude non commemorentur. Quin & Mahumetus fatetur illos esse verbum Dei, & regulam infallibilem veritatis, necessariam omnino ad æternam felicitatem consequendam. Præcipua hic tantùm loca producere satis habeo. Sect. 2. de Vacca. ℣. 4. ità fingit Deum secum loquentem: والذين يومنون بما انزل اليك وما انزل من قبلك و بالاخرة هم يوقنون اوليك على هدى من ربهم واوليك هم المفلحون. *Et qui credunt in librum tibi reuelatum: & in libros reuelatos ante te: & de futura vita certam habent fidem:*

dem: hi dirigentur à Domino ſuo, & beatitudinem conſequentur. Pro libro reuelato Mahumeto, intelligunt communiter Interpretes Alcoranum. Pro libris verò reuelatis ante eum, Pentateuchum, & Euangelium. Sect. 3. de Familia Amran, fingit hæc ſibi à Gabriele dici. الله لا اله الا هو الحى القيوم نزل عليك الكتاب بالحق مصدقا لما بين يديه وانزل التوراة والانجيل من قبل هدى للناس. *Nullus eſt Deus alius, præter Deum: miſit ad te librum* (Alcorani) *in veritate, confirmantem libros ante te reuelatos: & miſerat antea Pentateuchum, & Euangelium ad hominum directionem*. Ibidem §. 82. iubet ſuos Aſſeclas ita dicere: امنا بالله وما انزل علينا وما انزل على ابراهيم واسماعيل واسحق ويعقوب والاسباط واوتى موسى وعيسى والنبيون من ربهم لا نفرق بين احد منهم *Credimus in Deum, & in librum* (Alcorani,) *qui traditus fuit nobis; & in libros, qui traditi fuerunt Abrahæ, & Iſmaeli, & Iſaac, & Iacob, & Tribubus Iſrael: & in eos, qui traditi fuere Moyſi, & Ieſu, & Prophetis à Domino ipſo-*

rum

rum : nullum inter hos discrimen facimus. Id est, omnes hos libros pari fide, ac veneratione suscipimus. Quòd verò librorum Abrahæ, Ismaelis, Isaac, &c. mentionem facit, indicat erroneam Mosslemorum opinionem, qui non solum his, sed etiam alijs Sacros Libros à Deo traditos fuisse credunt : nimirum, Adæ vnum ac viginti libros : Seth nouem ac viginti : Henoch triginta, Abrahæ verò decem. Nullum tamen ex his ipsi habent, vel ostendere possuut. Eadem prope verba habet Sect. 4. de Mulieribus. §. 162. Vbi Deum ita loquentem inducit:

انّا اوحينا اليك كما اوحينا الى نوح و النبيين من بعده واوحينا الى اسمعيل واسحق ويعقوب والاسباط و عيسى وايوب ويونس وهرون و سليمن واتينا داود زبورًا

Nos sanè (Alcoranum) *tibi reuelauimus*, *quemadmodum reuelauimus* (alios Sacros Libros) *Noe*, *& prophetis post eum* : *& reuelauimus Ismaeli*, *& Isaac*, *& Iacob*, *& Tribubus Israel*, *& Iesu*, *& Iob*, *& Ionæ*, *& Aroni*, *& Salomoni*, *& dedimus Dauidi Librum Psalmorum*. Sect. verò 5. de Mensa

B

ſa §.72.loquens de Iudæis,& Chriſtianis, hæc habet : ولو انّهم اقاموا التورية و الانجيل وما
أُنزل اليهم من ربّهم لاكلوا من فوقهم و من تحت ارجلهم
Quod ſi ipſi obſeruarent Pentateuchum, & Euangelium, & id quod traditum fuit illis à Domino ipſorum; certè comederent deſupra ſe, & de ſub pedibus ſuis. Id eſt, iuxta Gloſſam Gelaleddini, copioſiſſimas à Deo opes obtinerent.

Superuacaneum eſt plura ex Alcorano loca congerere, vt probetur Mahumetum ac Mahumetanos Sacrarũ Scripturarum, & præſertim Pentateuchi, & Euangelij Diuinam authoritatem admittere, & in illis veræ Religionis fundamentum conſtituere. Illud etiam cum Mahumeto, & Mahumetanis nobis conuenit, non ſolùm Prophetam, qui nouam legem Dei nomine hominibus traditurus ſit, & veterem aboliturus, indigere præcedentibus Sacrorum Librorũ vaticinijs in teſtimonium ſuæ veracitatis, vt latè probat Ahmedus filius Abdolhalimi in ſua Apologia ſuperius allegata:

gata: verum etiam Chriſtum Dominum non promulgaſſe legem ſuam Euangelicam, atque Moſaycam abrogaſſe, niſi Pentateuchi, & Prophetarum præuijs Oraculis ſuffultum. Quamobrem ea ferè omnia de Chriſti aduentu,& prædicatione Oracula in Sacris Scripturis veteris Teſtamenti admittunt, quæ nos admittimus. Id fatetur Mahumetus ipſe in Alcorano Sectione 5. de Menſa §. 50. Vbi Deum ita loquentem inducit.

و قفينا على الانبياء بعيسى ابن مريم مصدّقًا لما
بين يديه من التورية و اتيناه الانجيل فيه هدىً
ونورًا و مصدّقًا لما بين يديه من التورية و هدى
و موعظةً للمتقين وليحكم اهل الانجيل بما انزل الله
فيه ومن لم يحكم بما انزل الله فيه فاوليك هم الفاسقون

Et ſubſequi fecimus poſt Prophetas, Ieſum Filium Mariæ; qui verificauit id quod antea prædictum fuerat in Pentateucho (id eſt oſtendit, ac probauit vaticinia Pentateuchi, ſeù veteris Teſtamenti de ſe verificata fuiſſe:) *& dedimus ei Euangelium, in quo eſt directio, & lux, & confirmatio, ac*

verificatio illius, quod prædictum fuerat in Pentateucho : & directio, & exhortatio timentibus Deum. Iudicent ergo (Christiani) *qui profitentur Euangelium iuxta id quod Deus in eo manifestauit. Qui verò non iudicauerint iuxta id, quod manifestauit Deus, hi sunt præuaricantes.* Possem sexcenta alia testimonia tum ex Alcorano, tum ex Doctoribus Mahumetanis producere ad hoc ipsum comprobandum. An verò poterunt Mahumetani idem de Mahumeto, atque illius noua lege demonstrare? Hoc nunc à nobis inquirendum est.

Iactat sanè Impostor non semel in Alcorano, se in Pentateucho, & Euangelio prædictum fuisse: atque hoc tanta fiducia, vt asseclas suos hortetur ad Iudæos, & Christianos adeundos, vt eos consulant, & ab ipsis intelligant verum esse id, quod de se ipse affirmabat. Quamobrem sect. 10. de Iona. §. 93. inducit Deum ita secum loquentem.

فان كنت في شك مما انزلنا اليك فاسئل الذين يقرون

يقرون الكتاب من قبلك. *Quod si dubitatio aliqua in te suboriatur circa ea, quæ tibi reuelauimus, interroga illos, qui ante te sacra volumina legerunt.* Explicat cum cæteris Interpretibus Gelaleddinus. فاسئل الذين يقرون التوراة من قبلك فانه ثابت عندهم يخبرونك بصدقه. *Interroga eos, qui legerunt Pentateuchum ante te* (id est Iudæos, vel Christianos:) *nam hic manet integer apud eos: & docebunt te vera esse, quæ tibi reuelauimus.* Hoc idem fingit Deum præcipere asseclis suis Sect. 21. De Prophetis. ℣. 7. his verbis. وما ارسلنا من قبلك الا رجالا نوحى اليهم فسئلوا اهل الذكران كنتم لا تعلمون. *Et non misimus ante te nisi homines, quibus arcana nostra reuelauimus. Atqui interrogate professores Scriptutarum, si vos nescitis.* Explicat idem Gelaleddinus: فسئلوا العلماء فى التورية والانجيل. *Interrogate eos qui sunt periti in Pentateucho, & Euangelio.*

Verùm cum timeret Mahumetus

 (quip-

(quippe qui non omninò ſtipes eſſet) poſſe in hoc ſe mendacem deprehendi; ſententiam mutauit; ſuiſque præcepit, vt neque approbarent, neque reprobarent id quod Iudæi ex Pentateucho, & Chriſtiani ex Euangelio ipſis legiſſent. Atque ita eos commonet Sect. 29. de Aranea. ſ. 46. لاتجادلوا اهل الكتاب الا بالتى هى احسن وقولوا امنا بالذى انزل الينا وانزل اليكم والهنا والهكم واحد ونحن له مسلمون. *Ne diſputetis cũ Scripturalibus*, (ideſt Iudęis, & Chriſtianis) *niſi humanis, & modeſtis verbis, dicentes: Credimus in Librum traditum nobis, & in Libros traditos vobis: & Deus noſter, & Deus veſter eſt vnus, & nos illi deuoti ſumus*. Addit Gelaleddinus ولا تصدقوهم ولا تكذبوهم فى ذلك: *& ne illos veraces, ſed neque mendaces eſſe dicatis in hoc*. Confirmat hoc idem celeberrimus Doctor Albocharius par. 30. Alcoranicarum traditionum, his verbis: حدثنى محمد بن بشار قال حدثنا عثمان بن عمر قال اخبرنا على

علىّ بن المبارك عن يحيى بن ابن كثير عن ابي سلمة عن ابى هريرة قال كان اهل الكتاب يقرون التورية العبرانية ويفسرونها بالعربية لاهل الاسلام فقال رسول الله صَ لا تصدقوا اهل الكتاب ولا تكذبوهم و قولوا امنا بالله وما انزل الينا و ما انزل اليكم . *Narrauit mihi Mohamed filius Basciar dicens: Narrauit mihi Othman filius Homar dicens : Narrauit nobis Aly filius Almobarec, se audiuisse à Iahia filio Ebnolathir, qui audierat ab Abusalma, qui audierat ab Abuhoreira, his verbis : Legebant Iudæi Pentateuchum in idiomate Hebraico, & explicabant eum Arabicè Mahumetanis. Dixitque illis Legatus Dei Mahumetus : Ne approbetis vt vera ea, quæ legunt Iudæi, neque reprobetis ea vt falsa : sed dicite : Credimus in Deum, & in Alcoranum nostrum, & in Pentateuchum vestrum*. Ita locutus est Veterator, ne palam mendax deprehenderetur, dum anteà Iudæorum, & Christianorum Sacros Libros pro testimonio eorum, quæ de se iactabat, allegasset.

Verùm cum videret eosdem contra se suis ipsius verbis pugnare, manifestè ostendentes nihil esse in Pentateucho, nihil in Euangelio, quod ad ipsum pertineret: ad miserum subterfugium recurrit. Tàm Iudæos, quàm Christianos fraudis insimulauit, quod nimirum vaticinia, quæ in Pentateucho, & Euangelio de se, suoque aduentu scripta erant, vel sacrilegè aboleuissent, vel malignè occulerent. Nulla est ferè in Alcorano pagina, in qua hoc scelus Scripturalibus, & præsertim Iudæis non obijciat. Sect. 5. de Mensa. §. 16. ita Deum contra eos loquentem inducit: يا اهل الكتاب قد جاءكم رسولنا يبين لكم كثيرا مما كنتم تخفون من الكتاب ويعفوا عن كثير. *O Scripturales, iam venit ad vos Legatus noster* (Mahumetus) *multa vobis manifestans, ex ijs quæ abscondebatis ex Scripturis; & multa dissimulans*. Idest, non ea vobis manifestans, quia nihil profuissent ad correptionem vestram, sed tantummodo ad probrum, & confusionem vestram. Ita explicat Gelaleddinus.

dinus. Hoc idem innuit Sectione 2. de Vacca. §. 88. Vbi loquens contra Iudæos, hæc habet. ولما جاءهم كتاب من عند الله مصدقا لما معهم وكانوا من قبل يستفتحون على الذين كفروا فلما جاءهم ما عرفوا كفروا به فلعنة الله على الكافرين بيسما اشتروا به انفسهم ان يكفروا بما انزله الله بغيا ان ينزل الله من فضله على من يشا من عباده فباوا بغضب على غضب . *Poſtquā autem venit ad eos Liber* (Alcorani,) *qui verificatur à libro ipſorum* (ideſt qui conſonat Pentateucho:) *antea verò implorabant auxilium à Deo aduerſus eos, qui non credidiſſent* (Mahumeto venturo,) *poſtquam, inquam, venit ad eos ille, quem antea venturum eſſe ſciebant, noluerunt credere in illum. Verùm maledictio Dei ſuper incredulos. O pretium infelix, quo vendiderunt animas ſuas, vt abnegarent id, quod reuelauit Deus, ob inuidiam, quod Deus communicaret gratiam ſuam cui vellet de ſeruis ſuis. Iram igitur ſuper iram commeruerunt.* Senſus horum verborum eſt, iuxta Gloſſam Gelaleddini: Iudæos, & Chri-

Chriſtianos antea expectauiſſe aduentum Mahumeti, quem ex Pentateuchi, & Euangelij vaticinijs cognouerant: & imploraſſe Diuinum auxilium contra eos, qui noluiſſent credere in illum. At vbi iam præſentem viderunt, auaritia, & inuidia permotos, occultaſſe, vel deleuiſſe è ſuis libris vaticinia, quæ de ipſo extabant.

Libet hic addere traditionem, ſeu fabellam ex Albochario, par. 30. Alcoranicarum traditionum, quæ ita ſe habet.

حدثنا موسى ابن اسمعيل قال حدثنا ابراهيم قال
اخبرنا ابن شهاب عن عبيد الله ان ابن عباس
قال كيف تسألون اهل الكتاب عن شي وكتابكم
الذى انزل على رسول الله احدث تقرونه محضًا لم
يشب وقد حدثكم ان اهل الكتاب بدلوا كتاب
الله و غيروه و كتبوا بايديهم الكتاب وقالوا هو من
عند الله ليشتروا به ثمنا قليلا الا ينهاكم ما
جاءكم من العلم عن مسئلتهم لا والله ما راينا منهم رجلا
يسألكم عن الذى انزل عليكم . *Narrauit nobis*

Moyſes filius Iſmaelis dicẽs: Narrauit nobis Abra-

Abraham dicens: retulit nobis Ebnosciahab ex relatione Obeid Allah, quòd Ebnabas dixerit: Quomodò petetis à Scripturalibus (Iudæis, & Christianis) *aliquid; cum Alcoranus vester traditus Legato Dei, sit nouissimus Sacrorum Librorum, quem legitis purum putum, & nondum senuit? Et iam denunciauit vobis Mahumetus, quòd Iudæi, & Christiani immutauerunt Sacras Scripturas, & variauerunt illas, & scripserunt manibus suis Librum, dicentes: Hic est à Deo; vt lucrarentur per hoc exiguum pretium. An non detinet vos ab eo interrogando authoritas Alcorani? Numquam certè vidimus aliquem eorum, qui interrogaret vos de Alcorano vestro.* Hæc traditio manifestè pugnat contra præceptum Mahumeti in Alcorano, quo iubentur Moslemi interrogare Iudæos, & Christianos de ijs, quæ de ipso scripta sunt in Pentateucho, & Euangelio. Et nescio qua fronte Albocharius contrarium afferat in suis traditionibus dicens:

قول النبى ص لا تسألوا اهل الكتاب عن شى

Dixit

Dixit Propheta Mahumetus: Ne interrogetis Scripturales de vlla re.

Neverò gratis hanc fraudem Scripturalibus Mahumetus imposuisse videatur: duo pro se ex Sacris Libris testimonia in Alcorano adducit. Primum. Sect. 7. quę inscribitur Alaaraph. §. 149. His verbis

الذين يتبعون الرسول النبى الامى الذى يجدونه
مكتوبا عندهم فى التوراة والانجيل يامرهم بالمعروف
وينهيهم عن المنكر ويحل لهم الطيبات ويحرم عليهم
الخبايث ويضع عنهم اصرهم والاغلال التى كانت
عليهم فالذين امنوا به و عزروه و نصروه واتبعوا النور
الذى انزل معه اوليك هم المفلحون . *Qui secuti fuerint Legatum, Prophetam Idiotam, quem reperient scriptum apud se in Pentateucho, & Euangelio, præcipientem ipsis iustum, & prohibentem iniustum: concedentem res bonas, & interdicentem ipsis malas; & deponentem ab eis onus graue eorum, & vincula, quibus detinebantur: qui, inquam, crediderint in eum, & secuti fuerint lucem, quæ demissa est cum eo; & suppetias illi tulerint, & adiuuerint eum; hi erunt fortu-*

fortunati. Alterum Sect. 61. quæ inſcribitur, Ordo.§. 6. his verbis: واذ قال عيسى ابن مريم يا بنى اسرايل انى رسول الله اليكم مصدقا لما بين يدىّ من التوراة ومبشرا برسول ياتى من بعدى اسمه احمد فلما جاءهم بالبينات قالوا هو سحر مبين. *Et* (memento) *cum dixit Ieſus Filius Mariæ: O Filij Iſrael, certè ego miſſus ſum ad vos Legatus à Deo, vt verificem Pentateuchum, qui traditus fuit ante aduentum meum: & vt annunciem Legatum alium, qui venturus eſt poſt me, cuius nomen erit Ahmed. Cum verò veniſſet ad eos cum claris argumentis, dixerunt: Hic eſt manifeſtus præſtigiator*. Verùm nihil huiuſmodi vel in Pentateucho, vel in Euangelio reperitur.

Reſpondent Mahumetani, neque hæc, neque alia de Mahumeto teſtimonia in Pentateucho, & Euangelio inueniri, quia in illo à Iudæis, in hoc à Chriſtianis malignè ſublata ſunt, quemadmodum Alcoranus ipſe ſæpè teſtatur. Valdè tamen mirum eſt, ſi tam multa erant

in Sa-

in Saris Libris de Mahumeto vaticinia, hæc tantúm duo ab ipſo fuiſſe allegata.

Sed vt miſerum hoc effugium Mahumetanis omnino præcludamus; euidenter oſtendemus Sacras Scripturas, quæ hodiè apud Iudæos, & Chriſtianos repeꝛiuntur, numquam quod ad ſubſtantiam attinet, corruptas, aut mutatas fuiſſe: ſed integras omninò eſſe, & illibatas, & quales erant ante Mahumeti aduentum, quando, vt ipſemet fatetur, omni vitio, corruptioneque carebant. Porrò cum Mahumetus iaciat primum, ac præcipuum ſuperſtitionis ſuæ fundamentum ſupra Sacrorum Librroum noui, veteriſque Teſtamenti Oracula; ſi oſtenderimus, nihil eſſe in his, quod illi ſuffragetur, imò omnia eidem aduerſari; cadet illa per ſe, ruetque, penituſque exterminabitur.

Probatur integritas Sacrorum Librorum.

PRæmitto; ad hoc, vt aliquis Author dici poſſit integer, & incorruptus, non eſſe neceſſarium, vt nullum in eo erratum, vel defectus, vel nulla lectionum varietas reperiatur: alioqui nullus penè liber dici poſſet incorruptus. Et quidem non ſolum in Sacræ Scripturæ verſionibus, cuiuſcumque ſint idiomatis, errata aliquot irrepſere, ſiue ex Amanuenſium incuria, ſiue ex Interpretum minori quàm par erat, attentione, ſiue etiam inſcitia: verùm & in ipſis fontibus Hebraicis, & Græcis defectus aliquot reperiuntur. Vt enim Interpretes infallibilem Spiritus Sancti aſſiſtentiam non habuerunt, qua errare in interpretatione non poſſent: ita nec Amanuenſes, qui ex Originalibus tranſcripſere, illam habuiſſe credendi ſunt, ita vt hi quoque in aliquas mendas labi non poſſent. Hoc liquidò in Hebraico Textu agnoſcitur,

in quo

in quo illa tam celebris correctio facta fuit, quæ תִיקּוּן סוֹפְרִים, ideſt *Scribarum correctio* communiter appellatur. Additæ ſunt præterea in eodem variæ lectiones, quæ ſub vocibus כְּתִיב Kethib, & קְרִי Keri ad marginem notari ſolent: & iuxta nonnullos ad 1171. perueniunt. Has autem correctiones variaſque lectiones ex Amanuenſium erratis ortas fuiſſe non eſt dubitandum. Hoc idem in Alcorano eueniſſe certum eſt, cum & in ipſo plurimæ variæ lectiones reperiantur, quas Expoſitores Moſlemi ſolerter adnotarunt. Diſſident etiam inter ſe Alcorani Exemplaria in titulis Surarum, ſiue Sectionum, in numeris periodorum, in Commatum diſtinctionibus, & alijs huiuſmodi, quæ ſæpe notabiliter ſententiam immutant. Nec tamen propterea concedent vnquam Mahumetani Alcoranum vitiatum eſſe, vel corruptum. Certum præterea eſt, Alcoranum apud Perſas, & Sciahitas non eſſe omnino eumdem, qui apud Turcas, & cæteros

cæteros Sonnitas : sed magnum inter vtrumque, etiam in substantialibus, discrimen reperiri. Quamobrem omnia Alcorani exemplaria, quæ ex expugnata Bagdado, seu Babylone Constantinopolim allata sunt; in loco Palatij Regij recondita fuerunt, Anathematis pæna constituta ijs, qui ea legissent. Ita refert Author historiæ imperij Otthomannici præsentis status. Et nihilominus tam Sciahitæ, quàm Sonnitæ credunt se verum, & incorruptum habere Alcoranum. Porrò si in textu originario Arabico Alcorani hæc eueniunt, quid de illius versionibus in alia idiomata putandum erit?

Verùm vt ad id, quod primò proposueram regrediar, directèque Moslemis respondeam; dico falsum esse omnino, vel à Iudæis, vel à Christianis Sacros Libros Pentateuchi, & Euangelij, seu veteris, ac noui Testamenti (de his enim tantum loquitur Alcoranus,) simpliciter, & absolutè corruptos fuisse. Fateor non defuisse ex nostris aliquos, etiam

magni nominis Authores, qui vaticinia aliquot ad Christi aduentum spectantia, è veteri Testamento à Iudæis malignè sublata, vel deprauata fuisse affirmarent. Verùm à cæteris Doctoribus communiter hæc sententia, vt falsa, & Christianæ religioni nimis perniciosa, reijcitur. Nam cum vetus Testamentum sit veluti basis, & fundamentum eiusdem religionis; si hoc corruptum deprauatumque sit, vacillat, & penè corruit ista; nihilque solidi pro fide nostra firmanda relinqui videtur. Et nihilominus illi, qui contrarium asseruere, nullo modo locuti sunt, neque loqui potuerunt de corruptione vniuersali, aut substantiali; sed de vnius, aut alterius loci deprauatione, quæ in eo sita esset, quòd cum in Hebraico Textu duplex esset lectio; Iudæi eam, quæ Christianæ religioni magis fauebat omittentes, minus fauorabilem retinuerunt. Sed neque hoc verum est, cum non rarò retineant eam lectionem, quæ magis Fidei nostræ fauet, & oppositam à Textu reijciant. Quod verò ijdem Iu-

dæi

dæi in odium Christi & Christianorum simul conspirauerint, & dolo malo vel vnam tantùm Sacrorum voluminum periodum corruperint, ab omni prorsus veritate, & verosimilitudine abhorret: imò nullo modo id fieri potuisse, inferius patebit. Multo verò minus concedimus corruptum, aut deprauatum fuisse nouum Testamentum à Christianis, vt deblaterat Mahumetus, ne ea, quæ de ipsius aduentu in illo prædicebantur, apparerent. Porrò, vt res euidentior fiat, afferam hic argumenta, quibus probetur neque à Iudæis, neque à Christianis potuisse Sacros Libros vniuersaliter, aut substantialiter deprauari.

Primũ ac præcipuũ argumentum est, Diuina prouidentia, ad quam spectat legem suam inter homines conseruare vnà cum ijs libris, qui ad veram Dei agnitionem, cultumque legitimum sunt necessarij, & quibus veram à falsa religione dignoscere possimus: alioquin omnia erunt confusa, incerta, ac tenebris plena. Quin & pro Mahumetanis ipsis res

malè agetur : nam cum hi legem ac sectam suam (licet falsò) Pentateuchi, & Euangelij Oraculis stabilire se putent; si hæc deprauata sint, ac proindè fide careant; Religionis suæ veritatem nullo modo ostendere poterunt, vel comprobare. Neque satis est si dicant, extare Alcoranum: nam Alcoranus est in hac controuersia pars; neque potest in propria causa esse testis vel iudex, nisi aut mendax, aut suspiciosus. Idemque dicendum esset de Euangelio, nisi testimonium Pentateuchi, & Prophetarum præcedentium posset proferre.

Secundũ argumentũ est, accuratissima diligentia, ac vigilantia, qua Hebræi veteris Testamenti, Christiani verò tùm noui, tùm veteris libros semper custodierunt. Incredibile est quantum hac in re illi semper fuerint accurati, etiam ante ortum Mahumeti. Non solum libros omnes, & capita librorum, sed etiam periodos, dictiones, characteres, & apices in Sacris Biblijs enumerauere. Insuper adnotarunt, quoties quælibet dictio,

ctio, & qua forma in ijsdem scripta reperiatur. Tantam verò, ac tam exactam curam in Sacris Codicibus exscribendis adhibent, vt in superstitionem degenerare videantur. Viginti de hoc præcepta enumerat R. Moyses in tractatu de lib. Leg. cap. 10. Inter quæ decimum est, vt ab homine Hæretico, vel profano exscribi non possint. Vndecimum, vt scriptor ita attentus sit, dum aliquod ex Dei nominibus exarat; vt si eo tempore à Rege Israelis salutetur, salutem illi reddere non debeat. Duodecimum, & decimum tertium, & decimum quartum, ac decimum sextum; vt si in scribendo literula vlla per incuriam vel addatur, vel detrahatur: vel si vnus character ab alio nimis distet, vel eidem plus iusto adhæreat; totus liber profanus habeatur. Vix etiam credi potest, quanta religione Sacra volumina in Synagogis suis asseruent, quantaque reuerentia manus illis admoueant: ita vt, si fortuito aliquo casu in terram decidant, id tamquam flagitium aliquod, aut scelus ieiunio expiandum

decernant. Multò verò maior, licet ab omni superstitione immunis, est, semperque fuit ab ipso Apostolorum tempore Christianorum cura in Sacris Scripturis, & præsertim Euangelijs asseruandis, & venerandis. Non enim solum in Ecclesijs, sed etiam in priuatis domibus illas habere perpetuò consueuerunt. Et cum sæpè ab Idololatris eas depromere, sibique tradere iuberentur; bonorum potius, vitæque iacturam facere, quàm sancta canibus dare eligebant. Mos etiam semper fuit, quotidiè in publicis Conuentibus, dum Sacra celebrarentur, easdem populo legere: ad quod munus peculiaris Ministrorum ordo, qui Lectores dicuntur, institutus est, ad quos spectat, legere in Ecclesia libros veteris, ac noui Testamenti.

Tertium est, à primo vsque Christianæ religionis seculo Sacras Scripturas per vniuersas terrarum orbis prouincias ac nationes vulgatas fuisse, easque in omnium propè gentium linguas ex Hebraicis, Græcisque fontibus fuisse translatas: & præ-

& præterea fontes ipsos, tum Hebræorum, tum Christianorum opera ad omnes æquè nationes promanasse. Sanctus Augustinus lib 2. de Doctrina Christiana. cap. 5. affirmat, Sacros Libros per varias Interpretum linguas longè lateque diffusos fuisse. Et tract. in Psalm. 105. scribit, *Magnum Dei beneficium fuisse, qui Scripturas suas in multis linguis esse voluit*. Theodoretus lib. 5. de Curan. Græcor. affect. *testatur vniuersam faciem terræ, quantacumque Soli subijcitur, eiusmodi verborum* (nempè Sacrarum Scripturarum) *plenam iam esse*. Et quidem vetus Testamentum asserit suo tempore *versum iam fuisse in idioma Romanum, Persicum, Ægyptiacum, Indicum, Armenum, Scyticum, Sauromaticum; vno verbo, in omnium gentium linguas*. Viuebat hic Author anno Christi 450. centesimo circiter anno ante natum Mahumetum. Sanctus Ioannes Chrysostumus in Ioan. cap. 1. Hom. 1. Meminit versionum Syriacæ, Ægyptiacæ, Persicæ, Æthiopicę, & aliarum. S. Hieronimus

præfat. in Euan. ad Damasum, *Sacram Scripturam in variarum gentium linguas translatam esse* testatur. Floruerunt hi omnes longè antè aduentum Mahumeti. Reperiuntur hodie hæ fere omnes versiones, & aliæ præterea æquè antiquæ, vt Arabica, Cophtica, Samaritana, & plures tam Græcę, quam Latinæ, quas hic non est otium recensere: Tam multæ igitur Sacrorum Librorum translationes, præter originaria exemplaria innumera, tot tamque varijs linguis ab omnibus propè terrarum orbis gẽtibus confectæ, quamquam inter se, propter idiomatum proprietatem, verbis differant; in substantia tamen, & in ijs, quæ ad religionis, fideique dogmata, ad morum regulam, & ad historiæ veritatem pertinent, omnes conueniunt: quibus in rebus euidés est Sacras Scripturas non fuisse corruptas: Verúm etiamsi aliqua harum versionum defectum aliquem, vel errorem substantialem contineret, id tamen Sacrorum voluminum integritati nullum inferret præiudicium: huiusmodi

di enim defectus, ex totaliarum versionum, & ex originalium Textuum collatione facillimè deprehenderetur. Huc accedit, quòd licet aliqua particularis interpretatio vitiosa esset, & corrupta; non tamen propter illam dici possent Sacræ Scripturæ corruptæ, cum receptæ versiones, & originalia illi aduersarentur: alioqui Alcoranus etiam corruptus, imò corruptissimus dicendus esset, cum multi illum pessimè descripserint, vel in alias linguas conuerterint. Liberum est cuilibet vel ignarissimo Interpretem agere; neque tamen cuiuslibet interpretatio fidem facit, sed illa tantum, quæ Originali suo consona, communibus Doctorum calculis approbata fuerit, & ab Ecclesia recepta, vel non reiecta.

Quartum est; neque causas, neque tempus; neque Authores corruptionis huiusmodi posse assignari. Cur enim Iudæi Testamentum vetus corrumperent? In odium, inquiunt, Christi, & Christianorum, ne ea, quæ illis fauebant, apparerent. Atqui si res rectè perpendatur, hoc

hoc ſine aperta calumnia dici non poteſt: Primò enim in Hebraico Textu non ſolùm reperiuntur hodie vaticinia illa omnia, quæ in nouo teſtamento à Chriſto Domino, eiuſque Diſcipulis allegantur: verùm & alia multa extant; & vtraque interdum ob proprietatem Hebraicæ linguæ clariora, & efficaciora ibi ſunt, quam in ipſa latina Vulgata. Neque dubitare aliquis poteſt, quin ſi Hebræi tantum ſcelus perpetrare voluiſſent, hæc etiam, & multo maiori cum ratione ſuſtuliſſent. Deinde ſi vaticinia de Chriſto obſcurare, vel abradere decreuiſſent: clariora, & ea, quæ minus negari poſſent, occuluiſſent; ex quibus tamen aliquod hodie in Euangelijs, libriſque Apoſtolicis, vel in primis Chriſtianæ religionis Aſſeclis, inter quos erant Hebræi doctiſſimi, reperiretur. At nihil tale vſquam inuenitur: & conſonant omninò in his vaticinijs vetus, nouumque Teſtamentum. Nec minor Mahumetanorum inſania eſt, dum Iudæos Pentateuchum, Chriſtianos vero Euangelium

gelium corrupisse audacter affirmant, quò vaticinia, quæ in ijs de Mahumeto, eiusque Secta scripta erant, abolerent. Nam tam Pentateuchus, quàm Euangelium, cæterique Sacri libri sunt hoc tempore prorsus ijdem, qui erant ante aduentum Mahumeti, quod 2. & 3. argumento iam allato manifestè probatur: & multò manifestius euincitur, quia multi hodiè extant Codices, præsertim Hebraici, veteris Testamenti, quorum antiquitas ortum Mahumeti lòngè superat; & tamen cum modernis Codicibus omnino conueniunt. Quod si vel in his, vel in alijs Codicibus, aut Interpretationibus est aliquod discrimen, qualecunque illud sit, nihil ad Mahumetum, vel ad eius Sectam pertinet, sed ex Amanuensium, vel Interpretum minori attẽtione quàm par est, contigisse cognoscitur.

Quæ porrò gens tam barbara, atque impia reperitur, quæ publico communique assensu, ad corrumpendos violandosque Libros illos conueniat, quos religionis, regnique sui fundamenta, ac ba-

ses

ses agnoscit, & veluti Sacrosanctos veneratur? Essent ne vnquam adeò stulti, amentesque Mahumetani, vt vniuersi conuenirent in ijs ex Alcorano abradendis, quæ Christi Diuinitati, Christianæque religioni fauere; vel Prophetæ suo, eiusque Sectæ aduersari arbitrarentur? Et quidem plura sunt huiusmodi in Alcorano. Nunquam hoc mihi persuadebo. Cur ergo adeo stultos, atque impios Christianos ac Iudæos facere ipsi volunt, vt in odium Mahumeti, & ad illius memoriam abolendam, scripturas illas communi conspiratione deprauarent, quas vt potè à Deo ipso traditas, adeò reuerentur, & quodamodo adorant, & prò quibus tuendis tot hominum millia vitam cum sanguine profudere?

Conuenit deinde corruptionis huius tempus assignare, quod sanè ante Christi aduentum esse non potuit, cum nulla tum fuerit causa ex superius assignatis; Christi scilicet ipsius (& multo minus Mahumeti) memoriæ abolendæ cupiditas. Huc accedit, quod si Iudæi hoc

scelus

ſcelus perpetraſſent, neque Chriſtus, neque Apoſtoli ab illis incuſandis abſtinuiſſent, quemadmodum cætera eorum peccata non tacuere. Atqui non ſolùm hoc non fecerunt, ſed oppoſitum potius docuere, dum ſæpe ad Sacrarum Scripturarum teſtimonium Iudæos, & præſertim ſapientiores, prouocabant, ipſique earumdem authoritate vtebantur. Neque inuenimus eos aliquid vnquam ex veteri Teſtamento allegaſſe, quod vel totidem verbis, vel ſaltem eadem ſententia in eo non exiſtat. Sed neque poſt Chriſti aduentum potuerunt Sacra Volumina corrumpi, cum iam in manibus Apoſtolorum, aliorumque ſine numero, qui à Iudaiſmo ad Chriſtianam fidem tranſierant, aſſeruarentur: hi namque ſacrilegum Iudæorum facinus detexiſſent. Erant præterea Iudæi per totum orbem diſſeminati, & non ſolum in Synagogis, ſed in priuatis quoque domibus libros à Deo traditos habebant: itaut impoſſibile omninò ſit eos omnes potuiſſe conuenire in iјs propter Chriſti odium

cor-

corrumpendis. Loquendo autem de nouo Teſtamento, nullo modo potuit à Chriſtianis ante Mahumeti aduentum in, odium eiuſdem Mahumeti deprauari, ob iam dictas rationes. Neque dici poteſt illud à Iudæis vitiatum fuiſſe. Primò quia vulgatum iam erat, ac ſparſum per omnes gentes, in quibus ab Apoſtolis, & eorum diſcipulis prædicatum fuerat. Deinde quia ea potius ipſi abraſiſſent, quæ ad Chriſti gloriam ſpectabant, non quæ ad vaticinia de Mahumeto, qui Chriſtianæ Religioni tantam cladem erat illaturus. Neque demum dici poteſt, poſt Mahumeti aduentum corruptionem huiuſmodi factam fuiſſe, ob ſupra allatas, & infra afferendas rationes.

Demum ſi de Authoribus huius corruptionis agatur, luculentius agnoſcetur nullo modo fieri potuiſſe. Neque enim dici poteſt vnum, vel duos, vel paucos aliquos ſingulares viros ad hoc conueniſſe: ſed cogimur aſſerere, Iudæos omnes ad Pentateuchum deprauandum, omneſque Chriſtianos ad corrumpendum Euan-

Euangelium vnanimi consensu conspirasse; quo nihil absurdius, nihilque incredibilius dici potest, vel etiam cogitari. Nam si aliqui tantum hoc fecissent (quod sanè non negamus fieri potuisse) statim ab alijs omnibus deprehensi fuissent. Nec poterant hi pauci vniuersum terrarum orbem preuagari, atque omnes Iudæorum Synagogas, domosque penetrare; omnes Christianorum Ecclesias, atque ædes priuatas peruadere: vt omnes Pentateuchos, omnia Euangelia, õnes Sacros libros tot idiomatibus exscriptos, in tam multis doctissimorum virorum Commentarijs, Glossisque insertos corrumperent, quò ex ijs Christi, vel Mahumeti nomen, & memoriam abolerent. Multi saltem Sacrarum Scripturarum Codices integri, illibatique remansissent, è quibus hodiè procul dubio aliqui reperirentur. Et hoc euenisset, etiamsi non pauci aliqui, sed plerique, imò omnes (paucis exceptis,) Iudæi, & Christiani tantam impietatem moliti fuissent. Et nihilominus videmus hodiè

Codi-

Codices omnes cuiusuis idiomatis inter se, & cum alijs esse vniformes, atque easdem res in substantia continere, cum tamen nihil in ijs de Mahumeto legatur.

Eò accedit, non solum difficile, sed etiam impossibile omninò esse, vt in eadem sententia ac voluntate, in re de sua natura mala & illicita conueniant plures nationes inter se moribus, genio, lege, religione aduersæ, aut diuersæ; cuiusmodi sunt Christiani, & Hebræi, Latini, & Græci, Orientales, & Occidentales. Vnica dictio addita á Latinis in Symbolo Fidei non ad aliquid de veritate detrahendum, sed ad eamdem veritatem magis explicandam, tam magnum inter eos, & Græcos peperit odiũ, ac dissidium, vt quantumuis pluries Græci in generalibus Concilijs additionem illam approbauerint, adhuc tamen inter eos, & Latinos scissura perseueret.

Sed est aliquid maius, ac mirabilius, quod se nobis in hoc argumento considerandum proponit. Quanta olim Arianorum multitudo, quanta potentia fuerit

nemo

nemo eſt qui ignoret. Mahumetani ipſi Chronologi de Ariana Secta, eiuſque numero ac viribus mentionem faciunt, quemadmodum etiam de Concilio Niceno, alijſque Concilijs œcumenicis ad Arianam hæreſin comprimendam celebratis. Quamuis verò Imperatorum fauore & authoritate Ariani ita inualuiſſent, vt triumphare iam de Orthodoxa fide viderentur: nunquam tamen auſi ſunt aliquid vel minimum eorum ex Euangelio, alijſue Sacris Scripturis tollere, vel immutare, quod Chriſti Diuinitatem, quam ipſi impugnabant, demonſtraret. Si ergo eo tempore, quo totus penè Orbis Arianus erat, ipſique Imperatores pro viribus Arianam hæreſin propugnabant, nulla potuit fieri corruptio in ſacris Scripturis ad obſcurandam Chriſti Diuinitatem; quomodo facta fuerit, aut fieri pouerit ad occulendas, vel abolendas prędictiones de Mahumeto, eo præſertim tempore, cum Mahumeti nomen vix extra Meccã, & Medinã audiretur? Porrò etiamſi daremus Chri-

ſtianos, & Iudæos illarum Vrbium aliquid Mahumeti cauſa in ſacris voluminibus corrupiſſe ; poterantne hi pauci cæteros omnes terrarum orbis Chriſtianos, vel Iudæos in ſuum ſcelus pertrahere?

Hoc porrò argumentum eò magis Moſlemos vrget, quò Mahumetus ipſe non ſemel in Alcorano fatetur Pentateuchũ, & Euangelium, cæteroſque ſacros libros à Iudæis & Chriſtianis deprauatos non fuiſſe, niſi poſtquam ſe ſe Prophetam cæpit venditare. Ita Sura 98. de Demonſtratione, in ipſo initio legimus.

لم يكن الذين كفروا من اهل الكتاب والمشركين
منفكين حتى تاتيهم البينة رسول من اللـه يتلو
صحفا مطهرة فيها كتب قيمة وما تفرق الذين اوتوا
الكتاب الا من بعد جاءتهم البينـــــــــــة

Illi, qui credere noluerunt ex Iudæis & Chriſtianis, & Idololatris, non diſceſſerunt, donec venit ad eos demonſtratio, nempè Legatus à Deo, qui legeret Codices purificatos, in quibus erant Scripturæ rectæ: neque diuiſi ſunt ij, quibus datæ ſunt Sacræ Scripturæ, *niſi*

nisi postquam venit ad eos demonstratio. Hæc verba aliquanto obſcuriora, ita explicat Gelaleddinus. لم تكن الذين كفروا من اهل الكتاب والمشركين زايلين عمّا هم عليه حتى اتاهم الحجة الواضحة وهى محمّد رسول من اللـه يتلو صحفا مطهّرة من الباطل فيها احكام مكتوبة اى يتلو مضمون ذلك وهو القران وما تفرق فى الايمان بمحمد الذين اوتوا الكتاب الا بعد ما جاتهم البينة وهو محمد او القران وقبل مجيئه من كانوا مجتمعين على الايمان به اذ جاء محسده من كفر به منهم *Qui noluerunt credere* (in Mahumetum) *Iudæi, Christiani, & Ethnici, non diſceſſerunt ab ea Religione, quam profitebantur, donec venit ad eos Mahumetus Legatus à Deo, recitans Codices purgatos ab erroribus, nimirum Alcoranum, in quo illi continentur. Neque diuiſi ſunt, ſeu diſceßerunt à fide in Mahumetum illi, quibus datæ ſunt Sacræ Scripturæ, niſi poſtquam venit ad eos Mahumetus cum Alcorano: & ante aduentum eius erant concordes in credendo in eum cum veniſſet: Sed ob inuidiam noluerunt poſtea credere in eum.* Itaque vſque ad Mahu-

meti aduentum, Iudæi, & Christiani Sacras Scripturas non corruperant, saltem in ea parte, in qua de illius aduentu vaticinia continebantur, dum adeò vniformiter, & constanter credebant, & sperabant illum esse venturum. Illud verò manifestum est mendacium, quod Gelaleddinus ait, illas fuisse tales, quales continebat Alcoranus: nam cum hodiè sint eædem, quæ erant antequam Alcoranus vulgaretur, vt supra demonstratum est, videmus nihilominus Alcoranum eas non solum diuersa, sed sæpè aduersa ratione referre, ab ijs, quæ nunc sunt. Sed impudentius mendacium est asserere Iudæos, & Christianos credidisse vniformiter in Mahumetum venturum. Certum est, magnam, imò maximam, & præcipuam Iudæorum, & Christianorum partem nihil prorsus de Mahumeto sciuisse, nisi post plures annos ab illius morte. Et hodiè etiam multi, imò plerique ex his, Mahumeti tantùm nomen, non ex Sacris Literis, sed ex fama nouerunt. Præterea dum Mahume-

tus

tus toties affirmat in Alcorano, necessariò credendum esse in Pentateuchum, & Euangelium, & præcipit Iudæis, vt iuxtà Pentateuchum, Christianis autem, vt iuxta Euangelium res suas iudicent, Mahumetanis verò, vt simul cum Alcorano vtrumque recipiant, ac venerentur; & toties vtrumque laudat, & commendat tamquam duces veritatis, lucernas illuminantes, & vias rectas ad salutem: supponit non solùm hos Libros extare, sed etiam integros esse, & incorruptos. Nec poterat loqui de alio Pentateucho, vel Euangelio, nisi de ijs, quos Iudæi, & Christiani tunc habebant: nempè de Pentateucho illo, qui à Moyse scriptus fuit: & de Euangelio illo, quod quatuor Euangelistæ, Matthæus scilicet, Marcus, Lucas, & Ioannes scripsere. Nec Doctores ipsi Mahumetani aliū Pentateuchum, vel aliud Euangelium agnoscunt. Et quidem quod ad Pentateuchum attinet, dubium nullum esse potest, cum Alcoranus ipse Moysi illum tribuat. De Euangelio autem ita scribit

Aly Abulhasanus filius Alhoseini Masaudiensis : وان المسيح مَرَّ ببحيرة الطبرية
وعليها اناس من الصيادين والقصارين فدعاهم الى
الله وقال لهم اتبعوني تصيدون البشر فاتبعه ثلاثة
من الصيادين وهم بنوا زبدى واثناعشر من
القصارين وقد ذكر متى ويوحنا ومرقوس ولوقا
وهم الحواريون الأربعة الذين نقلوا الانجيل والفوا خبر
المسيح وما كان من مولده وكيف عمده يحيى
بن زكريا وهو يحيى المعمدى وما فعل من العجايب
واتى من المعجزات وما ناله من اليهود الى ان رفعه
الله اليه وهو ابن ثلاثة وثلاثين سنة وفى الانجيل خطب
طويل فى امر المسيح ومريم ويوسف النجار اعرضنا عن
ذلك لان الله تعالى لم يخبر بشى من ذلك فى
كتابه ولا خبر به محمد نبيه صم

Transiuit Christus iuxta Mare Tyberiadis, vbi erant aliquot piscatores, & fullones, vocauitq; illos ad Deum, & ait: Venite post me, & piscabimini homines. Secuti sunt eum tres ex piscatoribus, qui erant filij Zebedei; & duodecim ex fullonibus. Inter hos nominantur Matthaus, & Ioannes, & Marcus, & Lu-

& Lucas: Suntque illi quatuor Apoſtoli, qui ſcripſerunt Euãgelium,& Hiſtorias de Chriſto, & de eo quod ad illius ortum ſpectat, & illius Baptiſmum per Ioannem filium Zachariæ, cognomine Baptiſtam: itemque de miraculis, ac prodigijs illius, & de eo quod pertulit à Iudæis, donec Deus eleuauit illum ad ſe in Cælum, cum eſſet annorum triginta ac trium. Fit autem in Euangelio prolixa narratio eorum, quæ ſpectant ad Chriſtum, & Mariam, & Ioſephum fabrum lignarium. Nos tamen ab illis recedimus, quia nullam de eis mentionem facit Deus in libro ſuo, neque Propheta eius Mahũetus. Nihil refert quod Mahumetus nullã faciat mentionẽ de ijs, quæ habẽtur in Euangelio, vel ſaltem non omnia cõmemoret, vel etiam aliqua neget. Imò hinc manifeſtius apparet falſitas Alcorani, cũ vel taceat, vel neget ea, quæ ipſemet implicitè fatetur, dum Euangelium, quo ante ſuum aduentum Chriſtiani vtebantur, toties cum laude commemorat, & illud ſit hoc ipſum, quo ſemper Chriſtiani vſi ſunt, vt ſuperius probatum eſt. Præterea Iſmael filius Aly in ſua

hiſtoria loquens de Chriſtianorum gente, hæc habet. و امّا الانجيل فهو كتاب يتضمّن اخبار المسيح عم من ولادته الى وقت خروجه مـن هذا العالم كتبه اربعة نفر من اصحابه وهم متّى كتبـه بفلسطين بالعبرانيـة و مرقس كتبـه ببلاد الروم باللغة الرومية ولوقا كتبه بالاسكندرية باللغـة اليونانية ويوحنا كتبه بافسس باللغة اليونانيـة ايضـا. *Euangelium liber eſt, qui geſta Chriſti continet ab eius ortu, vſque ad exitum ex hoc mundo. Scriptum fuit à quatuor viris ex ijs, qui eum ſequebantur: fuerunt autem Matthæus, qui ſcripſit illud in Paleſtina idiomate Hebraico: Marcus, qui ſcripſit illud in regione Romanorum lingua Romana: Lucas, qui ſcripſit illud Alexandriæ idiomate Græco: & Ioannes, qui ſcripſit illud Epheſi item Græcè.* Præterea Ahmedus filius Addolhalimi idem confirmat in ſua Apologia his verbis. المسيح تكلّم بالعبرانية وترجـم عنه بلغة اخرى كما الفوا احد الاناجيل باليونانية والاخرى بالعربانيـة الاخرى بالرومية وواحد بقى عبرانيـا

Chri-

Christus Hebraicè locutus est; eius autem sermo in alias linguas translatus fuit. Vnum enim ex Euangelijs Græcè: aliud Syriacè: aliud Latinè scriptum fuit: vnum autem remansit Hebraicum. Fallitur in eo quod putat, vnum ex Euangelijs Hebraicè, aliud verò Syriacè scriptum fuisse. Verùm hoc parui refert. Accedit his duobus tertius Alsciaher Settanius, quem citat Ebnosahidus Mogrebinus, in eo quod de Christo scripsit, in hæc verba.

ثم ان اربعة من الحواريين وهم متى ولوقا و مرقس و يوحنا اجتمعوا وجمع كل واحد منهم انجيلا و خاتمة انجيل متى ان المسيح قال اني ارسلتكم الى الامم كما ارسلني ربى اليكم فاذهبوا وادعوا الامم باسم الاب و الابن وروح القدس *Quattuor ex Apostolis, scilicet Matthæus, Lucas, Marcus, & Ioannes simul conuenere: & quilibet eorũ collegit Euangelium. Vltima autem verba in Euangelio Matthæi sunt huiusmodi. Dixit Christus Apostolis: Ego mitto vos ad gentes, sicut misit me Dominus meus ad vos: Ite ergo, & vocate gentes in nomine Patris, & Fi-*

& Filij, & Spiritus Sancti. Nescio vtrum ex malitia scriptum sit ربّى Rabbì: *Dominus meus*: pro ابى Abì, *Pater meus*: & relicta fuerint verba: *Baptizantes eos*.

Nullum aliud proferunt, neque proferre possunt Moslemi Euangelium, præter hæc quatuor, seu præter hoc vnum à quatuor Euangelistis scriptum. Quamuis enim alia ab Hæreticis Euangelia cōficta fuerint, nullum tamen ex ijs fuit ab Ecclesia Christiana receptum, id quod Mahumetanos ipsos minimè latet: nam Ahmedus Ebnedrisus meminit cuiusdam Euangelij, præter illa quatuor, quod ipsemet agnoscit, & fatetur spurium, & apocryphum: de quo ita scribit:
الانجيل الخامس يسمّى انجيل الصبوة ذكر فيه الاشياء التى صدرت من المسيح عَم فى حال طفوليته ينسب لبطرس عن مريم عَم وفيه زيادة ونقصان ومشاهير معجزاته فيذكر فيه قدوم المسيح عَم وامه رضى الله عنها ويوسف النجار رضى اللـه عنه الى صعيد مصر ثمّ عودته الى ناصراة. *Quintum Euangelium illud*

illud est, quod inscribitur, de Infantia; in quo enarratur id quod pertinet ad infantiam Christi. Petro tribuitur, qui illud scripsit ex relatione Mariæ Sa: Me: Multa in eo abundant, multa desunt: & referuntur ibi mirabilia, quæ operatus est Christus (Infans: *) & aduentus eius cum Matre sua, & Ioseph Carpentario in Thebaidem Ægypti, & reditus illius in Nazaret.* Huius Euangelij de Saluatoris Infantia, multi etiam ex nostris meminere, & tamquam apocryphum semper fuit ab Ecclesia reiectum. Neque possunt eo, vel alijs huiusmodi Euangelijs Moslemi vti contra nos: quamadmodum neque nos contra Moslemos, Alcorano, qui scriptus est à Mosailma, vel alijs æmulis Mahumeti pugnamus, ad euertendũ Alcoranum ipsius Mahumeti. Quamuis enim huiusmodi Alcorani, quos Moslemi spurios censent, ab aliquibus, imò à plurimis recepti fuerint: nunquam tamen communi Mahumetanorum consensu sunt approbati.

Verùm neq; hæc Euangelia apocrypha quid-

quidquã Mahumetum, vel Mahumetanos iuuãt, cum in illis ne minima quidẽ mentio Mahumeti, vel illius Sectæ reperiatur.

Argumenta Mahumetanorum contra Integritatem Sacrarum Scripturarum.

NVllius propè ſunt momenti ea, quæ Moſlemi proferunt ad probandum Sacras Scripturas fuiſſe corruptas.

Primum Argumentum allatum ab Iſmaele filio Aly in principio ſuæ Hiſtoriæ, eſt: Diſſenſio inter Pentateuchum Hebraicum, Græcum, & Samaritanum in numero annorum à creatione Adam vſque ad Abraham: *Nam* (inquit ille) *Pentateuchus Samaritanus ponit ab Adam vſque ad Diluuium annos tantum mille trecentos ſexaginta ſeptem. Hebraicus verò mille quingentos quinquaginta ſex; Inter Diluuium verò & ortum Abrahæ ducentos nonaginta duos. Summa autem annorum huius Pentateuchi deficit à ſumma Penta-*

teuchi

teuchi Græci mille quadrigentis septuaginta quinque annis. Probat deinde computum annorum Pentateuchi Samaritani non posse subsistere, quia ex eo sequeretur, Noë vixisse simul cum Adam supra ducentos annos, quod nemo vnquam dixit. Computum etiam Hebraicum conuincit esse falsum, quia ex eo sequeretur Noë vixisse simul cum Abraham quinquaginta, & octo annos: quod item est absurdum. Existimat autem Author, malignè ab Hebræis ita numerum annorum decurtatum fuisse in odium Christi, quem cum Sacræ Scripturæ in nouissimo tempore venturum esse prædixissent; ita annis abbreuiatis, non in nouissimo tempore, sed potius in medio aduenisse probaretur (posito quod iuxta communiorem opinionem tota mundi ætas septem millium annorum futura sit) & per hoc non verus Messias, sed falsus esse demonstraretur. Laudat deinde Author computum Pentateuchi Græci, asserens eo vsos fuisse historicos veraciores: nihilque in eo absurdi aut absoni, ratione tem-

poris

poris ab orbe condito contineri.

Verùm licèt daremus Ismaëli, *Samaritic*um Textum non solum in annorum computo, sed in alijs quoque grauioribus rebus esse vitiatum; nihil faceret contra nos: cum huiusmodi Pentateuchum Christiana Ecclesia nunquam vt legitimum approbasse legatur. Quod verò attinet ad varietatem illam computi annorum in his tribus Pentateuchis; quorum tamen exemplaria in hac varietate non semper inter se conueniunt: dicimus id non multum ad Pentateuchi substantiam referre, neque per hoc illius integritatem diminui. Norunt omnes, & experientia quotidiè docet, quàm facilè in numeris, sine magno, & sæpe sine vllo veritatis dispendio, à librarijs peccetur. Quamobrem tutò asserere possumus, illum esse verum numerum, qui magis ad Chronologicam historiæ veritatem accedit: cæteros Amanuensium lapsus esse. Conati quidem sunt nonnulli numeros annorum Pentateuchi Hebraici & Græci inter se concilia-

liare: sed irrito conatu, & adhuc sub Iudice lis est. Debet tamen stare victoria pro Textu Hebraico, vt potè primigenio, cum quo etiam latinus Textus, quo Sancta Romana Ecclesia vtitur, concordat.

Quod verò obijciat Ismaël, absurdum esse asserere, quòd Noë vixerit aliquot annos vna cum Abraham: respondemus, ipsi fortasse absurdum videri: nihil tamen repugnat hoc factum fuisse. Verùm non est nunc mihi ocium in hac quæstione immorandi. Illud verò ridiculum, quod existimet Iudæos numerum annorum concidisse in odium Christi, vt appareret illum non venisse in fine temporum iuxta Sacrarum Scripturarum Oracula, ac proinde non fuisse verum Messiam. Primò enim non septem, sed sex millia annorum mundum perseueraturum, est communis Hebræoru m opinio ex traditione Scholæ Eliæ. Quamobrem etiam si Christus in principio quinti millennarij aduenisset, poterat nihilominus illud vltimum tempus

appel-

appellari. Secundò, nihil vetat quin vltimi temporis, vel nouiſſimorum dierum nomine, non vltimum tempus mundi, ſed ſupremos Hebraici Regni dies intelligamus: hoc enim per Chriſti aduentum auferendum erat, ac deſtruendum, quemadmodum videmus factum. Itaque nulla fuit cauſa, cur Iudæi ita computum annorum in Pentateucho poſt Chriſti aduentum corrumperent: ſed neque hoc facere potuerunt, vt ſuperius certis argumentis demonſtrauimus. Quid quid autem ſit, nihil hoc pertinet ad Mahumetum, vel ad Sectam illius: neque apparet, vllam in hac annorum varietate potuiſſe interuenire malitiam.

Secundum Argumentum eſt Authoris libri تاييد الملة, ideſt Confirmatio Religionis: quo probatur, Pentateuchum eſſe corruptum: & eſt huiuſmodi. *Pentateuchus eſt Verbum Dei: Verbum autem Dei eſt æternum. At in Pentateucho, qui nunc extat, plura ſunt, quæ continent res no-*

uas,

uas, ac recentes: Ergo hic Pentateuchus corruptus est, ac deprauatus. Hoc argumentum meretur potiùs risum, quàm responsum: & posset retorqueri hoc modo contra Authorem: Alcoranus continet multas narrationes recentes, & præsertim ea, quæ in dies Mahumeto accidebant: & prætereà fabulas multas ex Thalmud, & Rabbinis petitas: Ergo Alcoranus non est verbum Dei, sed liber corruptus, ac deprauatus. Hoc autem nemo Mahumetanorum admittet.

Tertium Argumentum est eiusdem Authoris in hunc modum: *Deus abstulit Spiritum Prophetiæ à Moyse, & dedit eum Iosue filio Nun. Prætereà Moyses peccauit in educendo aquam de Petra; quamobrem meruit iram Dei, & priuationem Spiritus Prophetiæ.* Concludit Author ratiocinationem suam his verbis:
و فى هذا لقول مقنع و كفاية فتدبره فانّه من
اكبر الحج عليهم . *Hoc autem argumentum omninò probat, & conuincit: & tu poteris*

illum perpendere , est enim ex validissimis demonstrationibus contra Iudæos. Admiratione dignum est acumen Chrysippæum huius Authoris; quasi verò repugnet Spiritus Prophetiæ in eo, qui aliquod peccatum, quemadmodum Moyses, imprudenter admisit. Pessimè faciunt Moslemi, dum Mahumetum tamquam Prophetam venerantur, qui toties, vt ipsi fatentur, & ex Alcorano constat, grauissimè peccauit. Argumentum tamen Authoris probat potiùs Pentateuchum non esse librum Diuinum, quàm fuisse corruptum. Quod verò Deus abstulerit à Moyse Spirirum prophetiæ, & dederit Iosue filio Nun, est merum figmentum: nihil enim huiusmodi habemus in Pentateucho. Sed etiamsi hoc verum esset, id tamen contigisset post scriptum à Moyse Pentateuchum: præsertim cum Mahumetani credant totum Pentateuchum traditum simul Moysi à Deo.

Quartum Argumentum eiusdem Authoris est, quia *Pentateuchus, quem nunc habemus, indignus est qui habeat Deum Autho-*

authorem : continet enim plurimas superstitiones, & vanitates, vt patet Cap. 13. Leuitici, vbi agitur de purgatione leprosorum : & alibi plurimis in locis. Nihil verò in eo legitur, quod pertineat ad res æternas, vt ad Paradisum, ad Gehennam, ad Extremum Iudicium, sed omnia quæ sunt in eo, res terrenas, & temporales respiciunt. Hoc Argumentum videtur aliquid ponderis habere : facilè tamen respondetur, quasdam in Pentateucho videri superstitiones, quæ tamen sunt mysteria, & oracula cæleſtia : & ita omnes tàm Iudæi, quàm Chriſtiani semper vt talia illa agnouerunt. Neque inter Mahumetanos quidem vllum hactenùs legi, vel audiui, qui de Pentateucho tàm indignè, impièque loqueretur. Porrò quod Pentateuchus de rebus spiritualibus, & æternis non ita clarè loquatur, non probat non esse librum Diuinum, vel fuisse corruptum. Continet sanè hæc, sed sub velamine figurarum, & allegoriarum : & in eo ipsa temporalia, & terrena, tamquam spiritualium

& cæleſtium Symbola proponebantur. At enim, cur non palam, & abſque figurarum velamine hæc eadem Iſraelitis ingerebantur? Quia nimis erant rudes, & Spiritualium rerum incapaces: & quia Chriſto hæc eadē clarè apertèque manifeſtanda reſeruabantur. Quòd ſi etiā Mahumetus de his agit in Alcorano: nullum mirum eſt, ſimiam actus hominis imitari. Hæc ille non ex ſe inuenit, aut primus propoſuit, ſed ab Euangelio, & Chriſtianis Scriptoribus furatus eſt. Rurſum ad id, quod obijciebat Author, continere Pentateuchum ſuperſtitiones, ac vanitates; libet reſpondere verbis doctiſſimi Mahumetanorum Algazelis, qui animaduertens multa in Alcorano, & in Sacris Meccanæ peregrinationis, & variarum purificationum ritibus apparere inutilia, ac vana, prorſuſque ſuperſtitioſa; non tamen remouendam ab eis venerationem cenſet: imò eò magis veneranda exiſtimat, quò minus eorum cauſa, vel vtilitas agnoſcitur; & hoc in obſequium fidei, & obedientiæ, quam Deo, qui illa præ-

præcepit, debemus. En verba Algazelis, quæ impietatem huius Authoris iugulãt:

واما تردّد السعى ورمى الجمار وامثال هذه الاعمال
فلا حظ للنفوس ولا انس للطبع فيها ولا اهتدا للعقل
الى معانيها فلا يكون فى الاقدام عليها باعث
الا امر مجرد وقصد الامتثال للامر من حيث انه امر
واجب الاتباع فقط و فيه عزل العقل عن تصرفه
و صرف للطبع والنفس من محل انسه فان كل ما
ادرك العقل معناه مال الطبع اليه ميلاً ما فيكون
ذلك الميل معيناً للامر وباعثا معه على العقل
فلا يظهر فيه كمال الرق و الانقياد. *Quod ad cursum illum repetitum, & iactum lapillorum, & similes huiusmodi actiones, nihil hæc ad animos spectant, nec sunt consentanea naturæ, nec est quo intellectus dirigatur ad inquirendum quid hæc sibi velint, nec quod quempiam ad ea amplectenda incitet. Verùm mandato simplici constant, & intentione mera obsequendi mandato, quatenus mandatum est, cui necessariò parendum sit, & cui se immiscere, intellectui non sit concessum, & à cuius vsu familiari alieniores sint natu-*

natura, & animus. Cum enim percipit Intellectus rei alicuius ſcopum, fit aliquo modo natura ad eam propenſior, quæ propenſio ſuppetias fert mandato, vnaque cum eo intellectum excitat; adeò vt non appareat in eo plena ſeruitus, & obedientia.

Quintum Argumentum eſt cuiuſdam Ahmed filij Zin Alabedin, inter Perſas nobilitate, ac doctina inſignis, qui idiomate Perſico conſcripſit librum aduerſus Chriſtianam Religionem, & characteribus aureis exaratum Romam miſit ad Pontificem Maximum Vrbanum Octauum, vt ad illius obiecta reſpondendum curaret. In eo, vt Euangelium corruptum fuiſſe probaret, oppoſuit contrarietates, ſeu diſſonantias, quæ inter quatuor Euangeliſtas eſſe videntur. Verum ſatis prolixè & eruditè reſponſum illi fuit à P. Philippo Guadagnolo è Religione Cler. Regul. Min. in Romano Lycæo publicus Arabicæ linguæ Profeſſor, omnigena eruditione, ſapientia, vitæque probitate ornatus. Nunc ego breuiter reſpondeo, huiuſmodi contrarietates,

tes, ſeu diſſonantias, eſſe tantummodo apparentes, & maiores inueniri in Pentateucho, ac cæteris libris veteris teſtamenti: & tam his, quàm illis abundè ab antiquis Patribus & recentioribus reſponſum eſſe, itaut nulla in vtriſque ſit vera contrarietas, vel diſſonantia.

Omitto alia argumenta, vt potè leuiſſima, & nullius momenti: & ex ipſo Alcorano deſumo ego argumentum ſatis validum prò integritate Sacrorum Librorum. *Sura* 15. quæ inſcribitur Hegra, inducitur Deus ita loquens:

انّا نحن نزلنا الذكر و انّا لحافظون

Nos certe demiſimus Commonitionem, & profectò nos cuſtodiemus illam. Nomine الذكر ideſt *Commonitionis*, ſeu commemorationis, aliquando intelligitur Pentateuchus, aliquando Euangelium, aliquando Alcoranus, aliquando demum omnes Libri Sacri. Hoc tamen loco Gelaleddinus, Zamchaſcerius, Iahias filius Salam, & alij quos videre potui, intelligunt ſolum Alcoranum: ſed immerito,

ritò, cum nullo modo Deus ita illud custodierit, vt non multa in eo varietas facta sit, vt iam supra ostendimus, & in Prolegomenis Alcorani fusius probauimus. Verùm, esto Deus Alcoranum illibatum custodierit: peto à Moslemis, quare Pentateuchum etiam, atque Euangelium non debuit custodire, cum Mahumetus ipse iubeat in Alcorano, tam Alcoranum ipsum, quàm Pentateuchum, & Euangelium, & reliquos Sacros Libros pari veneratione suscipi, & tamquam verbum Dei recognosci, ac seruari?

Postremò si Moslemi obstinatè contendant, Pentateuchi, & Euangelij Libros, quibus nunc Christiani, & Iudæi vtuntur, esse corruptos; proferant nobis ipsi vtrumque, vel alterutrum incorruptum: eum scilicet, qui antequam Mahumetus adueniret, existebat, & quem Mahumetus ipse asserit, ob inuidiam, & odium sui, à Iudæis, & Christianis fuisse corruptum. Probent autem solidis, & certis argumentis Pentateuchum, &

Euan-

Euangelium, quod nobis proferent, esse verum, legitimum, & incorruptum, itaut de illius veritate, & integritate dubitari non possit. Hoc numquam facient, nec facere poterunt.

Mahumetani agnoscentes integritatem Sacrarum Scripturarum, ijsdem abutuntur ad Mahumeti Propheticum munus adstruendum.

His tam claris argumentis conuicti sapientiores Moslemi, coguntur ad Sacras Scripturas, quas nunc præ manibus habemus, recurrere, cum alias non habeant, neque habere possint ad quas confugiant: atque ex his aliquid eruere pro suo Propheta conantur, ne ille mendax nimis impudenter reperiatur, dum affirmat, se à Pentateucho, & Euangelio prædictum fuisse. A Christianis igitur apostatis, scelestissimisque Iudæis edocti,

tot ex vtroque teſtamento pro Mahumeto teſtimonia producunt, vt Ahmed filius Abdolhalimi affirmare non vereatur, plus quam centum loca in vtroque teſtamento inueniri, quæ de Mahumeti aduentu, deque illius Secta loquantur. Ego quæcunque apud Doctores Moſlemos reperire potui, accuratè collegi.

Sed Lectorem præmonendum putaui, Dæmonem (ita Mundi ſceleribus exigentibus) quædam, quæ Chriſtus fecit, in Mahumato æmulatum fuiſſe, ac veluti mimicè expreſſiſſe; multa etiam huiuſſcemodi de illo Mahumetanos impudenter confinxiſſe: itaut mirum non ſit, ſi nonnulla in Sacris Literis ad Chriſtum ſpectantia, Mahumetani in Prophetam ſuum aliquali veroſimilitudine detorqueant. Neque mirum, neque nouum hoc eſt. Idem Ethnici, idem Hebræi, idem Hæretici quidam fecere. Virgilius aptat Salonino filio Pollionis Oracula Sybillæ Cumææ, quibus Chriſti aduentus, atque ætas aurea ſub illo futura prædicitur: vt apparet in Ecloga quarta.

Pue-

Pueri nobilitas, Patris virtus, temporis à Sybilla prædicti conuenientia, assentationi huic ansam dedere. Suetonius Tranquillus in vita Vespasiani; Cornelius Tacitus Hist. lib. 2. atque ipse Iosephus Hebræus, Vespasiano Oraculum illud tribuere, quod vel à Sacris Literis, vel à Prophetis Carmeli Montis acceptum, per totum ferè Orientem percrebuerat de nouo quodam Rege è Iudæa tunc temporis venturo, qui toti Orbi dominaretur. *Percrebuerat* (inquit Suetonius) *Oriente toto vetus constans opinio, esse in fatis, vt eo tempore Iudæa profecti, rerum potirentur. Id de Imperatore Romano, quantum postea euentu patuit, prædictum, Iudæi ad se trahnntes rebellarunt.* Diuinabant Iudæi, nam re vera de Christo eorum Rege, non de Vespasiano erat Oraculum. Possem huiusmodi exempla sexcenta referre, sed omnia omitto, vno tantum, eo quod in rem nostram optimè quadret, contentus. Refert Otho Frisingensis in Friderico, lib. 4. cap. 54. alijque Ecclesiasticæ Historiæ Authores,

&fuit

& fuit res toti penè Orbi notissima: dum Eugenius III. Rhemis Concilium Generale celebraret An. Christiano 1148. productum fuisse in plenum Concilium coram Pontifice Maximo hominē quemdam, qui præstigijs, & astu mali dæmonis tam multos seduxerat, vt multitudine assectarum fretus, vbique formidabilis appareret. *Eudo* is vocabatur, natione Brito, homo illiteratus, & idiota: adeo vt cum Gallicè *Eon* diceretur: ipse confundens *Eum* cum *Eon*; & *Eumdem* cum *Eudum*, affirmaret se esse Christum, de quo legitur in Ecclesiasticis precibus: *Per eum, qui venturus est, &c.* & : *Per eundem Dominum nostrum, &c.* Hoc tam ridiculo fundamento nouam Sectam instituens, cooperante Diabolo, cuius etiā ope varia prodigia faciebat, præsertim circa phantasticam apparentiam, & multiplicationem ciborum; incredibile dictu est, quàm latè Sectam suam dilatauerit. Illud verò mirum, quod quisquis ex cibis illis Dæmonum ope paratis, semel gustasset, statim dementatus, in-

saniæ

saniæ illius tenacissimè adhærebat. Multi Principes aduersus eum exercitus miserunt, sed frustra: perquisitus enim, nullibi inueniebatur. Tandem verò diabolica ope destitutus, à Rhemensi Archiepiscopo comprehensus est, & in Concilium Generale adductus vnà cum multis ipsius Discipulis. Interrogatus à Pontifice, quis esset: respondit, *Se esse eum, qui venturus est iudicare viuos, & mortuos, & seculum per ignem.* Ad hæc risit vniuersũ Concilium, iussitq; eum tamquam fatuũ, arcta, tutaq; custodia interim asseruari, in qua breui extinctus est. Asseclæ autem eius maluerunt igne comburi, quàm errores ab homine tàm insano haustos abiurare. Non absimilis Mahumeto hic Eudus mihi videtur: & si incidisset in populos prorsùs agrestes, & nullius Religionis, quales erant Arabes, seque ac suos magis corroborare potuisset; nullo negotio Imperium aliquod formidabile sibi comparasset, quod hodiè quoque perduraret: & quod vix credi potest, tàm leui, imò tàm nullo funda-

men.

mento; dum nomen illud ſibi vindicabat, quod vix aliquam ſimilitudinem cum vero ipſius nomine præferebat. Poteſt vnuſquiſque ad libitum, Sacræ Scripturæ verba torquere, & diſtorquere, ingenioſis quidem, ſed falſis, vel violentis alluſionibus, & interpretationibus. Fecerunt hoc excellenter Doctores Moſlemi ad Pſeudoprophetæ ſuo fidem adſtruendam, quemadmodum in ſubiectis exemplis poterit vnuſquiſque recognoſcere.

Vaticinia, quæ pro Mahumeto proferunt Doctores Moſlemi ex Teſtamento Veteri.

PRoferunt primo loco tamquam præcipuum de Mahumeto, eiuſq; Secta vaticinium illud Deuteronomij cap. 23. *Dominus de Synai venit, & de Seir ortus eſt nobis: apparuit de Monte Pharan &c.* Cui

Cui aſſociant illud Habbacuc cap. 3. *Deus ab Auſtro veniet, & Sanctus de Monte Pharan.* Quæ duo loca exponens Ahmed filius Abdolhalimi, hæc habet. *Aſſerunt plures è Sapientibus, & affertur ab Abu-Mohammed filio Cotaibæ, non eſſe in hoc occultum, neque obſcurum rectè perpendentibus argumentum. Nam aduentus Dei de Monte Synai nihil aliud innuit, quam eundem Deum Moyſi Pentateuchum tradidiße ex Monte Synai, quemadmodum à Iudæis, à Chriſtianis, & à nòbis affirmatur. Iuxta hoc conuenienter dicendum eſt, ortum illius è Monte Seir, eſſe velut typum traditionis Euangelij, quod dedit Chriſto, qui fuit ex Seir terra Galileæ ex oppido quodam, cui nomen Nazaret, vndè Chriſti aſſeclæ Nazareni ſunt appellati. Conſequenter etiam dicendum erit apparitionem Dei de Monte Pharan præſignare traditionem Alcorani factam Mahumeto. Certum quippe eſt tàm apud Mahumetanos, quàm apud Iudæos & Chriſtianos, Pharan eſſe Montem Meccæ, imo Meccam ipſam.* Et poſt multa, quibus intentum ſuum probare conatur,

natur, tandem subdit. *Et cum hoc congruit id quod dicit Habbacuc Propheta: Venit Deus ab Austro, & apparuit Sanctus super Montes Pharan: & impleta est terra laudatione Ahmedi; & possedit dextera eius ceruices gentium, & illuminauit terram luce sua, & inuecti sunt equites eius in mare.* Hoc idem argumentum affert Author libri Confirmationis Religionis: Sciaher Settanius, Thalebiensis, & alij.

Sed respondemus non esse satis, ad nouam religionem constituendam, allegorico Sacræ Scripturæ sensu ingeniosè conficto abuti. Deinde dicimus nihil attinere ad Christum, vel ad Christianos Montem Seir, vel gentem Esau, siuè Idumæos. Quod enim asseritur, Seir esse Montem, vel Oppidum Betlheem, vbi Christus natus est; vel Nazaret, vel iuxta Sciaher Settanium, Ierosolymam: ineptè omninò falsoque asseritur. Licet enim concederemus, esse hodiè his in locis Montem aliquem, qui Seir appelletur; esset tamen in nomine æquiuocatio,

neque

neque aliquid commune haberet cum Seir Monte Idumææ in Regione Arabiæ, de quo ſermo eſt in loco ex Deuteronomio ſuperius allegato. Verùm quidem eſt, Hebræos appellare per contemptum Chriſtianos Idumæos: ſed ridiculo prorſus fundamento ex fabula quadam Ioſephi filij Gorionis, quam refert R. Iſaac Abrabanellus ſcribens ſuper caput 34. Iſaiæ: quòd ſcilicèt Sepho nepos Eſau venerit in Africam, & cum Chartaginienſibus pugnauerit contra Italos: & deinde transfugiens ad Italos, pugnauerit pro eis Imperator contra Africanos, & Piſanos. Quamobrem ab Italis Rex electus Sepho-Ianus appellatus eſt ob Iani memoriam. Omitto alias ineptias: Vnum quæro: ¿Quid facit hoc ad conſtituendum Chriſtum, & Chriſtianos Idumæos?

Quod verò attinet ad Montem Pharan; ſupponunt Moſlemi Doctores Montem illum huius nominis de quo ſermo eſt in Deuteronomio, eſſe eundem cum Mecca. Falſum hoc eſſe Tabulæ Geo-

graphicæ luculenter ostendunt. Longissimè hæc duo loca inter se distant, nimirum plusquam triginta dierum interuallo. At enim Ismael in Monte Pharan habitauit, Mahumetus autem Ismaëlita fuit. Parum hoc ad rem; Nihilominùs dico, Ismaelem non in Monte Pharan, sed in deserto Pharan habitasse. Ita enim habemus in Gen. cap.21. *Creuit, & moratus est in solitudine, habitauitque in deserto Pharan.* Atque hoc bis ibidem habetur. Illud etiam satis probat, Pharan, siue mons, siue desertum sit, non esse Meccam: quia cum Mecca perlongè distet à Iudæa; desertum Pharan est eidem maximè propinquum. Patet hoc: nam Dauid, vt Saulis iram effugeret, in desertum Pharan vnà cum Socijs secedebat, eratque locus Carmelo Iudææ monti contiguus, qui quadraginta prope dierum itinere distat à Mecca. Ita habemus lib. 1. Reg. cap.25.

Iam verò vt Doctoribus Moslemis directè respondeam, dico Pentateuchi verba ab ipsis adducta, nihil aliud significare,

care, nisi Deum in Monte Sinai Israelitis legem dedisse inter Angelorum myriadas, non inter animas Prophetarum præteritorum, ac futurorum, vt Hebræi fabulantur; neque inter inania quædam Phantasmata, quæ Mahumetanam gentem præsignarent, vt Moslemi fingunt. Deinde in Seir Idumææ monte magis gloriam suam manifestauit per signa & prodigia, quorum quædam Pentateuchus enarrat: quædam verò in libro Iudicum cap. 5. innuuntur, vbi Debora Deum sic alloquitur: *Domine cum exires de Seir, & transires per regiones Edom, terra mota est, Cælique, ac nubes distillauerunt aquis: Montes fluxerunt à facie Domini.* Multoque magis sese Diuina potentia, & gloria manifestauit in Pharan, ob prodigia ibi à Deo patrata. Et quoniam in dies Dei Maiestas, Potentia, & Gloria tãto magis innotescebat non solum Israelitis, sed etiam cæteris gentibus, quanto magis miracula, & prodigia multiplicabantur: ideò posita fuit illa gradatio: *Venit, ortus est,* seu coruscauit: &

apparuit, seu manifestatus est: qua gradatione Ahmed abutitur ad probandam excellentiam Legis Euangelicæ supra Mosaycam, & Alcoranicæ supra Euangelicam. Hic est verus, & literalis verborum illorum sensus.

Per hoc patet responsio ad locum ex Propheta Habbacuc productum: in eo enim præterita cum allusione ad futura propheticè enarrantur: nempe ea quæ fecerat Deus in educendis Israelitis ab Ægypto, & per desertum in terram Chanaan introducendis; & ea, quæ facturus erat pro ijsdem Israelitis aduersus Chaldæos per Cyrum, & Darium. Nec sine causa nominauit Theman, siue Austrum, & montem Pharan, loca meridionalia: nam Medi, & Persæ, per quos Hæbraicum popolum contra Chaldæos vindicare decreuerat, ad Meridiem siti erant respectu Iudææ. Non negamus tamen, sub verbis tam Pentateuchi, quam Habbacuc, alios sensus mysticos posse latere. Verùm non potest in his solidum prò noua Religione con-

stituen-

ſtituenda argumentum fundari. Non eſt hic diſſimulanda Mahumetanorum audacia in allegandis tam peruerſè verbis Habbacuc, ingerendo etiam nomen *Ahmed*, ſeu *Mahumeti*. Vbi enim legitur, *& laudis eius plena eſt terra*, nempe laude Dei: ipſi habent: *Et impleta eſt terra laudatione Ahmed*. Quod in nullo vnquam Textu legitimo reperietur.

Secundum Argumentum deſumitur ab Ahmed prædicto, & cæteris ſapientibus Moſlemis, ex eo quod Deus fecerit emanare fontem, quo Iſmaelem ſiti pereuntem recrearet: & quod dicatur de illo cap. 21. Geneſ. *Et fuit Deus cum pueros* & quod Iſmael vnà cum patre ſuo Abraham templum Meccæ ædificauerit, quo d ſemper à Barbaris, & Arabibus, imò à Moyſe, & cæteris Prophetis viſitatum fuit. Ex eo etiam, quòd Angelus promiſerit Hagari Matri eius, Deum facturum illum patrem copioſiſſimæ gentis.: Et quod manus eius futura eſſet ſuper omnes, & manus omnium futura eſſet cum eo: & denique quòd habitatio ipſius fu-

tura esset super fines omnium fratrum suorum. Signatim autem hæc habet Ahmed. *Deus Excelsus de Ismaële dixit: Ego faciam eum in gentem magnam, & magnificabo eum valdè valdè. Huiuscemodi magnificatio toties iterata, rarum quemdam, & insolitum honorem, dignitatemque pollicetur. Verùm si templum illud, quod Ismaël in Mecca construxit, à nullo inuiseretur, & si illius progenies præter magnitudinem, & numerum speciosi nihil haberet, vt Iudæorum, & Christianorum multi deblaterant; in huiusmodi multitudine, & magnitudine nullus insolitus honor, nulla extraordinaria dignitas contineretur. Nam ex eo tantummodo, quòd quis numerosam, magnamque prolem sortitus sit, non agnoscitur singulari aliqua honoris nota insignitus, dum in eius progenie homines fideles, pij, Deoque obedientes non reperiantur. Hinc fit, vt cùm dicat Deus: Ego faciam eum in gentem magnam: si huiusmodi gens sit infidelis, veraque religione careat; nullo modo magna possit appellari*. Et paulo post. *Constat præterea hoc tàm insignis*

magni-

magnitudinis genti Ismaëlis concessæ incrementum, per quod manus illius supra omnes mortales euasit, non nisi in Mahumeti Prophetia completum, verumque fuisse. Et mox: *Et ipse* (Mahumetus) *est qui prænunciatus fuit tamquam legis fortis Author, qui Reges, & Gentes terræ confregit, donec terrarum orbis eius nomine, ac gente repletus fuit ab ortu solis vsque ad occasum: & imperium eius stabit in æternum*. Deindè refert verba Angeli ad Hagar de Ismaële, licèt satis infideliter, dicens: *Et allocutus est eam Angelus dicens: manus eius erit super omnes, & manus omnium erit cum eo; & habitatio eius erit supra confinia omnium fratrum suorum*. Et mox. *Nec fuit manus filiorum Ismaël super omnes, nisi postquam missus est Mahumetus. Tunc enim fuit manus eorum super omnes, nec fuit in terra Imperium potentius Imperio eorum; & hoc vsque ad finem mundi perseuerabit*.

Vrget argumentum Author libri de Confirmatione Religionis; ex eo quòd nomen Ismaëlis ab Angelo matri prædi-

ctum fuerit antequam nasceretur; & quòd in eodem nomine, Dei ipsius nomen contineatur; idem enim sonat Ismaël, ac, *Audiet Deus*. Deindè contendit, verba illa, quæ dixit Deus Abrahæ Genes. cap. 15. *Suspice Cœlum, & numera stellas, si potes, sic erit Semen tuum*, accipienda esse non quidem pro Isaac, sed pro Ismaël. Hinc refert, quid Hagari, & filio eius Ismaëli euenerit: & uerba Angeli ad eandem Hagar eodem modo infideliter ac superius ab Ahmed allegata. Tum profert verba Genes. cap. 17. quibus Deus confirmat ingentia promissa, quæ fecerat Abrahæ, & posteris eius, pollicendo eidem ex Sara filium: & ea quæ dixit eidem de Ismaël: *Super Ismaël quoque exaudiui te. Ecce benedicam ei, & augebo, & multiplicabo eum valdè: duodecim Principes generabit: & faciam ex eo gentem magnam: & pactum meum firmabo cum Isaac, quem pariet tibi Sara.* Circa hæc postrema verba ità insulsè argutatur: *Existimant Iudæi, sese terræ hæredes futuros, eò quòd dixerit Deus excel-*

celsus: & pactum meum firmabo cum Isaac: Saram verò fuisse Hagare excellentiorem, eò quòd hæc ancilla eius fuerit. Sed ad hoc illis respondemus: iam vos non ignoratis, Deum benedixisse Ismaëli: porrò vox, Benedictio, excellentior est, & plura complectitur, quam vox, Pactum; Quod euidenter probatur, quia inter Epitheta Dei vnum est تبرك *idest, Benedictus sit. Benedictio igitur sanctitatem, & puritatem sonat, & prætereà incrementum, ac magnitudinem. Insuper respondemus illis, Deum firmasse pactum suum cum Ismaële, quemadmodum cum Isaac. Et hæc sunt verba illius ad Abraham: Et firmabo pactum inter me, & inter te, & inter semen tuum post te, pactum sempiternum; & ero tibi, & semini tuo post te, Deus. Deindè subdit: porrò Ismaël, ego faciam ex eo gentem magnam, eo quod sit semen tuum.* Deinde vt probet benedictionem esse aliquid maius, quàm pactum, subdit. *Habemus prætereà Deum dixiße Noë: Ecce ego fivmabo pactum meum vobiscum, & cum semine vestro post vos, & cum omni anima viuente, quæ est vobiscum*

ſcum ex volucribus, & iumentis. *Init ergo Deus pactum cum iumentis, & volucribus, & cum Noë, & filijs eius, ſicut iniuit cum Iſaac, & cum filijs eius. Et quidnam habet excellentius pactum Dei cum Noë, & filijs eius, & cum pecudibus, & auibus, quàm pactum eiuſdem cum Iſaac?*

Nititur deinde probare, benedictionē Dei, qua benedixit ſemini Abrahæ, non pertinere ad filios Iſaac, ſed ad filios Iſmaël. Cum enim dixiſſet Deus Abrahæ, poſtquam ſeparatus fuit à Lot: *Leua oculos tuos, & vide à loco, in quo es, vſque ad Aquilonem, & Meridiem, & Orientem, & Occidentem: omnem enim terram, quam conſpicis, dabo tibi, & ſemini tuo poſt te in ſempiternum: & ponam ſemen tuum in multitudine ſicut puluerem terræ:* Poſtea limitauit filijs Iſaac terram, præcipiens eis, ne certos illius fines tranſirent, vt manifeſtè patet ex capite 34. Numer. & ex lib. Ioſue. Concluditque Author: *Conſequens igitur eſt, intentum Dei fuiſſe, vt non niſi Iſmaëlis filij terram poſſiderent: Et hoc ſignificant verba illa: manus eius ſuper*

per omnes, & omnium manus cum eo; & habitabit super omnes terminos fratrum suorum; nimirum super totum orbem terrarum.

Adducit prætereà in laudem Ismaëlis, quòd Deus post natiuitatem eius mutauerit Abrahæ nomen, præcipiens ei, ne vltra vocaretur *Abram*, sed *Abraham*, addita littera, H, tamquam nota dignitatis, perfectionis, ac felicitatis; & ad indicandum futurum esse Principatum in Ismële, & stirpe eius vsque ad diem resurrectionis. Postea subdit. *Validius autem confirmatur hoc ex eo, quòd vaticinatus est Balaam filius Bahur: nimirum; Orietur stella ex Iacob, & consurget homo de Israël, & percutiet duces Moab, vastabitque omnes filios Seth: & erit Idumaa separata, idest deuastata: & Idumaa nomine Romani intelliguntur &c.* Postea reuocat in dubium, vtrum benedictio, qua Isaac benedictus fuit à Deo, transierit ad posteros Iacob, an verò ad posteros Esau: & propendet in sententiam pro posteris Esau: *Quia*, inquit, *antequam esset Rex* vllus

vllus ex filijs Israël, fuerant Reges inter filios Edom. Et ita videmus hodie esse Reges in filijs Edom; cum tamen nullum Regem habeant filij Israël. Hinc cogimur asserere benedictionem Israëlis cessasse, nec eos amplioribus spatijs vltra dilatandos esse.

Postremò probare conatur, non modò Saram, sed Hagar quoque veram Abrahæ vxorem fuisse: & licèt Hagar ancilla esset, parem tamen cum Sara habuisse excellentiam: *Quia*, inquit, *serui conditio nihil detrahit de dignitate personæ: quemadmodùm constat in Ioseph, qui Putipharis Ismaëlitæ seruus fuit. Iacob item fuit seruus Esau fratris sui, dicente Deo* الكبير يتبعد الصغير *maior premet seruitute minorem. Et ita videmus hodie Iudæos à Romanis premi seruitute. Et ipse idem Iacob septies Esau fratrem suum adorauit, dicens: Ego sum seruus tuus.* Pergit deinde ineptè se in laudes Hagar diffundendo, quòd scilicet fuerit filia Regis Ægypti, & eadem cum Cetura, quam Pentateuchus appellat absolutè vxorem Abrahæ: & quod

& quòd Angelus ei vterum gestanti apparuerit, & de futura prole præmouerit; quo honoris genere nulla alia mulier vnquam dignata fuerit. Nec obstat, quòd fuerit ancilla, vel concubina: nam etiam Bala, & Zelpha tales fuere, & tamen ex illis orti sunt quidam Patriarchæ; & Iudas ex incesto Liæ matrimonio natus est; & idem ex nuru sua Thamar genuit Phares, ex quo regia Dauidis, & ipsius Messiæ progenies emanauit.

Hanc eandem promissionem factam Hagari de Ismaële, eiusque multiplicatione, & magnitudine in posteris futura pertractat Author Vitæ Mahumeti, & successorum eius, cui titulus est. اعلام الهدى *Signa directionis*. cap. 2. Et inter alia hæc habet: *Reperitur de eodem* (Mahumeto) *vaticinium factum à Moyse in Pentateucho, quod mihi enarrauit quidam, cui optimè notum erat, dicens: Scriptum est in Pentateucho, exiturum Prophetam ex progenie Ismaelis, qui ibidem*

his

nullus ex filijs Iſraël, fuerant Reges inter filios Edom. Et ita videmus hodie eſſe Reges in filijs Edom; cum tamen nullum Regem habeant filij Iſraël. Hinc cogimur aſſerere benedictionem Iſraëlis ceſſaſſe, nec eos amplioribus ſpatijs vltra dilatandos eſſe.

Poſtremò probare conatur, non modò Saram, ſed Hagar quoque veram Abrahæ vxorem fuiſſe: & licèt Hagar ancilla eſſet, parem tamen cum Sara habuiſſe excellentiam: *Quia*, inquit, *ſerui conditio nihil detrahit de dignitate perſonæ: quemadmodùm conſtat in Ioſeph, qui Putipharis Iſmaëlitæ ſeruus fuit. Iacob item fuit ſeruus Eſau fratris ſui, dicente Deo* الكبير يتبعد الصغير *maior premet ſeruitute minorem. Et ita videmus hodie Iudæos à Romanis premi ſeruitute. Et ipſe idem Iacob ſepties Eſau fratrem ſuum adorauit, dicens: Ego ſum ſeruus tuus*. Pergit deinde ineptè ſe in laudes Hagar diffundendo, quòd ſcilicet fuerit filia Regis Ægypti, & eadem cum Cetura, quam Pentateuchus appellat abſolutè vxorem Abrahæ: & quod

& quòd Angelus ei vterum gestanti apparuerit, & de futura prole præmouerit: quo honoris genere nulla alia mulier vnquam dignata fuerit. Nec obstat, quòd fuerit ancilla, vel concubina: nam etiam Bala, & Zelpha tales fuere, & tamen ex illis orti sunt quidam Patriarchæ; & Iudas ex incesto Liæ matrimonio natus est; & idem ex nuru sua Thamar genuit Phares, ex quo regia Dauidis, & ipsius Messiæ progenies emanauit.

Hanc eandem promissionem factam Hagari de Ismaële, eiusque multiplicatione, & magnitudine in posteris futura pertractat Author Vitæ Mahumeti, & successorum eius, cui titulus est. اعلام الهدى *Signa directionis*. cap. 2. Et inter alia hæc habet: *Reperitur de eodem* (Mahumeto) *vaticinium factum à Moyse in Pentateucho, quod mihi enarrauit quidam, cui optimè notum erat, dicens: Scriptum est in Pentateucho, exiturum Prophetam ex progenie Ismaelis, qui ibidem*

bis

his verbis describitur : لاشموعيل شمعتيخا هنى براخت اوثوا بموذ شنيم عوشور نسيم يولد و ناتتيوا لغوى كودول *: quorum verborum hæc est interpretatio : Ismaël, suscepi orationem eius ; & benedixi in illo , & crescere illum feci , & multiplicaui numerum illius in filio, qui erit ei , cuius nomen erit Mahumetus : erunt nonaginta duo in computo . Educam duodecim Reges ex semine eius, & dabo illi gentem multam numero .*

Vt his tam ineptis ac friuolis Moslemorum argumentis è Sacris Literis pro suo Pseudopropheta petitis breuiter respondeam , dico ; nos etiam fateri Ismaelem adhuc puerum, monstrante Angelo Hagari eius matri fontem aquæ, ab exitio, quo ex siti periclitabatur, seruatum fuisse, Sed id totum fieri potuit, licet Ismael deinde à Deo esset reprobandus. Nam etiam propter Regem Saul primò Deus non leuia , nec pauca miracula ostendit : qui tamen ab eodem Deo in fine est reprobatus, & cum tota progenie extinctus . Verum etiam est , dici de Ismae-

Iſmaele; *Et fuit Deus cum puero*. Sed de Sampſone quoque dicitur Iudic. cap. 13. *Benedixit ei Dominus, cæpitque Spiritus Domini eſſe cum eo*. Et nihilominus cap. 17. legimus: *Receſſit ab eo Dominus*. Et etiam Regi Saul dixit Propheta Samuel 1. Reg. cap. 10. *Inſiliet in te Spiritus Domini: Et, Dominus tecum eſt*. Porrò cum in Sacris Litteris dicitur; Deus eſſe cum aliquo, vel aliquid huiuſmodi; ſæpe nihil aliud ſignificatur, quam temporaria aliqua, vel terrena felicitas. Atque ita fuiſſe dicitur cum Cyro Perſarum Rege, cui dixit ipſe Deus Iſaiæ cap. 45. *Hæc dicit Dominus Chriſto meo Cyro, cuius ego apprehendi dexteram, vt ſubijciam ante faciem eius gentes: Ego ante te ibo, vt ſcias quia ego Dominus, qui voco nomen tuum, Deus Iſrael*. Poterat ne amplioribus, aut magnificentioribus verbis exprimi Diuina aſſiſtentia cum Cyro? Et tamen homo Ethnicus erat, & infidelis. Quantum ſe iactarent Doctores Moſlemi, ſi tantundem de Iſmaele, vel Mahumeto in Sacris Literis reperiretur.

Quod

Quòd verò Ismael vnà cum Abraham Templum Meccanum ædificauerit, omni prorsùs caret fundamento: Nam si hoc fuisset; aliqua de eo mentio in Scripturis reperiretur, in quibus tam magnificis verbis, tamque prolixa narratione Templum à Salomone ædificatum, à Nehemia instauratum commemoratur. Moyses etiam Gen. cap. 12. non omittit quin referat, Abraham ædificasse in Sichem Altare Domino: aliudque Altare inter Bethel, & Hai. Et cap. 13. Aliud iuxta Mambre. Et cap. 21. Plantasse nemus in Bersabee (locum scilicet sacrum, Deoque dicatum) & inuocasse ibi nomen Domini. Et quis credat, cum tam exactè referat Moyses altaria, quæ in honorem Dei Abraham erexit, Templi tam celebris ab eo constructi mentionem nullam fecisse? Atqui ex Sacræ Geneseos contextu manifestè colligitur, non solùm Abraham huiusmodi Templum in Mecca non ædificasse, sed ne Meccam quidem vnquam vidisse.

Quòd Angelus prædixerit Ismaelem nume-

numerosæ gentis, magnique populi patrem futurum, nihil facit pro Mahumeto, neque pro superstitiosa Religione illius. Nam hi modi loquendi in Sacris Literis nihil propè aliud, quàm posterorum multitudinem, potentiamque significant. Atque ita dixit Deus ab initio auibus, ac piscibus: *Crescite, & multiplicamini, & replete aquas maris, &c.* Eademque verba dixit Noe,& filijs eius: *Crescite, & multiplicamini, & replete terram.* Et tamen ex tribus filijs Noe, duo infidelium populorum patres fuere: tertij quoque progenies non pertinuit nisi ex parte ad populum Dei. Neque refert, quod dicatur, gentem Ismaeliticam magnam esse futuram; quasi id sit argumentum Fidei, ac Religionis in illa à Deo constituendæ. Nam Iosue cap. 23. dicitur: *Auferet à vobis Deus gentes magnas, ac robustissimas:* Et tamen sermo ibi est de gentibus, quæ idola colebant. Et Ieremiæ cap. 7. de Chaldæis impijs, & infidelibus scriptum est: *Ecce populus venit de terra Aquilonis, & gens magna consurget*

à finibus terræ. Et idem repetitur cap. 50.

Neque quia in promiſſione huius copioſæ poſteritatis ex Iſmaele dicatur: *Et multiplicabo eum valde*: vel vt in Hebraico fonte legimus בִּמְאֹד מְאֹד *in multum multum*; infertur ſingularis aliqua prærogatiua pro ipſo, vel poſteris ipſius. Nam etiam de filijs Iſrael dicitur Exodi cap. 1. *Et filij Iſrael creuerunt, & multiplicati ſunt, & roborati ſunt in multum multum*. Præterea eadem loquendi forma adhibetur de Iſaac, & poſteris eius, cap. 17. verſ. 2. & 6. Dicitur enim primo loco: *Et ponam pactum meum inter me, & inter te, & multiplicabo te in multũ multum*. Secũdo verò: *Ego ſum, & pactum meũ tecum, eriſque pater multarum gentium ...... faciamque te creſcere in multum multum: Et ponam te in gentibus, Regeſque ex te egredientur: & ſtatuam pactum meum inter me, & te, & inter ſemen tuum poſt te in generationibus tuis fædere ſempiterno, vt ſim Deus tuus, & ſeminis tui poſt te. Daboque tibi, & ſemini tuo terram peregrinationis*

tionis tuæ, omnem terram Chanaan in possessionem æternam. Non potest dubitari quin his duobus in locis sermo sit de Isaac, dum multiplicatio cum *pacto* coniungitur, quod non cum Ismael, sed cum Isaac initum est, quemadmodum paulo post dicit Deus ipse: *Pactum autem meum statuam ad Isaac*. Et præterea sermo est de illo semine, cui terra Chanaan danda erat in hæreditatem, & ex quo Reges egressuri erant. Certum porrò est, hoc esse semen Isaac. Nam cum de Ismaele loquitur Scriptura, numquam nominat Reges, sed Duces, vel Principes. Contra verò ex Isaac oriundos, semper Reges appellat. Denique cum in Pentateucho nominatur absolutè *Semen Abrahæ*, semper de Isaac accipiendum est, cum dixerit Deus Abrahæ, Genes. cap. 21. *In Isaac vocabitur tibi Semen*. Itaque Ismael non ingreditur in pactum, neque computatur in Semine Abrahæ, nec filius eius censetur. Id quod manifestè patet ex modo loquendi Dei cum Abraham in illis verbis Gen. cap. 22. *Tol-*

le filium tuum vnigenitum, quem diligis Isaac. Porrò Ismaelem semper vocat Scriptura filium ancillæ: quòd si filius Abrahæ censeretur, non posset Isaac cum veritate filius eius vnigenitus appellari. Si verò Mossemi obijciant, Ismaelem quoque ingressum fuisse pactum Circumcisionis: Respondebimus, Circumcisionem non fuisse proprie pactum, sed signum pacti, quemadmodũ dixit Deus Gen.c. 17. *Vt sit signum fæderis inter me, & vos*. Cæterùm licet pactum pertineret tantùm ad Isaac: Signum tamen pacti, nempe Circumcisio, extendebatur ad omnes, qui erant in conuictu Abrahæ, vt patet ex illis verbis Dei: *Tam vernaculus, quam emptitius circumcidetur, & omnis qui non fuerit de stirpe vestra*. Magis autem roboratur hæc veritas, quia quoties dixit Deus Abrahæ: *In semine tuo benedicentur omnes gentes terræ*, certum est cum respectu Isaac tantùm locutum fuisse. Eadem quippe verba eidem Isaac iterauit Deus Gen. cap. 26. dicens: *Eroque tecum, & benedicam tibi, & multiplica-*

plicabo semen tuum sicut stellas Cæli : & benedicentur in semine tuo omnes gentes terræ. Et ne quis posset dubitare, an hæc pro Iacob, an verò pro Esau dicerentur (vterque enim fuit semen Isaac) eadem Deus Iacobo confirmauit cap. 28. dicens: *Ego sum Dominus Deus Abraham patris tui, & Deus Isaac* (nunquam & nusquam dicitur Deus Ismael) *eritque semen tuum quasi puluis terræ. Dilataberis ad Orientem, & Occidentem, & Septemtrionem, & Meridiem: Et benedicentur in te, & in semine tuo cunctæ Tribus terræ.* Hinc apparet quàm stultè de hac re Author libri de Confirmatione Religionis dubitauerit.

Ad id, quod allegant de Ismaele dictum: *Manus eius erit super omnes, & manus omnium erit cum eo: Et habitatio eius erit supra omnes fines fratrum suorum:* Respondetur, eos perperam verba scripturæ referre, & magis perperam interpretari. In fonte Hebraico legimus: *Manus eius in omnes, & manus omnium in eum.* Et eodem modo Septuaginta Interpretes transtulere. Neque aliud per hoc

significatur, nisi Ismaelem, eiusque posteros omnibus infestos futuros; & è conuerso omnes illis aduersaturos, vicemque reddituros. Et quocumque modo verba interpretemur, nihil amplius dicitur de Ismaele respectu omnium, quam de omnibus respectu Ismaelis: vtrobique enim Hebraicè est eadem particula בְּ *Be*, quam omnes Interpretes eodem modo vtrobique verterunt. Præterea falsò dicitur, habitationem Ismaelis futuram supra omnes terminos fratrum suorum. Nam particula Hæbraica עַל־פְּנֵי *hal penè*, non significat, *supra*, sed *coram*, vel *contra*: & ita etiam Interpretes Græci, & Latini verterunt. Verùm licet daremus Moslemis, promitti à Deo his verbis illud Imperium Ismaelitis, quod olim habuerunt: nunquam tamen dicere verè poterunt, se Romanis superiores, vel etiam pares fuisse; qui tamen vera Religione caruerunt. Quod autem Ahmed, & alij Sapientes Moslemi afferant, Imperium Orbis terrarum in posteris Ismaelis

æter-

æternum futurum; diuinant mendacium: videmus enim hoc tempore Ismaelitas, & Arabes imperio spoliatos sub Scytharum, & Turcarum tyrannide miserè seruire, quamuis eiusdem superstitionis fæce contaminatorum.

Neque quod Ismaelis nomen ab Angelo prædictum fuerit, aliquid tam magnum, aut singulare præsagit, quantum author existimat. Nam etiam Cyri Persarum Regis Ethnici nomen à Deo prædictum fuisse, colligunt communiter Interpretes ex illis verbis Isaiæ eidem Cyro dicta à Deo cap. 45. *Ego Dominus, qui voco nomen tuum, Deus Israel*. Et quidquid sit, felicior hac in re fuit Isaac, cuius non matri, sed patri, non Angelus, sed Deus ipse nomen prænunciauit, Gen. cap. 17.

Neque quod in hac voce, *Ismael*, nomen Dei contineatur, aliquid singulare præsagit. Innumeri prope sunt in Sacris Literis, qui Dei nomina אל *El*, vel יה *Iah*, vel alia, annexa nominibus suis habent, quorum tamen plerique nullius pretij, vel etiam mali, scelestique fuerunt. Alia

ex parte neque Abraham, neque Moyſes, neque Dauid, (pudet dicere, neque Mahumetus,) huiuſcemodi nomen ſortiti ſunt. Sed nihilominus ſi hinc felicitatis omen captare libet, felicior cenſendus erit Iſrael, nempè Iacob, quam Iſmael: non ſolum quia immediate nominatus fuit á Deo: ſed etiam quia Iſrael ſignificat, vir videns Deum: Iſmael autem, audiet Deum, vel Deus. Videre autem nobilius eſt, quam audire.

Fallitur porrò, totoque Cælo errat aduerſarius, dum putat verba illa Gen. cap. 13. quæ Deus dixit Abrahæ: *Suſpice Cælum, &c.* ad Iſmael, non ad Iſaac pertinere: vel promitti Abrahæ vniuerſum Orbem terrarum. Promittebatur enim tantum terra Chanaan poſteris Iſaac, & Iacob, vt patet ex cap. 26. vbi Deus ita loquitur cum Iſaac: *Tibi enim, & ſemini tuo dabo vniuerſas regiones has* (erat tunc Iſaac in terra Chanaan) *complens iuramentum, quod ſpopondi Abraham patri tuo.* Sed hæc nimis aperta ſunt.

Admirandum porrò eſt acumen Aduerſa-

uerſarij in diſtinctione illa *Pacti*, & *Benedictionis*: quaſi verò Iſaac quoque non fuiſſet à Deo benedictus. Sed contrariũ apertè conſtat ex c. 17. Gen. cũ hoc tamen diſcrimine, quod Iſmaelis benedictio ſiſtat in ipſo, nec tranſeat ad alios: contra verò benedictio Iſaac non ſolum diffuſa eſt ad nepotes, & poſteros eius; ſed ad omnes gentes Orbis terrarum; cum ſæpè repetantur ea magnifica verba: *In ſemine tuo benedicentur omnes gentes*. At in ſemine Iſmael nullus legitur fuiſſe benedictus. Cæterùm tam *Pactum*, quàm *Benedictio*, commenſurari debet ſubiecto ſupra quod cadit, & fini, ad quem dirigitur, cum in Sacris Literis tam *Pactum*, quam *Benedictio*, reperiatur dici tam de hominibus, quàm de animalibus brutis, cum magno tamen diſcrimine.

Quod autem Deus perfecerit nomen Abrahæ in gratiam *Iſmaelis*; non ſolum gratis, ſed etiam falsò aſſeritur: nam propter Iſaac hoc factum fuiſſe, ſatis conſtat. Eodem quippe anno, quo Iſaac natus eſt, tertio decimo anno poſt ortum Iſmae-

Ismaelis, Deus Abrahæ nomen mutauit, in qua mutatione mentio fit Pacti Diuini cum semine Abrahæ; quæ duo non ad Ismaelem, sed ad Isaac pertinere supra demonstrauimus. Denique eodem tempore, eodemque momento nomen Saræ matris Isaac mutatum fuit à Deo, ad quam nihil attinebat Ismael: imò erat ei maximè exosus. Porro si in gratiam Ismael hæc mutatio facta fuisset, non Saræ, sed Hagaris nomen mutari debuisset.

Vaticinium illud Balaam ineptè omnino atque insulsè adducitur: nulla enim ibi mentio fit de Ismaele, vel de Ismaelitis. Neque Mahumetus ortus est ex Iacob, vel ex Israel.

Comparatio inter Hagar, & Saram, nihil facit ad rem. Et quamuis certum sit, Saram, vt potè dominam, excellentiorem fuisse ancilla sua Hagar: fatemur tamen nos etiam, conditionem seruilem non impedire, quin aliquis possit à Deo ad maximam excellentiam promoueri. Negamus tamen, Hagar fuisse vel filiam Regis Ægypti, vel eamdem cum Cetura;

quid-

quidquid Mossemi, vel Rabbini fabulentur. Vnum dissimulare non possum, quod nimirum verba illa Gen. cap. 25. *Maior seruiet minori*; nempe Esau Iacobo: sensu opposito allegentur ab aduersario: nempe: *Maior seruitute premet minorem*. Quod si Iacob aliqua seruitutis obsequia ostendit erga Esau, id fuit ex vrbanitate, vel ex metu, ac necessitate tantummodo.

Venio nunc ad Authorem Vitæ Mahumeti superius allegatum. Hic verba Hebraica fideliter expressit, licet satis pingui Minerua, characteribus Arabicis, quorum fidelis interpretatio hæc est: *Prò Ismael audiui te: Ecce benedixi ei* (omittit per incuriam, non per fraudem: *Et crescere faciam eum, & multiplicare faciam eum in multum multum: duodecim principes generabit, & dabo eum in gentem magnam*. Ita habetur in Fonte Hebraico. Ille verò eadem verba sic vertit, seu verius peruertit: *Ismael, suscepi orationem eius, & benedixi in illo, & crescere feci illum, & multiplicaui nomen eius in filio, qui*

erit ei, cuius nomen erit Mohammed. Erunt nonaginta duo in computo. Educam duodecim Reges ex ſemine eius, & dabo illi gentem multam numero. Hic homo, non verba, ſed Cabaliſticum verborum ſenſum à ſciolo aliquo Rabbino edoctus expreſſit. Quem vt tu quoque lector intelligas; ſcito verba illa, *in multum multum*, Hebraicè ſcribi במאד מאד, ſeptem characteribus qui quando ſunt numerales, efficiunt ſummã 92. quam ſũmam faciunt etiã characteres, quibus Arabicè ſcribitur nomen محمد *Mohammad*, nempè *Mahumetus*, ſi iidem characteres more Hebraico numericè ſummentur.

Sed reſpondetur primò, etiam cum Scriptura loquitur de Iſaac, vt ſupra oſtendi, eadem verba, eoſdemque characteres adhibere: quemadmodum etiam Exod. cap. 1. cum loquitur de Iſraelitis in Ægypto commorantibus.

Reſpondetur ſecundo: Nomen Arabicum محمد *Mohammad* ſummare nume-

rum

rum non quidem 92. ſed 132. Habet enim literam م Mim in medio latentem ſub ſigno, quod Grammatici vocant, تشديد ideſt *roborationem*. Sciendum eſt enim, Arabes non ſcribere duos characteres ſimiles poſitos inter duas vocales: ſed alterum eorum innuere per ſignum prædictum, cuius figura eſt, ّ, & ſuprà literas collocatur, quemadmodum nos per apicem ſuprapoſitum in hac voce Mohamad, ſignificamus contineri ibi duplicem M: & in hac, Añus, deſiderari alteram literam N. Atque ita ſi Arabicè ſcribenda eſſet hæc vox, Annus, neceſſariò ſcriberetur انّوس cum vnico N, expreſſo, latente altero N ſub ſigno prædicto. Cum igitur hæc vox محمّد contineat tres م *Mim*, quæ ſummant numerum 120. & ح *Ha*, & د *Dal*, quæ conficiunt numerum 12. erit tota ſumma 132.

Hùc accedit, non niſi ineptiſſimè deduci Anagramma in vno idiomate ex Anagrammatiſmo alterius idiomatis, vt ſi quis E. G. ex voce Arabica *Sued*, nem-

pè

pè niger, vellet deducere vocem Latinam *Deus*.

Poſtremò quis ignorat, quàm inanis, & fallax ſit ars per literarum numerum, vel tranſpoſitionem, diuinandi, quam nos Anagrammaticam, Hebræi Cabaliſticam appellant: cum ex eodem Themate erui poſſint ſenſus non ſolum ridiculi, & inepti, ſed etiam inter ſe prorſus oppoſiti? Et ne longius abeamus, ex his ijſdem literis ſupra poſitis, במאד מאד, ex quibus Arabes vitiosè deducunt nomen محمد Mohammad: per iuſtum computum in eadem lingua Hebraica formantur hæ dictiones נְבִיא כָּזָב *Propheta mendacij*, vel *Pſeudopropheta*. Hic nulla eſt in numeris, vel characteribus licentia: & Cabala, ſeu Anagramma, ſit in eodem idiomate, vt patet in ſubiecto ſchemate, in quo etiam videre licet parem numerum characterum:

ב	2	נ	50
מ	40	ב	2
א	1	י	10
ד	4	א	1
מ	40	כ	20
א	1	ז	7
ד	4	ב	2
	92.		92.

Dicendum igitur erit, prædici ac promitti hoc loco Mahumetum quidem, ſed ſeductorem, falſumque Prophetam, qui fraudibus, ac mendacijs ſuis Iſmaelitarum gentem, atque Imperium multiplicauerit. Neque nos in hoc valdè reluctabimur: ſed quis credat, Deum, Religionis, ac Fidei ſuæ myſteria his nugis alligare?

Iam verò, vt ſapientibus Moſlemis plenius ſatisfaciam: dico, certum eſſe Hagar, fœminam proteruam, & ancillam contumacem fuiſſe, deſpiciendo Saram domi-

dominam suam, seque illi præferendo. Quamobrem, etiam approbante Deo, illam domo, vnà cum filio eiecit: Angelus verò illi apparens, iussit regredi ad dominam suam, seque illi submittere, & humiliare.

De Ismaele, varia est tum Hebræorum, tum Christianorum sententia: omnes tamen conueniunt illum multis in rebus peccasse, & saltem in eo, quod cum Isaac adhuc puero licentius ageret, siue ad Idololatriam, siue ad actus obscænos prouocando, siue contumeliosè tractando, siue percutiendo: quamobrem merito à Sara vnà cum matre domo fuit eiectus. Verba etiam illa Pentateuchi de Ismaele: *Hic erit ferus homo: manus eius contra omnes, & manus omnium contra eum*; ostendunt, illum fuisse barbarum, ac rudem, & rixarum amicum, & feræ potius similem quam homini: quamobrem Hebraicè vocatur פֶּרֶא idest *Onager*, seu *asinus sylue stris*. Et S. Paulus in Epistola ad Galatas, cap. 4. asserit, illum perse-

cuto-

cutorem fuisse fratris sui Isaac. Postremò de Ismaelitis, & de Hagarenis, nihil laude dignum, sed tantummodò quod vituperationem mereatur, inuenitur in Scripturis, & præsertim quod populo Dei iniqui semper infestique fuerint. Alia ex parte, cum in Sacris Literis nominatur Abraham, frequenter adiunguntur illi Isaac, & Iacob, nunquam verò Ismael: quia scilicet vera Religio, quam professurum erat semen Abrahæ, non in Ismaele: sed in Isaac, & Iacob, eorumque posteris inuenienda erat. Quamobrem idem S. Paulus loco citato, comparat Isaac, & Ismael veluti Cælum, & Terram; libertatem, ac seruitutem; populum electum, & populum reprobatũ.

Tertiò allegant Doctores Moslemi, & præsertim Author libri de confirmatione Religionis, verba illa Moysis ad Israelitas Deuteronomij cap. 18. *Prophetam è medio tui è fratribus tuis sicut me, suscitabit tibi Dominus Deus tuus: ipsum audietis.* Hæc verba expendens Aduersarius, ità loquitur: *Hic sermo indicat nobis verba*

Alcorani glorioſi. At Iudæi ex propria opinione aſſerunt, nullo modo hic Mahumetum, vel eius Propheticum munus prædici: ſed Iob, aut alium Prophetam promitti; cum filij Iſrael alios fratres habeant, præter filios Iſmael. Quibus nos ità reſpondemus: Vos fatemini nullum fuiſſe inter filios Eſau Prophetam. Quod ſi huiuſmodi Propheta fuit inter filios Iſrael, quid ſibi volunt verba illa Dei in vltimo Pentateuchi capite: Et non ſurrexit Propheta vltra in Iſrael ſicut Moyſes? Et ex quanam gente erit hic Propheta, quem aſſerit Deus futurum ſicut Moyſen? Hic nihil eſt quod reſpondeant, ſed neceſſe eſt penitus obmuteſcant.

Reſpondemus, hoc argumentum nullius eſſe momenti. Primò, quia Propheta, quem Deus promittit in eo loco Pentateuchi, ſuſcitandus dicitur è medio, ſeu, vt legitur in fonte Hebraico, ex interiori Iſraelitarum, & è fratribus eorum. At nunquam, & nuſquam Iſmaelitæ Iſraelitarum fratres in ſcripturis dicuntur, ſed hoſtes, & extranei cenſentur. Secundò: Verba illa: Non ſurre-

xit

xit Propheta vltra in Israel sicut Moyses, non repugnant cum promissione Dei, venturum esse alium sicut Moysem: & ad hanc difficultatem respondent Doctores Hebræi lib. 3. Iccharim cap. 20. his verbis: *Nullo modo fieri potest, vt non surgat aliquando Propheta similis Moysi, atque etiam maior illo. Verùm ita explicanda sunt verba illa, non surrexit sicut ille, non vt nunquam futurus sit vllus similis illi absolutè: sed tantum, vt nō futurus sit similis illi in aliqua peculiari qualitate. Vel, vt toto eo tempore, quo Prophetæ futuri sunt post eum, vsque ad Prophetiæ cessationem, nullus surrecturus sit similis illi. Verùm postea erit non solum similis, sed etiam maior Moyse.* Et Author Neue Scialon lib. 9. cap. 5. hæc habet. *Rex Messias erit supra Abraham, & supra Moysen: Et verè etiam dicitur supra Angelos Administratores.* Quod verò hoc vaticinium pertineat ad Messiam, non solum affirmat S. Petrus in Actis Apostolorum cap. 3. sed etiam aliqui Doctores Mahumetani; & inter eos Ahmed filius Abdolhalimi in sua Apo-

logia his verbis : *Dicunt non nulli eorum* (Iudæorum,) *hunc non esse sermonem affirmatiuum, sed interrogatiuum in sensu negantis : non secus ac si diceretur : An suscitabo filijs Israel Prophetam ? Inferendo : nequaquam suscitabo. Hoc modo corrumpunt, & deprauant Iudæi vaticinia spectantia ad Christum. Verùm hoc nihil apud Mahumetanos, & Christianos detrahit de vero, legitimoque sensu eorumdem de Christo vaticiniorum.* Postremò aduerto, non esse nouum in Scripturis hunc modum loquendi, nimirum quod inter multos insignes viros, dicatur de vnoquoque singillatim, nullum illi similem esse, vel fuisse. Exempla sunt lib.4. Reg. cap.18. vbi dicitur de Rege Ezechia : *Post eum non fuit similis ei de cunctis Regibus Iuda, sed neque in his, qui ante eum fuerunt.* Eadem penè verba dicuntur de Rege Iosia cap. 23. *Similis illi non fuit ante eum Rex : neque post eum surrexit similis illi.* Et nihilominus tam de hoc, quam de illo asseritur fuisse prorsus símiles Dauid. cap. 18. de Ezechia dicitur: *Fecit-*

que

que quod erat bonum coram Domino iuxta omnia, quæ fecerat Dauid pater eius. De Iosia verò cap. 22. *Ambulauit per omnes vias Dauid patris sui; non declinauit ad dexteram, neque ad sinistram.* Ne falsitas ponatur in Sacris Literis (quod absit,) dicendum est his modis loquendi, vel denotari tantummodo excellentiam magnam personæ; vel affirmari, in aliquibus quidem nullum similem habuisse: in alijs tamen non solum similes, sed etiam superiores illi fuisse. Et ita neque Messias ipse fuit in omnibus similis Moysi.

Quarto. Adducit idem Author verba illa Deuteronomij cap. 26. quibus ita alloquitur Deus Israelitas iuxta originem Hebraicam: *Et Dominus condixit te hodiè, vt sis ei in populum peculiarem ..... & vt faciat te excelsum super omnes gentes, quas fecit: ad laudem, & ad nomen, & ad decorem, & vt sis populus sanctus Domino Deo tuo.* Ita igitur arguit hic Author. *His verbis innuit Deus gentem Mahumetanam. Quæ enim sunt hæ gentes, quas aßerit Deus se creasse ad laudem, & nomen, & gloriam?*

Verùm hoc teſtimonium facit potius contra Mahumetanos : oſtendit enim, Deum facturum eſſe Iſraelitas excellentiores illis gentibus, per quas Mahumetani putant ſe ſignificari. Sed ſimpliciter reſpondeo Authorem hallucinari, dum verba illa, *ad laudem*, *& nomen*, *& honorem*, refert ad gentes, quas creauit Deus, cum referenda ſint ad Iſraelitas; atque id patet ex ipſo contextu, & etiam ex eo quod poſt verbum, *creauit*, tam in Originali Hæbraico, quàm in cæteris verſionibus, ponatur diſtinctio. Clarius ſeptuaginta Interpretes, quos Moſlemi cæteris præferunt, ita verterunt : *Dominus elegit te hodiè, vt eſſes ſibi populus peculiaris, ſicut dixit tibi; vt cuſtodias omnia præcepta eius; & vt eſſes ſublimis ſuper omnes gentes: qui fecit te nominatum, & glorioſum, & honoratum, vt eſſes populus ſanctus Domino.*

Quintò. Profert Ahmed filius Abdolhalim verba Pſalmi 149. hoc modo *Dixitque Dauid in* Pſalmis : *Laudate Dominum laudatione noua : & lætetur inter*

crea-

creaturas ille, cuius Deus gentem elegit, & dedit illi victoriam, & feliciter direxit bonos ex eis cum honore. Laudabunt eum in cubilibus suis, & magnificabunt eum vocibus altis: in manibus eorum gladij duarum acierum, vt vlciscatur per eos de gentibus, quæ non seruiunt illi. Existimat Author hoc esse vaticinium de gente Mahumetana, eo quod hæc magnificet Deum vocibus altis è Turribus Meschitarum, aduocans populum ad quinque Orationes, quas dicit esse laudationem nouam: quia nulla gens hunc morem seruat. Hebræi enim tubis, Christiani Campanis, ad preces indicendas vtuntur. Prætereà Mahumetani, qui primi secuti sunt Mahumetum, gladijs duarum acierum vsi sunt, quibus Prouincias debellarunt. Insuper Mahumetani laudant Deum in cubilibus suis, quia dum orant, si stare nequeunt, sedent: si verò sedere non possunt, iacent super cubilia sua extensi. Christiani verò neque laudant Deum elatis vocibus, neque habent in manibus gladios duarum acierum ad pugnandum contra In-

fideles. Imò improbant eos qui gladio infideles oppugnant.

Respondemus primò. Deprauatè & infideliter verba Psalmi illius afferri. Secundò, ex ipso contextu liquet ibi sermonem esse de Israelitis, non de Ismaelitis, dicitur enim inter alia, *lætetur Israel in eo qui fecit eum, & filij Sion exultent in Rege suo*. Tertio. Nimis friuolis argumentis probatur hic agi de Ismaelitis, seu Mahumetanis: quod nimirum hi elatis vocibus è turribus inuitent ad preces, neque vtantur tubis, vel campanis, sicut Iudæi, & Christiani: quod vtantur contra infideles gladijs bicipitibus: quod orent iacentes in cubilibus; quod quinque eorum preces sint laudatio noua, & aliæ huiusmodi ineptiæ, quas satius est irridere, quàm confutare.

Sextò. Affirmat idem Author verba Psalmi 44. quæ incipiunt à versiculo tertio: *Speciosus forma præ filijs hominum*, esse vaticinium de Mahumeto.

Respondeo. Totum illum Psalmum, non solum ex dicto S. Pauli in Epistola

ad

ad Hebræos cap. 1. verùm etiam ex consensu Hebræorum, & Christianorum, & quod maius est, ex cōfeſſione ipsius Ahmed, ad Meſſiam, non ad Mahumetum pertinere. Ita enim ſcribit ille in Apologia pag. mihi 60. oppugnãs Christi Diuinitatem. و ممّا يبيّن قولنا فى خلق المسيح ان

هذا الاسم انّما وقع له لانه مُسِحَ للنبوة والخير و مسحه

الله تبارك وتعالى وقد قال داود فى زبوره قولاً يشهد

على ذلك بعينه من اجل هذا مسحك الله الهك

اكثر ممّا مسح به نظرايك فابان داود بهذه الاية

معنى المسيح وان مسحه الاله وانه مصطفا مكرم

بزيادة على نظرايـــــــــــــــــــــه

Inter ea, quæ magis confirmant dictum nostrum de esse Christi creato, illud est, quod hoc nomen, Messias, impositum fuit illi eò quod ad Prophetiam, & ad felicitatem vnctus fuerit à Deo benedicto, & excelso. Et quidem dictum Dauidis in Psalmis hoc idem testatur; Ait enim: Propterea vnxit te Deus Deus tuus plusquam vnxerit consortes tuos. Innuit autem Dauid his verbis significatio-

nem

nem huius vocis, Messias; quia scilicet vnctus fuit à Deo, & electus ab eo supra omnes consortes suos. Hæc Ahmed. Quamobrem miror nunc adeò sui oblitum fuisse, vt trahere velit ad Mahumetum, quæ illi nullo modo conueniunt, sed absolutè debent exponi de Christo.

Septimò. Obijcit idem ex Psalmo 47. prò Mahumeto testimonium, his verbis: *Dixit Dauid in quodam Psalmo: Dominus noster magnus, laudabilis valdè. Huius verò interpretatio est: Deus noster Sanctus, & Mohammed cooperuit totam terram lætitia magna: Manifestauit autem Dauid nomen Mahumeti, & patriam eius, quam ciuitatem Dei appellauit, docuitque, verbum eius vniuersam terram replere*.

Respondeo, nullo modo hic prædici Mahumetum, vel Meccam, sed totum Psalmum referri ad Ierosolymam, ac montem Sion, Templumque in eo fundatum, vt patet ex illis verbis: *Fundatur exultatione vniuersæ terræ mons Sion. Lætetur mons Sion, & exultent filiæ Iudæ. Circumdate Sion, & complectimini eam*.

Fun-

Fundamentum verò aduersarij nimis leue est, ac ridiculum; quia scilicet nomen محمد *Mohammad*, siue Mahumetus significat, *laudatus*, seu *laudabilis*, & in hoc Psalmo Deus appellatur *laudabilis*: putat hic prædici Mahumetum: & quæ hic dicitur *Ciuitas Dei*, esse Meccam patriam illius; quo nihil insulsius dici potest. Adde in nulla versione Arabica Deum hic dici محمد *Mohammad*, sed مسبح *Mosabbah*; quod item significat *laudatus*: Hebraicè autem est מְהֻלָּל *Mehullal*; quorum neutrum habet vllam similitudinem cum nomine *Mohammed*. Quin nec ipse Ahmed habet محمد *Mohammad*, sed محمود *Mahmud*. Verùm quid ego in his nugis tempus teram?

Octauò. Abutuntur duo prædicti Authores verbis Psalmi septuagesimi primi, cuius initium est: *Deus iudicium tuum Regi da*: falsò asserentes, ea, quæ in hoc Psalmo continentur, non Christo, sed Mahumeto conuenire.

Re-

Respondeo, non nulla non solum Mahumeto, sed etiam cuiuis magno Regi, seu Monarchæ, præsertim pio, posse aliquo modo in hoc Psalmo conuenire. Verùm titulus ipse Psalmi, qui in fonte Hæbraico est לשלמה in Salomonem, ostendit illum nullo modo ad Mahumetum pertinere. Communis porrò tum Hebræorum, tum Christianorum sententia est, agi hic de Messia sub figura Salomonis, ex cuius progenie Messias erat nasciturus. Præterea si omnia, quæ in hoc Psalmo continentur collectim sumantur, nulli nisi Christo possunt conuenire. Dicitur enim in eo: *Et benedicentur in ipso omnes tribus terræ; omnes gentes magnificabunt eum*. Prima horum verborum pars non potest conuenire, nisi alicui ex stirpe Isaac, vel Iacob prognato: his enim tantummodo dictum fuit à Deo: *In semine tuo benedicentur omnes Tribus terræ*, vel, *omnes gentes terræ*. Hoc verò de nullo ab his duobus oriundo dici potest, nisi de Christo, per cuius Euangelium, ac Fidem benedictæ sunt omnes natio-

nes

nes Orbis terrarum. Neque vllus adhuc ab Isaac, & Iacob exortus, magnificatus fuit ab omnibus gentibus præter Christum, qui non solum ab omnibus Christianis, verum etiam ab omnibus Mahumetanis tamquam Messias, & Verbum, ac Spiritus Dei magnificatur, & honoratur; imò & adoratur, illa saltem adoratione, quam Mahumetani creaturis concedunt: dicitur enim: *Et adorabunt eum omnes reges terræ*. Porrò omnes reges, qui adorant Mahumetum, adorant etiam Christum: at innumeri prope Reges, & Principes adorant Christum, qui non adorant Mahumetum, neque vllo eum dignantur honore. Præterea Christus ab Imperatore Romano, & à Regibus ferè totius Orbis adoratus fuit vera propriaque adoratione latriæ, quæ soli Deo conuenit, licet aliqui deinde ab illius adoratione resilierint. Sed nescio qua fronte Mahumetani verba hæc Prophetæ suo tribuant, qui vituperent Christianos, & Iudæos, quod Pontifices suos, & magistros adorent, idest flexis genibus, honorent;

rent; cum dicant adorationem hanc vni Deo conuenire. At enim, quomodo, inquiunt, verificatur de Christo: *Et dominabitur à Mari vſque ad Mare, &c.* Facilè reſpondetur, dominium Chriſti dilatatum fuiſſe à Mari ad Mare, & vſque ad terminos Orbis terrarum, per prædicationem Euangelij, per quam regnum ſuum vniuerſum per Orbem dilatauit.

Sed obijcit Aduerſarius primò: Chriſtus non liberauit pauperes à potentibus, neque humiliauit calumniatores.

Reſpondeo, Chriſtum dum viueret, ſemper pauperum, & inopum ſe patronum geſſiſſe, & contra potentiores, ac diuites, pauperumque oppreſſores proclamaſſe. Neque verò neceſſe eſt, vt omnia, quæ de Christo prædicta ſunt, ipſemet dum viueret, compleuerit (hoc enim neque in ſuo Mahumeto Moſlemi exigunt.) Satis eſt, vt per legem ſuam, ac Vacarios ſuos, proceſſu temporis hæc perfecerit. Vera tamen huius loci intelligentia eſt, quod Chriſtus homines à Dæmonibus, & à ſeruitute peccati liberaue-

rauerit, tamquam pauperes, & inopes à potentibus, & calumniatoribus: Satanas enim Græcè dicitur *διάβολος*, ideſt *calumniator*.

Obijcit ſecundò ad ea verba: *Et adorabunt de ipſo ſemper, tota die benedicent eis* hæc non verificari de Chriſto, ſed de Mahumeto, pro quo Mahumetani iugiter preces, & beneditiones effundunt, præſertim dum illum nominant, verbis illis صلى الله عليه و سلام ideſt *Oratio Dei, & pax ſuper illum*.

Reſpondeo primò. Etiamſi Chriſtiani non orent prò Chriſto, quia, vt bené notat Aduerſarius, colunt eum tamquam Deum, nec putant illum indigere orationibus hominum: ipſi tamen Mahumetani orant prò eo, dum illum nominantes, addunt plerumque eandem formulam صلى الله عليه و سلام: vel ſaltem عليه السلام *Pax ſuper eum*: vel illam, رضى الله عنه *Complaceat ſibi Deus de illo*.

Reſpondeo ſecundò, duplici modo poſſe ver-

ſe verba Pſalmi explicari: primò, vt idem ſit orare pro aliquo, ac Deum precari, vt liberet eum ab aliquo malo, quod patitur: vel concedat ei aliquod bonum, quo caret. Secundò, vt idem ſit, ac laudem, benedictionem, & fauſtas acclamationes eidem tribuere. Priori modo, ne Mahumetani quidem intendunt orare pro ſuo Mahumeto. Poſteriori autem non ſolum Mahumetani, ſed etiam Chriſtiani ſemper, & vbique orant pro Chriſto, dum illum ſemper laudant, & benedicunt, & præterea dum orant Deum, vt illius nomen, & Religionem dilatet per totum orbem terrarum.

Poſtremò nullo modo conueniunt Mahumeto verba illa: *Orietur in diebus eius iuſtitia, & abundantia pacis:* cum totam ferè vitam inter bella, arma, prædas, rapinas, cædeſque tranſegerit. Referunt enim Chronologi Moſlemi, ipſum ſexaginta, ac duo bella partim per ſe, partim per Duces ſuos geſſiſſe: quamobrem vocant eum نبى الملحمة والقتّال *Prophetam belli, & Interfectorem*, ſeu, *Sanguinarium*.

Nonò

Nonò. Proferunt Moslemi (vt affirmat Abul-Pharegus in libro, quem scripsit de rebus Arabum) ex Psalmo 49. verba illa: *Ex Sion species decoris eius, Deus manifestè veniet*. Quæ ipsi legunt cum Interprete Syro. إكليلاً محموداً اظهر الله من صهيون *Coronam laudatam Deus manifestauit ex Sion*. Vbi vox محموداً *laudatam*, habet eandem originem ac nomen محمّد *Mohammad*, à verbo حَمَدَ *laudare*. Aiunt propterea (inquit Abul-Pharegus) : الاكليل رمز على الملك والمحمود على محمد *Corona indicat Regnum: laudata, verò, significat Mahumetum*.

Respondeo primò, in nulla versione Arabica inueniri vocem illam محموداً : sed tantúm مسبّحاً, quæ est etiam in textu Syriaco. Respondeo secundò, friuolum omninò, ac vanum esse, super huiusmodi nominum allusiones, præsertim dum non sunt in fonte originario, sed in versionibus, religionis mysteria fundare. In fonte autem Hebraico ita legimus. *Ex*

Sion perfecti decoris, Deus affulsit. Vbi neque *Corona*, neque *laudata* habetur. Respondeo tertiò, Coronam hanc laudatam, non ex Mecca, vel ex Pharan, sed ex Sion manifestandam fore prædici. Porrò Sion non ad Ismaelitas, sed ad Israelitas pertinet, & ex eo non Alcoranus, aut Mahumetus, sed Euangelium, & Christus exiuit.

Decimò. Affert Ahmed, alijque sapientes Moslemi vaticinium pro Mahumeto ex cap. 42. Isaiæ, cuius initium est: *Ecce seruus meus, suscipiam eum:* totumq; illud caput pro eodem interpretantur. Et quamuis multa perperam, ac peruersè alleget Ahmed, sed multa ex varijs Isaiæ locis confarcinet: nihilominus Author libri de confirmatione religionis, totum hoc Isaiæ caput fideliter atque integrè adducit. Ex quo constat Doctores Mahumetanos in allegandis Sacris Scripturis, Iudæorum, vel Christianorum vti adminiculo, à quibus, vel ob inscitiã, vel ob malitiã, non rarò decipiuntur.

Inter alia, in quibus hallucinatur Ahmed,

med, eſt illud, quod Hebraica verba in ſecundo verſu. לא יצעק *Non clamabit:* vertit لا يضحك *Non ridebit*, quaſi Hebraicè eſſet יצחק: quod quàm parum conueniat Mahumeto ex eo conſtat, quod Author libri de ſignis Directionis cap. 3. Sect. 8. tribuit illi tamquam à Sacris Scripturis prædictum Epitheton الضحوك ideſt *Riſor*, ſeu *pronus*, *ac frequens ad riſum*.

Verùm ne diutius in huius teſtimonij confutatione tempus teram, dico hoc Iſaiæ vaticinium omninò de Chriſto intelligendum eſſe; ita enim intelligit S. Matthæus in ſuo Euangelio cap. 12. Septuaginta etiam Interpretes, quos Ahmed cæteris præfert, de Meſſia ſub nomine Iacob, & Iſrael, ex quo Meſſias naſciturus erat, exponunt hoc modo: *Iacob puer meus tuebor eum: Iſrael electus meus, ſuſcepit eum anima mea*. Hebræi etiam de Meſſia communiter accipiunt: quare Thargum ita hæc verba interpretatur: *Ecce ſeruus meus Meſſias, adducam eum, in quo complacuit ſibi Verbum meum: dabo*

Spiritum meum ſuper eum, iudicium meum reuelabit gentibus. Etiam R. Dauid Kimhi hæc verba exponens, ait: *Iſte eſt Rex Meſſias.* Hùc accedit, nullo modo ea, quæ in hoc capite dicuntur, Mahumeto conuenire. Hic enim deſcribitur Vir mitis, & humilis, qui ſine ſtrepitu, ac tumultu legem ſuam gentibus eſſet laturus. At Mahumetus ſtrepitu armorum, ac tumultu præliorum vndequaque debacchatus Alcoranum ſuum promulgauit. Poſtremò ille, qui hic prædicitur, aſſeritur mittendus à Deo *in fœdus populi, & in lucem gentium.* At fœdus populi (qui cum contradiſtinguitur à gentibus, Iſraeliticus intelligitur) non fuit initum à Deo cum Iſmaele propter Mahumetum, ſed cum Iſaac propter Meſſiam.

Pergit Ahmed referens verba Iſaiæ, ſed tribuens ea Dauidi, hoc modo: *Dixit Dauid in ſuis Pſalmis: Lætentur deſerta, & ciuitates eorum: Fiat terra Cedar in prata: & laudent habitatores petrarum, & vociferentur de verticibus montium cum laude Domini; & euulgent laudes eius in tabernaculis*

culis campestribus. Mox subdit Author Mahumetanus: *Et quænam gens habitat in desertis præter gentem Mahumeti? Et quis est Cedar, nisi filius Ismaelis, qui fuit auus Mahumeti? Et quinam sunt habitatores petrarum, & cacuminum montium, nisi Arabes?*

Sed respondemus, meritò Prophetam Arabiæ deserta, populos Cedar, & habitatores rupium ad laudandum Deum inuitare, quia per Christi aduentum, & per Pauli Apostoli, aliorumque Apostolicorum hominum prædicationem maxima Arabiæ pars Christianam fidem suscepit; & omnia illius deserta, ac montes Sanctorum Monachorum cætibus repleta sunt, qui assiduè, die ac nocte laudes Deo còncinebant. Porrò quod Christiana religio in Arabia floruerit, habemus testimonium ipsorum Mahumetanorum, inter quos Sciaher Settanius, plurimos in Arabia Christianam fidem professos fuisse ingenuè fatetur. Author verò libri المشترق *Almostareph*, refert Christi fidem floruisse præcipuè in

Tribu Rabiæ, & Gossani, & Codahæ: & præterea in Tribubus Baharæ, & Taruchi, & Tagebi: multos etiam ex Taiensibus, & Hirensibus vnà cum Rege Nomano filio Regis Abulmondari, & Regina Mauuia ipsius vxore Christianos fuisse. Erant porrò in Hira Vrbe regia, multa, & magnifica templa, teste Phirauzbadio. In Nairan quoque Iemanensis Arabiæ prouincia, Christi fides vigebat, quemadmodum scribunt Abulpheda, & Sophioddinus. Præterea Caisus Zoheiri filius Rex Arabum, non solum Christo nomen dedisse, sed Monasticam quoq; vitam amplexus fuisse, ijsdem Authoribus refertur. Ex historijs autem nostris innumeros propemodũ pro Christi nomine in Arabia martyrio coronatos fuisse accipimus. Quin & tres Magos Christi Infantis adoratores, ex Arabia aduenisse, atque illuc regressos Christi nomen fidemque inuexisse, probatissimi Authores affirmant. Si quid igitur ex Sacris literis habemus, quod pro Arabibus faciat; eosque diuinarum laudum præ-

præcones futuros prænunciet, nullo modo cogit nos, vt ad ineptas, ac stolidas Moslemorum vociferationes recurramus, cum tantam Christianorum multitudinem, quæ Deum corde, & ore in Arabia, eiusque desertis laudauit, habeamus. Quin, & hoc tempore non desunt ibi, qui hoc idem præstent.

Atqui verius, rectiusque dici potest, Cedaris deserta, ac montes Arabiæ, mysticè præsignare vniuersam gentilitatem: Cedar enim tenebras, vel obscuritatem significat: deserta autem infæcunda sunt, ac feris plena: per quæ Gentiles populi non semel in Sacris literis figurantur. Omitto alijs leuioribus ex hoc capite desumptis argumentis respondere.

Vndecimò. Idem Author Ahmed filius Abdolhalimi, & alius Author item nomine Ahmed, cognomine Alabedin, & alij Doctores Moslemi concorditer, proferunt Authoritatem ex cap. 21. eiusdem Prophetæ, his verbis: *Et in vaticinijs suis dixit Isaias: Dictum est mihi: Surge Speculator, & contemplare quod videbis. Et*

dixi: Video duos equites aduentantes; alter est super Asinum, alter super Camelum. Dicit alter eorum alteri: Ceciderunt idola Babylonis, & cultores eorum in mare. Equitator Asini Messiam significat: conscensor autem Cameli Mahumetus esse intelligitur. Magis porrò celebre, ac vulgatum est Mahumetum conscendisse Camelum, quàm Messiam Asino insedisse. Et quidem per Mahumetum Babylonis idola ceciderunt.

Vt nihil de inepta, ac deprauata verborum interpretatione dicam; respondeo, nimis ridiculam esse Moslemorum Doctorum simplicitatem, dum in Sacrarum scripturarum expositione ita vni, aut alteri verbo, quod pro re sua facere putent, inhærent, nulla vel præcedentium, vel subsequentium verborum habita ratione. Prædicit hoc loco Sacer Vates, Babylonis per Medos, ac Persas deuastationem: & per Ascensorem Asini (seu per currum tractum ab Asino) Cyrum Persarum Regem: per ascensorem autem Cameli, seu currum tractum à Camelo, Darium Medorum Princi-

pem

pem designat : atque hos eosdem Idumæam, & Arabiam, præsertim Cedarenam, deuastaturos esse mox vaticinatur illis verbis : *Et auferetur omnis gloria Cedar, & reliquiæ numeri sagittarum fortium filiorum Cedar imminuentur.* Præterea hic Eques vterque tamquam belli, ac tumultus, author introducitur: id quod vt Mahumeto conueniat, Christo certè Regi pacifico conuenire nullo modo potest.

Præterea si Mahumetanis ipsis credendum sit, non magis Cameli, quam Asini insessor Mahumetus dicendus est. In libro enim اعلام الهدى, seu *de signis directionis*, Sect. 8. dicitur Mahumetus ipse asseruisse, prædictum esse à quodam Propheta Iudæo, scriptum de se in Pentateucho: هو اخر الانبياء وافضلهم يركب الحمار ويلبس الشملة *Ipse erit nouissimus Prophetarum, & omnium eorum excellentissimus: Asinum equitabit, & veste quæ totum corpus operiat, induetur.* Gelaleddinus quoque in Sura 49. Alcorani v. 8. ita scribit :

Cum

Cum Mahumetus asino vectus transiret iuxta locum, vbi erat quidam nomine Ebnobaia, contigit, vt asinus mingeret. Tunc Ebnobaia digitis nares præclusit, ac si fœtorem lotij ferre non posset: sed alius quidam nomine Ebnoaruaha, iurauit per Deum, lotiū asini Mahumeti suauius musco redolere. Hinc exorta inter vtriusque gentem rixa, alij alios manibus, & crepidis, palmarumque ramis verberare cœperunt. Præterea Ismael filius Aly refert in vita Mahumeti, illum quatuor habuisse asinos ad equitandum, quorum duo erant coloris nigri. Vide quoties Mahumetus asinis vsus sit, quorum opem semel tantum Christus sibi ad iter habendum accersiuit.

Asserere autem, per Mahumetum Babylonis idola corruisse, merum est mendacium: multo enim antequam Mahumetus nasceretur, Babylon diruta fuerat: ita vt D. Hieronymus, qui suprà centum annos Mahumetum præcessit, scribens in cap. 13. Isaiæ, affirmet, æuo suo solum Babylonicorum murorum ambi-

tum

tum relictum fuiſſe, cum intus tantùm nemora, & ſyluæ ad venationem viſerentur.

Duodecimò. Producunt ijdem Authores vaticinium de Vrbe Mecca, patria Mahumeti, ex cap. 60. eiuſdem Prophetæ in ijs verbis: *Leua in circuitu oculos tuos, & vide: omnes iſti congregati ſunt, venerunt ad te:* cum reliquis quæ ſequuntur: quæ tamen ſatis prauè interpretantur.

Sed Reſpondeo. Prophetam hoc loco ne Meccam quidem ſomniaſſe: omnia enim verba ſua ad Ieruſalem dirigit, vel ad Sion, vt patet ex vltimis verbis capitis præcedentis. Quamobrem ſeptuaginta Interpretes expreſſerunt in ipſo principio capitis nomen Ieruſalem φωτίζου φωτίζου ἱερουσαλὴμ: quod fortè ex Hebraico Textu incuria librariorũ excidit. Non diffitebor tamen, verba Prophetica non poſſe niſi de Cæleſti Ieruſalem plenè, legitimeque explicari, vt totum Textum percurrenti maniſeſtè patebit.

Decimò tertiò. Aliud de Mecca vaticinium profert idem Ahmed ex cap.

54.eiuſdem Prophetæ in illis verbis: *Lætare, & exulta ſterilis, quæ non pariebas: & erumpe in laudes, & gaude, quæ non concipiebas, &c.* Sterilis nomine, Meccam intelligit, quæ ante Prophetæ Mahumeti aduentum non pariebat: parientis verò nomine, & habentis prolem, Ieruſalem vult ſignificari.

Sed breuiter reſpondeo, ex teſtimonio Diui Pauli in Epiſtola ad Galatas cap. 4. Pro ſterili, intelligi Ieruſalem, quæ de ſurſum eſt, nempè Eccleſiam gentium à Chriſto congregatam. Pro illa autem, quæ habebat virum, & prolem, Ieruſalem terrenam, populum ſcilicet Iudæorum. Nonnulli expoſitores pro ſterili accipiunt populum Hebraicum poſt captiuitatem Babylonicam: quemadmodum pro habente virum, & prolem, eumdem populum ante captiuitatem Babylonicam: & hunc volunt eſſe literalem ſenſum huius loci.

Decimò quartò. Profert idem Author, tamquam oraculum de Mahumeto, verba illa eiuſdem Prophetæ cap. 9.

Par-

Paruulus natus est nobis, &c. Quæ ipse ita deprauatè allegat: *Natus est nobis adolescens, & erit in miraculum, & in faustum nuncium: & neuus niger erit super humeros eius, Archon pacis: & ipse filius scientia præditus sedebit super solium David.* Mox subdit: *Dictio Archon in Euangelico idiomate, Magnum, seu Principem sonat. Porrò Deum Isaias eum appellauit, eo modo, quo Moyses in Pentateucho Deus Pharaonis dictus fuit: & quo David de magnatibus populi sui dixit: Ego dixi, Dij estis. Et quidem veraci vaticinio testimonium Isaias Mahumeto perhibuit, suis illum ephithetis, signisque describens, inter quæ præcipuum est, næuus niger, quem næuum nec Salomon, nec Christus habuit. Manifestè etiam illud designauit, dum asseruit, super Thronum David eum sessurum: nimirum filiorum Israel in Regno, Principatu, & Prophetia hæredem futurum.*

Respondeo. Non nisi amentis hominis esse, putare Isaiam genere Iudæum, vt ciuibus suis faustum nuncium afferret, Mahumeti aduentum ijsdem prædixisse, qui

qui Iudæorum hostis infensissimus fuit, eosque non solum ex Arabia, sed ex vniuerso terrarum orbe eliminare semper studuit.

Respondeo secundò. Magnam infidelitatem, vel insciam ostendere aduersarium, dum pro הַמִּשְׂרָה, idest Imperio, vel Principatu, vertit الشامة, idest næuum nigrum, alludens ad næuum quemdam pilosum, quem tamquam Prophetiæ characterem fabulantur Mosslemi Mahumetum inter humeros habuisse: cum tamen Isaias de Sceptro, Imperij signo, quod Puer non inter humeros, sed super humerum gestaturus erat, loquutus fuerit.

Respondeo tertiò. Nullo modo quadrare in Mahumetum ea nomina, quibus puer hic à Propheta insignitur, præsertim, *Deus*, &, *Princeps pacis*. Non enim scribitur hic Deus Hebraicè, quemadmodum tribuitur Moysi, & Magnatibus Dauidis, אלהים: sed אֵל, quod nomen abso-

absolute de Deo tantùm vero dicitur in Sacris literis. Addo, nunquam, & à nullo Mahumetum *Deum* appellatum fuisse: Christus autem, Deus quotidiè à Christianis appelletur. Minimè etiam conuenit Mahumeto vt appelletur *Princeps pacis*, quem sui Prophetam gladij, & Apostolum belli communiter vocant, & ipse Mahumetus se talem vocauit, & talis re vera fuit, vt iam suprà adnotauimus.

Demum de hoc puero dicitur: *Super Solium David, & super Regnum eius sedebit, vt confirmet illud, & corroboret in iudicio, & iustitia à modo, & vsque in sempiternum*; id quod de Mahumeto nullo modo dici potest. Porrò ex verbis Angeli in Euangelio S. Lucæ cap. 1. constat, hæc verba de Christo fuisse verificanda, dum idem Angelus dixit matri eius: *Dabit illi Dominus Deus sedem David patris eius, & regnabit in domo Iacob in æternum, & regni eius non erit finis.* Ex verbis etiam Dauidis Psal. 131. & Ieremiæ cap. 23. habetur manifestè: *Nullum alium nisi eum, qui foret ex semine*

Da-

Dauid sessurum super Thronum eius. Quamobrem verba Isaiæ hoc loco ita interpretatur Thargum : *Dixit Propheta domui Dauid, quia Infans natus est nobis: & suscipiet super se legem ad seruandum eam : & vocabitur nomen eius ab antiquo, mirabilis consilio, Deus, fortis, permanens in sæcula sæculorum, Messias*.

Decimò quintò. Ex eodem Propheta cap. 49. à verbis illis : *Ecce in manibus meis descripsi te*, producit idem Ahmed oraculum de Vrbe Mecca, & illius templo.

Respondeo, ex ipsis Prophetæ verbis sole clarius apparere, Isaiam hic vaticinari, non de Mecca, sed de Sion, & Ierusalem. Sic enim legimus : *Et dixit Sion : Dereliquit me Dominus : & Dominus oblitus est mei*. Deus verò respondet querelis Sion : *Ecce in manibus meis descripsi te, &c.*

Decimò sextò. Allegat idem Author, sed perperam, verba illa ex cap. 24. Isaiæ, quæ in Hebraico fonte ita sonant : *Ab extremo terræ cantus audiuimus, gloriam Iusto.*

Iusto. Ahmed verò ita vertit. انما سمعنا من اطراف الارض صوت محمد : *Certè nos audiuimus ab extremitatibus terræ vocem Mahumeti*. Deinde subdit. *Hic Isaias clarè prædicit nomen Apostoli Dei Mahumeti. Neque vllus reperitur Propheta, ò Scripturales, cuius, prophetæ alij nomen expresserint, excepto Apostolo Dei*. Tum addit, etiam Habbacuc bis nomen Mahumeti expressisse cap. 3. primò dum dixit : لقد اضاءت السما من بها محمد : *Iam porrò resplenduit cælum à splendore Mahumeti*. Secundò dum addidit : سينزع قسيك اعراقًا نزعًا وتروى السهام بامرك يا محمد. *Intendet arcus tuus neruos vehementer : & inebriabuntur sagittæ ad imperium tuum, ò Mahumete*. Notat etiam prima illà verba capitis : ان الله جآء من التيمن والقدوس من جبل فـــاران *Deus à meridie venit, & Sanctus à monte Pharan* : asserens Pharan esse Meccam patriam Mahumeti, quæ etiam est in parte meridiana.

Sed respondemus, neque in Isaia, neque in Habbacuc esse vel minimum vestigium nominis Mahumeti; vt quilibet videre potest tum in fonte Hebraico, tum in Græcis, ac Latinis textibus, tum in cæteris alijs interpretationibus. Dicimus etiam, falsum esse nullius prophetæ nomen prædictum fuisse ab alijs prophetis: nam Christi Domini nomen, *Iesus*, passim prædicitur in Sacris literis. Postremò Pharan non esse Meccam, patet ex superius dictis. Neque refert, quod Mecca sit in parte meridionali: Nam innumeræ aliæ regiones sunt in ea parte: & supra vidimus, cur dicatur Deus à meridie esse venturus. Sed notandum in

fonte Hebraico esse, מִתֵּימָן *ex Theman*;

quæ vox hic iuxta versionem Septuaginta significat locum, qui pertinet ad Idumæos: vt patet in Amos cap. 1. vbi propter scelera Edom, seu Idumeæ, minatur Deus se *missurum esse ignem in Theman, qui deuoraret ædes Bosræ*. Et Ieremiæ cap. 49. vbi dicitur: *Ad Idumæam: Hæc dicit Domi-*

Dominus Exercituum : nunquid non est sapientia in Theman . Porrò si Doctores Mahumetani adeo hallucinantur in rebus tam claris, vt confundant Pharan, & Theman cum Mecca, cum hæc tria loca sint inter se diuersissima, testibus omnibus Geographis, imò omnibus mortalibus ; quomodo credemus eos fidem seruaturos in allegandis Sacris Scripturis?

Decimum septimum vaticinium desumitur à Moslemis communiter ex cap. 2. Danielis, cuius tamen verba valde infideliter allegat Ahmed, vbi facit Prophetam ita somnium Regis Nabuchodonosor explicantem : *Porrò lapis, quem vidisti; qui percussit, & comminuit Statuam illam magnam, erit Propheta, quem suscitabit Deus Cæli, & Terræ, cum lege forti; & deijciet omnes Reges terræ, & populos eorum, itaut Terra repleatur illo, & gente illius : & manebit Imperium Prophetæ illius vsque ad finem Mundi*. Tum subdit Ahmed satis Thrasonicè : *Totum hoc non Messiæ, sed Mahumeto conuenit : hic enim*

cum lege forti missus est, cunctosque Terræ Reges, atque eorum populos deuicit, ac debellauit; itaut vniuersus terrarum orbis ab Ortu, vsque ad Occasum, eo, atque eius gente repletus sit. Imperium autem eius æternum erit, itaut nemo vnquam illud euertere possit.

Respondemus non solúm Christianos, sed Iudæos etiam tenere, semperque tenuisse, vt certissimum, lapidem illum è monte sine manibus abscissum, qui statuam comminuit, & factus est Mons magnus, & impleuit vniuersam terram, Messiam, eiusque Regnum præsignare: Regnum, inquam, non temporale, sed spirituale, cuiusmodi Christi Regnum futurum erat, tam ex oraculis Prophetarum, quàm ex ipsius Christi verbis apud Ioan. cap. 18. *Regnum meum non est de hoc Mundo*. Neque Mahumetani possunt hoc negare. Ex vna enim parte fatentur, Prophetas prædixisse Christum futurum Regem Iudæorum, atque omnium gentium, præsertim in illis verbis Psalmi 2. *Ego autem constitutus sum Rex ab eo*

super

ſuper Sion Montem Sanctum eius : & : *Dominus dixit ad me* : *Filius meus es tu, ego hodiè genui te. Poſtula à me, & dabo tibi gentes hæreditatem tuam : & poſſeſſionem tuam terminos terræ.* Quæ verba non ſolùm Iudæi, ſed etiam Mahumetus filius Iacob Author Camus, ſeu Theſauri Arabici, celeberrimus inter Mahumetanos, de Chriſto intelligenda eſſe affirmat. Et ex illis verbis, quæ Angelus Gabriel dixit Mariæ : *Dabit ei Dominus ſedem Dauid patris eius, & regnabit in domo Iacob in æternum*. Ex alia parte non ignorant Chriſtum, nullum in terris Regnum, ditionem nullam obtinuiſſe, imò pauperem, & rerum omnium indigentem fuiſſe. Neceſſe igitur eſt, Regnum illius ſpirituale, ac cæleſte, non temporale, ac terrenum fuiſſe.

Quod ſi Moſlemi reſpondeant, Chriſtum cum redibit in Mundum ante diem Iudicij, futurum Regem, & Monarcham totius orbis terrarum, & ſub eo aureum ſæculum renouandum : nos contra reſpondebimus, hoc totum fabulam à no-

bis æſtimari. Verùm vt daremus etiam ita futurum, Chriſtus foret Rex maior, & vniuerſalior, quàm Mahumetus: & ſic lapis ille Propheticus, etiam in ſententia Mahumetanorum, Chriſto potius, quàm Mahumeto conueniret. Sed vt dixi, hunc Chriſti reditum, nos non admittimus.

Illud verò videtur, & eſt irrefragabile argumentum, nimirum quòd cum Chriſtus agnitus, & receptus ſit tanquam ſupremus Rex, & Monarcha, atque etiam vt verus Deus ab omnibus illis quatuor Monarchijs, quas ſtatua illa Nabuchodonoſorica præſignabat: ita vt ipſe Romanus Imperator illum, vt talem adorauerit, & Imperium ſuum, totumque terrarum orbem, cui præerat, illi ſubiecerit; omninò fatendum eſt, regnum illius, regnis illis omnibus ſucceſſiſſe: & ipſum eſſe lapidem illum, qui regna illa omnia euertit, & comminuit, quemadmodum prædixerat etiam Dauid Pſalmo 2. illis verbis: *Reges eos in virga ferrea, & tanquam vas figuli conteres eos*. Hæc autem

con-

contritio, ſeu comminutio non potuit eſſe materialis, alioqui fruſtra dixiſſet Deus Chriſto: *Poſtula à me, & dabo tibi gentes hæreditatem tuam, & poſſeſſionem tuam terminos terræ:* ipſe enim hæreditatem, ac poſſeſſionem ſuam deſtruxiſſet, ſi eam tanquam vas figuli comtriuiſſet. Contriuit ergo, & comminuit hæc omnia Regna ſpiritualiter, per prædicationem Euangelij ſui, deſtruendo in eis idololatriam, impietatem, & alia ſcelera, ac flagitia; & Dei agnitionem, veramque Religionem ingerendo. Huc accedit, quod Regnum Chriſti hodie, non ſolum à Chriſtianis, qui vel æquant, vel etiam, vt pleriſque placet, ſuperant numero Mahumetanos: ſed etiam ab omnibus Mahumetanis recognoſci, dum illum verum Meſſiam à Deo in Regem ſuper omnes inunctum confitentur, iuxta illud Dauidis: *Vnxit te Deus, Deus tuus oleo letitiæ præ conſortibus tuis: intende proſpere, procede, & regna: Sedes tua, Deus, in ſeculum ſeculi, &c.*

Porrò verba ipſa Danielis oſtendunt,

hoc Regnum esse Spirituale, cæleste, & æternum, nec posse Mahumeto, aut Ismaëlitis conuenire: Sic enim dixit Daniel Nabuchodonosori. *In diebus autem regnorum illorum, suscitabit Deus Cæli regnum, quod in æternum non dissipabitur* (At Ismaëliticum iam dissipatum est, & traditum Turcis, seu Scythis): *& Regnum eius alteri populo non tradetur* (Nota hoc appellari Regnum Dei, à quo suscitandum erat): *comminuet autem, & consumet vniuersa Regna hæc* (idest rediget in nihilum, itaut præ Regno ipsius sint omnia tanquam nihil) *& ipsum stabit in æternum*: quia incipiens in hoc Mundo per gratiam, perseuerabit in æternum in Cælo per gloriam. Confirmat hoc idem cap. 7. illis verbis: *Hæ quatuor bestiæ magnæ, quatuor Regna sunt, quæ consurgent de terra. Suscipient autem Regnum Sancti Dei Altissimi, & obtinebunt Regnum vsque in seculum, & seculum seculorum.* Sic enim legendum est iuxta textus Grecos, & Latinos. Videant Moslemi, regnum, de quo hic agit Daniel, non surrecturum de

terra,

terra, ſicut cætera regna: ſed eſſe Regnum Cæleſte, & Sanctorum; & permanſurum in æternum. Id clarius confirmat verbis paulo poſt ſequentibus: *Regnum autem, & poteſtas, & magnitudo regni, quæ eſt ſubter omne Cælum, detur populo Sanctorum Altiſſimi, cuius Regnum, Regnum ſempiternum eſt, & omnes Reges ſeruient ei, & obedient*. Videant Mahumetani, vtrum hæc Mahumeto, & Iſmaëlitarum Regno conueniant, an potius Chriſto, & Regno eius ſpirituali, & cæleſti.

Vaticinia, quæ pro Mahumeto ex nouo Teſtamento proferunt Doctores Moſlemi.

CErtiſſima eſt apud omnes Mahumetanos fides, Paracliti illius Spiritus nomine, quem Chriſtus promiſit in Euangelio S. Ioannis cap. 14. 15. & 16. non

non alium, quam Mahumetum ſignificari. De hoc fuſiſſimè Ahmed filius Abdolhalim, Author تاييد الملة, *Confirmationis Religionis*, & alij ſapientes Moſlemi: quorum argumenta adeò infirma, ac ſtraminea ſunt, vt nullius operæ pretium exiſtimem eſſe hic illa referre. Verùm quicquid de hoc Moſlemi ganniant,

Reſpondemus breuiter, certiſſimum ſemper, prorſuſque indubitatum fuiſſe apud omnes Chriſtianos (ſi paucos aliquos, vel amentes, vel hæreticos excipias) Spiritum illum Paraclitum, de quo in Euangelio Ioannis loquutus eſt Chriſtus, fuiſſe omninò eundem, ac illum, qui poſt quinguageſimum ab illius reſurrectione diem, ſub linguarum ignearum ſpecie è Cælo demiſſus eſt, cum maximis prodigijs, ſuper Apoſtolos in cænaculo Sion commorantes. Omnes noui Teſtamenti libri hoc apertiſſimè confirmant. Quod ſi verba à Chriſto prolata rectè perpendantur (quæ in ſubſtantia a Doctoribus Moſlemis allegantur):

liqui-

liquidò apparebit, sermonē eius eſſe de re, quæ quam primum futura erat, & in ipſis Apoſtolis complenda. Neque verum eſt id quod fingit Ahmed, Prophetam aliquem, aut Nuncium ſibi ſimilem, aut ſe maiorem, qui foret homo, à Chriſto promiſſum fuiſſe. Nam, dum dixit Apoſtolis; *Mundus non poteſt eum accipere, quia non videt eum, neque ſcit eum*, liquidò oſtendit, illum quem promittebat, nō hominē viſibilem, ſed Spiritum inuiſibilem futurum. Quamobrem S. Auguſtinus, qui multò tempore ante Mahumetum vixit, hæc eadem verba exponens ait: *Non habet enim inuiſibiles òculos mundana dilectio, per quos videri Spiritus Sanctus poteſt, qui videri niſi inuiſibiliter non poteſt*. Hoc magis illa alia Chriſti verba confirmant: *Vos autem cognoſcetis eum, quia apud vos manebit, & in vobis erit*: Quæ idem S. Doctor exponens, non ſecus, ac ſi craſſum hunc Mahumetanorum errorem præuidiſſet, hæc ſubdit: *Sed ne putarent, quod dictum eſt, apud vos manebit, ita dictum, quemadmodum apud hominem hoſpes*

ſpes viſibiliter manere conſueuit, expoſuit, quid dixerit, apud vos manebit, cum adiunxit; & in vobis erit. Ergo inuiſibiliter videtur.

Sed, vt redeam ad id, quod primò dixeram: verba ipſa, quibus Chriſtus hunc Spiritum promiſit, oſtendunt non poſſe eſſe Mahumetum, qui poſt annos ſexcentos ortus eſt; ſed alium quantocyus mittendum, & quidem ſuper ipſos Apoſtolos, quibuſcum loquebatur. In Actis enim Apoſtolicis, cap. 1. ita illos affatus eſt: *Ioannes quidem baptizauit aqua; vos autem baptizabimini Spiritu Sancto, non poſt multos hos dies.* Et paulo poſt addidit: *Accipietis virtutem ſuperuenientis Spiritus Sancti in vos; & eritis mihi teſtes in Ieruſalem, & in omni Iudæa, & Samaria, & vſque ad vltimum Terræ.* Et in Euangelio Lucæ cap. vlt. dixit iiſdem: *Et ego mittam promiſſum Patris in vos: vos autem ſedete in Ciuitate, quoaduſque induamini virtute ex alto.*

His, atque alijs huiuſmodi teſtimonijs Moſlemi conuicti, fatentur quidem Spiritum

ritum Sanctum Apostolis die Pentecostes datum fuisse; sed veluti vmbram quandam, ac figuram Mahumeti, qui verè, ac propriè fuit Spiritus ille Paraclitus, quem promiserat Christus: Hanc tamen opinionem non esse omnium Mahumetanorum; sed solum cuiusdam inter eos Sectæ, quæ Kadazeladorum appellatur, affirmat Author historiæ præsentis status Imperij Othomanici lib. 2. cap. 12. Et quicquid sit, est opinio valdè absurda, & ridicula, & nullum prorsus habet fundamentum.

Causam huius erroris Mahumetanorum, quo Spiritum Sanctum Paraclitum, Pseudoprophetam suum esse crederent; hanc fuisse existimo: quia cum ex Alcorano habeant, Christum promisisse Apostolis, seu Iudæis, venturum post se Prophetam, nomine احمد *Ahmed*, quod idem ferè est, ac محمد *Mohammed*, seu Mahumetus, quæ voces *Laudatum*, seu *Laudatissimum* sonant; nec inuenirent in Euangelio alium promitti à Christo, nisi Spiritum Sanctum (nam Pseudopropheta-

tam

tam aliquem ex ijs, quos venturos prædixerat, eſſe fateri noluerunt) hunc ipſum Spiritum Sanctum, illum eſſe mentiti ſunt. Decepit eos nomen *Parácliti*, quod cum Græcè ſcribatur Παράκλητος, & *Aduocatum*, ſeu *Conſolatorem* ſignificet; illi Περικλυτὸς *Periclytos*, ideſt, *Inclytus*, ſeu Illuſtris, & Glorioſus, perperam legerunt, non abſimili ab Arabica voce احمد *Ahmed* ſignificatione: vel putauerunt vtramque vocem Græcam idem ſignificare. Hinc Author Apologiæ iam allegatus pagina 746.

معنى الفارقليط هو الحامد او الحمّاد او الحمد او المعزّ
فهذا الوصف ظاهر فى محمد فانه وامته الحامدون
الذين يحمدون الله على كل حال فكان اسمه محمد
اواحمد واما من فسّره المعزّ فلم يعرف قط نبى
اعزّ اهل التوحيد لله و الايمان كما اعزّهم محمد
فهو احق باسم المعزّ من كل انسان

Paraclitus idem eſt ac laudans, vel laudator, vel laus, vel glorioſum faciens. Hæc autem omnia Mahumeto manifeſte conueniunt. Ipſe enim, & gens ipſius Deum lau-

laudant in quolibet statu. Et præterea nomen eius, Laudatus, seu Laudatissimus exponitur. Porrò si interpretemur nomen Parácliti, gloriosum faciens: nunquam agnitus est Propheta, qui gloriosiores fecerit fideles cultores vnius Dei, quàm Mahumetus: quamobrem nulli mortalium magis conuenit hoc nomen, quam Mahumeto. Puto hunc Authorem, quemadmodum deceptus fuit in voce Græca Παράκλητος, legens pro ea Περικλυτὸς: ita deceptum fuisse in interpretatione eius Arabica, dum legit المعز glorificans, pro المعزى consolator: quæ est legitima interpretatio vocis Græcè Parácliti.

Secundò. Proferunt verba Christi apud Ioannem cap. 14. *Venit enim Princeps Mundi huius, & in me non habet quidquam:* quæ ita deprauat Aduersarius iam allegatus Ahmed: اركون العالم سياتى وليس فى شى *Princeps Mundi veniet, & non erit in me quidquam,* & pro Principe Mundi vult intelligendum esse Mahumetum: itaut

itaut ſenſus ſit: Veniet Mahumetus, qui Princeps erit totius Mundi, & in me non erit quidquam illius diuinitatis, quam mihi attribuent; nam ille oſtendet, vnum tantum eſſe Deum, & me eſſe creaturã, & ſeruum Dei. Ita Apologiſta Mahumetanus.

Sed facilè reſpondetur, nomine Principis huius Mundi intelligi hic Diabolum: quemadmodum etiam cap. 12. vbi Chriſtus dixit: *Nunc iudicium eſt Mundi: nunc Princeps huius Mundi eÿcietur foras.* S. quoque Paulus ad Epheſios cap. 6. vocat Diabolos, *Principes*, *Poteſtates*, *&* *Rectores Mundi*. Mundi autem nomine intelliguntur homines mundani, & à Deo, Cæloque alieni. Senſus igitur verborum illorum eſt: Diabolus, qui mundanis cordibus dominatur venit (Græcè ἔρχεται temporis præſentis, non futuri) ad inſtigandos Iudæos contra me, & ad pænas, & cruciatus mihi comparandos, vt me ad impatientiam, vel indignationem contra Deum prouocet: ſed nihil illi proderunt ſui conatus: nihil enim

habet

habet in me, quod pro ipſo faciat. Cæterùm, ſi accipiamus pro Principe mundi non ſolùm Diabolum, ſed etiam miniſtros, &membra eius; libenter aſſentiemur Moſlemis, Mahumetum hoc loco á Chriſto ſignificari, tanquam præcipuum membrum illius ac miniſtrum.

Tertiò. Proferunt Mahumetani pro ſe, ſuoque Propheta, verba illa, quæ dixit Chriſtus apud Ioannem cap. 4. mulieri Samaritanæ: *Mulier crede mihi, quia venit hora quando neque in Ieroſolymis, neque in monte hoc adorabitis Patrem: ſed venit hora, & nunc eſt, quando veri adoratores adorabunt Patrem in Spiritu & veritate.* Putant ſcilicet per veros adoratores, ſeipſos deſignari, qui Deum in ſpiritu & veritate ſe credunt adorare ob quinque preces, quas quotidie perſoluunt.

Verùm hæc Mahumetanorum opinio vaniſſima eſt: cum Chriſtiani etiam frequentes præces effundant: cum hoc tamen diſcrimine, quod Chriſtiani ſæpius ſpiritu, & interius orent: Mahumetani

verò in solis ferè exterioribus actibus orando sistant: dum nunc corpus agitant, nunc caput demittunt; nunc attollunt, nunc circumgirant: nunc dorsum incuruant, nunc manus iactant, & alia huiusmodi ostentant, ob quæ non spiritu & veritate, sed corpore, & apparenter tantùm Deum adorare meritò dici possint.

Quartò: Allegat pro se Apologista Mahumetanus epistolam primam S. Ioannis cap. 4., cuius verba, quemadmodum alibi, tanquam ex Apocalypsi ita deprauatè refert: *Et dixit discipulus Ioannes in libro Epistolarum discipulorum, qui dicitur Apocalypsis: O dilecti mei, cauete ne credatis in omnem spiritum: sed discernite spiritus, qui sunt ex Deo, ab illis qui non sunt. Et scitote, quod omnis spiritus, qui credit, quod Iesus Christus venit, & fuit corporeus: hic est ex Deo: & omnis spiritus, qui non credit, quod Iesus Christus venit, & fuit corporeus: non est ex Deo, sed ex Antichristo, de quo audistis: & ipse nunc est in mundo.*

Prorsus

Prorsus ignoro, ad quid hunc Ioannis locum in medium adducat Aduersarius, nisi fortasse, vt probet, Mahumetum fuisse spiritum bonum, & à Deo, quia confessus est Christum venisse, & fuisse corporeum: idest hominem, non autem Deum, vel filium Dei. Verùm legere debuisset ea, quæ mox subdit idem Ioannes: *Quisquis confessus fuerit, quia Iesus est Filius Dei; Deus in eo manet, & ipse in* Deo. Cæterum non satis est ad asserendum, Mahumetum fuisse spiritum ex Deo, quod fateatur Christum venisse, & fuisse corporeum: hoc enim multi etiam peccatores, & scelesti confitentur.

Quintò, adducit testimonium Christi ex S. Matthæo cap. 21. his verbis: *Asserit autem discipulus Matthæus, Christum dixisse: Nonne vidistis, quòd lapis, quem reprobauerunt ædificantes, factus est in caput anguli? A Deo fuit hoc, & est mirabile in oculis nostris. Idcirco dico vobis: Regnum Dei tolletur à vobis, & dabitur genti alteri, quæ comedat fructus eius. Et qui*

ceciderit super lapidem iſtum, confringetur : ſuper quem verò ille ceciderit , conteret eum .

Benè, vel non malè teſtimonium Chriſti profert: ſed non facit ad rem . Puto enim , Aduerſarium , lapidis reprobati nomine , Prophetam ſuum intelligere : gentis verò , in quam regnum Dei transferendum erat , nomine , Mahumetanos interpretari . At verò certo certius eſt , lapidem hunc , Chriſtum ipſum ſignificare . Gentis verò alterius , cui regnum Dei tradendum erat , nomine , infideles populos ad Chriſti fidem conuerſos , eſſe intelligendos . Neque poteſt de hoc dubitari , dum S. Petrus in Actis cap. 4. de eodem Chriſto loquens dicit : *Hic eſt lapis , qui reprobatus eſt à vobis ædificantibus ; qui factus eſt in caput anguli : & non eſt in alio aliquo ſalus .* Idem repetit in ſua prima Epiſtola cap. 2. vbi etiam oſtendit quænam ſit illa gens , in quam transferendum erat regnum Dei . Sic enim ait alloquens Chriſtianos : *Vobis igitur honor credentibus : non credentibus autem , lapis , quem*

quē reprobauerunt ædificantes, hic factus est in caput anguli. Et mox subdit: *Vos autem genus electum, regale Sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis, qui aliquando non populus, nunc autem pupulus Dei &c.* Imò verò Moslemi ipsi fatentur regnum Dei à Iudæis ablatum, ad Christianos primùm, deinde à Christianis ad se translatum fuisse. Primum vèrè: secundum prorsus falsò

Sextò. Profert Apologista testimonium ex cap. 4. Epist. primæ S. Petri; hoc modo; *Et dixit Simon Cephas Princeps Apostolorum in lib. actuum: Iam tempus est, vt incipiat iudicium à domo Dei*.

Ridiculum se atque ineptum ostendit Ahmedus, dum putat esse in his verbis aliquid pro re sua. Censet nimirum nomine الحكم, idest, *iudicij*, iudiciariam potestatem, ac ius regium designari. Et *Domum Dei*, Templum Meccanum, quod Arabes بيت الله Beit-Allah idest Domum Dei vulgò appellant; & per Synechdochen, Meccam ipsam, in qua

Mahumetus natus eſt, denotare. Quaſi verò prædiceret Apoſtolus, poſt breue tempus ſectam & Imperium Mahumetanum exoriturum. Atqui S. Petrus (quem meritò Mahumetanus homo ad noſtrorum Nouatorum confuſionem, Principem Apoſtolorum appellat) ſatis apertè oſtendit, quiſnam ſit ſenſus illorum verborum, dum ſtatim ſubdit: *Si autem primum à nobis. quis finis eorum, qui non credunt Euangelio? Et ſi iuſtus vix ſaluabitur; impius & peccator vbi parebunt?* Intelligit igitur hoc iudicium non eſſe actiuum, ſed paſſiuum. punitionem ſcilicet, ſeu flagellum Dei, quo primó puniuntur ij, qui ſunt Deo cariores, & veluti domeſtici eius, ad correptionem & bonum ipſorum: deinde verò cæteri peccatores & impij ad ipſorum malum, & perditionem.

Alia teſtimonia, quæ pro Mahumeto & eius ſecta è ſacris literis falsò proferunt Mahumetanorum Doctores.

PRæter teſtimonia hactenus á ſapientibus Moſlemis pro pſeudopropheta ſuo è Scripturis ſacris allata: aliæ ab ijſdem producuntur ex ijſdem Scripturis authoritates, quæ tamen nullibi in illis reperiuntur: & vel à Moſlemis fictæ ſunt, vel Iudæus aliquis, aut Chriſtianus illas eis venditauit tanquam oracula Prophetarum, vel ad illorum gratiam captandam, vel ad Mahumetanicam ſectam ludibrio magis exponendam. Has refert Ahmedus filius Abdolhalimi in ſua Apologia: & ego hic eiuſdem verbis ex Arabico idiomate fideliter tranſlatis recenſebo.

Primò. Dixit Iſaias Propheta, cui ſit

pax ; clarè manifeſtans nomen legati Dei : *Ego conſtitui Imperium tuum, o Mahumete, o Sancte Domini. Nomen tuum inuenitur à ſeculo. Affirmat Iſaias hic, Mahumeti nomen à ſeculo reperiri : in quo conuenit cum eo quod ex Dauide citauimus, nempe : ante ſolem inuenitur nomen eius. Quod verò dicit ; O Sancte Domini : idem eſt ac ſi diceret : O tu, quem ſanctificauit Dominus, & mundauit à malitia ſua, & elegit eum ſibi.*

Neque in Iſaia, neque alibi in ſacris literis huiuſcemodi teſtimonium reperitur. De Deo quidem legimus, tam ipſum, quàm eius nomen eſſe â ſeculo. Ea verba Dauid : *Ante ſolem permanet nomen eius* : iam vidimus, & fatentur ipſimet Hebræi, ad Meſſiam ſpectare, neque poſſe vllo modo Mahumeto conuenire.

Secundò. *Et dixit Iſaias, probitati & religioni gentis mahumetanæ perhibens teſtimonium : Exaltabo ſcientiam habitatoribus terræ de longè, & prædicabitur illis ab extremis terræ ; & venient proparantes. Prædicitur his verbis id, quod effecit Mahumetus*

metus per tres illos viros, in peregrinatione Meccana: & hi fuerunt, qui honorem Deo dederunt, & vnicum eße confeßi sunt, & coluerunt eum, & vt vnicum Dominum adorauerunt, & confregerunt simulacra, & substulerunt idola. Scientia verò, est Prophetia. Porrò hi qui minimi, abiectique erant, vocauerunt eos ad Prophetam Dei, & ad Templum Meccanum, itaut venirent ad eum obedientes, & prompti.

Fictum sanè est huiusmodi vaticinium. Verùm & si apud Isaiam, vel alium Prophetam extare concederemus, quid illud ad Mahumetum, vel ad tres illos, qui cum eo ad Meccam peregrinantes venere?

Tertiò. Dixit item Isaias in persona Dei: *Honorabo dilectum meum, & filium meum Ahmedum. Appellauit eum Deus, dilectum, ac filium. Dauidem etiam, & alios appellauit filios: præterquam quod Deus speciali prærogatiua prætulit eum illis: tribuens ei rem sibi debitam, dum dixit: Honorabo, seu confitebor dilecto meo, & filio meo. E peculiariter expreßit Isaias de Mahumeto*

humeto confessionem : prædicauitque de eo, & de gente eius confessionem, & gloriam propriam Dei: vt manifesta esset æstimatio eius. & sublimitas gradus eius apud eum. Hoc autem de nullo alio Propheta manifestauit præter Mahumetum.

Nihil huiusmodi in Isaia, vel alibi in Sacris literis reperitur. Quamobrem nulla huic vaticinio omnino ficto debetur responsio.

Quartò, Et dixit Ezechiel minitans Iudæis, gentemque Mahumetanam illis designans: *Et quidem genus hominum apparere faciam super vos, & mittam cum eis Prophetam, & descendere faciam super eos librum, & subiugabo eis ceruices vestras, & vincent vos cum virtute, & humiliabunt vos cum veritate. Et egredientur viri filiorum Cedar cum turbis populorum, cum quibus erunt Angeli super equos albos, capientes vos: & erit finis vester in ignem, à quo liberet nos Deus. Hoc autem dixit Ezechiel, quia viri filiorum Cedar fuerunt Rabia, & Modhar filij Adnan, & vterque ab Ismaele ortus est: de qua re nulla est inter homines* con-

controuersia. Vel fuerunt filij Hottan orti ab Ismaele, vel iuxta alios ab Hud.

Quidquid sit de Rabia, & Modhar, & vtrum ab Ismaele, an ab Hud ortum duxerint, nihil nobis curandum est. Illud vnum certissimum est, prædictum vaticinium fictitium esse, & neque in Ezechiele, neque in alio Propheta, vel libro Sacro reperiri.

Quintò. Et dixit Daniel, cui sit pax, Mahumetum legatum Dei proprio nomine designans: *Attrahes neruum arcus tui ad iaculandum, & inebriabuntur sagittæ ad imperium tuum, ò Mahumete, vehementer. Hoc est apertissimum de Mahumeto vaticinium, quod in dubium reuocari non potest; & est veritas, quæ nullo modo potest negari. Quod si quis de hoc disceptare voluerit, alium nobis proferat, qui Mahumetus vocetur; qui sagittas arcu eiaculetur; & qui obtineat Imperium, cui sine controuersia omnes obediant.*

Videtur hoc testimonium ex aliquot verbis Scripturarum, & ex appendicibus ipsius Authoris consarciminatum.

Alibi

Alibi hæc ferè eadem Dauidi Author attribuit. Sed neque apud Danielem, neque apud Dauidem, neque apud alium Sacrum Scriptorem inueniuntur.

Sextò. Dixit etiam Daniel Propheta: *Oraui Deum, & supplicaui illi, vt manifestaret mihi, quid futurum esset de filijs Israel, & an placandus esset illis, & restiturus esset illis Regnum eorum, & missurus in eis Prophetas: an verò facturus esset hoc in alijs præter eos. Et apparuit mihi Angelus in figura iuuenis speciosi, & dixit: Pax tibi Daniel: Deus excelsus dicit: Filij Israel inobedientes fuerunt, & rebelles mihi, & seruierunt dijs alijs præter me: & post scientiam secuti sunt stultitiam, & post veritatem mendacium. Propterea potestatem dedi contra eos Regi Nabucodonosor, qui occidit viros eorum, & captiuauit filios eorum, & destruxit templum eorum, & combussit libros eorum. Et idem fecit successor eius contra eos. Ego verò non complaceo mihi in eis, & non proderunt eis peccata eorum: nec desinent esse sub indignatione mea, donec mittam Christum meum filium Virginis intactæ.*

Et

Et postea sigillabo super eos maledictionem, & iram: & non cessabunt esse maledicti, viles, & miseri, donec mittam Prophetam ex filijs Ismaelis, qui annunciatus fuit Hagari, nam misi ad eam Angelum meum, & annunciauit illi. Et reuelabo huic, & docebo eum nomina mea; & adornabo eum pietate, & ponam iustitiam felicitatem eius, & pietatem intentionem eius, & veritatem verba eius, & benignitatem naturam eius, & rectam intentionem viam eius, & directionem legem eius. Dabo ei ex speciali gratia librum confirmantem Sacros libros antea traditos, & abrogantem nonnulla, quæ erant in eis. Venire faciam eum noctu ad me, & ascendere de Cœlo in Cœlum, donec euadat ad summum. Et appropinquare faciam illum ad me, & salutabo eum, & reuelabo illi arcana. Deinde restituam illum ad seruos meos, cum gaudio, & felici statu: custodiet quod sibi commissum fuerit: fidelis erit in eo, quod sibi mandatum fuit. Vocabit ad vnitatem meam cum placido sermone, & exhortatione pulcra. Non erit inhumanus, neque asper, neque clamosus in plateis. Benignus

erit

erit asseclis suis, misericors credentibus in se, asper contra inimicos suos. Vocabit gentem suam ad vnitatem meam, & ad cultum meum; & annunciabit eis, id quod viderit de signis meis : & tanquam mendacem reijcient eum, malèque vexabunt. Dixit translator : Hæc est prædictio. Deinde scripsit Daniel narrationem de legato Dei verbatim ex eo quod reuelauit illi Angelus, donec perueniret extremum dierum gentis suæ per sonitum tubæ, & finem mundi : & Prophetia illius est multiplex, & hæc modo est in manibus Christianorum, & Iudæorum, qui legunt eam, & in ea est id quod narrauimus ex eo quod commemorauit Deus de qualitate huius gentis, & Prophetæ eius, & de duratione Regni eius vsquem ad diem resurrectionis. In hoc vaticinio Danielis est prædictio de Messia, & de Mahumeto, & de epithetis eius, & gentis eius distinctè. Et iam legerunt illud Moslemi cum expugnauerunt Babylonem, quemadmodum referunt sapientes, inter quos Abu-lalia narrat, eos expugnauisse Coseir, & inuenisse Danielem mortuum, & cum eo Codicem. Dixit Abu-lalia : Ego legi huius-

huiusmodi Codicem, & in eo vos describebamini, & sonus sermonis vestri. Et factum est, cum homines regionis illius de hoc moniti fuissent, aperuerunt sepulchrum eius, & cum inter se dissiderent, scripsit Abu-Musa de hoc ad Omar filium Chottab: & rescripsit Omar ad eum, vt diurno tempore tredecim effoderet sepulchra: noctu verò in vno eorum illud sepeliret, ad tumultum, & turbas hominum effugiendas.

Ex hac narratione poteſt vnuſquiſque apertè cognoſcere, quanta ſit Mahumetanorum ſapientum leuitas: & quàm facilè cuiuis nebuloni, & impoſtori in rebus ſectæ ſuæ fauentibus fidem adhibeāt. Si Author aſſeruiſſet, vaticinium huiuſmodi in eo ſepulchro inuentum quidem fuiſſe; hodie tamen non reperiri in libro Danielis, quia inde per fraudem à Iudæis, vel Chriſtianis abraſum fuerit: mendacem quidem ſe, ſed non adeo impudentem oſtendiſſet. At verò cum audacter, & fidenter affirmet, hodie in Codicibus Iudæorum, & Chriſtianorum reperiri; impudentiam, perfidiam, & amen-

mentiam apertiſſimè demonſtrat. Author libri, qui inſcribitur تاييد الملة ideſt, *confirmatio Religionis*, alia de Mahumeto è Sacris libris vaticinia adducit: nempe.

Septimò. Dixit Habacuc: *Ego corroborabo filios Cedar ope Angelorum: & exibunt cum equis albis, & armis: & ponam iudicium ſub pedibus eorum: & iudicabunt vos iudicio ſuo: & confringent naſum veſtrum cum furore, & ira: & ſpoliabunt vos veſtimentis veſtris, & vaſis gloriæ veſtræ: ideſt, veſtibus infidelitatis: & omne beneplacitũ meum facient in vobis.* (ideſt: aſperè ac durè tractabunt vos in prælio, & in exigendo tributum) *ſubiectique, & humiles efficiemini. Porrò Cedar fuit proauus Arabum, & filius Iſmaelis. Dicimus itaque Iudæis: Quinam ſunt filij Cedar; & quodnam eſt iudicium, quo vos erant iudicaturi? Et tamen vos negatis Deum vllis gentibus aliud iudicium conſtituiſſe, quàm veſtrum. Quid verò ſignificant verba illa, quibus aſſeritur, Deum corroboraturum eſſe eos ope Angelorum? Certum eſt apud omnes gentes,*

Deum

Deum non corroborare vllos homines per Angelos, nisi quos peculiari amore, ac beneuolentia prosecutus fuerit.

Nihil huiusmodi somniauit Habbacuc, vel alius Propheta. Verùm etiamsi legitimum esset hoc vaticinium; non tamen probaret Religionem Eslamiticam bonam esse, ac veram: etenim non modo Angeli, sed Deus ipse quandoque adiuuat, & corroborat infideles ad alios infideles depriměndos, & ad fideles etiam puniendos: vt constat in Nabuchodonosor, Cyro, Vespasiano, Attila, & alijs plurimis.

Octauò. Et dixit Daniel in sua reuelatione: *Venit Deus cum declaratione: & impleti sunt Cæli, & terra laudatione Ahmedi, & gentis eius.*

Videtur hic Author tribuere Danieli, id quod in Habbacuc ex parte legimus. Ex parte inquam: nam vaticinium totum nullibi reperitur. Quod verò attinet ad verba Habbacuc, iam satis supra dictum est.

Nonò. Dixit Deus ad Abraham: O

Abraham, habebis filium, ex quo egredientur populi, & populi, & rursus populi. Et de hac re fit mentio in Pentateucho his verbis: Tempus, & duo tempora, & dimidium temporis, donec veniat Propheta idiota, qui erit sigillum Prophetarum.

Vel nugatur, vel insanit hic Author: Quis enim hoc vaticinium vnquam ita consarciminatum audiuit? Promisit sanè Deus Abrahæ filium, & ex eo copiosissimam posteritatem. Vtrùm verò hoc in Ismael, an in Isaac completum sit, iam superius demonstratum est. Illa autem verba: *Tempus, & tempora, & dimidium temporis*, reperiuntur non quidem in Pétateucho, sed in Daniele, & in Apocalypsi: & per ea prædicitur non aduentus Mahumeti, sed duratio persecutionis Antichristi per spatium trium annorum cum dimidio. Illa verò appendix, *donec veniat Propheta idiota, &c.* è putido Authoris cerebro erupit.

Decimò. Dixit Vacheb filius Menbah: *Quando iussus fuit Salomon domum sanctam construere, dictum fuit Dauidi per reue-*

reuelationem : Ingredere domum meam, quam ædificaſti : & lauda me, & ſanctifica me, & imitare gentem, quam ego elegi ſuper hunc mundum. Dixit Dauid : Domine mi: & quænam eſt hęc gens? Reſpondit Deus: Hæc eſt gens Ahmedi. Dixit Dauid : Domine mi : oſtende mihi ſigna huius gentis: Reſpondit Deus. Quando timebunt, magnificabunt me: Quando iraſcentur; reuerebuntur me. Quando inter ſe diſceptabunt, laudabunt me. In *alia relatione ita habetur. Erit in ipſis talis oratio, vt, ſi fuiſſet in populo Noë, non ſubmerſus fuiſſet ab aquis: & ſi fuißet in populo Ad, non perijſſet. Et in libris miſſis è Cælo à Deo, dicitur: Cum veniet vltima lingua (alij legunt, vltima gens) ſequentur aſcenſorem cameli: gens noua quæ laudabit Deum vocibus altis in Oratorijs nouis. Lætentur filij Iſrael, & pergant in Sion (i. in Ieruſalem). Ibunt ad eam cum hoc Propheta, quem ipſi ſequentur. Nam Deus elegit in diebus reliquis gentem quæ laudabit eum : in cuius manibus erunt gladij ancipites, vt vindictam ſumant pro Deo de gentibus infidelibus in omnibus fini-*

M 2 *bus*

bus terræ. Et quænam est hæc gens, quæ habet gladios ancipites in manibus, nisi Arabes. Et in alio ex libris ipsorum scriptum est: Attrahes in arcu tuo neruos, & inebriabuntur sagittæ ad imperium tuum vehementer, ò Mahumete. Si autem dixerint hunc esse alium, quàm Prophetam nostrum, frustra hoc dicent, cum hic manifestè nomen eius, & epitheta illius exprimantur. Cum hoc vaticinium ex Vaheb filio Menbah retulisset Ahmed filius Abdolhalim, subdit: Et huiusmodi vaticiniorum, & authoritatum longa est series in libris originarijs, veluti libro Isaiæ, & Ezræ, & Danielis; sed illa prætermitto, ad prolixitatem fugiendam.

Poterat sanè huius generis vaticinia alia sine numero allegare: sed non ex sacris Scripturis. Quid enim vetat, vaticinia ex suopte cerebro confingere quot quisque voluerit? Certè de eo quod hic dicitur circa Salomonem, & Dauidem, ne vestigium quidem in Sacris libris reperitur. Cætera farrago sunt, & veluti farcimen, ex diuersis scripturarum verbis hinc inde desumptis, vel potius corruptis,

ruptis, quæ nullam responsionem merentur.

Vndecimò. Ahmedus Thelabiensis in expositione cap. 3. Alcorani allegat Soddiensem in hæc verba: *Deus excelsus præcepit filijs Israel in Pentateucho dicens: Si quis venerit ad vos, qui asserat se esse Prophetam Dei, ne credatis illi, nisi venerit ad vos cum sacrificio, super quod descendat ignis, & absumat illud, donec veniat ad vos Christus Iesus filius Mariæ, & Mahumetus. Et cum venerint isti duo ad vos, credite illis: ambo enim venient sine sacrificio.*

Quidquid sit de Sacrificio Christi, vel Mahumeti: certum est, testimonium hoc ex Pentateucho allatum, totum esse fictitium. Cæterùm nullus vnquam inter Christianos dubitauit, Christum, vt pote verum Sacerdotem secundum Ordinem Melchisedec, verum etiam obtulisse Sacrificium, nempe Corpus, & Sanguinem suum in Cruce, & in Sacramento Eucharistiæ, quemadmodum affirmat S. Paulus in epist. ad Ephesios cap. 5. Et ad Hebræos cap. 9. Et prædixit Dauid Psal.

110. Et Malachias cap. 1. De Mahumeto, nos etiam aſſentimur, nullum ab eo inſtitutum eſſe Sacrificium: & hoc probat, Sectam Mahumetanam non poſſe eſſe veram Religionem: vera enim Religio non poteſt eſſe ſine Sacrificio: nec vnquam Deus caruit in terra gente aliqua, quæ verum illi offerret Sacrificium: quippe hoc eſt ſupremi eius dominij ſignum, quo ſe à mortalibus vult, vt ſummus Dominus recognoſci.

Duodecimò. Author libri *de ſignis directionis*, allegat Alym filium Ebrahimi filij Haſamæ, in hæc verba. *Venerunt ad Mahumetum Iudæi quidam Arabes, & dixerunt ei: O Mahumete, ad quid vocas? Reſpondit: Ad teſtificandum non eſſe alium Deum præter Deum, & me eſſe legatum Dei. Et quidem ego ille ſum, quem ſcriptum reperietis in Pentateucho, & quem vobis ſapientes veſtri annunciauerunt dicentes, egreſſum meum fore è Mecca, & emigrationem meam hoc tempore euenturam.*

Non profertur hic aliquod peculiare teſtimonium de Mahumeto. Quamobrem

brem videtur allata alibi teſtimonia innuere, quibus ſuperius reſponſum eſt.

Decimo tertiò. Idem Author citat verba Doctoris cuiuſdam, nomine Althaca, ita ſcribens: *Ex hoc genere teſtimoniorum eſt illud, quod retulit Althaca, ſe legiſſe in Euangelio, & meminit illius Doctor Abugiaafer filius Babauiæ in libro de Perfectione religionis, & complemento gratiæ. (Ibi ita loquentem cum Chriſto Deum introducit in Euangelio): Ego ſum Deus permanens, & nunquam deficiens. Credite in Prophetam idiotam, aſcenſorem Cameli, geſtatorem loricæ, & cydaris, & crepidarum, & virgæ. Huius oculi nigri erunt, & veluti ſtibio depicti: frons elata: genæ venuſtæ: naſus aquilinus: dentes molares rari, & inter ſe diſſiti, &c. totus piloſus erit à pectore vſque ad vmbilicum. Pedum, manuumque volas craſſiores habebit. Cum inter homines verſabitur, ſuum illis ſudorem diſtribuet, qui ex eius fronte margaritarum inſtar defluet. Muſci odorem ex ſe efflabit, cui nullus ſimilis inuentus eſt, nec vnquam in-*

 uenie-

uenietur. Multarum fæminarum maritus erit, ſed paucæ prolis pater.

Aliæ ineptiæ ſunt in hoc fictitio ex Euangelijs vaticinio, quas libens prætereo. Vix autem credi poteſt, ſapientiſſimos Moſlemorum, è quibus vnus fuit Abu-giapher, non ſolùm his fubulis fidem præbere, ſed etiam aſſerere, eas in Euangelio reperiri, & ſuper eas ſectam ſuam fundare, ac ſtabilire.

Decimò tertiò. Abu-nazar, celebris inter Mahumetanos Author, agens de prodigijs, quæ in natiuitate Mahumeti eueniſſe fabulantur, ita ſcribit: *Dixit Caab Alachbar fel. mem. Legi in Pentateucho, quod cum vellet Deus prænunciare filijs Iſrael aduentum Mahumeti, dixit eis: Cum ſtella nota nomine ſuo, mota fuerit, ac mutata de loco ſuo: tempus erit, quo egredietur in mundum Mahumetus Propheta Dei. Cum igitur hic natus eſſet, mota fuit ſtella illa: ex quo agnouerunt omnes, eum iam in mundum adueniſſe. At verò Iudæi inuidia agitati, id totum abſconderunt. Ita notum fecit Deus in Euangelio genti Ieſu; quod cum*

palma

palma quædam singularis, quæ iam exaruerat, folia fructusque protulisset: tunc foret tempus, quo adueniret Mahumetus faustæ mem. Cum igitur hic natus esset, palma illa arida, folia fructusque protulit: idque Christiani cognouerunt, sed propter inuidiam celauerunt. Denique prænunciauit Deus populo Dauidis in Psalmis, quod cum ex fonte quodam noto, ex quo aqua fluere penitus desierat, atque omnino exaruerat, aquæ copiosissimæ emanassent, illud foret signum aduentus Prophetæ Mahumeti. Id totum euenit: at illi inuidi, silentio prodigium pressere.

Quot in vna narratione mendacia? Extat Pentateuchus: Extat Euangelium: extant Psalmi. Ne verbum quidem in illis, quod huiuscemodi præsagia innuat, reperitur. Illud verò mirum, quomodo potuerint hæc signa tam nota, ob inuidiam celari. Sed esto id factum fuerit. Quænam causa fuit, & Iudæis, & populo Dauidis, & Christianis celandi illud, quod in suum ipsorum bonum cedebat: præsertim cum populus Dauidis nulla

posset

posset laborare inuidia, quia tempore eius nondum venerat Mahumetus: nisi fortè dicant, populum Dauidis, & populum Moysi, seu filios Israel, esse synonyma. Sed quidquid sit, fabulæ hæ sunt, & nugæ, quemadmodum etiam alia vaticinia, quæ ex Sacris Scripturis Moslemi mendaciter producunt, & quæ ego, prolixitatis vitandæ causa, libens prætermitto.

Ex ijs quæ hactenus dicta sunt, sequentes conclusiones aduersus Mahumetanos, eorumque sectam deduco.

Prima Conclusio.

EX confessione tam Christianorum, quàm Mahumetanorum, & Iudæorum, sunt in Scris literis plura, certa, & clara vaticinia de aduentu Messiæ, seu Christi, quem tam Christiani, quàm Mahumetani fatentur esse Iesum Nazarenum filium Mariæ Virginis. Huc accedit, omnia fere huiusmodi vaticinia, quæ Christiani adducunt, non solùm Mahumeta-

metanos, sed etiam Hebræos, presertim antiquiores, fateri, & probare tanquam legitima, & vera de Christo. Imò Hebræi pro certo habent, omnia quæ Prophetæ, cæterique viri sancti in veteri testamento scripserunt, esse tantùm in ordine ad Messiam venturum. Quamobrem legitur in libro Sanhedrin, cap. Chelek: *Dixit R. Ehia filius Abba: Dixit R. Iohanan: Prophetæ omnes, nullo excepto, nihil prophetauerunt, nisi de diebus Messiæ.* Et R. Salomon in cap. 9. Zachariæ hæc habet: *Dixit Mar: Omnes prophetæ non prophetauerunt nisi de annis redemptionis, & de diebus Messiæ.* De Mahumeto nullus est Propheta, qui vel vnum verbum dicat; nisi fortè in malum. Hoc Iudæi, hoc Christiani concorditer fatentur: Moslemi negant; sed gratis, & sine vllo fundamento; vt patet ex dictis.

Secunda Conclusio.

MEssiæ Regnum futurum erat vniuersale, & æternum. Hoc iam supe-

ſuperius Prophetarum authoritate ſatis comprobatum eſt, & manifeſtè oſtenditur noui Teſtamenti teſtimonijs propè innumeris. Dixit ipſe Chriſtus Matth. cap. 10. *Omnia mihi tradita ſunt a Patre meo*. Et Ioan: cap. 12. *Si exaltatus fuero à terra, omnia traham ad me ipſum*. Et cap. 13. ſic de eodem ſcriptum eſt: *Sciens quia omnia dedit ei Pater in manus*. Et S. Paulus ad Philippenſes cap. 2. ita loquitur de Chriſto: *Deus exaltauit illum, & donauit illi nomen, quod eſt ſuper omne nomen: vt in nomine Ieſu omne genu flectatur, Cæleſtium, Terreſtrium, & Infernorum*. Et ad Epheſios cap. 1. *Omnia ſubiecit ſub pedibus eius: & ipſum dedit caput ſuper omnem Eccleſiam*. Et ad Coloſſenſes cap. 1. *Omnia per ipſum, & in ipſo creata ſunt; & ipſe eſt ante omnes, & omnia in ipſo conſtant*. & Apocalypſis cap. 1. appellatur. *Princeps Regum terræ*. Et cap. 12. dicitur de eo, quòd *recturus erat gentes in virga ferrea*. Et paulò poſt: *Nunc facta eſt ſalus, & virtus, & Regnum Dei noſtri, & poteſtas Chriſti eius*. Et cap. 19. dicitur. *Rex Regum,*

gum, & Dominus dominantium. De huius verò regni ſtabilitate, ac perpetuitate, ſatis multa ſuperius dicta ſunt.

Tertia Concluſio.

REgnum hoc Meſſiæ non temporale ac terrenum, ſed ſpirituale ac cęleſte futurum erat: loquor quoad exercitium: nam alioqui Chriſtus verè fuit Rex etiam tẽporalis, & poterat ſi voluiſſet, regiã exercere poteſtatem. Hoc ex ſuperius dictis ſatis patet. Verum quidem eſt, poſſe illud temporale etiam, & terrenum appellari: Chriſtus nanque iam glorioſus in Cælis, verè & propriè eſt Rex vniuerſalis totius orbis, eumque per miniſtros ſuos, Reges ſcilicet ac Principes terræ, gubernat, & regit. Neque obſtat, quod plerique eorum infideles ſint, & mali: etenim eodem modo Deus regit, ſemperque rexit mundum hunc inferiorem; ſemperque habitus eſt verus ac proprius illius Rex, quamuis in eo fuerint, ac ſint tot regna, ac prouinciæ

ciæ infidelium, qui Deumipſum non agnoſcunt.

Quarta Concluſio.

SI Chriſti regnum eſt æternum : ètiam lex illius, quæ eſt Euangelium, debet eſſe æterna. Quod attinet ad legem Moyſi iudiciariam & ceremonialem (nã de morali, & naturali non loquor) : apertiſſima ſunt in Scripturis teſtimonia, eam non futuram æternam, ſed in Meſſiæ legem commutandam. Id Mahumetani etiam fatentur, & quod maius eſt, Iudæi non negant, imò vltrò admittunt. Quod verò lex Meſſiæ in legem aliam commutanda eſſet; hoc nequè in Scripturis Sacris, neque in libris Iudæorum, & Chriſtianorum, neque in vllis amborum traditionibus reperitur. Quod autem Moſlemi tam audacter, & confidenter dicant, Iudæos & Chriſtianos Mahumeti aduentum, & Alcoranicam illius legem olim auidè expectauiſſe : impudentiſſimum eſt mendacium, & ab omni

ni prorsus veritate alienum. Quomodo enim poterant Christiani aliam legem à Christi lege diuersam expectare, dum quotidie audirent verba S. Pauli in Epist. ad Galatas cap. 1. *Licet nos, aut Angelus de Cælo euangelizet vobis præterquam quod euangelizatum est vobis, anathema sit. Sicut prædiximus, & nunc iterum dico: Si quis vobis euangelizauerit præter id quod accepistis, anathema sit.* Quod si rectè attentèque omnes testamenti noui paginæ perlegantur, reperiemus, nihil in illis magis fidelibus inculcari, quam vt firmi, constantesque in ea lege, ac doctrina permaneant, quam à Christo, & Apostolis eius acceperant; atque ab omni alia doctrina peregrina & noua sedulò caueant. Quamobrem S. Paulus ad Hæbreos cap: 3. ait: *Iesus Christus heri & hodie, ipse & in secula. Doctrinis varijs & ptregrinis nolitè abduci.* Per quod manifeste ostendit, quemadmodum nullus alius nouus Christus venturus erat; ita neque nouum Euangelium, aut legẽ nouam hominibus deinceps esse tradendã. Quod spe-

ſpectat ad Iudæos: certum eſt, ipſos poſt Meſſiam, nullum alium legiſlatorem vnquam expectaſſe, neque nunc expectare. Cuius rei, præter alia, illud firmiſſimum eſt argumtẽum ad hominem, quod Hæbrei communiter (ſicut etiam è Chriſtianis nonnulli) putant, mundum ſex millia annorum perduraturum: quorum duo millia ſine lege fuerint: duo millia legem habuerint; & duo millia ad Meſſiæ regnum pertineant. Sic ſcriptumreperimus in Thalmud in lib. Sanhedrin, diſtinct. Chelec, his verbis: *Habetur ex traditione domus Eliæ, per ſex millia annorum mundum perſeueraturum: ex quibus duo millia erunt thohu;* (ideſt vanitas, nimirum ſine lege, vt exponit Gloſſa R. Salomonis Iarchi): *duo millia cum lege erunt: & duo millia erunt dies Meſſiæ*. Itaque iuxta Hæbreorum ſententiam, Mahumeto, eiuſque Alcorano nullum vltra tempus relinquitur. Præterquam quod, cum lex Euangelica ſit ſummæ perfectionis (quod Mahumetani vel inuiti fateri coguntur) non conuenie-

ueniebat, vt in minus perfectam mutaretur, qualis est Alcoranica, quæ retrahit homines partim ad legem Abrahæ, partim ad Sanctiones Mosaicas, partim ad superstitiones Arabicas.

Quinta Conclusio.

IN Sacris Scripturis nullibi lex aut vniuersalis benedictio, aut regnum, aut prophetia promittitur, nisi respectu Isaac, eiusque posterorum per lineam Iacob, non autem Esau. Isaiæ cap. 2. *De Sion exibit lex, & Verbum Domini de Ierusalem.* Ioan. cap. 4. *Salus ex Iudæis est.* Ad Isaac & Iacob dicta sunt ea verba: *In seminie tuo benedicentur omnes gentes terræ.* Dauidi & semini eius facta est promissio de regno Messiæ, vt supra vidimus. S. Paulus ad Galatas cap. 3. asserit, *in gentibus benedictionem Abrahæ factam esse in Christo Iesu,* qui fuit oriundus ab Isaac, & Iacob. De Ismaele, eiusque posteris, nihil habetur in Sacris literis, quod non sit cum vituperatione, vel quod ad res

terrenas, vel carnales, & præsertim ad prolem copiosam non pertineat, in quo tota illius benedictio sita est. Si quid verò de eo dicitur, quod ad laudem pertineat, nunquam tamen habetur, quod ad legislationem, vel Prophetiam, vel religionem, vel communem salutem pertineat. Et quidem nimis monstruosum, atque omninò absonum fuisset, quod cum Sacræ omnes Scripturæ Christum tanquam scopum in suis oraculis haberent, neque in illis quidquam penè aliud ageretur, quàm de posterorum Isaac & Iacob successibus in ordine ad eumdem Christum: vix deindè hic apparuisset: legemque suam Euangelicam promulgasset, vt repente nullis præcedentibus oraculis, & nihil tale hominibus suspicantibus, nouus nescio quis Propheta de stirpe Ismaelis ex Arabiæ latibulis tanquam mus vel fungus erumperet, qui Christi regnum, legem, ac religionem euerteret, nouaque lege ac religione inducta, penitus aboleret.

Huc accedit, quod S. Paulus de Hagar

& Is-

& Ismael ex vna parte; & de Sara atque Isaac ex alia loquens: ita inter se hæc duo binaria comparat; vt primum nempe Hagar & Ismael, typus sit legis seruilis, & carnalis: secundum verò, scilicet Sara, & Isaac, legis libertatis, filialis, ac spiritualis: facitque Ismaelem figuram Iudæorum infidelium, & Christianam fidem persequentium: Isaac verò fidelium, quos Iudæi persecuti sunt. Vide epistolam ad Galat. cap. 4. Neque dici potest, hoc in odium Mahumeti scriptum fuisse, cum sexcentis annis antequam Mahumetus appareret, scriptum fuisse, certissimum sit. Quamobrem dicendum est, apertissimum hoc esse vaticinium, factum ex diuino afflatu à S. Paulo de Mahumetanica impietate: per quod etiam ostenditur, nullum ab Ismaele, eiusque posteris bonum sperandum esse, sed potius mala omnia veris fidelibus metuenda; quod vtinam facto ipso non experiremur.

Sexta Conclusio.

VBi Sacrarum Scripturarum vaticinia, & sententiæ respiciunt Isaac, & eius posteros, vel aliquid quod ad illos pertineat, vt Iacob, Israel, Iudam, Dauid, Ierusalem, Sion, & alia huiusmodi: non possunt, nec debent Mahumetani ea Ismaeli, vel eius posteris appropriare: sed Christo omninò tribuere, tanquam ex Isaac, & Iacob prognato: in eo enim, vt superius monuimus ex S. Paulo, omnes benedictiones Abrahæ, Isaac, Iacob, & eorum qui ex his orti sunt, complendæ erant. Aliàs intoleranda sequeretur confusio: & nos etiam dicere possemus, si quid boni de Ismaele, aut Ismaelitis, eorumque rebus in Scripturis continetur, Christo, & Christi fidelibus esse tribuenda.

Septima

Septima Conclusio.

IN Sacris Scripturis exponendis, vti debemus verissima, & certissima regula, quam tradit etiam ipse Aduersarius Ahmedus filius Abdolhalimi, à Christianis Doctoribus acceptam, quamuis ille male ea vtatur. Est autem huiusmodi:

انما يجب ان يقاس الجزو على الكل و يستدّل على ما غاب بما حضر و على ما اشكل بما ظهر

Necessarium porrò est, partem iuxta totum regulari: & id quod figuratum est, per id quod clarum est, & sine figuris demonstrari: & id quod dubium est, per id quod certum est explicari. Itaq; si vniuersa Sacra Scriptura, vt iam vidimus, & omnes tam Christiani, quàm Moslemi, ac Iudæi fatentur, clarè, & apertè loquitur de Messia; etiamsi sit in illa locus aliquis obscurus, dubius, & vt ita dicam, absens; explicandus erit iuxta loca clara, certa, & manifesta. Huc accedit, quod eadem illa loca, quæ

pro Secta sua, & Mahumeto afferunt Moslemi; omnia, vel ferè omnia, tamquam certa, & aperta, tam à Christianis, quàm à Iudæis de Christo intelligantur. Pauca quædam videntur pro Ismaele, & Ismaelitis facere, spectantia ad temporaneam, ac mundanam felicitatem, vel etiam ad agnitionem, & laudem veri Dei. Sed hæc quoque iuxta regulam iam propositam exponenda sunt: nimirum, quod ea omnia, quæ in ordine ad res spirituales, ac diuinas de illis dicuntur, ad Christum referantur. Verificari enim debet in eo illa promissio: *In semine tuo benedicentur omnes gentes terræ:* ita vt Arabes etiam in hac benedictione comprehendantur; non quidem hoc tempore, neque in lege Mahumetica; sed eo tempore, quo florebat, vel in posterum florebit inter Ismaelitas, & Arabes Christiana Religio: & præsertim cum Arabiæ, & Pharan deserta, Sanctorum Monachorum turbis referta erant.

Octaua

Octaua Conclusio.

SI dicant Mahumetani, Scripturas Sacras esse corruptas: vel tanquam falsa aut suspiciosa reijciant ea testimonia, quæ ex vtroque testamento hactenus pro Christiana Religione contra eos protulimus: id facient cum iniuria, & absq; vlla prorsus ratione; cum supra satis euidenter earumdem Sacrarum Scripturarum integritatem probauerimus. Si enim Sacræ Scripturæ corruptæ sunt, quomodo poterunt ipsi probare, ea testimonia, quæ pro se ex illis citant, legitima esse, & incorrupta? Nos sanè non dicimus, auctoritates à Mahumetanis productas falsas esse, ac deprauatas, dum in probatis Sacrorum Librorum translationibus, quæ apud Christianos, & Iudæos sunt, saltem quoad substantiam verè reperiantur, neque constet manifestè, esse ab ipsis confictas, aut corruptas.

Neque dici potest, Mahumetanos, dum contra nos Sacrorum Librorum au-

thoritate vtuntur, argumentari ad hominem; vt falsè, ne dicam stultè asserit Hottingerus. Tunc enim *ad hominem* contra aduersarium quis argumentatur; cum concedit illi eam propositionem tamquam veram, quam tamen ipse prò vera non habet; vel de cuius veritate, aut falsitate ipse nihil curat, dummodo proprijs eius principijs aduersarium conuincat; quibus tamen ipse ad stabiliēdam sententiam suam nunquā volet vti. Atqui nullo modo dici potest, Mahumetanos nō habere pro veris, & legitimis ea Scripturarum testimonia, in quibus fundant, ac stabiliunt Prophetæ, sectæque suæ veritatem; & in quorum explicatione, & intelligentia nos illis contradicimus; asserentes eos malè, ac perperam illa intelligere, & explicare; eodem ferè modo, quo, cum nos aliquem Alcorani locum contra ipsos producimus, explicantes illum ad fauorem nostrum; (vt cum dicitur in Alcorano, Christum esse Verbum, & Spiritum Dei, asserentes, ibi Mahumetum fateri diuinitatem Christi) Mahume-

humetani sese opponunt, negantes illum esse sensum verborum Alcorani; neque posse ibi Mahumetum fateri Christi diuinitatem, cum eam alibi expressis verbis inficietur. Ita prorsus euenit in re nostra. Est tamen hoc discrimen, quod Christiani argumentantur ex verbis Alcorani claris, & apertis contra Mahumetanos: & licet non credant esse verba Dei, putant nihilominus in ijs veritatem contineri, si ita accipiantur, vt sonant, quamuis Aduersarij id negent. At verò Moslemi argumentantur contra nos ex verbis Sacrarum Scripturarum obscuris, allegoricis, & figuratis, reponentes omnem vim non in solis verbis, sed in mysterio, quod in illis continetur (quod sanè non nisi à Deo esse potest): vt cum apud Isaiam in Ascensore Cameli Mahumetum: in ascensore autem Asini Christum volunt prænunciari. Et in Pentateucho per tres montes, Sinam, Seir, & Pharan, tres Prophetas, ac tres leges à Deo per eos datas asserunt designari. Quis verò nisi omninò fatuus, & similis
Hot-

Hottingero, dicat his in locis Mahumetanos argumentari contra nos ad hominem, cum argumententur non à verbis, quæ vtrique concedimus, ſed à myſterio, quod nos negamus.

Alia ex parte non minor eſſet amentia, credere, Mahumetanos non habere tanquam verba Dei illa, in quibus agnoſcunt occulta myſteria, & prædictiones rerum futurarum tanti momenti, quanti eſt veracitas Prophetæ ſui, ac veritas ſuæ religionis. Huius rei certiſſimum eſt argumentum, quod cum aliquid, præſertim ex veteri teſtamento allegant, vtuntur ferè ſemper formula illa قوله تعالى ideſt, *dictum Dei Altiſſimi*: quam in Alcorani verbis citandis conſueuerunt adhibere.

Hic tamen adnotandum eſt id quod ſuperius innui, argumentum ductum à ſenſu myſtico, & allegorico ex Sacris literis, non neceſſario conuincere, niſi quando, vel ab ipſis Sacris literis manifeſtè colligitur, vel per communem Doctorum,

ctorum, & Expositorum sententiam agnoscitur, vel ab omnium fidelium consensu comprobatur. Hoc autem in vera tantùm Religione potest euenire. Et cum apud Iudæos ante Christum, & apud Christianos post Christũ, fuerit vera Religio, saltem vsque ad Mahumetum, vt Moslemi affirmant: si quid vtrique communi sensu circa Sacrarum Scripturarum mysteria eo tempore, quo in vera Religione erant, probauerunt, illud certum erit, & verum. Constat autem eos conuenisse in intelligendis de Christo plerisque eorum, quæ Moslemi de Mahumeto suo (quem nec Iudæi, nec Christiani vnquam somniauerunt) conantur violenter exponere.

Respondetur Argumentis Moslemorum.

DVplici contra nos argumento vtuntur Doctores Moslemi, ad probandum, Mahumetum in Sacris Scripturis præ-

prædictum fuisse. Tractat vtrumque satis prolixe Ahmedus filius Abdolhalimi in sua Apologia pag. mihi 253. Ego vtrumque succinctè proponam, eique paucis respondebo.

Primum argumentum est huiusmodi. Mahumetus sexcenties in Alcorano affirmat se in Pentateucho, & Euangelio prædictum fuisse; & hoc palam prædicabat, audientibus Iudæis, & Christianis, à quibus, nisi vera dixisset, facillimè mendacij argui potuisset. Cum autem Mahumetus esset prudentissimus, atque omnium mortalium sagacissimus, stultum se atque insanum prorsus ostendisset, si ea tamquam vera affirmasset, de quorum falsitate ab omnibus conuinci potuisset. Fatendum est igitur, illum in Sacris literis prænunciatum fuisse.

Respondemus; cum aliquid esse, vel non esse, sensu deprehenditur, factoque ipso manifestè conuincitur, nullas in contrarium rationes posse valere. Quod Mahumetus fuerit prudentissimus, ac sagacissimus omnium mortalium, gratis omnino

nino asseritur: id tamen non conuinceret necessario, quòd non posset aut ipse decipi, aut alios decipere, aut mentiri etiam in rebus satis apertis, ac manifestis. Factum est hoc in sexcentis alijs nouorum dogmatum inuentoribus, nouarumque sectarum institutoribus, qui doctrina, prudentia, ac sagacitate excellere videbantur, & fortasse excellebant: & nihilominus, vel ex errore intellectus, vel ex voluntatis malitia, apertissima mendacia protulere. Erat porrò Mahumetus homo ignarus, legendique, ac scribendi omnino imperitus. Hoc ipsemet in Alcorano fatetur, nec inter Mahumetanos vllus in dubium reuocat: propterea enim النبى الامى *Prophetam idiotam* afferunt eum (licet falsò) in Sacris literis appellari: quid ergo mirùm si à nebulone aliquo Iudæo, seu Christiano, vel vt gratiam eius iniret, vel vt fucum illi faceret, persuasus fuit, esse in Sacris voluminibus de se vaticinia conscripta? Neque tamen verum est, Iudæos, & Christianos prudentiores, ac peritiores Mahu-

meto

meto huiusmodi vaticinia iactanti assensos fuisse, vel non restitisse: Quamobrem idem sæpe in Alcorano conqueritur de Scripturalibus (Iudæis scilicet, & Christianis) quod vaticinia de se ipso in Pentateucdo, & Euangelio extantia, occultarent, vel deprauarent. Verùm si hi ea occulabant, cur ipse Propheta tantus, & qui sciret ea in Scripturis reperiri, non manifestabat? Refert autem Thalebiensis in expositione Suræ 4. v. 165. ex dicto Ebn. abbasi, Authoris supremæ inter Mosslemos auctoritatis, Primates Meccanos, cum audirent Mahumetum adeò sese in oraculis Pentateuchi iactantem.

اتوا الى النبى صّ فقالوا يا محمد سألنا عنك
اليهود وعن صفتك فى كتابهم فزعموا انهم لا يعرفونك
ودخل على النبى ص جماعة من اليهود فقال انّى
والله اعلم انكم لتعلمون انّي رسول الله فقالوا لا
نعلم ذلك *venisse ad illum ac dixisse: O Mahumete, nos interrogauimus Iudæos de te, & de prædictionibus, quas dicis esse de te in Scriptura eorũ. At illi asseruerunt se nescire, quisnam*

nam tu sis. Cumque deinde Iudæorum caterua ad Mahumetum venisset, ille dixit ad eos: Ego certissimè scio, vos non ignorare me esse legatum Dei. Illi verò responderunt: Nihil huiusmodi nouimus.

Illud præterea animaduertendum est, ea in ætate, atque eos inter homines Mahumetum vixisse, in quibus scientiarum omnium, & præsertim Sacrarum literarum ignorantia maximè dominabatur. Imò Meccani, inter quos ille natus, & supra quinquaginta annos versatus est, vt erant idololatriæ tenebris inuoluti, parum, aut nihil de Sacris Scripturis nouerant, nisi quantum Iudæos aliquos, aut Christianos de illis balbutientes audiebant. Quamobrem poterat illis facilè quidlibet persuaderi, & imponi, quemadmodum impositum fuit Mahumeto, qui ex mendaci aliquorum Iudæorum, & Christianorum relatione, tot fabulas, atque ineptias, tanquam Sacrarum Scripturarum oracula, Alcorano suo immiscuit: quæ tamen facilè ab Arabibus ignarissimis, & prorsus agrestibus credita sunt.

ſunt. Hoc autem minimè mirum videbitur illi, qui animaduerterit, tot prouincias, ac regna catholica, & in ijs tot Principes, tot Reges, tot Reſpublicas; & (quod vix credi poteſt) tot Præſules, tot Præsbyteros, tot Monachos in Apoſtolica Fide natos, atque enutritos, ad ſuaſionem fraterculi vnius apoſtatæ, & vnius præsbyteri nefando ſcelere coinquinati, Religionem illam deſeruiſſe, quam, & maiores eorum, & ipſi ſemper profeſſi fuerant: & tam impia, tam ſpurca, tam belluina dogmata amplexos fuiſſe, vt non pauca ex illis, Alcoranicis comparata, longè deteriora, ac peſtilentiora videantur. Hoc certè portentum maius eſt illo, quod in Mahumeto ſuo neſcit Ahmedus intelligere.

Secundum argumentum ita ſummatim complector. Nulla lex ita diffuſa eſt, ac dilatata, ſicut lex Mahumeti. Hæc verò eſt res adeo prodigioſa, vt ſiue vera, ſiue falſa Mahumetus euulgauerit, debuerit omnino à Prophetis prædici, vt homines ab eo cauerent ſi praua docuiſſet:

ſet: ſi verò recta, cum ſequerentur: atque ita videmus in Sacris litteris, tam de Chriſto, quam de Antichriſto plura prænunciata fuiſſe. At nihil eſt in Sacris Scripturis, quod Mahumetum malum futurum eſſe ſignificet, vel vituperationem vllam illius contineat: ergo neceſſariò erunt in illis vaticinia in laudem Mahumeti, & Legis, ac Religionis illius. Quod verò hæc modò non reperiantur, cenſendum eſt à Iudæis, & Chriſtianis ſublata fuiſſe.

Sed facilè reſpondetur, falſum eſſe, Mahumeti Sectam tam magnum eſſe prodigium, quantum iactant Mahumetani. Nam non modo Aſſyriorum, Græcorum, & Romanorum Idololatria, ampliora ſpatia, ac tempora diuturniora obtinuit, quàm Secta Mahumetica: ſed etiam Chriſtiana Religio, & regionum amplitudine, & temporum diuturnitate illam ſuperauit: Quamquam ingens numerus, magnaque multitudo, certa Religionis argumenta non ſunt habenda, vt alibi fuſius demonſtrabo. Quod

verò ex tam copiosa Mahumetanicæ Sectæ dilatatione, siue vera illa sit, siue falsa, infert Aduersarius, necessariò credendum esse, Mahumetum à Prophetis prædictum fuisse, vt si malus, ac mendax foret, homines sibi ab eo cauerent: si autem verax, ac bonus, eum sequerentur: respondemus: Primò, non posse hominem Deo leges præscribere de eo quod per Prophetas reuelaturus sit. Plura maximi momenti in orbe euenere, de quibus in Sacris literis ne verbum quidem existit; cum de alijs leuioribus frequens præcedat enunciatio. Persarum, ac Medorum successus Prophetæ prænunciauere: de Synensium, Tartarorum, Iaponum, & aliarum gentium præcipuarum rebus, prorsus conticuere. De Antichristo ipso in veteri Testamento obscura satis, & dubia sunt oracula, & non nisi sub aliorum regum impiorum typo: ita vt sint qui existiment, nihil de illo directè fuisse à Prophetis prænunciatum. Quamobrem nihil mirum, si de Mahu-

meto

meto quoque nihil in Sacris literis prædictum fuerit.

Deinde animaduertendum est, vaticinia fere omnia veteris Testamenti ad Christum directa, atque in illo absoluta, perfectaque fuisse. *Finis enim legis Christus:* quemadmodum scribit S. Paulus ad Romanos. Hinc est quod à primo Christi aduentu, cæterarum rerum quæ intercesserunt successibus ferè pretermissis; ad secundum eiusdem aduentum, qui maximè Prophetarum omnium scopus fuit, statim ab ijsdem transitus fiat. Id verò non obscurè innuit Daniel cap. 9. verbis illis: *Septuaginta hebdomades abbreuiatæ sunt super populum tuum, & super vrbem sanctam tuam, vt consumetur præuaricatio, & finem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas, & adducatur iustitia sempiterna, & impleatur visio, & prophetia, & vngatur Sanctus Sanctorum.* Post quæ verba, nulla aliarum rerum prædictione facta, statim cap. 12. ad nouissima mundi tempora Daniel pertransit.

Neque tamen negauerim, etiam de

magno hoc terrarum orbis Seductore, Antichristi prodromo Mahumeto, in Sacris Scripturis aperta satis vaticinia reperiri; quorum

Primum extat cap. 16. Geneseos, vbi de Ismaele prædicitur: *Hic erit ferus homo: manus eius contra omnes, & manus omnium contra eum: & è regione vniuersorum fratrum suorum figet tabernacula.* Quibus verbis prænunciantur absq; dubio sub Ismaelis persona, feritas, atq; imanitas Mahumeti, & successorũ eius Ismaelitarum.

Secundum habetur Isaiæ cap. 27. in illis verbis: *In die illa visitabit Dominus in gladio suo duro, & grandi, & forti super Leuiathan serpentem vectem, & super Leuiathan serpentem tortuosum, & occidet cetum, qui in mari est.* Quod oraculum non solùm Hebræi, sed Christianorum doctissimi de Mahumetico Imperio intelligendum esse asseuerant.

Tertium extat Danielis cap. 7. vbi dicitur, inter quartæ horribilissimæ bestiæ cornua decem, cornu aliud exiguum pullulasse. *Et ecce* (inquit) *cornu aliud*

par-

paruulum ortum est de medio eorum, & tria de cornibus primis euulsa sunt à facie eius. Et ecce oculi, quasi oculi hominis erant in cornu isto, & os loquens ingentia. Et paulo post subdit: *Maius erat cæteris, & faciebat bellum aduersus sanctos, & præualebat eis.* Hic mysticè Mahumetus iuxta Doctorum nostrorum sententiam exprimitur, licet alij velint primariò Antichristum præsignari.

De Mahumeto etiam, ac tyrãnico eius imperio exponunt plures tum Hebræi, tum Christiani id quod Danielis cap. 2. de pedibus, & cruribus statuæ à Nabuchodonosore somniatæ, argilla, ferroque compactis enarratur. Et quãuis Daniel quatuor tantùm imperia commemoret, nihilominus quia Mahumetani iure belli, & vi armorum Romanis in Imperio Orientali successere, ideo vnum atque idem vtrorumque imperium censeri potest: quemadmodum crura, & pedes vnum tantum in humano corpore membrum constituere videntur. Et quidem hodie quoque Turcarum Princeps

Cæſaris, & Auguſti titulo ſeſe condecorat: & regio illius adiacens Imperatoriæ Vrbi, Romaniæ nomine appellatur.

In nouo verò Teſtamento paſſim ſeductores, pſeudoprophetæ, & antichriſti prædicuntur, præter illũ celebrem Antichriſtum, qui in fine mundi venturus eſſe, communi omnium aſſenſu creditur. Quod ſi Mahumetus nominatim minime prædicitur, id fortaſſe euenit, quia plures illi ſimiles futuri erant, vt Arius, Neſtorius, Dioſcorus, alijque plures, præter eos, qui adhuc venturi ſunt, Mahumeto fortaſſe peiores. Neque verò neceſſe erat illum ſignatim prę-nunciari, dum generatim omnes illi vitandi proponebantur, qui alienam à Chriſti Euãgelio doctrinam profeſſi fuiſſent, iuxta illud Pauli ad Galatas cap. 1. *Sed licet nos, aut Angelus de Cælo euangelizet vobis præterquam quod euangelizauimus vobis, anathema ſit.*

Præterea ſi res rectè perpendatur, nihil aliud effecit Mahumetus, quàm illud, vt præteritorum Hæreſiarcharum, Arij potiſ-

potiſſimum, & Neſtorij errores renouaret, & propagaret. Quamobrem inter Seductores iuſtius hi duo fortaſſe principatum merentur, quàm Mahumetus: ita vt nulla eſſet cauſa, cur in Sacris literis de hoc peculiaris mentio præcederet.

Et nihilominus in Apocalypſi cap. 6. iuxta veriorem expoſitionem, in apertione ſigilli quarti, vbi dicitur: *Et ecce equus pallidus, & qui ſedebat ſuper eum, nomen illi Mors, & Infernus ſequebatur eum: & data eſt illi poteſtas ſuper quatuor partes terræ, interficere gladio, fame, & morte, & beſtijs terræ*: Mahumetus omninò præſignatur, illiuſque beſtialis ſuperſtitio, quæ mortem intulit non tam temporalem, quam æternam, aperuitque Tartarum vniuerſo orbi adeo ingenti ruina, vt maior nulla deinceps futura credatur, niſi ſub Antichriſti tyrannide, de qua ſtatim in eodem capite mentio habetur. Videtur autem Sanctus Paulus in epiſtola 2. ad Teſſalonicenſes, cap. 2. hoc ipſum innuiſſe, cum ſcripſit, neque

Antichristum, neque supremum mundi diem venturum, nisi priùs aduenisset *discessio*, Græcè ἀποστασία: *Nisi venerit*, (inquit) *discessio primum, & reuelatus fuerit homo peccati, filius perditionis*. Consensere prisci Patres, per discessionem, seu apostasiam, generalem à Romano Imperio gentium rebellionem esse intelligendam. Idem sentiunt recentiores: sed addunt, sub hoc nomine comprehendi etiam, & quidem præcipuè, à Romano Pontifice, & à Catholica, & Christiana fide discessionem, quam nemo hactenus ita minatus est, vt Mahumetus, & Mahumetismus.

Concedimus porrò Aduersario; si Mahumetus verax Propheta fuisset, & opus eius, vt potè rectum, à Deo emanasset, præmittenda fuisse de eo in Sacris literis vaticinia, quemadmodum de Christo præmissa fuere. Sed cum hæc nullibi reperiantur, retorquemus contra Mosslemos argumentum, inferrentes, Mahumetum nullo modo verum Profetam fuis-

fuisse, nec Legem, aut Religionem bonam promulgasse. Quod verò huiusmodi vaticinia extiterint quidem, sed à Iudæis, & Christianis sublata fuerint, iam supra nullo modo fieri potuisse demonstrauimus.

APPENDIX

Vaticinia alia, Prognostica, ac testimonia, quæ pro Mahumeto, eiusque Secta proferunt Moslemi extra Sacras Scripturas.

Ræter superius allata vaticinia, quæ Mahumetani ex vtroque Testamento producunt; & vel deprauata, vel falsa, & commentitia esse conuincuntur: proferunt ijdem ingentem farraginem prædictionum, signorum, prognosticorum, ac testimoniorum ex diuersis Authoribus, præsertim Iudæis, & Christianis, ad maiorem fidem

fidem Prophetæ ſuo conciliandam, & ad ſuperſtitionem illius magis corroborandam, & conſtabiliendam.

Primò: in antiquiſſimo Codice M. S. ex Bibliotheca Eminentiſſimi Cardinalis Camilli de Maximis, qui nunc in inſigni Bibliotheca Sacri Collegij de Propaganda Fide Romæ aſſeruatur, legimus, Angelum Gabrielem Mahumeto apparuiſſe, eique dixiſſe, ſe ignoraſſe nomen ſuum per ſpatium decem millium annorum poſtquam creatus fuerat: tunc enim audiuit primò, ſe vocari á Deo nomine Gabrielis, & iuberi ſanctificare ipſum Deum: id quod ipſe fecit per alia decem millia annorum. Poſt quæ audiuit diuinum præceptum, vt eumdem glorificaret: idque fecit per alia decem millia annorum. Pergit Author, ſeu potius Gabriel: قال لى يا جبرابيل صلّى على محمّد فصلّيتُ عليك يا محمّد عشرة الاف عام. فقال لى أتحبّ ان تراه و تنظر اليه : فقلتُ بلى

فا

يا ربّ . فامرَ فكُشِفَ لى عن سبعين حجابًا فنظرت
الى ثلثة منابر من نور و عليها ثلثة اشخاص فعلمتُك
من بينهم فنادانى ربّى يا جبرايبل الاَ تنظر اليــــــه
جالسًا بين وزرآيه يعنى ابابكر و عمر رحم الله عليهما

Dixit mihi Deus : O Gabriel ora pro Mahumeto. Ego verò oraui prò te ò Mahumete per decem millia annorum. Dixitque mihi rursum : Cupis ne videre eum, eumque cognoscere ? Respondi : Vtique Domine mi. Iubente Deo, sublata sunt mihi septuaginta velamina : & vidi tres sedes ex luce, & super eas tres personas, & cognoui te esse vnam ex illis. Tunc aduocans me Dominus meus, dixit mihi : O Gabriel, videsne illum sedentem inter Consiliarios suos? per hos autem significabat Abubacrum, & Omarem, quorum misereatur Deus.

Nolui hic, quemadmodum neque in sequentibus narrationibus, seu fabulis, omnia arabicè referre, ne nimis exturgescat liber : sed tantumodo ea, quæ ma-

magis notabilia iudicaui. Porrò non est hic opus argumenta multa congerere, ad commentum tam insanum, ac ridiculum refutandum. Quis enim non rideat, audiens, Gabrielẽ quadraginta millibus annis ante Mahumetum, nomen suum ignorasse per decem millia annorum; & Mahumetum ipsum per tot millia annorum antequam nasceretur, in Cælo cum Abubacro, & Omare visum fuisse? Addit monstro monstrum Ioseph filius Abdolatiphi Scriptor insignis inter Mahumetanos, allegatus à Gabriele Sionita, & Ioanne Hesronita, doctissimis Maronitarum: Nimirum: *Mahumetum, dum ita in Cælo moraretur, antequam in terra appareret, cæpisse quondam Thronum Dei circumire. Quo tempore Deus conuersus respexit eum: ille verò ex timore ac pudore in sudorem erupit. Cum autem digito à fronte sudorem abstersisset, sex illius guttæ extra Paradisi septa decidere: ex quarum vna rosa germinauit; ex altera oriza: & ex alijs, quatuor Mahumeti sodales.* adeò delirant, & insaniunt, vel doctissimi Mahumetanorum. Se-

Secundò. In libro اعلام الهدى, *de signis directionis* cap. 3. sect. 1. ita legimus: و فى كتاب دلايل النبوة حدّثنا الحافظ باسناد ذكره عن ابراهيم ابن محمّد بن طلحة قال: قال طلحة ابن عبد الله حضرتُ سوق بصرى فاذا راهب فى صومعته يقول سلوا اهل هذا الموسم أفيهم من اهل الحرام: قال طلحة قلتُ نعم انا. قال هل ظهر احمد بعد. قال: قلتُ ومن احمد قال ابن عبدالله بن عبد المطلب هذا شهر الذى يخرج فيه وهو اخر الانبياء مخرجه من الحرام و مهاجره الى نخل وحرّة و سباخ &c. *In libro demonstrationum prophetiæ: narrauit nobis Alhaphedh in allegationibus suarum narrationum ex dicto Ebrahim filij Mohammad filij Talhæ, dicens: Dixit Talha filius Abdallah: Ego interfui in foro Bosræ, vidique Monachum intra suum cœnobium, qui dixit: Interrogate hos nego-*

negotiatores peregrinos, vtrum ſit inter eos aliquis Meccanus. Ego verò reſpondi (inquit Talha) : Ego ſum Meccanus. Tunc Monachus ait: Apparuit ne adhuc Ahmed? Ego verò: Quis eſt, inquam Ahmed? & ille: Filius eſt Abdallah filij Abdalmotalleb. Hic eſt Menſis, quo aduenturus eſt in Mundum, & ipſe erit vltimus Prophetarum. Egreſſus eius erit è Mecca: & emigratio eius erit in Naged, & Horrat, & Sebach. Pergit Talha dicens, ſe ſtatim profectum fuiſſe in Meccam, & ibi reſciuiſſe, iam apparuiſſe Mahumetum, & cæpiſſe prophetare, & nonnullos illi adhæſiſſe, eiuſque doctrinam amplexos fuiſſe.

Erat Monachus hic procul dubio Chriſtianus, quemadmodum alij Monachi, quos Mahumetani fingunt præuidiſſe, ac prænunciaſſe Prophetæ ſui aduentum: vel poſtquam aduenerat, illum vt Prophetam agnouiſſe, ac ſecutos fuiſſe. Atqui, cum inter Chriſtianos, ſiue anteriores, ſiue poſteriores Mahumeto, nulla vnquam fuerit de eo talis notitia, qua crederetur mittendus, vel miſſus à

Deo

Deo ad nouam Religionem constituendam: immó nullus vnquam de eo, antequam oriretur, cogitauerit, aut somniauerit: patet, omnia hæc, quæ de Christianis Monachis referuntur, esse vel figmenta, ac mendacia, vel ludibria: quia scilicet per Magicas artes quidam de eo aliquid præsagiuerint, aut diuinauerint.

Tertiò. Profertur lux quædam prodigiosa, quam fabulantur Moslemi positam à Deo in vultu Adæ, ad omnes eius nepotes per lineam Ismaëlis translatam fuisse, tamquam perpetuum testimonium aduentus Mahumeti, atque in eo tandem fixam constitisse. Longissimas de portentosa hac luce nugas Moslemi congerunt. Referam hic præcipua, quæ scripsit Mohammed Abul-Hasan, cognomento البخاري *Albocharius*, in Libro الانوار *Splendorum*, ex traditione Ebnol-Abbai filij Abdallah: Vaheb filij Mombah: Ebn-Abbas, & aliorum inter Moslemos propè diuinæ authoritatis.

لما اراد الله تعالى ان يخلق سيد واشرف الاوليـــن
والاخريـــن محمدًا صلعم امر طاووس الملايكة وهـــو
جبرابيل عم ان ياتيه بالطينة : فهبط جـــبرابيل
وملايكـــة الصفيح الاعـــلى وحملت العرش فقبضوا
قبضةً تربة رسول الله من موضع ضـــريحه فقبضوا
قبضةً من تربة نقية طاهرة فعرج بها الروح الامين
فغمسها فى عيـــن السلسبيل حـــتى بقيت كالدرة
البيضاء وكانت تغمس فى نهرمن انهار الجنة وتعرض
على الملايكـــة فتشرق انوارها فتستقبلها الملايكة
بـــا لتحيـــة والاكرام وكان يطوف بها جبرابيل فى
صفوف الملايكة فاذا نظروا اليها قالوا الهنا وسيدنا
ومولانا ان امـــرتنا بالسجـــدة سجدنـــا فعرفـــت
الملايكة فضلها قبل ان يخلق ادم عم : فلما خلق
ادم سمع فى ظهره نشيشًا كنشيش الطير وتسبيحـــًا
و تقد

وتقديساً فقال ادم يا ربّ ما هذا التسبيح فقيل يا
ادم هـذا تسبيح محمد العربى صلعم سيد الاوليـن
والاخرين السعيد من اطاعه و تبعه والشقى مـن
خالفه فخذ يا ادم بعهدى ولا تودّعه الاّ فى الاصلاب
الطاهرة قـال ادم سمعتُ و اطعتُ و قبلتُ العهـد
والميثاق ولا اودّعه الاّ فى الاصلاب الطاهرة من الرجال
والارحام الزكية مـن النسآء الطاهرات العفيفات
الحـافظات : فقال ادم يا ربّ لقد زدتنى بهـذا
المولـود شرفاً و بهاءً : قال و لم يزل نور النبىّ صلعم
فى غرّة ادم كالشمس و دوران الفالـك اوكالقمـر فى
ليلة البدر فقد نارت منه السموات والارض والسرادقات
و العـــــــــــــــرش &c.

Cum vellet Deus creare Mahumetum Dominum, & Principem Primorum, & Nouissimorum, præcepit Gabrieli pauoni Angelorum,

lorum, vt lutum sibi afferret. Descenditque Gabriel, & Angeli supremi ordinis; & portauerunt Thronum. Et acceperunt pugillum pulueris puri, & mundi ex loco, in quo sepeliendus erat Mahumetus. Ascenditque cum eo Gabriel, & lauit eum in fonte Salsabil, itaut remaneret sicut margarita candida: & lauabat se in aliquo ex fontibus Paradisi, & ostendebat se Angelis; & euibrabat ex se splendores: & salutabant eam Angeli, cum honore, & veneratione. Et cum Gabriel circumferret eam per ordines Angelorum, ipsi illam aspicientes, dicebant: O Deus noster, & Domine, atque Here noster, si iubes, adorabimus eam. Et cognonerunt Angeli excellentiam eius antequam crearetur Adam. Cumque hic creatus fuisset, sensit in humeris suis strepitum velut garritum auium laudantium, & sanctificantium Deum. Dixitque Adam: O Domine mi, quænam est hæc laudatio? cui respondit Deus: Hæc est laudatio Mahumeti Arabis, Domini Primorum, & Nouissimorum. Beatus qui obedierit ei, & secutus fuerit eum: & infelix, qui aduersatus

fuerit

fuerit ei: Accipe igitur ô Adam hoc, quod tibi concredo(nempe puluerem illum candidum) *cum pacto, ne depositès illud, nisi in lumbis puris. Respondit Adam: Audiui, & obediam, & promitto, me obseruaturum pactum tuum, non depositandi hoc, nisi in lumbis puris virorum, & in vteris mundis mulierum castissimarum: tibique gratias ago, quòd me hoc munere tam splendido, ac nobili fæcundasti. Numquam igitur recessit lux Prophetæ Mahumeti à facie Adam, sed semper resplenduit in ea sicut Sol, aut circulus Firmamenti, vel Luna plena: itaut resplenderent ex ea Cœlum, & Terra, & Thronus Dei, cum velaminibus ante ipsum oppansis.* Pergit Fabulator: Cum Heua peperisset Seth, Gabriel posuit inter eam, & Diabolum velamen lucis adeo crassum, vt quingentorum annorum iter crassitudo illius occuparet; itaut non posset Diabolus intueri Seth, vsque ad ætatem septem annorum. Et cum vellet Adam eidem Seth legare pretiosum illud depositum lucis, obtinuit, vt id sibi liceret, facultatem à Deo: confectum-

que eſt de hoc Inſtrumentum coram teſtibus Michaele, & Gabriele, & ſexaginta millibus Angelorum, qui propterea è Cœlo deſcenderant in terram. Signauit Gabriel anulo ſuo ſcripturam, eamque tradidit ipſi Seth: ſtatimque apparuit lux illa, quæ fuerat in vultu Adam, in facie eius, & radios ſuos vſque ad Cœlum iaculabatur. A Seth tranſlata eſt cum ijſdem ſolemnitatibus ad Enos: & ab eo ad Cainan: & ita ab alio ad alium per propagationem generationis, vſque ad Haſem Mahumeti progenitorem, qui vultus ſui luce loca omnia, in quibus erat, replebat: & quacumque tranſiret, nullus erat lapis, aut gleba, à quibus his verbis non ſalutaretur:

ابشر يا هاشم فانه سيظهر من ذريتك اكرم الخلق

على الله تعالى واشرف العالمين

Lętare ò Haſem, quia apparebit ex generatione tua honoratiſſimus omnium creaturarum apud Deum Excelſum, & nobiliſſimus omnium ſæculorum. Peruenit autem fama

ma eius ad Regem Æthiopiæ, & ad Imperatorem Romanorum: obtuleruntque ei filias ſuas in coniuges, vt lucem illam mirabilem hæreditario iure obtinerent. Cognouerant enim ex verbis monachorum, & Sacerdotum ſuorum, lucem illam eſſe Mahumeti Legati Dei. At verò recuſauit hoc Haſem; maluitque fæminam ex gente ſua, quæ Salma vocabatur, accipere. Iudæi autem intelligentes ex Pentateuchi oraculis Haſem eſſe illum, ex quo Mahumetus, qui ipſorum pernicies futurus eſſet, oriturus erat; cædem illi moliti ſunt, adiutore Diabolo; ſed cum magno eorum, & ipſius Diaboli malo illorum aſtus ſucceſſit. Vbi verò Salma Haſemo nupſit, انتقل النور الذى كان فى وجهه الى سلما فزادت حسنا و جمالا ... وشاع حسن سلما الى جميع الآفاق وكان اذا مشت يناديها الشجر والمدر والحجر بالتحية والاكرام وتسمع قايلا يقول من يمينها السلام عليك يا

خيرة النسوان . فاذ نظرت حجاب من نور قد ضُرِبَ

عليها من البيت الى السماء وحبس الله عنها الشيطان

فولدت يومئذٍ شيبة و قامت من وقتها و ساعتها :

translata est lux, quæ erat in facie eius ad illam, & aucta est pulchritudine, & decore: itaut peruenerit fama pulchritudinis eius ad omnes fines terræ. Cum ambularet, arbores, & glebæ, & lapides cum honore, & reuerentia salutabant illam dicentes: Pax super te, ò pulcherrima mulierum. Ecce autem vidit velamen factum ex luce positum super se, & pertingens vsque ad Cœlum, quo Deus Satanam ab ipsa cohibuit: peperitque eadem die Scioaibum: statimque à partu surrexit. Refert deinde, quomodo lux illa transierit in Scioaibum, cuius vultum triplici inuolucro pater contexit, ne splendor erumpens proderet illum Iudæis. Nec tamen potuit eos latere: quamobrem conati sunt puerum occidere: sed Deus diuinitus illum ab eorum manibus liberauit. Demum lux illa ad Abdallah Ma-

Mahumeti genitorem translata est, & ab eo in Amenam eiusdem Mahumeti matrem tanto cum splendore, vt palatia, ac turres Vrbis illuminaret. Cum autem tempus natiuitatis Mahumeti peruenisset, misit Deus Gabrielem cum centum millibus Angelorum per omnes terrarum orbis regiones, quò vniuersis mortalibus aduentum illius annunciaret.

Hæc lux tam magna, adeo manifestam facit vanitatem totius huius narrationis: vt nulla necessaria sint argumenta ad illam impudentissimi mendacij cõuincendam. Fieri ne potest, vt res tam noua, tam prodigiosa, tam admirabilis, ab Adam ad Mahumetum vsque protracta, per spatium scilicet supra quinque millium annorum, & quam Æthiopum Reges, & Romanorum Imperatores, ac totus propè terrarum orbis resciuit, nullum à sacris, vel profanis Scriptoribus, nisi à Mahumetanis testimonium habuerit. Quis nisi amentissimus, ac stolidissimus credat in luce tam clara,

quæ

quæ per tot ſæcula, & ætates perſeuerauit, homines omnes cæteros talpas fuiſſe, Mahumetanos ſolos lynceos oculos habuiſſe?

Quartò. Certiſſimæ fidei dogma eſt apud Moſlemos, ſub ortum Mahumeti Dæmones omnes ab orbibus Cæleſtibus, in quibus ad furtim audienda Angelorum, qui Diuinas reuelationes ſibi mutuò communicabant, colloquia reſidebant, eiectos fuiſſe à Deo flammis, ſeu exhalationibus illis, quas Meteorologi ſydera diſcurrentia, ſeu volantia, vel ſtellas cadentes iuxta diuerſos earumdem motus appellant: quæ tunc primùm apparere, viderique cæperunt. De huiuſmodi prodigio fit mentio in ipſo Alcorano, *Sura* 72. quæ inſcribitur الجن *Genÿ* §. 8. vbi Dæmones ipſi ita loquentes inducuntur. وانا لمسنا السما فوجدناها مليت

حرسا شديدا وشهبا وانا كنا نقعد مقاعد للسمع

فمن يستمع الان يجد له شهابا رصدا.

Nos

Nos sanè tentauimus propius ad Cœlum accedere . (Explicat Gelal. ومنا استراق السمع منهــا : *cupientes furtim audire ex illis reuelationes Angelorum*) : *sed inuenimus illud plenum custodia valida* : (Gelal. من الملايكة : *Angelorum*) : *& flammis scintillantibus* (Gelal. نجوما محرقة وذلك لمــا بعث النبــى : *stellis comburentibus* : *& hoc postquam missus est Propheta Mahumetus*). *Et nos quidem sedebamus in quibusdam sedibus* (Gelal. قبل مبعثــه : *ante missionem eius*) *vt audiremus reuelationes Angelorum* . *Sed nunc, qui tentat accedere ad audiendum, reperit ibi flammas custodes* : ideſt Angelos, qui euibrant in illum flammas. Et Sura 37. الصافّات : *Ordinatrices* : ita fingitur Deus loqui : انا زيّنا السما الدنيــا

بزينــة الكواكب و حفظا من كل شيطان مارد لا

يسمّعون الى الملأ الاعــلى و يقذفون من كل جانب

دحورا

دحورًا و لهم عذابٌ واصبٌ الامَن خطِفَ الخطفة فأتبعه
شهابٌ ثاقــــــــــــــــــــــــب .

Nos certè Stellarum ornamento Cœlum hoc decorauimus, quod Terræ imminet; & custodiam appoſuimus ad arcendum ab eo omnem Satanam rebellem, ne audire fas ſit illi Principes ſublimes: vndique enim flammis appetuntur, & in pœnam perpetuam incurrunt: excepto quod ſemel vnus ex ipſis furtim audiuit & raptim aliquid: ſed ſtatim inſecutus eſt eum flamma penetrans. Fuit hic, iuxta Gelalem, omnium Dæmonum maximus. Addit Iahias filius Salam in expoſitione horum verborum, ſe audiuiſſe à quodam Abdalſamed, quod ipſe audiuiſſet à quodam Dæmone nomine Aburagia hæc verba: قبل ان يبعث
النبى ما نرى نجوماً يرمى فبينما نحــن ذات ليلــة
اذا النجوم قد يرمى بها قلنا ما هذا ان هذا الامر
قد حدث فجاءنا ان النبى عم بعـــــــــث .

Ante-

Antequam mitteretur Propheta Mahumetus, nos non videbamus stellas vllas euibrari. Verùm dum nocte quadam simul essemus, ecce stellæ cæperunt euibrari. Tunc diximus: Quid est hoc? certè hæc res de nouo accidit, eodemque tempore audiuimus, iam missum fuisse Prophetam Mahumetum. Addit Albocharius part. 6. Dæmonem quemdam dixisse Zarkæ Reginæ Arabiæ Felicis, quæ erat famosissima præstigiatrix:

لقد كنا نصعد الى السموات السبع ونسترق السمع الى
ان بعث المسيح ابن مريم فطردنا من اربع سموات
فلما كان في هذه الايام طردنا من السموات كلها وسمعنا
مناديا ينادي في السموات العلى ان الله عز و جل
يريد ان يظهر رسوله و حبيبه ليكسر الاصنام
و يظهر عبادة الرحمن .

Olim nos per septem Cœlos omnes ascendebamus: & furtim audiebamus diuinas reuelationes, donec missus est Christus filius Ma-

Mariæ: tunc verò è quatuor Cœlis eiecti sumus. Verùm his diebus ex omnibus Cœlis expulsi sumus: vocemque ex altissimo Cœlo hanc audiuimus; Deus Potens, & Gloriosus vult manifestare Legatum suum, & Dilectum suum, vt confringat Idola, & Miseratoris cultum edoceat.

Mira est crassities, & hebetudo Mahumeti, & Mahumetanorum, dum credunt, Angelos vnius Cæli superioris cõmunicare, seu reuelare Diuina mandata Angelis Cœli inferioris per voces corporeas, quas Dæmones in ijsdem Cœlis latitantes furtim possint audire. Vt enim Angeli sunt substantiæ spirituales, ita spiritualiter operantur, & inter se loquuntur non per voces externas, sed per actus voluntatis, & intellectus. Vt verò concedamus Mahumetanis id, quod ipsi putant, Angelos aliquam tenuissimam ex igne corporeitatem habere, ac propterea materialibus vocibus vti; cum ab vno Cœlo ad aliud infinita sit quodãmodò distantia, vix credi potest, vocem Angeli superioris Cœli ad Angelum inferio-

ferioris posse peruenire ; nisi fortè ille ad hunc descendat, propiusque illum in aurem alloquatur ; quo pacto Dæmones remotiores non possent eorum voces audire. Verùm quidquid sit de hoc : quis risum teneat, dum audit, exhalationes illas, quas per aerem sæpè discurrere videmus, & sydera volantia, vel stellas cadentes appellamus, tunc primum apparere cæpisse, cum Mahumetus aduenit : & tunc à Deo creatas fuisse, vt ijsdem Angeli Dæmonas inuaderent, atq; ex ordinibus Cælestibus, in quibus residebant, exturbarent. Ahmedus filius Abdal-halimi in sua apologia pagina mihi 353. ad asserendam figmenti huius veritatem, ita paralogizat. Mahumetus legebat hæc, quæ in Alcorano continentur, coram multis hominibus, nullusque ea negabat, nec in controuersiam vocabat. Quod si antea vidissent sydera illa per Cælum discurrere, manifesti mendacij conuincere illum potuissent ; & id tantò libentius fecissent, quantò illi infensiores erant, eumque vt falsum Prophetam

phetam existimabant. Sed facilè respondetur, vel falsum esse, quod Mahumetus hæc legeret Meccanis, vel alijs: vel hinc argui posse, quam crassi, & rudes essent illi, quibus hæc legebat, qui tamen fortasse ob timorem non audebant Mahumeto contradicere in ijs, quæ manifestè falsa esse cognoscebant. Cæterùm quòd flammæ illæ volantes, tam ante Mahumetum, quàm post Mahumetum semper eodem modo in aëre apparuerint, certissimum est apud omnes mortales: nec nisi stultissimus, & ignarissimus potest de hoc dubitare. Quamobrem Virgilius lib. 1. Georgicon cecinit:

Sæpè etiam stellas, vento impendente, videbis
Præcipites Cælo labi, noctisque per umbras
Flammarum longos à tergo albescere tractus.

Et Aristoteles Meteor. lib. 1. cap. 4. & 5. fusè differit de huiusmodi stellis volantibus, tamquam de re frequenti, communi,

muni, & omnibus nota. Neque Ahmedus ipſe auſus eſt negare, etiam ante Mahumeti aduentum viſas fuiſſe huiuſmodi exhalationes: ita enim ſcribit: وقد ظن بعض الناس ان الشهب لم يكن يرمى بها قبل ذلك الحال . والصواب انه كان الرمى بها كما هو الان احيانًا كما ثبت فى صحيح مسلم .

Porrò opinati ſunt nonnulli, has flammas nunquam ante hoc tempus viſas fuiſſe. Sed verius eſt, antea etiam aliquando apparuiſſe, eo modo, quo nunc videmus: quemadmodum aſſeritur in Sahiho Moſlemi.

Certiſſimum eſt præterea, flammas prædictas in orbibus cæleſtibus non gigni, quemadmodum Ahmedus ipſe fatetur: ſed in ſecunda aëris regione, remotiſſimè ab infimo Cælo, adquod certum eſt, eas non poſſe pertingere: immò plerumque non ſurſum, ſed obliquè, & in tranſuerſum mouentur; & aliquando etiam deorſum feruntur, vt aſſerit Ariſtoteles loco citato his verbis: *Aut in*

ſublime fertur, vel ad latus: ſed fere ad latus, quod duobus motibus, vi deorſum, natura ſurſum feratur: omnia enim talia per diametrum ferri ſolent. Itaque Stellarum, quæ traijciuntur, motus, inflexus & obliquus fere exiſtit. Quomodo ergo ſine riſu audiri poteſt hæc meteora inuehi ſurſum ad feriendos, ac depellendos Dæmonas, qui in orbibus cæleſtibus, & ab aëre, & inter ſe longiſſimè diſſitis reſident, ne Angelorum colloquia poſſint audire. Huc accedit flammam illam, vt pote corpoream nullam actionem habere poſſe in Dæmonas, qui ſunt ſubſtantiæ ſpirituales. Quod ſi etiam corporeitatem aliquam cum Moſlemis illis tribueremus, cum tamen exhalatio illa ſit tenuiſſima, ſtatimque euaneſcat, non videtur aliquam vim habere poſſe ad illos comburendos, quemadmodum falsò exiſtimauit celeberrimus inter Moſlemos Ebn-abbas, qui vt refert Iahias in expoſitione Suræ 37. Alcorani dixit Auditoribus ſuis: اذا رايتم الكوكب قــد
رمى

رُمِىَ به فتورى فانه يحرق ما اصاب ولا يقتـــل

Cum videritis ſtellas in Cælo euibrari, ſtatimque euaneſcere: ſcitote, eas ſolum comburere eum, quem feriunt, non tamen occidere.

Puto hoc totum figmentum inde ortũ habuiſſe, quòd Deus, vt habetur in Geneſi cap. 3. eiectis è Paradiſo Protoplaſtis, *collocauerit ad ingreſſum illius Cherubim, cum gladio flammeo, atque verſatili, ad cuſtodiendam viam ligni Vitæ.* Putant enim Mahumetani, Paradiſum non in terra, ſed in Cælo fuiſſe.

Quintò. Albocharius in libro de Splendoribus: Author lib. de ſignis directionis, & alij Moſlemi, qui de Mahumeti rebus ſcripſere, referunt duo de eodem Mahumeto vaticinia, ſeu teſtimonia. Alterum Satihi Principis Goſſani in Syria: alterum Zarkæ Reginæ Iemanis, ſeu Arabiæ Fælicis. Tam verò ille, quam hæc, diuinandi atque ariolandi arte excellebat, præſtigijſque ad hoc dæmoniacis vtebatur. De Satiho,

qui vero nomine Rabia filius Mazen dicebatur, ita scribit Albocharius : فأمّـا
سطيح فان الله سبحانه خَلَقه قطعة لحم بلا قصب
ولا عظم ولا عصب سوى جمجمة وكان يطوى كما الثوب
من اسفله الى التراقى ثـم ينشُر بالنهار كمـا ينشر
الثوب ثم يُطوى بـالليل و يُجعل على وضمه كمـا
يُجعل اللحم على وضم القصاب . لا ينام الليـل الا
يسيرًا يقلـب طرفـه الى السمـا وينظـر الى النجوم
الزاهرات والافلاك الدايرات والبروق اللامعات يُحمل
على وضمه الى الامصار ويرفع الي الملوك و نواحى الاقطار
يسألونه عن غوامض الاخبـــــــــار.

Porrò hunc Satihum creauerat Deus gloriosus vnum frustum carnis, sine fistulis, sine ossibus, & sine neruis, excepto cranio. Et plicabatur veluti vestis, ab imo vsque ad clauiculas gutturis. Deinde explicabatur, atque extendebatur in die, sicut explicatur

vestis

vestis. Deinde iterum plicabatur noctu, & ponebatur super stoream suam, sicut ponitur caro super stoream lanionis. Non dormiebat noctu, nisi parum, conuerso semper obtutu ad Cælum, vt inspiceret splendorem stellarum, & reuolutionem orbium Cælestium, & fulgetra micantia. Portabatur super stoream suam per varias regiones ad Reges, vsque ad extremas partes terræ: & interrogabant eum de rebus occultis, maximeque reconditis. Pergit Mythologus referre, quomodo nocte quadam Satihus magnam stellarum agitationem cum flammis fumoque præter morem aspexerit; tandemque stellas omnes cadere, obscurarique viderit. Intellexit hoc signum esse aduentus Mahumeti. Verùm cum aliquantulum hæreret, scripsit ad Zarkam Reginam Iemanis in præstigijs ac magijs peritissimam, quæ huiusmodi artibus Arabiæ Felicis Regnum occupauerat. De hac ita scribit Author (libet enim quædam magis ἀπίθανα, Authorum Moslemorum verbis ipsis afferre, ne quis fortè à me conficta fuisse suspi-

cetur): وكانت حادة النظر بعيدة المنظر تنظر من مسيرة ثلاثة ايام كما ينظر الانسان الذى بين يديه. *Erat acutissima visu, quamuis longe præsentia distaret: itaut res spatio itineris trium dierum remotas, tamquam præsentes intueretur.* Respondit igitur Satiho, omnia illa, quæ viderat, vera ac certa esse aduentus Mahumeti præsagia. Tunc ille sese ad Meccam, vbi Mahumetus proditurus erat, deferendum curauit: vbi cum Abutalleb Mahumeti patruum, & Abd-allah eiusdem Mahumeti patrem reperisset, plura illis de eo prædixit; atque his verbis omnia conclusit: احمد فى التوراة والانجيل معروف : احمد فى السماء احمد وفى الارض محمد و فى الجنة ابو القاسم. *Nomen eius notum est in Pentateucho, & Euangelio. In Cælo nomen eius est Ahmad; in terra Mohammad; in Paradiso Abul-Casem.* Postea multa vaticinatus est de Aly, qui Mahumeti gener futurus erat: inter

inter quæ, hæc notatu digna ſunt:

يكون لمحمد وزيرًا و يدعا بعد موته اميرًا و اسمه
فى التوراة بريًا و فى الانجيل اذيا وعند قومه عليًا.

Erit Mahumeto Conſilierius; & vocabitur poſt mortem eius ſummus Imperator. Nomen eius in Pentateucho eſt Bary (1. Purus): *in Euangelio Addy* (1. Victor): *ſed à gente ſua vocabitur Aly* (1. Excelſus): deinde præcepit Satihus, vt matres omnes ad ſe adducerentur, inter quas Mahumeti matrem digito voceque commonſtrauit; habebat enim familiarem Dæmonem ex ijs, qui eo tempore in orbibus cæleſtibus reſidebant, diuinaſque reuelationes furtiuis auribus excipiebãt: atque hic eidem vniuerſa reuelabat. Mox Zarka quoque Regina Meccam aduenit, & ea, quæ Satihus de Mahumeto & Aly prædixerat, confirmauit: tentauitque Mahumeti matrem per Tacannam eius famulam occidere. Verùm cum Tacanna facinus aggrederetur, ſubita morte extincta eſt: quamobrem

Zarka spe sua frustrata aufugit. Satihus quoque in Syriam regressus est, ibique vsque ad Mahumeti mortem moram fecit. Eodem tempore Simulacra omnia Idolorum prono ore in terram ceciderunt. Decreuit aqua lacus Sabah, & exundauit Torrens Samauah. Persarum ignes sacri extincti sunt, & Cosroæ Regia per medium disrupta est, & quatuor illius turres corruere. Quibus monstris perterritus Cosroes, Authore Muabedano, seu Summo Sacrorum Principe, misit ad Noamanum filium Mondari (erat hic Rex Arabum, & Christianus) vt eum de his, quæ euenerant, interrogaret. Noamanus verò misit ad Cosroen Abdalmesihum nepotem Satihi, qui ab auunculo suo instructus, significauit Cosroæ, prodigia illa, quæ euenerant, nihil aliud, quam noui Prophetæ, Mahumeti scilicet, aduentum significare.

Gratulamur Moslemis, Magos, ac Præstigiatores Prophetam ipsorum prænuncios habuisse: neque tamen huius-

modi

modi nugas, ac fabulas illis probamus. Detrahunt enim omnibus fidem portentosa illa Satihi figura, & prodigiosum illud Zarkæ oculorum acumen: multoque magis impudentissimum vtriusque mendacium, quo nomina Mahumeti, & Aly, in Pentateucho, & Euangelio reperiri asseruerunt.

Sextò. Author libri de Signis directionis cap. 2. affert, id quod tradidit Aly filius Ebrahim filij Hasem, qui id audierat à patre suo, & ipse à patruo suo acceperat: fuisse scilicet in Mecca Iudæum quedam nomine Ioseph, qui ea nocte, qua natus est Mahumetus, vidit stellas agitari, ac sese mutuò collidere. Quo viso dixit: هذا نبى قد وُلد فى

هذه الليـلة لانا نجد فى كتبنا انـه اذا وُلـد اخر

الانبياء رُجمت الشياطين و حجبوا من السمـاء.

Hic est Propheta, qui natus est hac nocte. Nos enim inuenimus in libris nostris, quod cum ortus fuerit vltimus Prophetarum, lapida-

pidabuntur Dæmones, & arcebuntur ab aſpectu Cæli. Mane autem facto curauit oſtendi ſibi puerum ea nocte natum: eiuſque oculos attentè contemplatus, humeros illius detexit, viditque inter eos ſignum quoddam obſcurum veluti næuum pilis obſitum. Id cum vidiſſet, ſtatim velut exanimatus corruit, quod Meccani cernentes, cachinnari cæperunt. At Ioſeph ſeueriori vultu indutus dixit illis:

أتضحكون يا معشر قريش. هذا نبيّ السيف ليبيّرنكم

و ذهبت النبوة عن بني اسرائيل اخر لا بدّ

وتفرق الناس. *Ridetiſne ò Coraiſitę? hic eſt Propheta gladij, qui vos diſperſurus, atque ad extremam perniciem adacturus eſt. Iam diſceſſit prophetia à filijs Iſraël: & hic procul dubio eſt vltimus Prophetarum. Illi autem diuiſim diſceſſere.*

Non eſt, quod multum laboremus in huius narrationis falſitate demonſtranda. Satis enim eſt, ſi vniuerſi, qui in orbe terrarum ſunt Iudæi interrogentur, vtrum in libris ſuis, præſertim Sacris

cris

cris (nam hi ſoli intelliguntur in Alcorano nomine librorum) habeant hodie, vel vnquam antea habuerint huiuſmodi prædictiones: & vtrum putent, prophetiam defeciſſe ab ipſis, quando natus eſt Mahumetus, an verò ſexcentis ferè annis antea, quando ſcilicet natus eſt Chriſtus. Nihil dico de figmento expulſionis Dæmonum ab orbibus cæleſtibus: ſatis enim ſupra de eo dictum eſt.

Septimò. Idem Author cum alijs, refert teſtimonium cuiuſdam Salmanis Perſæ; qui varias regiones circuiuit, pluresque ſapientes conſuluit ينتظر قيام سيد الاولين و الاخرين محمد ص اربعمايه سنة

expectans aduentũ Mahumeti Domini Primorum, & Nouiſſimorum per ſpatium quadringentorum annorum. Cum autem à Monacho Chriſtiano audiſſet illum in Mecca eſſe oriturum; & à quibuſdam Iudæis iam ortum eſſe cognouiſſet; profectus eſt ad eum; obtulitque ei calathum dactylis plenum: deinde, inquit Author:

دار

دار خلفه فالقى رسول الله عن كتفه الازار فنظر
سلمان الى خاتم النبوة و الشامة فاقبل يقبلها
فاسلم , *circuiuit post tergum eius : reiecitque Mahumetus ab humeris suis vestem, qua erat indutus ; & vidit Salman sigillum prophetiæ, quod erat næuus niger : & accedens osculatus est illud, & amplexus est sectam illius.*

Mendacium hoc, non veram historiam esse, dubitari non potest. Si enim pro fabula omnes habent; Nestorem trecentos annos vixisse : quanto magis fabulosum censendum erit, quod Salman quadrigentos vitæ annos expleuerit ea in ætate, qua hominum vita nonnisi rarò seculum vnum paucis annis excedebat?

Octauò. Scribit idem Author, Tobbam Regem Arabiæ Fælicis prædixisse Mahumeti aduentum his verbis : مخرجه من هذه يعني مكة نبي مهاجره الى يثرب .

Egre-

Egredieretur ab hac Vrbe, nempe Mecca, Propheta, qui emigrabit in Iathreb, seu Medinam. Et addit, Tobbam hunc misisse plures suæ gentis, vt habitarent cum Iudæis in Medina; quò Mahumetum adiuuarent, quando illuc esset emigraturus: & præterea dixisse: شهدت على احمد انّه رسول من الله بارئ النسم . فلو مدّ عمري الى عمره لكنتُ وزيرًا له وابن عمّ . و كنتُ عذابًا على المشركين و اسقيهم كاسُ خوف و غمّ .
Testificor de Ahmad (idest Mahumeto), *quod ipse erit Legatus Dei Creatoris Spirituum. Quod si extendatur vita mea ad ætatem illius: ero sane Consiliarius, & tamquam nepos illius; & afficiam pænis Idololatras: & potabo eos calice timoris, & afflictionis.*

Reges omnes Arabiæ Fælicis censebantur nomine تبّع *Tobba*. Quamobrem adducitur hic pro teste indiuiduum vagum, quod nullam fidem facere potest.

Ego

Ego tamen ſuſpicor, hic innui ab Authore Abucarbum, Aſaedum, qui appellatus fuit Tobba Iuſtus, fuitque trigeſimus ſecundus Rex Arabiæ Fælicis. Et amplexus eſt cum gente ſua Iudaiſmum. Verum ſi hic prophetico ſpiritu pollebat, vel aliquid nouerat de eo, quod ex libris ſuis finguntur nouiſſe Iudæi: nempè Mahumetum fore peſtem, ac perniciem Iudæorum, eoſque omnes ex Arabia igni, ferroque exterminaturum; neque debuit Iudaiſmum amplecti, neque ſuis præcipere, vt Medinam emigrantes, cum Iudæis commercium inirent.

Nonò, Refert Abu-bacar Ahmedus filius Alhaſanis Bihakienſis in libro de Demonſtrationibus prophetiæ: biennio poſt Mahumetum natum, Saiphum filium Du-iazenis, Regem Æthiopiæ dixiſſe Abdal-motallebo auo Mahumeti, qui ipſum inuiſerat: اذا وُلد بتهامـــة غلام بين كتفيهِ شامة كانت له الامامة و لكم بـــه الزعامة

الزعامة الى يوم القيامة . هذا حينه الذى وُلد فيه
اسمه محمد يموت ابوه و امّه و يكفله جدّه و عمّه
و قد وُلد سرارًا و الله باعثه جهارًا و جاعل له منّا
انصارًا . وانّك يا عبد المطلب لجدّه بغير الكذب .
فانّي اجد فى الكتاب الناطق والعلم السابق انّ
اليثرب دار ملكه فيها استحكام امره وموضع قبره

Cum nascetur in Mecca puer, inter cuius scapulas sit nauus niger: hic rerum imperium obtinebit: & vos per eum principatum obtinebitis vsque ad diem Resurretionis. Hic est punctus temporis, in quo natus est. Nomen eius erit Mohammad: morietur pater eius, & mater eius: & in tutelam suscipiet eum auus eius, & patruus eius. Natus est oculte; sed Deus mittet eum manifeste, & dabit ei ex nobis adiutores. Et tu quidem ò Abdalmotallebe, es procul dubio auus eius: Ego verò inuenio in libro loquente, & in scientia precedente, quod Medina erit sedes Regni eius: in ea erit firmamentum imperij eius,

eius, & locus sepulturæ eius. Hoc vbi audiſſet Abdalmotallebus, confeſſus eſt Regi id, quod iam euenerat domi ſuæ circa Mahumeti natiuitatem. Rex verò confirmauit ei, hunc eſſe puerum illum, de quo locutus fuerat: monuitque, vt eum à Iudæis cuſtodiret, quippe hoſtes illius infenſiſſimi futuri erant.

Dubitari non poteſt, hæc omnia fictitia eſſe, & chimerica. Primò enim dixerat Saiphus, ſe ea, quæ Abdalmotallebo manifeſtabat, inueniſſe, فى الكتاب المكنون و العلم المخزون الذى اخترناه لانفسنا واخبرناه دون غيرنا *in libro occulto, & in ſcientia recondita, quam elegerant ſibi, & alijs manifeſtarent*: deinde vocat librum illum الناطق: *loquentem*: & ſcientiam illam السابق *præcedentem*. Porrò liber loquens non poteſt eſſe occultus: & ſcientia præcedens, non poteſt eſſe abſcondita. Omitto alias ineptias, in quibus refutandis fruſtra tempus, & operam inſumerem.

Deci-

Decimò. Celeberrimum, ac vulgatissimum est apud Scriptores Moslemos, atque etiam apud Christianos Authores non ignotum id, quod euenit inter Mahumetum, & Bahiram Monachum Christianum (quamuis Abulhoseinus Ahmedus filius Faresi asserat fuisse Iudæum) in Syria, quò Mahumetus adhuc duodēnis, vel, vt alij scribunt, vigintiquinque annos natus profectus erat cum mercatoribus Meccanis. Hanc historiam, seu verius fabulam his verbis à me fideliter ex Arabico translatis refert Albacarius in lib. الانوار *de Splendoribus*: *Peruenerunt* (Meccani mercatores cùm Mahumeto) ad locum, in quò cænobium erat Monachis refertum, inter quos vnus erat, à cuius sententia, & imperio cæteri in rebus suis dependebant. Hic, Felix vocabatur, filius Ionæ filij Abdalsalibi; cognomen autem eius erat Bahiras. Iam legerat libros Prophetarum, habebatque apud se librum Testamenti Iesu filij Mariæ, in quo erant epitheta Prophetæ Mahumeti. Quando verò Monachis Euangelium legebat, & ad huiusmodi

epitheta perueniebat, aiebat cum fletu: O filij mei, quando nam annunciabitis mihi aduentum Fausti Prædicatoris, quem Deus mittet à Mecca, gloria coronatum, nube adumbratum, qui orabit pro transgressoribus in die Resurrectionis? Diu in hoc Monachus perseuerauit: quamobrem cæteri Monachi dixerunt ei: O Pater noster iam te fletibus ac mę rore enecasti causa huius, quem tu commemoras: & fortasse prope est iam tempus aduentus eius. Respondit ille: Ita sanè: iam enim in Templo, quod Abraham construxit, apparuit: & Religio eius apud Deum est Eslam. Verum quandonam annunciabitis mihi profectionem eius à regione Meccæ, cum super eum nubes vmbram effundet? Tunc cæpit ita canere: Si posset oculus meus pulcritudinē amoris mei intueri: dilargirer hominibus quidquid possidet manus mea; & quidquid possidet Spiritus meus; diuitias, & omnia alia bona mea: & hoc totum parum esset præ amore meo in Ahmedum. Oraui Deum meum, vt con-

cedat

cedat mihi propinquitatem eius, & vt coniungat me cum propheta Mahumeto. Nec cessabat Monachus, quoties Dilecti mentionem faceret, gemitus ac fletus multiplicare; quamobrem caligauerunt oculi eius, & creuit solicitudo, & anxietas de illo. Haud multò post prospexerunt è fenestris quidam Monachi; iamque coruscabant lumina è fronte Electi (Mahumeti), & mercatorum caterua veniebat e regione Deserti; & lux splendebat, & in sublime eleuabatur. Præcedebat cateruam Dominus gentium (Mahumetus), super cuius caput nubes vmbram effundebat. Id cum Monachi animaduertissent, dixerunt Bahiræ: O pater noster, iam appropinquat mercatorum caterua aduenieus è Mecca. At ille: O filij mei, inquit, & quoties hæc aduenit? defecerunt iam oculi mei. Illi verò dixerunt: Nos lucem intuemur, quæ sese in altum extollit. Lucemne, inquit ille, intuemini? Iam discessit infelicitas, & cessauit calamitas. Deinde extulit caput in Cæ-

lum, & ait: Deus meus, nihil mihi prodest hic Dilectus, in quo tantum creuit solicitudo mea, nisi mihi oculorum lucem restituas. Vix ita loquutus fuerat, cum Deus illi visum restituit. Deinde dixit: O filij mei, si hic est Propheta, qui cum hac mercatorum caterua mittendus erat, assidebit sub arbore illa, quem videtis: & arbor reuirescet, & proferet fructum. Et iam qudem resedit sub illa magnus Prophetarũ numerus: & à tempore Iesu filij Mariæ arefacta est, nec vnquam amplius reuiruit. Et ex hoc puteo, in quo ex longo iam tempore aqua non fuit, emanabit nunc aqua, & ipse bibet ex ea. Haud multo post peruenit caterua mercatorum, & constitit circa Monasterium, ibique sarcinas camelorum deposuit. Mahumetus, vtpote solitudinis amans, sub illam arborem sese recepit, quæ statim reuiruit, ac fructus produxit. Deinde ad puteum perrexit: cumque in illum expuisset, aquæ copiosissimæ inde emanauere. Id cum Bahiras vidisset, dixit cæteris mo-

nachis

nachis: Hic eſt, filij mei, ille, quem deſiderabam. Properate, parate conuiuium, quantum fieri poſſit opiparum, vt honoremur per Dominum filiorum Haſemi: ipſe enim eſt Dominus omnium hominum, & Dæmonum: & ab eo priuilegium pro omnibus Monachis obtinebimus. Pergit fabulator referre, quomodo Monachi lautiſſimum conuiuium parauere: deinde Bahiræ iuſſu, cateruæ mercatoriæ principem inuitauere. Mens autem Bahiræ erat vt Mahumetum inuitarent. Sed cum Monachi Abugehelum omnibus corpore præſtantiorem, & ſpecioſiorem vidiſſent, illum inuitauere. Abugehelus ob hoc tumefactus, Mahumetum ad cuſtodiam ſarcinarum reliquit, ipſe verò cum cæteris ad cænobium, & conuiuium cum faſtu præcedens perrexit. Vbi verò accubuerunt, veſcique cæperunt, Bahiras librum manu tenens, partim in illum, partim in conuiuas oculos defigebat. Sed cum ſingulos attentius obſeruaret, nullum adeſſe videbat, cui ea quæ in libro ſcripta erant,

congruerent. Quamobrem conuiuas interrogauit, vtrum aliquis ex eorum caterua abesset. Respondit Abugehelus, remansisse puerum quemdam ad custodiendas sarcinas quarundam mulierum Meccanarum. Tunc indignatus Hamza qui simul discumbebat, quod Abugehelus tam abiectè de Mahumeto loqueretur, parum absuit, quin illum occideret. Deinde rogauit Bahiram, vt ipsi librum illum, quem manibus tenebat, ostenderet, & ea quæ in eo continebantur exponeret. Respondit Bahiras: In hoc libro sunt hæc, & hæc epitheta cuiusdam Prophetæ Dei. His auditis, dixit Abbasus, qui etiam erat inter conuiuas, Bahiræ: O Monache, si eum videres, agnosceres ne illum? Vtique, inquit Bahiras. Tunc Abbasus: Perge sub illam arborem, ibi enim est ille, cui hæc epitheta conueniunt. Egressus itaque cænobio Bahiras, cucurrit eò, vbi erat Mahumetus; qui videns eum venientem, tetendit in occursum eius; humiliterque eum salutauit dicens: Faustè adueneris.

ò Fe-

ò Felix. Respondit ille : Salue ò Pater puerorum. Et Mahumetus: Tu quoque salue ò Magister Monachorum, qui admonitus es à Deo de missione mea in nouissimis temporibus ad res mirabiles patrandas. Tunc Bahiras pronus procidit in terram, & cæpit exosculari pedes eius, & supplex precatus est, vt veniret ad cõuiuium. Ille verò se excusauit, eo quod relictus esset ad custodiam sarcinarum. Sed cum Bahiras se vadem pro sarcinis obtulisset, profectus est cum eo ad conuiuium. Habebat autem cænobium duas portas: alteram angustam, alteram ampliorem. Intra angustam sacellum visebatur, in quo erant imagines quædam depictæ, & simulacra sculpta. Cumque aliquis per portam ingrederetur flectebat caput, vt figuras illas adoraret. Per hanc portam introduxit Bahiras Mahumetum: sed volente Deo, columnæ illius longiores factæ sunt, & porta ipsa latior, & amplior apparuit: & per eam intrauit Mahumetus erecto corpore, nec sese vel tantillum inflexit. Vbi ve-

rò ad conuiuij locum peruenit, omnes honoris ergò illi assurrexere, & in medio ipsorum sublimiori in sede collocauerunt. Bahiras verò, circumstantibus Monachis, constitit ante eum. Hic verò misit Deus Gabrielem, qui vestimenta à dorso Mahumeti eleuans, scapulas eius denudauit, itaut inter illas apparuerit sigillum prophetiæ, ex quo clarissima lux emicabat. Id cernens Bahiras, timore correptus, procidit in terram, illudque adorauit. Deinde eleuato capite dixit ei: Tu es, tu es verè expectatus. Postea redeuntibus reliquis ad sarcinas, soli remansere Bahiras, Mahumetus, & seruus Chadigæ, nomine Meisera. Dixitque Bahiras Mahumeto: Gaude Domine mi, nam Deus humiliabit tibi ceruices hominum, & omnes regiones obtinebis: & super te descendet Alcoranus, & iudicio tuo omnes subijcientur. Cumque alia plura illi prædixisset, addidit: Rogo te, Domine mi, vt mihi eleemosinæ loco priuilegium concedas pro vniuersis Monachis, quo imperes, ne tua

gens

gens eo tempore accipiat ab eis tributum. Id libenter concessit Mahumetus Bahiræ, qui deinde dixit seruo Chadigæ: O Meisera, salutem plurimam impertire Dominæ tuæ, & certiorem fac eam, quòd ipsa acquisiuit gratiam Domini omnium creaturarum: & tandem præcepit ei, vt caueret Mahumeto à Iudæis hostibus eius, dum moram traheret in Syria, donec in Meccam reuerteretur.

Hoc ferè totum refert Mohammedus filius Isaac filij Iaser: sed asserit contigisse anno ætatis Mahumeti duodecimo, cum duxit eum secum Abutallebus patruus eius in Syriam. Eiusdem sententiæ est Aly filius Hoseini Masaudiensis, qui etiam addit, Bahiram in libris Christianorum Sergium appellari. Gennabius celebris inter Mahumetanos Author, scribit, non solum Bahiram, sed etiam duos alios Monachos, quorum alter نسطور *Nestorius*: alter عدّاس *Addas* appellabatur, Mahumeto testimonium perhibuisse. Masaudius etiam, pro Bahira

ponit

ponit Neſtorium, fortaſſe, quia, vt ſcribit Georgius Monachus Arabs, fuit Neſtorianus, & errores ſuos Mahumetum, adhuc idololatram edocuit. Quidam volũt diuerſam fuiſſe profectionem Mahumeti duodennis, vel, iuxta Gregorium Abulpharegum, nouennis in Syriam cum Abutaleb patruo ſuo: & cum in eandem venit iam viginti quinque annos natus cum Meiſera ad negotia Chadigæ curanda. Abunazar in vnam confundit vtramque profectionem, vel facit vnam tantum, in qua hoc eueniſſe narrat. *Die quadam egreſſus Mahumetus cum Abubacro, & Meiſera, perrexit, vt videret feſtiuam quamdam Iudæorum Panegyrim. Et ingreſſus Synagogam, conuertit oculos ad lampadas quaſdam catenis appenſas, & ſtatim catenæ omnes diſruptæ ſunt. Propterea timore correpti Iudæi, dixerunt Sapientibus ſuis: Quodnam eſt hoc ſignum? at illi reſponderũt:*

انّا وجدنا فى التوراة انّــه ياتي فى اخر الزمــان نبىّ

اسمه محمد وانّه اذا حضر فى عيد اليهود يظهر فى هذة العلا

العلامة فلعلّه قد حضر اليوم فاطلبوه فقالوا لو وجدناه لقتلناه : *Nos inuenimus in Pentateucho, quod veniet in vltimis temporibus quidam propheta, nomine Mahumetus, qui cum intererit festiuitati Iudaeorum, manifestabitur per hoc signum: & forte hic adest hodie: quamobrem perquirite eum. At illi dixerunt: Si inuenerimus eum, profectò occidemus eum.*

Sunt ex Nostris, qui negent, vel in dubium reuocent hanc profectionem Mahumeti in Syriam; inter quos est Erpenius Orat. de lingua Arabica: credo quia tantam Mahumetanorum Scriptorum varietatem, & inconstantiam in ea referenda inuenerunt: ego verò neque illam negare ausim: neque renuerim credere, fuisse Bahiram illum Monachum Nestorianum, & cum Mahumeto commercium habuisse; vel aliquid vtrique commune fuisse. Non tamen puto, illum esse eumdem ac Sergium Monachum, quemadmodum censet Ismaël filius Aly: quamuis & hic magnus Mahumeti

humeti adiutor fuisse communiter existimetur. Et licet is grauissimorum Authorum ferat opinio, Bahiram, Nestorianum, vel Iacobitam fuisse; & vna cum Sergio, alijsque scelestis Sycophantis partim Iudæis, partim Christianis, & præsertim Arianis, teste Sancto Ioanne Damasceno, in Alcorano consarciminando Mahumeto adiutorem fuisse: nihil tamen vetat, quin Sanctus aliquis Monachus (quicumque tandem ille fuerit) futuri Imperij magnitudinem, & victoriarum fælicitatem Mahumeto per prophetiæ spiritum prædixerit: quemadmodum Ieroboamo homini impijssimo Israëliticum Regnum prædixit Propheta Dei Ahias Silonites lib. 3. Reg. cap. 12. atque illud pro Monachis priuilegium vere obtinuerit, sicut ab eodem Mahumeto Monachi Sanctæ Catharinæ Montis Synai obtinuisse feruntur, ex quibus vnus Imperium illi, & futuram magnitudinem dicitur prædixisse: & fortasse fuit Monasterium illud Bahiræ hoc ipsum Sanctæ Catharinæ. Hoc, vt puto,

to, dedit ansam toti fabulæ hactenus expositæ circa Mahumetum, & Bahiram. Illud nimirum vsu venit, vt supra rei alicuius veræ fundamentum plurima figmenta, & mendacia construantur. Porrò quando in hac historia nihil aliud esset, quod eam fabulosam, & mendacijs plenam probaret: satis esset illud, quod tam fidenter asseritur, esse in Pentateucho, & Euangelio epitheta illa, & oracula, quæ de Mahumeto referuntur, & præsertim hæc, quæ in Euangelio legit Hamzę Bahiras : هذا سفر فيه صفة النبى ص:

لا بالطويل شاهق و لا بالقصير لاصق معتدل القامة

بين كتفيه علامة تظلّه الغمامه يبعث من تهامة

شفيع العصاة يوم القيامة

In hoc libro sunt epitheta prophetæ à Deo benedicti : Statura eius neque iusto altior, neque humilior erit : sed habebit omnimodam proportionem. Signum inter humeros habebit : obumbrabit eum nubes : mittetur ab Vrbe Mecca : intercedet pro transgressoribus in

in die Resurrectionis. Hæccine sunt, vel fuére vnqnam in Euangelio ? Et quis fidem vllam habeat tam impudenter mentienti ?

Vndecimò. Refert idem Albacarius, Sacerdotem quemdam Iudæorum, dum cum Chadige, quæ erat inter Meccanas nobilissima ; & in ætatis flore maritum amiserat, familiariter versaretur, Mahumetum adhuc adolescentem, qui fortè inde transibat, aduocasse, eiq; dixisse : يا فتى اكشف لى عن بطنك : *O adolescens, denuda mibi curpus tuum*. Quod cum ille fecisset, راى الحبر خاتم النبوة فدهش لذلك, *vidit Sacerdos sigillum prophetiæ, & attonitus hæsit*. Cum autem videret Chadige id, quod Sacerdos faciebat, dixit ei : Si viderit te patruus eius ita illum contrectanctem, magnum procul dubio malum reportabis : sedulò enim illum à Iudæis tuetur. Verùm Sacerdos sanctè iurauit Chadigæ, nullum Mahumeto posse nocere : esse enim Prophetam illum, qui in nouissimo tempore mittendus erat:

rat: & beatam fore fæminam illam, omniumque fœminarum fæliciſſimam, quam ille ſibi coniugio copulaſſet. Hæc Sacerdotis verba magnum amoris incendium in Chadige erga Mahumetum excitauere: cumque is diſceſſiſſet, multa circa eũ curioſius à Sacerdote perquirebat. Ille verò, vt fœminæ amorem erga adoleſcentem magis excitaret, in illius laudes copioſius ſe effudit, & inter alia dixit: وجدتُ صفاته فى التوراة وانــه مبعوث فى

اخرالزمان : يا خديجة هو النبى بلا شكّ كذا قد

قراتُ فى الانجيل سوف ياتي من الاله بوحى ثم يخصه

الله بالتنزيــل و يجوز ذات الفخــار فيحصــا فى الورى

شامخاً على كل جبــــــــــــــــل

Inueni prædicata eius in Pentateucho, & quod ipſe mittendus ſit in fine temporum. O Chadige, hic eſt Propheta ſine dubio. Ita ego legi in Euangelio: Reuelationibus diuinis honorabitur: præterea ſpeciali nota eum Deus inſignibit per miſſionem Alcorani: & exce-

excedet omnem gloriam : & reputabitur inter omnes creaturas omni monte ſublimior. His auditis, adeo creuit in Chadige amoris erga Mahumetum incendium, vt à Varca patruo ſuo facultatem petierit noui connubij ineundi, nulla tamen de Mahumeto facta mentione. Varca, qui vt ſcribit Author, كان من كهان قريش و

كان قد قراء صحف شيث و صحف ابراهيم و قراء التوراة

والانجيل وزبور داود وكان عارفًا بصفات النبي صلعم

يتزوّج بامراة من قريش تكون سيدة قومها

erat vnus ex Ariolis Coraſitarum, & iam legerat codices Seth, & Abrahæ, & Pentateuchum, & Euangelium, & Pſalmos Dauid : & nouerat epitheta Prophetæ benedicti à Deo, & quod ducturus eſſet in vxorem fœminam ex Coraſitis, Dominam gentis ſuæ : tradidit illi chartulam, in qua verba quædam ſcripta erant, vt eam capiti ſuo dum dormitura eſſet ſupponeret. Ita enim in ſomnis vidiſſet eum, qui maritus eius eſſet futurus. Id fecit Chadige :

appa-

apparuitque illi dormienti Mahumetus: Quid verò cum eo sibi tũc acciderit, patruo enarrauit; atque ego hic referrem, nisi pudor me prohiberet, & timor, ne lectoris modestiam offenderem.

Satis sit rem narrasse, vt intelligant omnes quibus testimonijs Mahumetani Doctores Prophetæ sui dignitatem, & authoritatem tueri conentur. Vnum hic adnotasse sufficiat: Sacerdotem Iudæum Euangelij oraculis Mahumeto propheticum munus asserere: & ad conciliandas illius & Chadiges iuueniles libidines, lenonis partes exercere.

Duodecimò. Ahmedus filius Abdalhalimi, Authore Ebnolnaduro, affirmat, Heraclium Imperatorem insignem Astrologum fuisse: & nocte quadam cum stellas obseruaret, cognouisse ex earum motu ان ملك الختان قد ظهر: *quòd Rex circumcisionis iam apparuißet*: quamobrem Imperio suo metuens ab hoc nouo Rege, interrogauit suos, quænam gens circumcideretur. Cumque audisset Iu-

dæos circumcidi, vniuersos iussit interfici. Cum deinde Arabem quemdam reperisset, inuenit etiam ipsum esse circumcisum, & Arabes quoque circumcisione vti intellexit. Scripsit igitur hac de re Romam ad amicum suum, qui respondit, se eumdem motum Stellarum obseruasse, & cognouisse ex eo aduentum noui Prophetæ, nempe Mahumeti.

Aliquid simile etiam nostri referunt Authores. Et fieri sanè potuit, vt Heraclius, quippe qui iam à Catholicæ fidei puritate cæperat declinare, Magum aliquem, vel Ariolum consuleret, à quo hæc ex Dæmonis suggestu intelligeret. Neque enim ignorabat id malus Genius, cum eo tempore Mahumetus Sectam suam, & Imperium iam dilatare cæpisset. Certum porró est, multis hominibus tenuis etiam fortunæ, à Magis, & Astrologis Regna, & Imperia prædicta fuisse: qua ratione, modò non disquiro.

Decimoquartò. Celeberrimum est inter

inter omnes Authores Moslemos testimonium, quod de ipsorum Propheta dedisse ferunt Regem Æthiopiæ, qui communi Regibus illis nomine dicebatur النجاشى *Alnogiasci* : proprio autem اصحمة *Ashama*, vel اصحم *Asham*. Cum enim, vt refert Thalebiensis in expositione Suræ tertiæ, آل عمران *De familia Amran*, quidam Mahumeti assectæ, vt Meccanorum furorem euaderent, in Æthiopiam ad Regem prædictum transfugissent, Meccani quoque aduersarij ad eos in potestatem suam redigendos, eodem se contulere. Peruenientes igitur Mahumeti socij ad Regem, illum more solito cæterorum non adorauerunt, sed tantum honorificè salutauerunt. Interroganti verò Regi, cur se non adorassent: responderunt; se non adorare nisi Deum: verba porrò, quibus eum salutauerant, ex monitu Prophetæ cuiusdam veracis, quem ad ipsos miserat Deus, adhibuisse:

& esse eadem, quibus sese inuicem salutant Beati, qui sunt in Paradiso. Subdit Thalebiensis: فعـــرف النجـــاشى ان

ذلك حق و انه فى التوراة و الانجيـــــــــل .

Cognouit autem Rex hanc esse veritatem: eò quod hoc scriptum esset in Pentateucho, & Euangelio. Cum verò coram Rege asseclæ Mahumeti, & Meccani eorum aduersarij de nouo Propheta, nouaque Religione ardentius altercarentur, pergit Thalebiensis: امر الملـــك بضرب الناقـــوس

فاجتمع كل قسيس وراهب فقال النجاشى انشدكـــم

بالله الذى انزل الانجيل على عيسى أتجدون بيـــن

عيسى و بين القيامة نبيًّا مُرسلًا . فقالوا اللهم نعم

فقد بَشرنا به عيسى و قال مَن امن به فقد امـــن

بى و مَن كفر به فقد كفر بـــــــــى .

precepit Rex, vt pulsarentur campanę, ad quarum sonitum congregati sunt omnes Præsbyteri

sbyteri, & Monachi, quibus dixit Rex: Contestor vos per Deum, qui demisit Euangelium super Iesum, vt dicatis mihi, vtrum reperiatis inter Iesum, & inter diem Resurrectionis Prophetam vllum mittendum esse. Illi verò responderunt: Vtique per Deum; iam enim Iesus annunciauit nobis huiusmodi Prophetam; & dixit: Qui crediderit in eum, iam porrò credet in me: & qui abnegauerit eum, iam porrò abnegabit me. His auditis, interrogauit Rex Giaapharum, qui erat Princeps asseclarum Mahumeti, quid nam Mahumetus doceret. Cumque de illius doctrina à Giaapharo instructus fuisset, rogauit eum, vt aliquid sibi legeret ex libro Alcorani, qué Mahumetus vulgauerat. At ille legit ei Suram, quæ inscribitur, العنكبوت *Aranea*; & eam cui titulus est, الروم *Romani*. Ad quarum lectionem Rex, & qui erant cum eo, in lacrymas erupere: rogaueruntque eum, vt etiam aliquid aliud legeret. Ille verò legit Suram, quæ inscribitur. الكهف, *Spelunca*, & Suram

مريم *Maria*. Cum autem audiret Rex quæ in hac de Iesu, & de Maria referebantur, dixit : والله ما زاد المسيح على ما يقول هذا. *Per Deum iuro, Christũ amplius non dixisse, quàm iste dicat*. Addit Author libri اعلام الهدى *De signis directionis* : Cum legeret Giaapharus verba illa, quæ dixisse fingitur Gabriel Mariæ : وهزى اليك بجذع النخلة تساقط عليك رطبا جنيا فكلى واشربى وقرى عينا : بكى النجاشى وقال : هذا هو الحق *Et excute ad te truncum palmæ, nam cadent super te dactyli maturi : & comede, & bibe, & tranquilla oculum tuum : fleuit Rex, & dixit : Hæc est veritas*. Idem Author affirmat, hunc Regem amplexum fuisse sectam Mahumetanam, & scripsisse ad Mahumetum epistolam, qua se asseclam illius profitebatur. Præterea misisse ad eum triginta Presbyteros, vt Alcorani dogmatibus imbuerentur. Hi verò vbi Meccam peruenerunt, vt scribit

bit Gelaleddinus in expoſitione Suræ المايدة *Menſa:* legit illis Mahumetus Suram يٓس *Ias*: quam cum audiſſent, in lacrymas erumpentes, dixérunt. ما اشبه هذا بما كان ينزل على عيسى : *Quam ſimilia ſunt hæc illis, quæ demiſſa ſunt ſuper Ieſum!* ſcilicet, quæ in Euangelio continentur. Et ſtatim in Mahumeti legem iurauerunt.

Hæc omnia falſa eſſe, & à Moſlemis conficta, ex varijs argumentis colligi poteſt, quorum præcipuum eſt: quod ſi Rex Æthiopum non omnino inſanierat; & Præsbyteri, Monachique illius non erant prorſus Scripturarum, & Chriſtianarum rerum ignari, nullo modo dicere poterant, ea, quæ habet Alcoranus de Ieſu, eiuſque Matre Maria, eſſe vel conformia, vel ſimilia illis, quæ in Euangelio leguntur: & hoc nihil amplius habere, quam quod in illo continetur. etenim vbi nam in Euangelio fabulæ illæ reperiuntur, quas in Sura decima no-

na, quæ inſcribitur *Maria*, profert Alcoranus? Legat eam, & alias, quæ hoc loco commemorantur; & videbit apertè, nihil prope eſſe in illis, quod cum Euangelio conueniat, imò etiam quod illi non aduerſetur. Deinde neque ex vllis probatis hiſtorijs, neque ex peculiaribus Æthiopum monumentis reſcitum eſt, vllum Æthiopiæ Regem Mahumeticam ſuperſtitionem amplexum fuiſſe. Verum quidem eſt, Æthiopum Reges ſæpè fuiſſe, & nunc etiam eſſe à Catholica Fide, & à Romana Eccleſia alienos. Semper tamen Chriſtianam Religionem profeſſi ſunt, quam hodie etiam illos profiteri, certum eſt. Porrò nullo modo credi poteſt, Regem illum ob tam leuia argumenta, in neſcio cuius Prophetæ Arabis ſuperſtitionem ab auita Religione declinaſſe. Illud etiam incredibile eſt, Præsbyteros, ac Monachos Æthiopicæ Eccleſiæ adeò ignaros, & inſanos fuiſſe, vt per ea Chriſti verba Ioan. cap. 13. *Qui accipit ſi quem miſero, me accipit: qui autem me accipit, accipit*

eum,

eum, qui me misit (quæ verba Præsbyteri, & Monachi illi satis diuersè allegarunt) nouum Prophetam, nouamque Religionem præsignari existimarent: cum Christiani omnes expositores, & Doctores semper crediderint, & docuerint, hic sermonem esse tantummodo de illis; qui post Christi in Cælum ascensionem, Vicarij, ac Ministri eius in gubernanda Ecclesia futuri erant, & præcipuè de Sancto Petro, eiusque Successoribus. Quamobrem nullum aliquem peculiarem Christus designauit, sed generatim dixit: *Si quem misero.* Quæ verba referuntur ad ea, quæ paulò superius dixerat: *Non est seruus maior domino suo: neque Apostolus maior est eo, qui misit illum.* Quibus verbis manifestè ostenditur, eos, quos Christus missurus erat, futuros esse seruos, & legatos suos, seque prorsus minores, & inferiores. Numquam verò Mahumetani concedent, Mahumetum esse seruum, & legatum Christi, eoque minorem, & inferiorem. Ridiculum verò est, Regem Æthiopiæ, & Proceres,

res, ac Præsbyteros, & Monachos illius, audientes sectiones illas seu Suras, quas ex Alcorano allegat Author, in lacrymas, ac fletus erupisse: cum nihil in illis contineatur, quod lacrymas possit excitare: omnia quippe meræ nugæ, & quisquiliæ sunt, quæ non lacrymas, sed risum possint commouere.

Decimoquintò. Thalebiensis in expositione Suræ de Familia Amram hæc habet : قدم الحبران من احبار الشام على النبى

صلعم فلما ابصروا المدينة قال احدهما لصاحبه

ما اشبه هذه بصفة مدينة النبى صلعم الذى يخرج فى

اخر الزمان : فلما دخلا على النبى صلعم عرفاه

بالصفة والنعت فقالا له انت محمد قال نعم قالا

وانت احمد قال لنا احمد و انا محمد : قالا انا

نسلك عن شى ان اخبرتنا به امنا بك وصدقناك :

فقال سلا فقالا اخبرنا عن اعظم شهادة فى كتاب

الله

إلله تعالى : قال : اشهد الله أنّه لا الـــه الاّ هـــو . الاية . فاسلم الرجــلان . *Venerunt duo Sacerdotes Iudæorum è Syria ad Mahumetum : cumque vrbem Medinam vidissent, dixit vnus eorum alteri : Quam similis est vrbs ista vrbi Prophetæ illius, qui venturus est in nouissimo tempore. Cum verò Mahumetum adiissent, agnouerunt eum ex epithetis, & attributis (*quæ nimirum in Sacris eorum libris extabant*). Dixerunt ergo illi : Es ne tu Mohammad? Respondit : Ego sum. Dixerunt ei : Es ne tu etiam Ahmad? Ille verò respondit : Ego sum Mohammad, & ego sum Ahmad. Dixerunt illi : Nos sanè interrogabimus te de vna re, ad quam si nobis bene responderis, credemus in te, & dicemus te esse veracem. Interrogate, inquit Mahumetus. Illi verò dixerunt : Dic nobis, quænam sit maxima testificatio in libro Dei Excelsi. Respondit Mahumetus verba illa Alcorani : Testificor esse vnum Deum, neque alium esse præter eum. Tunc duo illi viri Mahumeti sectam amplexi sunt.*

Hic

Hic etiam fictio manifesta est. Nam neque de Medina, neque de Mahumeto poterant hi Iudæi quidquam ex Sacris Scripturis rescire, cum in illis ne vestigium quidem Medinæ, vel Mahumeti reperiatur. Neque poterant appellare *librum Dei Excelsi* Alcoranum, cum essent Iudæi, neque de Alcorano quidquam adhuc vel curarent, vel nossent.

Decimosextò. Albacarius parte 5. *Splendorum*; hoc refert prodigium ad confirmandum Mahumetum verum Dei Prophetam fuisse. وكان بعد تزويج امنة بعبد الله ان الاحبار اجتمعوا بارض الشام وتكلموا فى مولد رسول الله صم والدم الذى جرى من جبة يحيى بن زكريا عم فلما تحققوا و علموا انه قد قرب خروج السيف المسلول و ظهرت انواره تشاوروا فيما بينهم و عقدوا ان يسيروا الى حبر لهم فى قرية من قرى الاردن . *Postquam Abdallah* (Pater

ter Mahumeti) *in coniugem Amenam, accepisset: Sacerdotes Iudæorum congregati sunt in Syria, & colloquuti sunt de ortu Mahumeti, & de sanguine, qui fluxerat ex tunica Ioannis filij Zachariæ faustę memoriæ. Cumque certò resciuiscent illum iam natum esse, & propinquum esse exitum Gladij euaginati; & apparuisse fulgores illius: inito consilio, statuerunt ire ad quemdam ex suis Sacerdotibus, qui in Vrbe prope Iordanem sita degebat.* Perrexerunt igitur ad eum, consilium petituri quomodo possent malum euadere, quod à nouo illo Propheta timebant, cuius epitheta legerant in libris suis, quod nimirum futurus esset السفاك النهاك : *effusor sanguinis, & victor.* Ille verò admonuit eos, nullo humano consilio impediri posse id, quod Deus de hoc homine decreuerat. Quamobrem męsti timidique discesserunt.

Ijsdem argumentis commentum hoc refellitur, quibus alia superiora reiecta sunt. Sed hic illud est amplius, quòd Iudæi tunicam Sancti Ioannis Baptistæ asseruarent, & quòd ex ea prodigiosus ille

cruor

cruor emanaret. Mira sunt quæ de hac tunica, & de hoc sanguine fabulantur Moslemi, quæ tamen neque ad Iudæorum, neque ad Christianorum aures vnquam peruenere. Inter alia hæc habet Author loco citato : وامّا احبار اليهود كانت معهم جبّة بيضاء وكانت جبّة يحيى ابـن زكريا عم وكان عليها الدم يابسة لانها قد غمست فى دمه يوم قُتِل وكان فى كتبهم ان هذا الدم الذى فى الجبّة اذا قطر منها قطرة واحدة فيكون قد قرب خروج السيف المسلول . فنظروا ذلك الدم فوجدوه قد صار رطبًا يقطر منه فعلموا انه قد دنا خروجه فاغتمّوا لذلك غمًّا شديدًا وبعثـوا الى مكّة رجالًا منهم يكشفون لهم الخبر فاتوهم بخبر مولـده . *Porrò Pontifices Iudæorum habebant penes se tunicam albam, quæ fuerat tunica Ioannis filij Zachariæ, faustæ memoriæ. Erat autem super eam sanguis exsiccatus: nam consperſa fuerat sanguine eius*

eius ea die, qua fuit occisus. Eratque scriptum in libris eorum, quandocumque ex hoc sanguine illius tunica vel vnica gutta stillasset, propinquum esse exitum Gladij euaginati. Cum verò hunc sanguinem voluißent inspicere, inuenerunt factum esse recentem, fluidumque stillare. Quamobrem cognouerunt propinquum iam esse exitum prædicti Gladij. Hinc in maximam tristitiam, atq; animi angustiam inciderunt: miseruntque Meccam quosdam ex suis, qui explorarent num noui aliquid ibi esset. At illi retulerunt natum ibi esse Mahumetum.

Operæ pretium duxi has nugas referre, vt vniuersi mortales intelligant, quam debilibus marcidisque fundamentis Mahumetanica Secta innitatur. Quod si illa adeò excreuit, ac dilatata est, & tamdiu perseuerauit, atque adhuc perseuerat: id iustissimis, licet ocultissimis Dei iudicijs tribuendum est. Nec tamen desunt rationes, ob quas illum iustè tantum in Orbe malum permisisse nobis persuadeamus: inter quas præcipuam illam

illam esse puto, quod Christiani adeò in Religionis suæ cultu socordes facti sint: & fidem suam verbis tantùm tenentes, ac profitentes, in charitate, bonisque operibus plerique refriguerint.

FINIS.

Appendix.

QVoniam in hoc meo opere sæpè Sacrorum Librorum testimonia, tam à Mahumetanis contra Christianam Religionem pro superstitione sua stabilienda, quàm à me pro eadem religione contra Agarenicam sectam propugnanda, producuntur: non erit ab re, eorundem Sacrorum Librorum, quos diuinæ authoritatis Christiani orthodoxi esse profitentur, catalogum attexere, prout in Sacrosancto Oecumenico Concilio Tridentino Sessione quarta, continetur.

Libri Sacri Testamenti Veteris.

Quinque Libri Moysis: nempe Genesis, Exodus, Leuiticus, Numeri, Deuteronomium: qui apud nos Pentateu-

T chus,

chus, apud Hebræos חתורה, apud Arabes التورية communi nomine appellantur: Iosue: Iudicum, Ruth: Quatuor Regum: Duo Paralipomenon: Esdræ primus, & secundus, qui dicitur Neemias: Tobias: Iudith: Esther: Iob: Psalterium Dauidicum centũ quinquaginta Psalmorum: Parabolæ: Ecclesiastes: Canticum Canticorum: Sapientia: Ecclesiasticus: Isaias: Ieremias cum Baruch: Ezechiel: Daniel: Duodecim Prophetæ minores, id est: Osea, Ioël, Amos, Abdias, Ionas, Michæas, Nahum, Habacuc, Sophonias, Aggæus, Zacharias, Malachias: Duo Machabæorum, primus, & secundus.

Libri Sacri Testamenti Noui.

Quatuor Euangelia, secundùm Matthæum, Marcum, Lucam, & Ioannem: Actus Apostolorum à Luca Euangelista conscripti: Quatuordecim Epistolæ

Pauli

Pauli Apoſtoli; ad Romanos; duæ ad Corinthios; ad Galatas; ad Epheſios; ad Philippenſes; ad Coloſſenſes; duæ ad Theſſalonicenſes; duæ ad Timotheum; ad Titum; ad Philemonem; ad Hebræos: Petri Apoſtoli duæ: Ioannis Apoſtoli tres: Iacobi Apoſtoli vna: Iudæ Apoſtoli vna: & Apocalypſis Ioannis Apoſtoli.

Sunt igitur Veteris Teſtamenti quadraginta quinque libri: Noui autem, viginti ſeptem: omnes ſimul, duo ac ſeptuaginta.

Quamuis autem Hebræi in Sacrorum Librorum Canonem, Tobiam, Iudith, Sapientiam, Eccleſiaſticum, Baruch, Libros Machabæorum, & aliquot capita Danielis, & Eſther non admittant; & de his iiſdem aliquando inter nonnullos ex noſtris etiam orthodoxis dubitatum fuerit: nunc tamen, cum communi totius Eccleſiæ conſenſu, hos etiam diuinæ authoritatis eſſe declaratum fuerit, vlterius de illis à nobis dubitare non licet. Ipſi etiam Sapientiores Hebræi eoſdem,

vt ἁγιογράφους, nempe sanctos ac pios, agnoscunt; ac recipiunt, imò per בַּת קוֹל *Filiam vocis*, nempe diuinum afflatum, feré omnes scriptos fuisse affirmant; vt ex testimonio Doctorum Hebræorum ostendit doctissimus vir Ioseph de Voisin in obseruationibus in Proœmium Pugionis Fidei P. Raimundi Martini Ordinis Prædicatorum : pag. 102. Quamobrem mirum esse debet, quod Heterodoxos nostros, dum hos libros contemnunt, ac reijciunt, sese Hebræis deteriores ostendere non pudeat.

Mahumetani, Libros ferè omnes tam Veteris, quam Noui Testamenti agnoscere, ac tamquam sacros, & diuinitus traditos suscipere videntur. Eorum enim testimonijs non solum contra nos, & Hebræos; sed etiam pro sua secta corroboranda, & pro Mahumeto Prophetico munere asserendo passim vtuntur : & cum aliquam eorum sententiam allegant, formulam illam præponunt قوله تعالى *Dictum Altissimi*; qua in Alcorani

ver-

versibus allegandis vti consueuerunt: vt patet ex his quæ in toto hoc nostro opere differuntur. Quamobrem falsò, & ineptè Hottingerus Tigurinus, Mahumetanos Sacris Scripturis contra nos non seriò, neque quod eas vt verbum Dei agnoscant, sed ad hominem tantùm (vt dicitur) vti pronunciat. Et quamuis Alcoranus nonnisi التوراة والانجيل *Altauratù Alangil*, nempe Pentateuchum, & Euangelium, illis tamquam Libros Sacros, & à Deo traditos proponat: Pentateuchi tamen nomine, omnes Veteris Testamenti Libros, Euangelij autem, totum nouum Testamentum communiter accipiunt, prout alibi ex eorum testimonio demonstrauimus.

Erra-

Errata sic corrige.

PAgina 6. linea 4. الباقرون. corrige الباقون. p. 47. l. 8. preuagari. cor. peruagari. p. 142. l. 6. insciam. c. inscitiam. p. 143. l. 5. appelletur. c. appellatur. p. 145. l. 2. صرت. c. صوت. p. 197. l. 10. clarum est, & sine figuris demonstrari. cor. clarum est & sine figuris, demonstrari. p. 237. l. 8. Albocharius. cor. Albocarius. Nam البخاري Albocharius, seu Albacharius, est Author libri Traditionum Mahumeticarum. At verò البكري Albocarius, seu Albacarius, est Author libri *Splendorum*. Ex hoc poterit Lector corrigere alibi hunc errorem. p. 256. l. 17. manifestarent. cor. manifestarant. p. 260. lin. 9. quem. c. quam. p. 268. l. 2. & licet is. c. & licet. p. 284. l. 17. المساول. c. المسلول.

Alia leuiora errata tàm in latinis, quàm in Arabicis poterit prudens Lector facilè agnoscere, & per se corrigere.

